

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ANTONI
NI LIBERALIS

TRANSFORMATIO-
num congeries.

PHLEGONTIS TRALLIANI
de Mirabilibus & longævis
Libellus.

EIVSDEM De Olympijs fragmentum.
APOLLONII Historiæ mirabiles.
ANTIGONI Mirabil. narrationū congeries.

M. ANTONINI Philosophi Imp. Romani, de
vitâ sua Libri XII. ab innumeris quibus antea scate-
bant mendis repurgati, & nunc demum
verè editi.

Græcè Latineq; omnia, *Guil. Xylæ*
August. interprete: cum An-
notationibus & Indice.

BASILEAE, per *Th. G. G. G.*
M. D. LXVIII

Εἰς τὸν ~~ἄνθρωπον~~ τοῦ ~~ἡρώου~~
Σεβαστοπολίτην, Κ. Ο.

Οὐδὲν-ἄτορ ξύλῳ-ὁ-βίθ' ~~ἡρώου~~ καὶ
ἀνθρώπων,

εὖλα καὶ ἄνθρωποι ἀνδρ' ἐδὲν ἔασι βίη.

Δύρατα σείο πέλει μασέων χαρίτων τε γένεθλι,

Ἀνέρις οἱ μύσος καὶ χαρίτεσι φίλοι.

Καὶ σύ γε δ' ἄρα τέων μεθέπων σέθεν ἔνομ' ἄπ'
ἀνθρώπων,

Δύρειθ' τελίβεις ἴωπος ἀρετῆ φίλοις.

Τ' ἄνεκ' ἐπ' ἔθ' καλίστον ἐμοὶ σὺν αἰείσομ' ὅσως

Οὐδὲν-ἄτορ μασέων ἢ χαρίτων-ὁ-βίθ'.

Ὁ-βίθ' βροτῶν θεοῖο

Ἄτορ-ἐθέλ' ἀμβρόσια.

Augustanus, ALBERTO A
STETEN, Georgij V. C. F. ado-
lescenti optime indolis atque
spei, S. P. D.

Vos ad te, ALBERTE
carissime, mitto Libellos,
eos Gracosex vetustissi-
mis mēbranis, rarissimo,
mihiq; aliās nūquā uiso lic-
terarū genere cōscriptis, li-
berali permissu Illustrissimi optimiq; PRIN-
CIPIS ac Domini mei, in cuius bibliothe-
ca is codex abs me erat repertus, transcriptos,
superiore anno, cum ociosus Augustæ essem,
in Latinum sermonem transtuli. De quibus
edendis in lucem cum cogitarem, simul ve-
nit mihi in mentem M. Antonini de Vita sua
librorum, quos (quanquam ἐνδογῶες potiùs
operis, quam ipsum opus, ipsosq; integros li-
bros esse iudico) ante annos fere nouem à me
Latinos factos ad patrem tuum, virum omni
vera laude cumulatisimum, officij causa e-
miseram. Quæ mea lucubratio cum (quod

A 2 in

in promptu est cuius videre utq; ~~manere~~
 fœde esset incuria operarum typographicarum
 deprauata, itaq; planè edita, vt pro non edi-
 ta censeri optimo iure posset, iam pridem co-
 gitaram de remedio ei malo faciẽdo. Postquã
 autem de cæteris, quæ dixi, opusculis tibi dedi-
 candis constitutum apud me fuit, illico ea mi-
 hi ad animum acciderunt, quæ me faciliẽ im-
 pellerent, vt his Antoninum meum adiunge-
 rem. Cùm enim ex eodem omnia hæc opuscu-
 la penu sint deprompta, (nam Antonini e-
 xemplum quo vsus sum, de Palatini Electo-
 ris Illustrissimæ inclytæ memoriæ OTHO-
 NIS HENRICI, & bibliothecæ libro
 fuisse transsumtum, Gesnerus, vir incompa-
 rabilis doctrinæ, ac humanitatis, et cuius mor-
 te non maiorem dolorem boni ceperunt, quàm
 damnum fecit res pub. literaria, affirmavit.)
 idemq; ijs interpretes, tametsi diuersis tempori-
 bus, contigerit: commodè videbantur eodem
 etiam volumine comprehensa, vnius typo-
 graphi opera, in manus hominum peruertura.
 præsertim cùm, sicut prior lucubratio patris
 tui auspicijs in publicum prodisset, ita poste-
 rio-

DEDICATORIA. S

riorem ego tibi, amoris studiūq₃ erga te mei pa-
lām testificandi gratia dedicare animum in-
duxissem. Ad Antoninum quod attinet,
ne quis iniquior cramben à me bis apponi ean-
dem putet, emendaui Præfationē, Græca La-
tinaq₃ autoris verba, Annotationesq₃: neq₃ à
mendis modò repurgaui, sed & nonnulla lo-
ca translationis meæ recognita correxi, An-
notationumq₃ auxi: vt nunc quidem multis
modis verior ac ornatioꝝ prodeat Antoninus
noster. Sunt quadam in eo Libro quæ pror-
sus non attingere videbatur præstare, quàm
coniūciendo aliena pro Antoninianis fortassis
ingerere. Ipsum quidem Opus abs te alienum
putare non potes, cum patrem tuum domi-
num agnoscat: & eo legendo pulcerrimas in-
uenies multas, tuæq₃ etiam ætati conuenientes
sententias, dignissimas quæ à te memoria in-
figantur, inq₃ vsu vitæ obseruentur. Sed de
Antonino in præsentia satis. Quæ autem tibi
dono damus, alibi adhuc ne nominari quidem
audiui: vt vel nouitatis nomine gratiosa esse
apud studiosos librorum esse debeāt. Neq₃ in-
incunda potest esse eorum lectio, cū sint

narrationes rerum partim mirabiliū ac prodigiosa, partim falsa etiam palam, & quæ fidem omnem excedant. Neq₃ ego hīc disputo de vsu huiusmodi narrationum, quod alij multi varijs ætatibus grauitè copiosq₃ fecerunt, & iam pridem inepta illa quorundam morosa leuitatis hominum explosa est sententia, qui fabulas siue poëtarum, siue alias legi nō debere contenderent. Dubium autem mihi non est, quin hisce in libellis eruditi homines multa sint deprehensuri, cum quæ ad bonorum scriptorum intelligentiam conducant, tum quæ non ignorare sit operæ precium. Verum ego ijs commendandis supersedeo eo libentius, quod ipsi quasi loqui pro se iam nunc, & sibi gratiam lectorum captare beneficio meo videntur posse. Tibi autem, Alberte, eos inscribere, ac sub tuo nomine reip. literariæ hanc qualemcunq₃ accessionem fieri propterea volui, vt publicè constaret, te abs me non leuiter diligere atq₃ coli. Quod quidem meum studium tibi non nobilia ista ornamenta natalium & opum apud me conciliarunt, quæ ego tanti facio, quanti (opinor) debet hoc est,
neq₃

DEDICATORIA.

7

neq₃ sperno, neq₃ admiror, neq₃ ullis veris bonis antepono. Sed cum tuam indolem expertus essem paternæ emulam, cumq₃ tu non inuitus bonis literis discendis te dedisses: sicut coram domi meæ institutum illud pulcerrimū opera, consilio, cohortationibusq₃ meis non dicam adiuui atq₃ promoui, sed conatus quidem sum, & volui certè ad id persequendum aliquid tibi adferre adiuventi: ita hoc ipso etiam munusculo confirmare tuum in præclarissimo proposito animum, teq₃ hortari ut strenuè pergas, laboresq₃ non magnos ob incomparabiles eruditionis commoditates alacriter constanterq₃ subeas atq₃ obeas, esse mei officij sum arbitratus. In præsentia nihil addam præter hæc duo. Vnum: Apud sani iudicij homines (quibus se non velle probare, belluinum est) tanti unumquenq₃ fieri, quanti sunt eæ res precij, in quibus is operam suam industriamq₃ ponit. Alterum: Quarum laudum gloriam adamaueris, quibus artibus eæ laudes comparantur, in ijs esse elaborandum. Intelligis quid velim. Reliqua cum ex me non ita pridem copiose tum è patre tuo, viro prima-

rio alijsq³ tibi verè fauētibus persæpe & cre-
brò tibi audire contigit: eaq³ tibi cordis fore, ne-
que te spem de te conceptam falsurum, planè
confido. Itaque id vnum restat, vt te Valere
iubeā: rogemq³, vt me vicissim ames. id quod
te facere existimabo, si ita gratum tibi hoc
meum munusculum esse intelligam, vt cal-
caris quasi vice in studijs literarum prosequē-
dis apud te functum sit. Vale: Heidelbergæ,
inter grauissimas occupationes, a. d. V. Kal.

Sextil. Anno representati Seruatoris

M. D. LXVIII.

ANTO-

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

VERE NOBILI VI-

RO GEORGIO A' STETTEN iu-
niori, Patricio o Augustano, summa, si-
bi obseruantia colendo, ~~VIDE~~

~~DE~~ Au-
gustanus, S.

*VM opusculum hoc M.
ANTONINI Impe-
ratoris Romani, eius qui
Philosophus est usurpatus,
instinctu CONRADI
GESNERI, Medici et
Philosophi praestantissimi, mihi quae summa a-
micicia iuncti, de Graeco Latinum fecissem,
eiusque iam opusculi adornaretur editio: ut id
laudatissimo tuo, Vir ornatissime, nomini in-
scriberem, non una me impulit ratio. Nam
& quam grato animo tuae in me beneuolen-
tia (quam & alias, & superiori praesertim
Maio coram in patria sum expertus sum-
mam) memoriam colerem, publice testatum
facere me posse videbam: & haud parum
gratiae tui nominis splendorem huic ipsi edi-
tioni*

tioni conciliaturum iudicabam. Iam cum satis apud me constaret, quis esset tuus de studio sapientiæ, de quæ ijs quæ ad humanitatem spectant disciplinis sensus, quantaque cum diligentia ab ineunte ætate in ijs versatus, & bonitate earum cultores sectatoresque complexus semper esses: non verebar, ne non gratum hoc qualecunque meum haberes officium. Ipse quidem certè Liber cum auctoris dignitate, tum eius quam tractat rei præstantia, facile apud te impetrabit, ut eum tua dignere tutela. de meo labore dicā postea.

Scriptum esse ab ANTONINO Philosopho Imperatore hoc opusculum, id in Annotationibus nostris demonstrauimus: ut hinc ea repetere, quæ ibi diximus, nihil attineat.

Potissima verò Philosophiæ capita secum meditatum esse hunc tantum Imperatorem, commentatumque diligenter, vel nostris verbis, vel si mauis, Græca ubi legeris, ipse deprehendes. Etenim tametsi verum est, libellos hos Antonini (ut quidem in nostras ijs manus peruenierunt) esse mutilos, misereque

maior-

maiore sui parte decurtatos: nihilominus id in promptu est, grauissimas in his ipsis extare de ferenda conditione humana, de contemnenda morte, de societate humana tuenda, de vera beatitate, de causis miseriarum humanarum, alijsq; id genus compluribus Philosophiæ capitibus disputationes, easdemq; iuxta argutas, & exemplis comparationibusq; appositissimis perpolitas. Nec absimile est nostri auctoris genus philosophandi, ei quo vsum esse Epicтетum (qui ætate Antoninum non ita multum antecessit, cuiusq; se vsum præceptis noster ingenuè præ se fert). Arrhianus memoria prodidit. Floruit enim circa illud tempus vtrunq; Studium sapientiæ, cum ipsi Imperatores aut colerent philosophiam, aut certè eius sectatores non aspernarentur. Quo factum est, vt extiterint permulti doctrina & grauitate præstantes viri: quorum partim nomina tantum & dicta factaq; aliquot apud Historiæ scriptores extant, partim scripta etiam doctissimi & prudentiæ plena nostrum ad æuum perdurauerunt. Enimvero
Antoninum

Antoninum ego iudico (neque aliter sentire doctos existimo) non id modò his voluisse in commentarijs explicare, quibus ipse in rebus animum suum occupasset, quibusq; praeceptis, exemplis & rationibus sese ad hominis, civis, Imperatoris, adeoq; Philosophi nomen cum dignitate tuendum informavisset: sed vna demonstrasse, quæ esset vera atq; expedita ad tranquillitatem animi, & eam quæ homini in hac vita contingere potest, felicitatem consequendâ via: tum quidnam rei esset, cur plerique hominum adeò de natura, suaq; sorte immeritò conquererentur. Quippe hoc modo philosophia neglecta & spreta vlciscitur illos: quorum questus & indignationem sapientissimus poeta Euripides sanè quàm scitè & (vt omnia) eleganter expressit, senem calamitate ictum in scenam producens: qui, cum parum rectè rationes ad vitam tum, cum maximè debuerat, subduxisset, vt incidit in res aduersas, non suæ imprudentiæ culpam agnosceret, sed (qui est mos vulgi) ad futilia & inutilia vota confugeret.

geret. Cuius de inscitia hi extant versus, quos adducam, Latine tamen à me redditos, ne in hoc orationis genere peregrinum sermonem interseram:

Eheu, datum non esse & hoc mortalibus,
Iuuenes vt esse bis queāt, iterum & senes?
Nam si domi quid secius fortè euenit,
Corrigimus illud consilio tamen nouo:
Aeuum retractare haud licet. quòd si re-
dux

Iuuenilis atas esset, & senium duplex,
Peccata vitæ corrigeremus istius,
Vitæ instituto prouidi melius nouæ.

Capitalis profectò Iphis, & quouis dignus in-
fortunio, qui non præsentem vitam præceptis
exemplisq; rectè informandam moneat: sed
aliam optet, qua huius errata emendari pos-
sent. Quanto rectius Theseus ille Euripideus?
cuius hanc sententiam Cicero alicubi refert:

3. Tusc.
Plut. consol.
ad Apollon.

Nā, qui hac audita à docto meminissem uiro,
Futuras mecum commentabar misérias,
Aut mortem acerbam, aut exiliij mœstam
fugam,

Aut

*Aut semper aliquā molem meditabar mali:
 Vt si qua inuecta diritas casu foret,
 Ne me imparatum cura laceraret repens.*

*At enim è Pphilosophia petendam hanc
 Vita institutionem, neque obscurum est, &
 ab alijs multis grauib깫que autorib깫 ita de-
 monstratum, vt meū verbis hoc saltem lo-
 co & tempore res non egeat. Id quidem haud
 temerè videor addere, eam philosophandi
 rationem quam hic noster tenuit (hoc est,
 quæ breuib깫 præceptis, exemplis, compa-
 rationib깫que propositum absoluit) maiori
 hominum parti cū ad intelligendum faci-
 liorem, tum ad tenendum memoria commo-
 diorem esse altera illa, quæ exquisitis dispu-
 tionib깫, ingeniosisq깫 conclusionib깫 verita-
 tem eruit. quod ipsum eò spectat, vt intelliga-
 tur, quid præsens Liber communi hominum
 Vita formandæ cōducere possit. Sed mitto li-
 brum commendare, præsertim cū semel in-
 ceptus legi, facile lectorem retineat: vt Verū
 fore hoc loco nō dubitem, id quod est scitè ab
 eodem Porta dictum, Gustu percepto empto-
 rem*

rem allici. De meo labore, & opera quam in
conuertendo adhibui, superest vt dicam: et
si fidem diligentiamq₃ meam malo doctis col-
latione facta Græci cum Latino libro æstimā-
dam relinquere, quā me aut mea iactare.
Neque verò metuo ne quis hanc editionem
sit infectaturus, nisi si ij sint extituri, qui li-
brum mutilum, & plerisq₃ locis interruptum
interpolatumq₃ indignè sint laturi lectoribus
offerri. Quos ego tum deniq₃ audiendos cen-
seo, si integriorem ipsi proferāt: alioquin si se-
candum eos iudicaturi sint docti, efficiant vt
reliquiæ bonorum librorum, quās ipsas meritò
gratas habemus, negligantur: imò si maiori-
bus nostris idem fuisset iudicium de fragmen-
tis librorum, aut mutilatis voluminibus, bone
Deus, quot & quā præclaros vtilissimosq₃
libros non haberemus hodie? Sed valeant ini-
qui isti. Sanè mihi hoc incommodo conuer-
tendi labor mirum in modum est auctus: atq₃
haud scio an ab incepto destitissē, nisi me &
Verecundia fallendæ quam dederam fidei, &
propositi mei (id autem est prodesse reipub. li-
terariæ

terariæ pro virili, eamq; ob rem nulli labori vel-
 le succumbere) tenendi necessitas quædam con-
 firmassent. Latinitati quàm fieri potuit maxi-
 mè in hoc negotio studui: nisi quòd uoces quas-
 dam, tritas illas, & aptas, non tamen vsita-
 tas apud antiquiores, perspicuitatis causa non
 contempsì. Verba appendere ad trutinam neq;
 volui, neq; verò debui. sensum quidem secu-
 tus sum: an autem assecutus sim ubiq;, aliorum
 esto iudicium. Cur difficile hoc fuerit, multæ
 sunt, neq; non manifestæ causæ. Et si fateor, in
 quibusdam me vel ut diuinarem opus habuis-
 se, vel audacter à codice Græco aut vsu com-
 muni discessisse: quibus locis etsi Annotatiun-
 culis (eram enim occupatior, quàm ut com-
 mentandi ocium suppeteret) aliquando con-
 sului, tamè si cui secus videbitur, nihil moror:
 est enim (ut Bacchylidis utar prouerbio) la-
 ta via. Tibi autè, vir præstantissime, & cur
 dedicauerim hunc librum, meumq; ei impen-
 sum laborem, & cur utrunq; tuæ amplitudi-
 nis patrocinio non indignum fore duxerim,
 commemoravi iam antè. Supererat, ut orare

l te,

te, vt ne hoc meum tui nominis exornādi studium, gratiq₃ animi erga te declarandi voluntatem aspernareris: sed tanta est tua humanitas, tantusq₃ in rei literariae defensores amplificatoresq₃ (inter quos me vel extremo loco haberi peruelim) amor, vt certò mihi de te polliceri, non obsecrando in dubium vocare tuam bonitatem debeam. Itaq₃ labore tui deprecandi supersedendum mihi animaduerto. Ego me tibi, quem singulare patriæ nostræ inclytissimæ ornamentum, Musarumq₃ benignissimum hospitem noui, studiaq₃ mea commendo: efficiamq₃ profectò, nisi maturius nobis aliquid eueniat humanitus, vt ne tuæ te erga me possit pœnitere beneuolentiæ. Vale.

Heidelbergæ, Kalendis Octobribus:

Anno Salutis 1558.

M. ANTO-

M. ANTONINI IM- PERATORIS DE VI-

ta sua, Liber I.

Augustano interprete.

Auo meo Vero didici placidis esse moribus. & irae abstinens. Existimatione parentis mei, eiusque recordatione, ad verecundiam & viro dignos mores usus sum. Matrem in studio pietatis erga deos, liberalitateque imitatus: praeterea in abstinendo à non perpetrandis modò, sed & cogitandis flagitijs: tum in frugalitate victus, ab opulentiam comitante luxu remotissima. A proauo id habui, ut ne in publicos ludos commearer, sed bonis praceptoribus domi meae uterer: intelligeremque nullis hac in re parcendum sumptibus. Ab educatore, ne auriga praeaequis, aut uenerus, ne uel palmarius aut scutarius fierem: ab eodem, tolerare labores, esse contentus paruo, operari, non immiscere me

1 2

mul-

- 2 multis negocijs, haud facillè calumniam
admittere, didici. A' Diogneto, stu-
dium in res inanes non conferre: fidem
abrogare ijs quæ de incantationibus, de-
monumq; profligationib. ac id genus a-
lijs reb. præstigiatores & impostores re-
3 ferunt: neq; animi causa coturnices ale-
re, aut similiū rerum studio & cupiditate
teneri: item liberè dicta ferre æquo ani-
mo, philosophiæ me addicere: audire pri-
mò Bacchium, deinde Tandasisdè ac Mar-
cianum, scribere dialogos puerili æta-
te: grabatum, pellem, aliaq; ad Græcam
disciplinam pertinentia requirere. Ru-
stici monitu in eam deueni cogitationē,
mores meos correctione ac cultu opus
habere: non esse imitandos Sophistas,
4 non esse instituendas de contemplatio-
nibus scriptiones, neq; oratiunculas ad-
hortatorias declamandum, neq; speciē
viri exercitijs dedit, ac laboriosi osten-
tandam: ad hæc rhetorica, poësi, & astro-
5 logia abstinendum: domi neq; vestitu,
neq; alijs huius modi rebus vtendū: epi-
stolas scribendas simpliciter, quo modo
ipsum ad matrem meam est epistola Si-
nuessa missa: insuper placabilitatem ef-
se, & in alloquio facilitatem exhiben-
dam

dam ijs qui stomachum nobis moue-
 rint, aut aliquid deliquerint, simulatque
 ij redire ad officium velint: diligenter
 etiam legendum, neque omnino confi-
 derationem summariam satis putandũ:
 neque celeriter adſentiendum alios tra-
 ducentibus: commentarios Epicteti le-
 gendos, quorum & è domo ſua mihi
 copiam fecit. Apollonius me docuit,
 vt libertatem ſectarer, certamque con-
 ſtantiam: neque aliò vnquam, ne mini-
 mum quidem, quàm ad rectam ratio-
 nem reſpicerem: ac ſemper mei ſimilis
 eſſem in grauibus doloribus, amiſſione
 proliſ, morbiſq; diuturnis: vtque in vi-
 uo exemplo euidenter contẽplarer, poſ-
 ſe eundem & durifſimum eſſe, & remiſ-
 ſum quàm maximè. Tum etiam, vt in per-
 cipienda doctrina me non moroſum præ-
 berem: ſed circumſpicerem de homine,
 qui palàm experientiam, & in tradendis
 ſcientijs facultatem, minimum ſuorum
 bonorum putaret. Præterea modum be-
 neficia (vt ijs videntur) ab amicis acci-
 piendi, ne vel accepta ea nos viliores
 redderent, vel ſtupidè negligerentur at-
 que prætermitterentur. In Sexto de-

6

7

mus ad arbitrium patrisfamiliâs instituta, viuendi secundum naturam, grauitatem non simulatam, inque consulendo amicorum commodis sagacitatem, facilitatem erga priuatos, * moresque omnibus accommodatos. Quo fiebat, vt eius consuetudo omni adulatione suauior, ipseque eodem tempore in summa apud eos quibus cum agebat ueneratione esset. porro autem expeditam viam ac rationem inueniendi & disponendi præcepta ad vsum vitæ necessaria. item, quod neque iræ, neque aliûs cuiusquam animi commotionis vllum indicium dabat: sed simul & quàm maximè affectibus vacuus, & humanissimè erat ingenij. In eodem honestam famam sine iactatione, multarumque rerum scientiam citra ostentationem. Alexandrū Grammaticum obseruabam ab increpationibus sibi temperare: neque ignominiosè castigare, si quis barbarum, solæcum, aut absonum quippiam protulisset: sed ciuilitè id modò, quod dicendum fuerat, pronunciare: perinde ac si respondens vel suam sententiam interponeret, aut rationem re ipsa, non verbo, cum altero conferret: aut omnino alia

no alia quadā solerti & obliqua subadmonitione idem efficiebat. A' Frontone didici, vt scirem quę consequeretur tyrannidem inuidia, quę varietas, simulatio: & quōd omnino qui nobis patricij dicuntur, inhumaniores quodammodo sint reliquis. Ab Alexandro Platonico, ne crebrò, néue nisi necessitate coactus, cuiquam dicerem, scriberem ué, me esse occupatum: néue identidem impendenda negocia prætendendo debita familiaribus officia detrectarem. A' Catullo, ne parui facerem, si quid amicus conquereretur, etiamsi nulla id ab eo fieret ratione: sed anniterer, eum in pristinam gratiam reducere. item, vt summa animi contentione præceptorum laudē prædicarem, vti de Domitio & Athenodoto traditum est: vtque liberos verè diligerem. A' fratre meo Seuero, amore familiariū & veritatis, iusticiæq;. Per eundem cognoui Thraseam, Heluidiū, Catonem, Dionem, Brutum. Idem mihi autor fuit, vt animo conciperem formam reipub. in qua æquis legibus eodemq; iure omnia administrarentur: ac regni, cui nihil esset libertate subditorum antiquius. Eundem obseruaui curis

esse vacuum, constantiam in honore philosophiæ habendo : beneficentiam & liberalitatem perpetuam seruare, bene sperare, ac de amicorum in ipsum amore certò sibi polliceri : à quibus animo esset factus alieno, id ijs non occultum ferre : neque amicis eius opus esse, vt de ipsius voluntate coniecturam facerent, sed eam apertam esse. Maximus adhortatus me est, vt suo exemplo me ipsum regerem, neque vlla in re præcipitarem : animo bono cùm alijs in casibus, tum in morbis essem : vt moribus vterer temperatis, blandis ac grauibus : vt quæ instituissem, expedite, nec magna cum molestia perficerem. Dicebat sibi verba facienti, aut agenti quicquam, neminem non fidem habuisse : ex animi ipsum sententia loqui, vel agere : nullius rei admiratione se obstupuisse : nunquam aut festinasse, aut cunctatum fuisse, neque trepidasse : neque mœsticiæ, neque gaudij nimium fuisse : neque iracundum, neq; suspiciosum : sed beneficum, placabilem, veracem : magisque constantiâ erroris securâ, quàm errorum correctionem præ se tulisse : nemine fuisse, q se ab ipso cõtemptû, aut ipso præstan-

præstantiorem putaret: liberaliter quoq;
 facetum fuisse. Patris notavi humani-
 tatem, & in ijs quæ semel essent accuratè
 deliberata, permanſionem: vanæ gloriæ,
 & eorum qui putantur, neque sunt ta-
 men, honorum contemptum: studium la-
 borum, aſſiduitatemq;. Libenter audie-
 bat eos qui aliquid reip. vtile poterant
 adducere. In tribuendo vnicuiq; pro di-
 gnitate ſuum, firmiter perfeuerabat: pe-
 ritus vbi intendendum eſſet, vbi remit-
 tendum. Amores adoleſcentulorū coër-
 cebat, vtilitati publicæ omnes cogita-
 tiones intendebat. Amicis ſecum cœnā-
 di, aut iter faciendi neceſſitatem remit-
 tebat: & qui neceſſitate aliqua impedi-
 ti, eum non comitati fuerant, eundem
 ſemper ipſum inueniebant. In conſilijs
 accuratè, quid cōducere poſſet, inqui-
 rebat: ac cōſtanter, neq; (id quod alijs vi-
 tio datur) obuijs quibuſq; cogitationi-
 bus contentus finem conſultandi facie-
 bat. Amiciciam conſeruabat: neq; vel ſa-
 tietatem amicorum capiebat, neque ad
 eos parandos furore aliquo ferebatur. In
 omnibus rebus omnia ſua in ſe reſoſita
 habebat, læto vultu longè futura proui-
 debat: atq; etiam minima antè præpara-
 1 5 bar,

bat, idq; citra tumultū. Acclamationes, omnemq; adulationem compescebat. Quæ ad magistratum erant necessaria, semper custodiebat: sumtus procurabat, neque detrectabat de ijs rebus causam dicere. Deos citra superstitionem colebat: homines neq; demerebatur, neque auram popularem captabat: in omnibus his sobrius, constans, nusquam ineptus, aut nouitatis studiosus. Has porro res quæ ad vitæ commoditatem aliquid cōducunt, quas fortuna suppeditat, liberaliter, simulq; sine fastu tractabat: ita ut, & si adefsent, haud sollicitè ijs vteretur: neq; desideraret, si deessent. Nemo fuit qui eum aut sophistam, aut vernam, aut hominem de Schola esse diceret: sed virum maturum, absolutum, adulatione superiorem, qui & seipsum regere, & alios posset. Iam philosophiam verā profitentes in honore habens, reliquis nihil exprobrauit. Cæterum in consuetudine familiari commodus, graciosusq; extra fastidium erat. Corpus suum moderatè curabat, non ut qui vitæ cupidus, aut cui formæ elegantia curæ esset, non tamen interim negligenter: itaq; suæ diligentiae causa, paucissimis medicorum pharmacis

macis & fomentis opus habuit. Id in eo præclarissimum fuit, quod facultate alicuius rei præditis concedebat absq; inuidia, vt oratoriæ, historiæ, legum, consuetudinum, aliorumq; id genus: quin etiam vt gloriam ijs rebus quibus excellebât, adipiscerentur, operam suam ipsis nauabat. Et cum ageret omnia secûdum instituta maiorum, ne hoc ipsum quidē studebat consequi, vt videretur à maioribus accepta obseruasse. Ad hæc, non erat vagus aut leuis, sed locis & negocijs ijsdem solebat immorari. Post intentissimos capitis dolores, recens atq; alacer ad cōsuetâ opera redibat. Præterea pauca admodû habebat arcana, & hæc quoque tantûm de rebus publicis. Prudens porrò erat, moderatusq; cû in spectaculis exhibendis, tum in operum extructionibus, congiarijsq;, & alijs huiusmodi negocijs: quippe vir quid ex vsu foret potius, quàm quæ gloria factum sequeretur, reputans. Non vtebatur alieno tēpore balneis, non erat ædificandi cupidus: non de ciborum, nō vestium texturæ aut infecturæ, non formæ corporis elegantia anxius. Comitatus ei è prædio, qui eum ab inferiori casa deduceret: inter

ter Lanuvinos plerunq; Tusculano publicano utebatur, etiam deprecante. Omnino in eius moribus nihil inerat inhumanum, nihil inuerecundum, nihil procax: neque dicere quisquam poterat, Ad sudorem vsque. sed omnia ita apta & concinna, vt si per ocium cogitata fuissent, compositè, placidè, firmiter, & sibi inuicem conuenienter. Accommodari posset ei id quod de Socrate memoratur, quòd & abstinere potuerit, & frui rebus istis, quibus & carere pleriq; per infirmitatem, & in fruendo continere se nequeunt. At temperare sibi ab utroq; vicio posse, & sobrium permanere, id verò viri est animo integro inuictòq; præditi: quod ille in morbo Maximi præstitit. A dijs bonos auos, bonos parentes, bonam sororem, bonos præceptores, familiares, necessarios, amicos bonos accepi, ferè omnia bona: tū quòd in nullum eorū quicquam deliqui: quāquam ita affectus, vt, si occasio incidisset, utiq; aliquid tale admisisset: verū beneficio deorū euenit, ne rerū is fieret cōcurfus, qui hoc in me argueret. Id quoq; ijs acceptum refero, quòd nō diutius apud concubinam aui sum educatus: quòd ad
puber-

pubertatem castus perueni: neque ante eam vir sum factus, sed tempus expectaui. Quòd principi & patri subditus fui, qui erat omnem mihi superbiam excusfurus: ostensurusq; , posse eum qui in aula viuat, & stipatoribus carere, & vestibus pictis, & facibus, statuisq; certi generis, reliquoq; luxu: sed licere ei proximum priuato homini habitum sumere: imò verò eum splendorem, eos qui principes rempub. gerere velint demissiores segnioresq; efficere. Itemq; eum fratrem sum nactus, qui moribus suis me ad curam mei ipsius habendam posset excitare, honore autem & amore in me suo delectare. Quòd liberi mihi neque indole, neq; corpore prauis nati sunt. Quòd magnos in rhetorica, poëtica, reliquisq; studijs progressus non feci: quæ me forsatis planè detinuissent, si me feliciter proficere sensissem. Quòd maturè eos à quibus sum enutritus, in dignitate constitui, quod mihi videbantur cupere: quodq; id iuuenibus adhuc præstiri, neque diu eos futuri spe lactaui. Quòd Apollonium Rusticum, Maximū cognoui. Quòd perspicuè atq; sæpenumerò naturalem vitam cum animo meo reputaui,

ui, qualisnam ea esset: nimirum quod ad deos attrineret, & eorum munera, cogitationesq; inde promanantes: nihil iam obstare, quin aut secundum naturam viverem, aut non: atq; hoc quidē fore mea culpa, qui deūm monitus, ac tantum nō praecepta non obseruasset. Quod in tali vita meum corpus tandiu durauit. Quod neq; cum Benedicta, neque cum Theodoro rē habui: sed & postea amore concitus, rectae rationi parui. Quod Rustico saepius indignatus, nihil praeterea admiserim, cuius me pœnitere pōtuisset. Quod mater, cū esset adhuc iuuenis moritura, reliquos tamen vitae suae annos mecum exegit. Quod quotiescunq; pauperi alicui, aut alias indigenti opitulari statuissem, nunquam audiui, pecuniam mihi non esse, vnde id facerem: & quod mihi nunquam vsu venit, vt in tali re alterius ope indigerem. Quod vxorem ita obsequentem, mei amantem, ac simplicem habui. Quod alumni, quibus liberos meos crederem, idonei non defuere. Quod in somnis cum alia mihi remedia sunt data, tum contra sanguinis excretionem, ac contra vertiginem: hocque Caietæ. Sicut Chræsæ. * cumq; animū
ad

ad philosophiam adiunxissem, non incidi in sophistam aliquem, aut in scriptoribus defedi, vel in syllogismis dissoluēdis doceret, aut meteoris tractandis. Omnia enim hæc deorū auxilio, fortunaq; indigent. Hæc in Quadis ad Grammam. * Solebat is sibi prædicere, erit ut incidam in curiosum, ingratum, contumeliosum, dolosum, inuidum, dissociabilem. Omnia hæc ijs euenerunt, ignorantia bonorum & malorum. Ego vero, qui naturam boni perspectam habeo, quod honestum sit, & mali, quod turpe: ipsamq; eius qui peccat naturam, quod mihi sit cognata (non quia eiusdem carnis est, aut seminis: sed mentis, & diuinæ particulæ particeps) à nullo eorum lædi possum. neq; enim in me turpitudinem aliquam quisquam conijciat. Ei porro quod mihi cognatum est, neque irasci possum, neque infensus esse: ut enim vnus alterum iuuaret in suo opere, eò nati sumus, ut manus, ut pedes, ut palpebræ, ut superiorum inferiorumque dentium ordines: quare contra naturam est, ut inuicem nobis repugnemus: atqui succensere & auersari se inuicem, id quidem est repugnare. Quid
quid

quid ego sum, id omnē constat caruncula, animula & mente. Proinde missos fac libros, neq; stude. Nō datū est. Quin tu, vt mox vitā cū morte cōmutaturus, corpus sperne, q, est tabus, ossicula, & reticuli muliebris instar plexus neruorū, venarū, arteriarū. Animā quoq; considera, qualis ea sit: spiritus nimirū. neq; is idē semper: sed qui in horas alius efflatur, alius formetur. Restat tertia pars, principatū obtinēs. Proinde sic tecū reputa. Senex es? ne patere hanc principē partē vltērius seruire, neq; alieno impetū raptari: neq; fatū vel prētens iniquē fer, vel impendens subterfuge. Res deorū plenē sunt prudentiæ: fortuitæ aut, nō carent natura, complexūue eorū quæ à prudentia administrātur. Inde omnia fluūt: necessitas etiā accedit, & totius vniuersi (cuius tu pars es) vtilitas. Porro autē q, natura vniuersi fert, quodq; ad eam facit cōseruandam, id bonū est vnicuius vniuersi particulæ. Conseruant autē mundū, quemadmodū elemētorū, ita & ex ipsis cōcretarū rerū mutationes. Hęc sufficiāt tibi, ac semper p̄ceptorū locū habeāt. Librorū verò sitim proijce, ne murmurās moriari: sed verē placatus, atq; ex animo gratiā dijs agēs.

M. AN-

M. ANTONINI IMPE-
ratoris de Vita sua Liber II.

MEmento, quandiu haftenus ea distuleris: ac quoties, prorogato tibi à dijs tempore, eo non usus sis. Certè aliquando te animaduertere oportet, cuius mundi pars sis, & à quo mundi gubernatore deflueris: tum finem præscripi tibi temporis futurum. Quod quidem tempus si non impenderis tranquillitati animi parandæ, elaberur, neque redibit vnquam tibi defuncto. Singulis horis animo in id incumbe, vt fortiter, quæ admodum Romano & viro conuenit, id quod præ manibus est, peragas: accurata, & non ficta grauitate, humanitate, liberalitate, iusticiaq; adhibitis. Interea animum tuum ab omnibus alijs cogitationibus abduc: quod ita fiet, si vnum quodlibet negotium, eorum quæ in vita tua exequenda tibi sint, postremum esse iudicans, ita conficias, vt ne quid vanitatis affectuum à consilio auertentium, simulationis, amore sui, aut earum rerum quæ fato quodam ei negotio adiunctæ sunt improbationis admittatur. Cernis
m quàm

quàm pauca sint ea, quorum cōpos
vitam felicem ac diuinæ similem viue-
re homo potest? nam ea qui adseruârît,
ab eo dij nihil vltrà exigunt. Ignominia
teipsum affice, anime, contemne tei-
psum inquam: vt enim honore teipsum
afficias, non tibi præterea tempus sup-
peret. Vita enim vnicuique id præbet:
quæ tibi propemodum iam exacta est.
Non igitur teipsum venerare, sed felici-
tatem tuam aliorum in animis repositâ
habe. Non pátete ab ijs quæ extrinsecus
accidunt, te circumagi: sed ocium tibi
para, vt boni aliquid addiscas, ac vaga-
ri desine. Est & alter declinandus er-
ror: nonnulli enim actibus vitæ suæ cō-
fecti delirant, quòd scopum nullum ha-
bent, ad quem omnes suos cōnatus &
cogitationes dirigât. Haud temerè quis-
quam repertus est infelix ea de causa,
quòd non inquireret quid aliorum ani-
mis accideret: qui verò suisplius animi
motibus non obsequitur, necessariò mi-
ser est. Horum semper oportet recorda-
ri, quæ sit vniuersi natura, quæ mea, quo-
modoque hæc ad illam sit affecta, qualis
pars ea cuius totius sit: adhæc, nemi-
nem esse qui obster, quo minus semper

ea quæ naturæ (cuius tu pars es) sine consentanea, & agas, & dicas. Theophrastus in comparatione peccatorum, ubi ostendit communioem ea inter se conferendi rationem, philosophicè inquit: ea quæ per cupiditatem committuntur peccata, grauiora esse ijs quæ per iram. Etenim iratus videtur cum dolore quodam, & occultè correptus animo, à recta ratione diuertere: qui verò per cupiditatem peccat, victus à voluptate, intemperantior altero censetur, magisq; effeminatus. Rectè igitur, & vt philosopho dignum erat, in maiori esse culpa pronunciauit, cui voluptas, quam cui dolor peccandi fuisset causa. ac omnino hic antè læsus, & propter dolorem iratus: ille sponte sua ad delinquendum, cupiditatis explendæ causa fertur. Omnia tibi ita & agenda sunt, & dicenda, & cogitanda, vt si iam nunc vitam in exitu esse arbitreris. Cæterum è viujs discedere, siquidem dij sunt, nihil habet incommodi: neque enim ij te aliquo malo sunt affecturi. Sin autem vel non sunt dij, vel res humanas non curant, quid attinebat viuere in mundo, deum ac prouidentia vacuo? Enimuerò & sunt dij,

& rerum humanarum curam gerunt: & ut ne homo in ea quæ reuera sunt mala incideret, id quidem in eius potestate posuerunt: in reliquis rebus si quid mali inesset, utique & hîc ei prospexissent, ne omnino in malum incideret. Quod verò hominem deteriore non efficit, quoniam id modo vitam eius posset reddere peiorem? Et quidem vniuersi natura nunquam neque per ignorantiam, neque sciens quidem, non valens autem cauere aut emendare, illa tantum errorem admiserit: neque imbecillitatis, neque inscitiae causa, ut bona & mala bonis malisque hominibus promiscuè & ex æquo accidât. Atqui mors & vita, honor & ignominia, dolor & voluptas, opes & paupertas, omnibus hæc vniuersa eadem ratione hominibus cum bonis tum malis contingunt, suntque neque honesta, neque turpia: ergo neque bona quidem, neque mala. Quàm celeriter omnia abolentur, in mundo quidem corpora, in æuo autem etiam eorum memoria. Omnia quæ sub sensum cadunt, ac præsertim ea quæ vel voluptate alliciunt, vel dolore terrent, vel fastu suo clara sunt, quàm vilia sunt ea omnia,

omnia, & contemptione digna, quàm
 fordida, obnoxia interitui, & mortua?
 Intelligentiæ est, indagare quidnam sint
 ij, quorum opiniones & voces gloriam
 * Quidnam est mors? Certè si quis eam
 per se intueatur, cogitationeq; omnia ab
 ea separet, quæ ei inesse videntur: is iam
 nihil aliud existimabit esse mortē, quàm
 opus naturæ. At verò puer est, qui naturę
 aliquod opus formidat. Et quidem mors
 nō opus solum est naturæ, sed & prodest
 ei. Quonam modo Deus hominem at-
 tingit, & qua hominis parte? præterea
 quomodo afficitur eo tactu pars illa? Ni-
 hil miserius est eo, qui omnia circulando
 scrutatur, & (quod aiunt) ea etiam quæ
 sunt infra terram rimatur, coniecturaq;
 ea quæ in aliorum animis eueniant in-
 quirat: neq; sentit sufficere, vt suum quis-
 que qui in ipso inest genium obseruet,
 eumq; legitimè colat. Colitur autem, si
 quis seipsum ab animi perturbationib. à
 vanitate, ab indignatione eorum causa
 quæ à dijs aut hominibus aguntur cōce-
 pta, vacuum conseruet. Quæ enim dij a-
 gūt, virtutis causa reuerentiā, quæ ab ho-
 minibus, cognationis nomine amorem
 merentur: nonnunquam etiam misera-
 m 3 tionem,

tionem, ratione ignorationis eorū quæ bona aut mala sunt. qui sanè defectus nō vilior est eo, quo ne inter album & nigrū discernere possimus, impedimur. Quòd si tria annorum millia tibi viuenda forent, insuperq; triginta alia: tamē recordandum tibi est, neminē aliam ab ea quā viuit vitam deponere, neq; aliam deponere quàm eam quam viuit. Itaque idem est longissimum spacium, cum eo quod est breuissimum. nam quod præsens est, id omnibus idem est; quāquam id quod perijt, non sit idem, atq; id quod amittitur. ita temporis punctum esse apparet. Etenim neq; præteritum aliquis, neq; futurum quicquā amittere potest: quī enim id ei adimatur, quod ne habet quidem? Duo itaque hæc memoria sunt tenenda: Vnum, omnia ab æterno esse eiusdē formæ, atq; circulo reuolui: neque differre quicquam, eadēne centrum aliquis, aut ducentis annis, an verò infinito videat tempore. Alterum, quòd is qui diutissimè vixit, & is qui celerrimè moritur, tantundem amittunt: eo enim tantū priuantur, quod præsens est, quando id etiam solū habent: quod autem non habetur, id ne deperditur quidem.

Vniuers

Vniuersa esse sita in opinione: quod patet ex his quę cum Monimo Cynico sunt disputata. Perspicua autē est eius quod dictum est vtilitas, si quis eatenus eius suauitatem admittat, quatenus veritati congruit.

Anima hominis contumelia seipsam multis modis afficit. Primò, cū quantum in ipsa situm est, abscessus quidam, & quasi vlcus mundi sit. Abscedit autem à natura, quando ea quę fiunt, iniquo fert animo: cuius quidem naturę vna in parte reliquę singulorum naturę omnes continentur. Deinde, cū hominem aliquem auersatur, aut lædēdi causa auersatur: hoc est iratorum. Tertiò, cū voluptati aut dolori succūbit. Quartò, cū simulat, ficitq; aliquid aut facit aut loquitur. Quintò, cū aliquam actionem aut conatum ad nullum certum scopum dirigit, sed frustrā quicquam, nullaq; consequentia agit: cū oporteat etiam minima quęq; ad certū finem referri. Finis autem animanti ratione prædito propositus est, vt rationē atq; legē ciuitatis verustissimę sequatur. Humanę quidem vitę tempus, momentū est, natura fluxa, sensus obscurus: totius corporis tēperamentum putrescit
m 4 facile,

- 3 facile, anima vaga est: fortuna quæ sit, difficile est conijcere: fama incerta est. Atq; vt summam rei dicā, omnia quæ ad corpus pertinent, fluuij naturam habent: quæ ad animam, insomnij & fumi: vita bellū est, & peregrinatio: fama post mortem, obliuio est. Quid ergo est q, tutò hominē possit deducere? Philosophia. Ea verò in hoc consistit, vt genium qui in te est, incontaminatū conserues, atq; illæsum, voluptatibusq; & doloribus superiorem: vt nihil frustra, nihil fictè aut falso agas: nihil cures, agatne quicquā alius, aut omittat: præterea, vt ea quæ accidunt, fatōue eueniunt, ita accipias, tāquā inde missa, vnde tu quoque veneris. postremò, vt placido mortem animo expectes: quippe nihil aliud, quā dissolutionē elementorū eorū, ex quib. vnūquodlibet animal cōcretum est. Iam si ipsis elementis nihil mali euenit continentibus istis mutationibus, quib. ipsa inter se, alia idētidem in alia vertuntur, quæ'nā causa est, cur de mutatione vniuersi corporis, dissolutioneq;, sinistrum quicquam suspicari debeamus? cū ea secundum naturam fiat. Nihil verò malum est, quod naturā euenit. Hæc Carnunti disputata.
- 4

M. ANTONINI IMPE-
ratoris de Vita sua Liber III.

NON hoc rātū est considerandū, singulis diebus vitā consumi, partemq; eius subinde minorē relinqui: sed & hoc cogitandū, quòd etsi quis diutius sit victurus, incertum tamen est, sit ne suppeditura eadem intelligētia ad cognoscēdas res, & contēplationem, cuius finis est peritia rerū diuinarum atq; humanarum. Etenim si delirare ceperit homo, spirabit quidem nihilominus, nutrietur, imaginabitur, appetet, reliquasq; id genus facultates retinebit: ea verò vis, qua se ipso vti queat, rationes officij subducere accuratas, quę animo præcepit in ordinē collocare, de eo ipso iam tempus sit vitam relinquendi deliberare, ac si quæ alia sunt, ad quæ obeunda ratione probè exercitata opus est, ea inquam vis iam antè extincta est. Festinandum est igitur, non ideo solum quòd subinde morti propiores simus: sed & quia rerum intelligētia nos ante exitum vita destituit. Id quoq; obseruandum, ea quæ adpendicis quasi loco adherent his

quæ natura fiunt, habere nonnihil gratiæ
& oblectationis. vt cum panis pinfitur,
videmus quasdam particulas eius rum-
pi: quod ipsum etsi quodammodo acci-
dit præter institutum pistoriæ artis, ha-
bet tamen nonnihil decoris, appetitûq;
cibi suo quodam modo excitat. Ficus
quoq; quum maximè maturæ sunt, fa-
tiscût: itemq; oliuis maturissimis quid-
dam putredini proximum, pulcritudinẽ
peculiarem addit. Iam spicas deorsum se
flectentes, leonis supercilium, spumam
aprorû ex ore effluentem, multaq; eiuf-
modi alia si quis seorsim consideret, in-
telliget ea etsi longè absunt à pulchritu-
dine, tamen quia rebus naturalibus in-
hærent, & eas consequuntur, eo & orna-
tum his adferre, & delectare. Quamob-
rem qui attentius ea quæ in rerum natu-
ra fiunt mente contemplatus fuerit, ni-
hil non eleganter esse factum putabit, e-
tiam eorum quæ appendicis loco res
naturales consequuntur. Itaque veros
belluarum rictus haud minori cum vo-
luptate aspiciet, quàm quos pictores
& figuli effingunt: vetulæ etiam & se-
nis maturam ætatem, puerorumque a-
mori aptum florem castis oculis intue-
bitur:

bitur: multaꝫ; alia cerner, non apud omnes fidem inuenientia, sed apud hunc solum, qui naturam, eiusque opera rectè intelligit. Hippocrates cum multos sanasset morbo, ipse morbo decessit, Chaldæi multis finem vitæ prædixerunt: post, ipsos etiam fatum arripuit. Alexander, Pompeius, & C. Cæsar, cum totas vrbes toties deleuissent, commissoꝫ; prælio multa equitum peditumꝫ; millia obruncassent, ipsi quoque tandem vita excesserunt. Heraclerus, multa de natura rerum, & incendio finem vniuerso allaturo cum disputasset: ipse intercute aqua distentus, stercore bubulo oblitus, mortem obiit. Democritum pediculi, Socratem cicuta absumpsit. Quorsum hæc? Ingressus es vitam, nauigasti, vectus es: discede. Quod si abeundum est in aliam vitam, equidem ne ibi quidem erit quicquam dijs vacuum: sin omnis sensus adimetur, non iam præterea dolores ac voluptates ferendæ, neque seruendum vasi tantò deteriori. Quin-
imò quod seruit, id supererit, nimirum mens & genius: cum vas illud terra sit, & tabus. Proinde reliquum vitæ tempus ne absume de alijs cogitando,
nisi

nisi ad commune aliquod commodum id referatur: alioquin enim interim ab alio negotio detineberis. Nam cogitare, quid hic vel ille agat, quamobrem, quid loquatur, quid cogiter, quid moliatur, aut omnino de alijs esse sollicitum: id verò efficit vt euagemur, neq; obseruemus eam quæ principatum in nobis obtinet partem. Itaq; in serie cogitationum declinanda est vanitas, omniumq; maximè curiositas & malicia. Ad sũefacere te ipsum debes, vt de his tantũ rebus cogites, de quibus si quis te subito interroget quid nunc mediteris, confestim liberè possis respondere, hoc aut hoc: nimirum vt statim constet, cogitationes tuas esse simplices, placidas, consentaneas animali sociato alijs, ac negligenti earum quæ ad voluptatem oblectationemue faciant cogitationum, vacuo contentionis, inuidiæ, suspicionis, aliorumue, quæ si te animo agitalle fassus esses, pudore suffundi oportuisset. Vir ad hunc modũ compositus, non est cur diutius expectet nomen eius qui in optimorum sit numero. est enim sacerdos quasi, & administer deũ, vtiturq; eo quod in ipso tanquam in sacrario est positum. Id autem hominem

nem præstat purum à voluptatibus, inuolatum à doloribus, intractum à libidine, inscium omnis maliciæ, certatorem maximi certaminis (ne scilicet vllus eum affectus deiiciat) altè tinctum iusticia, ex animo contentum ijs quæ eueniunt, fatæque destinata ipsi sunt: non sæpe, neq; nisi magna & publica necessitate urgente, de aliorum dictis, factis, aut cogitationibus meditantem. solis enim ijs quæ in ipso sunt ad agendum intètus est, ac quæ à fato vniuersi ipsi sunt destinata, continenter considerat. Nam illa censet honesta & pulcra: quæ verò sibi obrigerunt, ea bona esse persuasum habet: quippe vniuscuiusque fatum & constat aliunde, & secum aliud adfert. Meminit etiam, omnia ratione prædita esse inter se cognata: esseque hominis naturæ conueniens, vt omnium hominum curam gerat. Existimationem autem non ab omnibus hominibus petendam, sed ijs tantum qui naturæ conuenienter viuunt. qui verò aliter viuunt, hi quales se domi & extra ædes, noctu atq; interdii gerant, ac quibus se hominibus admisceant, perpetuò memoria tenet: ab his igitur laudari se nihil curat, quum ij ne
sibi

sibi quidem ipsis probentur. Ne inuitus accedas ad agendum, neque cœtus humani immemor, neque non bene cogitare, neque patere te retrahi: ne in cogitationibus tuis astutiâ secteris, neque verbosus sis, neq; multa negocia suscipias. Enimuerò Deus qui in te inest, præsit tibi, masculo animati, seni, ciui, Romano, ac principi: qui se ita comparauerit, vt ad abitum instructus expectet, quando receptui ex hac vita canatur. Ne iuramento indigeas, neue hominis alicuius testimonio. Hilari esto vultu, ac qui externo ministerio possit carere, eaque quam alij suppeditent quiere. Rectum esse expedit te, non qui lapsus se erigat. Si quid in vita humana inuenis potius iusticia, veritate, temperantia, fortitudine, aut si quid aliud melius est quàm animum tuum esse seipso contentum, quatenus præstat vt secundum rectam rationem agas: si inquam, in fato, & ijs quæ absque tuo delectu tibi sunt destinata, inuenis aliquid his quæ dixi præstabilius, eo vt fruaris, toto animo incumbere. Sin eo qui in te est collocatus genio nihil præstantius inuenis, qui & appetitus sibiipsi subie-

subiecit, & visa examinat, & à persuasione sensuum (vt dicebat Socrates) seipsum abduxit, seque Deo submitit, & pro hominibus procurat: si hoc inferiora omnia, & viliora depræhendis, nulli alteri rei locum concede, ne semel ad eam inclinans, posthac proprium illum tuum bonum præferre omnibus rebus nequeas. Nefas enim est, ullam aliam diuersi generis rem bono ratione prædito & effectrici opponi: vt laudem popularem, principatum, diuitias, voluptatum perceptionem: hæc omnia, si vel parùm te ijs accommodare visum fuerit, confestim præualent, & à recta via abducunt. Tu verò, inquam, simpliciter ac liberè id quod est melius elige, eique inhære: melius autem est, id quod conducit. Atq; hoc ipsum si ea ratione sit vtile, quatenus mentem habes, serua: sin quatenus es animal, repudia, & iudicium integrum retine. Id modò cura, ne quid pro tuo còmodo amplectaris, quòd possit aliquando te compellere ad fallendum fidem, prodendam verecundiam, odium alicuius, suspiciones, imprecandum, simulandũ, appetèdumue aliquid, quod parietes & velamen-

velamenta desideret. Etenim qui menti ac genio suo, & sacris virtutis eius primas defert, is tragœdiam nullam excitat, non gemit: non solitudinis, non frequentiae hominum indigebit: plerumq; viuet neq; appetens quicquam, neq; fugiens: diuine, an paruo temporis spacio inclusa corpori anima vtatur, nihil omnino curabit. nam etsi continuò migrandum sit, ita facile dissolueretur, vt si ad aliã quandam functionem verecundè ac decenter, obeundam se conferat. Id vnum si per vniuersam vitam obserues, vt cogitationes tuę semper sint de ijs rebus quę ad societatem ciuilem nato animali, eiq; rationis compoti conueniant: nihil vnquam in animo deprauatum, nihil purulentum, nihil contaminatum, nihil fuggillatum inuenies: (neq; verò fatũ vitam imperfectam adhuc abrumpit, quẽ admodum dici posset de tragœdo fabula nondum peracta discedente:) præterea nihil seruile, nihil fucatum, nihil alligatum, nihil abscissum, nihil obnoxium, nihil occultum. Venerare facultatem cogitatricẽ: in eo enim sunt omnia, vt pars tui principatum obtinens nihil vnquam animo concipiat, quod sit naturę inconueniens,

ueniens, aut cōstitutioni animalis ratione præditi. Illius autem constitutionis est munus, vt à temeritate alieni, cœtui humano adiuncti, dijsq; obsequentes simus. Proinde omnibus proiectis, hæc modò pauca comprēhende, ac memoria tene, quòd vnusquisque tantum id quod præsens est temporis punctum viuit: reliquum vitæ aut iam exactum, aut in incerto posurum est. Exiguum sanè tēpus, quod viuit quisq; : perexiguus etiam terræ, in quo viuitur, angulus: etiam longissima post obitum fama, exiguum est, quæ & ipsa per successionem cōseruatur hominulorum mox moriturorum, ac ne se quidem ipsos cognoscentium, nedum eum qui iam pridem fato cōcessit. Ad dendum his quæ commemorauī præceptis vnum: nempe eius quæ quouis tempore animo nostro cogitanda accidit, rei definitionem seu descriptionem esse faciendam, quò tecum ipse differere possis, quæ nam sit eius nuda & ab omnibus alijs separata natura, ac qualis: tum quod proprium eius nomen, quæ item appellationes eorum è quibus ipsa cōflata est, & in quæ dissoluetur. Nihil enim perinde animum magnitudine extollit, ac

viâ & verè posse singula quæ in hac vita nobis occurrunt, examinare, atq; eo modo semper intueri, vt vnâ deprehendatur, cuiam vniuersi parti vnumquodq; vsui sit, quo in precio habendum ratione cùm ipsius vniuersi, tum hominis qui ciuis est supremæ ciuitatis, ac cuius quasi domus sunt reliquæ ciuitates. Quid est, quibus ex elementis concretum, & quandiu fert natura eius vt permaneat, id quod modò cogitatione animo meo attulit? qua porrò virtute ad id vsus erit? scilicet mansuetudine, fortitudine, veritate, fide, simplicitate, ea qua totus ex me aptus sum, cæteris? De singulis ergo dicendum: Hoc diuinitus venit, hoc fati cónexio, casusq; aut fortuna attulit: hoc profectum est à cognato meo & socio, ignaro quidē quæ'nam esset eius natura: ego autem & noui, & eo secundum legē societatis naturalem vtor æquo animo, iusteq;, simulq; in medijs rebus coniecturam facio vt vnicuiq; suum, vt dignū est, tribuam. Si rectam rationem sequēs, id quod instar agas diligenter, firmiter, æquo animo, neq; instituto negotio alia admisceas, sed tuum genium sincerum cōserues, perinde ac si iam is dimittēdus tibi

tibi esset, atq; ita si perseueres nihil expectans, nihil fugiens, sed eo quod secū-
 dum naturam agis, & heroica in dictis
 factisq; veritate contentus: bene viues.
 Nemo autem est, qui hoc impedire pos-
 sit. Quemadmodū medici ad subita ma-
 la curanda, in promptu sua instrumenta
 habent, atq; ferramenta: sic tu ad res di-
 uinas humanasq; præcepta instructa ha-
 be, atq; parata: omniaq; etiā minima ita
 age, vt memineris hæc duo genera inter
 se esse cōnexa. Neq; enim rem vllam hu-
 manā rectè perfeceris, nisi simul eam ad
 deos referas: neq; contrā. Non erra am-
 plius. nō enim cōmentarios leges tuos,
 neq; priscorum Romanorū & Græcorū
 acta, excerptaq; è libris, quæ tibi ipsi in
 senectute vtenda reposuisti. Itaque ad fi-
 nem propera, vanasq; spes missas faciēs,
 tibi ipsi opem fer, siquidē (dum licet) tui
 rationem habes vllam. Nesciunt quā
 multa significet vocabulum furari, fere-
 re, emere, quiescere, videre quid sit agen-
 dum: quorū hoc non oculis cernitur, sed
 alio visu. Corporis sunt sensus, animi ap-
 petitus, mentis præcepta. Imaginari ali-
 quid, & visum concipere, nobis cū peco-
 ribus est commune. Moueri appetitus

8 explēdi causa, id quidē & belluis cōtingit, & androgynis, & Phalaridi, & Neroni. Porro mentem ducem habere ad ea quæ apparent esse officij, eorum etiam est qui deos esse negant, qui patriam deserunt: qui, simulac fores clausere, nihil non turpe perpetrant. Si igitur reliqua his quæ diximus omnibus sunt communia: reliquum sanè est aliquid, quod proprium sit viri boni: nempe æquo animo ferre ea quæ accidunt, fatoq; ei eueniūt: in pectore collocatum genium nō commouere, neq; turba visorum perturbare, sed quietum seruare, eiq; decenter tanquam Deo obsequi: nihil à veritate alienum loqui, nihil præter iusticiam agere. Quod si nemo hominū credat eum simpliciter, verecundè, ac tranquillo animo viuere: tamē neq; succensebit quiquam, neq; defleſcet à semita ad finem vitæ ducente: ad quem finem venire debet homo purus, quietus, ac dissolutu facilis, & qui nulla vi coactus vltro suo se fato accommodauerit.

M. AN-

M. ANTONINI IMPE-
ratoris de Vita sua Liber IIII.

QUæ in nobis inest, pars principatum tenens, ea si secundum naturam se habeat, ita ad ea quæ accidunt comparata est: ut quouis tempore facile ad id quod possibile est, & conceditur, se adiungat. Neque enim materiam aliquam sibi propriam subiectam habet: sed ut cum exceptione quadam ad ea fertur quæ proposita sunt, ita id quod offertur ei, pro materia sua accipit. quemadmodum ignis, qui ijs quæ incidunt præualet, à quibus exiguus lychnus fuisset extinctus: at copiosior ignis statim ea quæ ipsi iniecta sunt, sibi accomodat, atque consumit, atq; ex ijs ipsis augetur. Nihil agendum frustra, neque aliter quàm secundum contemplationem, qua artis defectus cõpleatur. Secessus vulgò quærentur hominibus, rura, litora, montes: tu quoq; soles maximè ea desiderare. Atqui id planè est rudium, & abiectæ sortis hominum. Tibi quacunq; visum fuerit hora, licet in teipsum recedere: nusquam enim neq; tranquilior,

lior, nec maioris ocij secessus homini datur, quàm ad animum suum: præsertim ei qui intus ea habet, in quæ aspiciens, statim summam animi tranquillitatem reperit: bene nimirum omnibus intus cõpositis. Continēter igitur te eò recipe, ac te ipsum renoua. Breuia autē sint quædam, & elementorum vicem obtinētia, quę tibi statim occurrant, omniq; te molestia liberent, & remittāt nihil indignè ferentem eorum ad quę reuerteris. Quid enim fers indignè? num hominum improbitatem? Reputa tecū, ita esse statuēdum, ratione prædita animantia vnū esse alterius causa natum: tum æquanimitatē partē esse iusticiæ: item non sua eos peccare voluntate quàm multi exercitis inimicicijs, odijs, suspicionibus confossi perierunt, ac in cinerem redacti sunt? itaque desine tandem. At molestum tibi est fatū tuum? in mētem reuoca illā à disiectis ratiocinationem: Vel prouidentia, vel atomi, vel alia quibus demonstratum est, mundū instar ciuitatis esse. At quę corpus attingunt, ea te afficiunt? cogita intelllectum, cum semel seipsum collegerit, suamq; vim perspexerit, nō permisceri spiritui leniter aut asperè moto: præ-

præterea quæ de voluptate & dolore auditu percéperis, atque illis adfenseris, repete. Sed forsitan gloriola te sollicitum tenet? respice quàm celerrimè omnia obliuione deleantur, quod sit chaos infiniti vtrinq; æui, quàm inanis famæ sonus, quanta inconstantia & incertitudo opinionum humanarum, quàm arcto includantur hæc omnia loco. Quippe punctum est terra, atque huius ipsius quàm perexiguus angulus habitatur? quot verò sunt in ea ipsa, aut quales illi qui te sint laudaturi? Proinde memento in hâc (quâ demonstraui) particulam tui recedere: idq; præcipuè cura, ne cupiditate traharis, sed liber mane: resq; ita intueri, vt virum, vt hominè, vt ciuem, vt animal mortale conuenit. Cæterùm ex his quæ tibi inspicienti quàm maximè in pròptu esse debeant, duo sunt: alterũ, q, res ipsæ animã nõ cõtingũt, sed extra eam firmatæ persistunt. perturbationes tantùm ex internis opinionib. nascũtur. Alterum, q, omnia hæc quæ cernis, statim mutabũtur, neq; erunt amplius: perpetuoq; cogita, quot iam eorũ mutationib. ipse interfueris. Mũdus quidẽ rerum in varias subinde formas mutatio est, vita in opinione

confistit. Si intelligentia esse præditum, hominibus nobis inter nos est commune : erit & ratio, ob quam illud nobis adest, communis. sin hæc, etiam ratio quæ præcipit quid agendum sit, quid omit-
tendum, communis erit omnium: proinde & lex. Quod si ita habet, ciues sumus: ergo ciuitatis alicuius participes. Quo relinquitur, mundum ciuitatis loco esse : cuius enim alius ciuitatis dicere possimus communionem esse humano generi? vtrum itaq; ex hac communi ciuitate nobis esse capacib. intelligentiæ, vtri ratione & lege, datum est, an aliunde? Vt enim terrenæ mihi à terra aliqua particulæ sunt tributæ, & humor ab alio quodam eleméto, itemq; spiritus, calor, & ignea natura, suis singula à fontib. ad me deriuata sunt, (nihil enim est, quod non & alicunde veniat, & aliquò. abeat:) ita & intelligētia nobis alicūde data est. Mors, perinde ac vita, arcanum est naturæ opus, ex ijsdē elemētis in eadē confusio & mixtio. deniq; non est ea res, cuius pudere aliquē debeat: neq; enim est contra causas animalis mente donari, neque cōtra eius structuræ rationem. Hæc ita, hisq; de causis fiūt necessariò: quod qui fieri

fieri nolit, perinde faciat, ac si ficum arborem succo velit carere. Omnino autem memineris, intra breuissimum tēpus & tibi fore moriendum, & alteri: paulo pōst, ne nomen quidem vestrum supererit. Tolle opinionem, simul etiā de accepto damno abolebitur cogitatio: hacq; sublata, ipsum etiam damnum non erit. Quod hominem seipso de teriorem efficere non potest, id neq; vitam eius peiorem reddit, neq; lædit, neque extrinsecus, neq; intrinsecus. Natura vtilitatis hoc necassariò fecit, vt quicquid accadat, iustè accadat. Quòd si diligenter obserues, ita habere inuenies. Atque hoc, dico, non tantum causarum consequentia ita fieri: sed etiam ratione iusticiæ, & ab aliquo, quòd tribuat vnicuique pro dignitate suum. Itaque, vti cepisti, obseruare hoc perge: & quicquid facies, hoc modo age, adhibita bonitate, quomodo verè bonus intelligitur: idque in omnibus tuis obserua actionibus. Non ita tibi sentiendum est, quemadmodū is qui iniuriam facit, vel ipse sentit, vel te existimare vult: sed res ipsæ quid verè sint, perspicere. Semper hæc duo in promptu haben

da sunt: alterum, vt id tātum agas, quod ratio eius partis quę regnum in te & potestatem obtinet legislatoris, te hortatur: idq; propter hominum vtilitatem. alterum, vt si quis adsit, qui te corrigere, & ab aliqua opinione deducere velit, sententiam mutes: modò vt ea mutatio fidē mereatur iusticię, aut publicę vtilitatis, aliū sue huiusmodi causa, non voluptatis glorięue gratia facta esse. Ratione præditus es: cur ea non vteris? quid enim præterea desideras, ea suum obeunte officium? Scis te; vt partem, interiturum in eo quod te produxit vniuerso: imò potius facta mutatione assumeris ad mentem eam, quę est reliquarum origo. Multa thuris grana eidem arę imposita, vnū altero prius igni corripitur: sed nihil interest. Intra decimū diem, Deus videberis ijs, qui te nunc bestiam & simiam putant: siquidem ad præcepta & venerationem mentis reflectas, neq; cogites vitam tibi in immensos annos prorogatū iri. Mors imminet: ergo dum viuis, & licet, bonus vt sis cura. Quantum ocij lucratur, qui non videt quid proximus dicat, agat, aut cogitet: sed tantū quid ipse agat, curatq; vt hoc iustum sit & fas? ac qui

ac qui secundum (Agathonem fortè)
 bonum non circumspicit nigros mo-
 res, sed propositam lineam recto, non va-
 go cursu tenet. Qui famæ post mortem
 cupiditate ducitur, non cogitat quemli-
 bet eorum qui ipsius mentionem sint fa-
 cturi, mox ipsum etiam moriturum: de-
 inde itidem eum qui huic succedit, idq;
 eò usq;, dum omnis memoria per atto-
 nitos inani fama, extinctosque homines
 propagata aboleatur. Quinetiam fin-
 ge, immortales fore eos qui tui recorden-
 tur, immortalemq; tui futuram memo-
 riam. quid ergo id ad te, ne dicam, mor-
 tuum? Quid vel viuo tibi laus prode-
 rit? nisi ratione cuiusdam dispensatio-
 nis: omitte enim nunc naturæ munus,
 huic tempori non conueniens, & de quo
 suo loco erit differendum. Omne quod
 pulcrum est ex seipso tale est, atque in se
 ipso absoluitur, nullamque sui partem
 habet laudem. Ideo id quod lauda-
 tur, eo ipso neque peius fit, neque me-
 lius. Idque etiam de ijs intelligi volo,
 quæ communiori nomine pulcra aut
 bona dicuntur: ut quæ ex materia fi-
 unt, & artis opera. Id autem quod re-
 vera bonum est, non magis alia quadam
 re opus,

re opus, ad id vt sit bonum, habet, quàm
lex, veritas, tranquillitas animi, verecū-
dia: quid horum vel si laudetur bonum
fit, vel vituperatione corrumpitur? Sma-
ragdus quidem nisi laudetur, de bonita-
te sua aliquid amittit? quid aurum, ebur,
purpura, culter, flosculus, arbuscula? Si
permanent animi, quomodo eos ab æter-
no capit aer: & quomodo terra ab æuo
vsque humatorum corpora recipit? Quē
admodum hîc corpora cum aliquandiu
in terra delituere, mutantur, dissipataq;
spacium alijs cadaueribus præbent: sic a-
nimæ in aërem subuectæ, cum aliquan-
diu ibi perstiterunt, mutantur, fundun-
turq;, & ad mentem omnium aliarum
genitricem incensæ adiunguntur, eaq;
ratione alijs aduentantibus locum ce-
dunt. Hoc responderi potest, posito a-
nimas esse corporibus superstites. Neq;
verò tantum multitudo sepulcorum eo
modo corporum considerata est, sed et
eorum quæ quotidie comeduntur à no-
bis, & bestijs animalium, & sic quodam-
modo sepeliuntur magno numero, ac ni-
hilominus suppeditat spacium alijs pro-
pter eorum in sanguinem, aerē, ignem-
que mutationem. Ratio autem veritatis
constat,

constat, si materia & causæ inquirantur. Non est vagandum, sed in omni appetitu iusticię ratio habenda: omniq; in cogitatione, certitudinis. Quicquid tibi, & Natura rerum, conuenit, id omne mihi conuenit, nihilq; mihi vel immaturum est, vel tardum, quod tibi sit tempestiuū: omne id fructum puto, quod tuæ ferunt horæ. Ex te sunt, & in vna te, omnia: ac in te vnā omnia redeunt. Quidam dixit, & chara Cecropis vrbs. ego autem de te cur non dicam, & chara Dei vrbs? Pauca age, inquit, si tibi tranquillitas animi curę est. Nihil est melius quā ea quę necesse est agere, & quę ratio animalis ad ciuilem societatem nati, ac quo ea modo deligit. Id enim nō modò rectè agēdo, sed & pauca agendo, animi tranquillitatē parit. Nā ex his quę plurima & agimus & loquimur, si quis ea quę non sunt necessaria tollat, is & maiori ocio utetur, & pauciores perturbationes experietur. Itaq; singulis in rebus circūspiciendum, ne quid non necessarium agamus. Ac non modò actiones, sed & cogitationes inutiles sunt vitandæ. ita enim fiet, vt ne actiones quidē superuacaneę consequantur. Fac periculum, vt tibi boni viri

ni viri vita quadret: eius inquam, qui fato sibi destinata æquo fert animo, quique contentus est iustis suis actibus, & placido statu. Vidisti illa, hæc quoque intuere. Non perturba te ipsum, sed simplex esto. Si quis peccat, sibi ipsi peccat. Tibi si quid boni obigit, ab initio tibi id fato tuo fuit destinatum. Omnino autem brevis quum sit vita, curandum ut præsens tempus lucreris, rectam rationem & iusticiam sequutus: ac in remissionibus animi sobrius sis. Aut compositus est certo ordine mundus, aut confusio quædam rerum temerè mixtarum, mundus tamen. An cum in te ipso possit ordo locum habere, vniuersum nullo ordine constare dicemus? præsertim omnibus in eorebus ita digestis, diffusis, atque inter se affectis. Mores nigri vocantur, mores effeminati, duri, feri, pecorum aut infantium similes, stolidi, fucati, scurriles, cauponarii, tyrannici. Si peregrinus in mundo habetur, qui quæ in mundo sunt, non cognoscit: haud minus peregrinus erit, qui ea quæ fiunt non cognoscit: exul, qui ciuilem rationem fugit: cæcus, qui intelligentiæ oculos clausos habet: pauper, qui alio indiget, neque in se ha-

se habet omnia quæ ad vitam conducunt. Abscessus, siue vlcus mundi est, qui se à communis naturæ ratione seiungit, indignè ferendo ea quæ eueniunt: (ea enim quæ reproduxit natura, omnia fert.) frustum à ciuitate amputatum, qui suam animam à communi & vnica omniũ ratione præditorum mète rescindit. Alius sine toga philosophatur, alius absq; libro, alius seminudus, panesq; se non habere, & tamen insistere rectæ rationi dictitans: alius se disciplinis suis non alere, & tamen perseverare profitens. Tu artem quam didicisti, dilige, in eaq; acquiesce. Reliquam vitæ partem ita exige, vt qui ex animo dijs omnia tua cõmiseris, neq; vilius te hominis vel seruum vel tyrannum constituas.

Considera (verbi gratia) quæ Vespasiani tẽpore euenerint: inuenies homines tum nuptias contraxisse, liberos aluisse, ægrotasse, diem suum obijisse, belligerasse, festos dies egisse, negociatos fuisse, agriculturam exercuisse, adulatos fuisse, præfractos se gessisse, suspicionibus indulsisse, insidias fecisse, quosdam voris mortem vocasse: alios quiritatos de præsentē rerum statu, amasse, thesauros colle-

collegisse, consulatus & regna expetisse. Nonne eorum omnium vita iam abolita est? Rursus ad ætatem Traiani descendere inuenies eadem omnia, atq; eius quoq; ætatis homines mortuos esse, eodem modo si etiam reliquas ætates, & gentes totas consideres, videbis quàm multùm ad summum contendissent, paulo pòst ceciderint, & in elementa resoluti sint. Præsertim verò hi memoria recolendi sunt, quos ipse cognouisti vana affectantes, cum agere secundum id ad quod natura erant facti, eiq; inhærere, & eo contenti esse cessarent. Id quoque opus est meminisse, in vnaquavis actione tantum versandum, quantum dignitas eius & modus permittit: ita fieri, vt non diutius quàm par sit rebus exiguis immoratus, nullum fastidium contrahas. Vsitata quondam vocabula, nunc interpretationis loco sunt. ita & eorum qui fuerunt olim celeberrimi, nunc quodammodo sunt glossæ: vt Camillus, Cæso, Volesus, Leonnatus, rum paulo pòst Scipio, Cato, inde Augustus, Adrianus, Antoninus: omnia enim hæc euanida sunt, & mox in fabulã abeunt: mox obliuione omnia obruuntur. Atq; hoc dico
de ijs

de ijs, qui ad miraculum vsq; clari erant: reliqui enim simulatq; animam efflarūt, obscuro & ignoti facti sunt. Quanquam quid est omnino, cuius sit memoria sempiterna? Omnia sunt inania. Quid est igitur, in quod sit studio incumbendum? Vnicum hoc, vt cogitationes sint iustæ, actiones societatem humanam respiciāt, ratio te nunquam fallat, itaq; sis animo affectus, vt quæcunq; accidunt, ea tanquam necessaria, nota, ab eodem principio & fonte promanantia, approbes. Ultro te fato submitte, patereq; id te ijs quæ ei visum fuerit reb. destinare: omnia in diem sunt, cū id quod recordatur alicuius, tum id cuius sit mētio. Nunquā non considera, omnia per mutationes fieri: neq; vniuersi naturæ quicquā esse vilitatius, quā res mutare & innouare. Omnia enim quæ in natura subsistunt, semina quasi sunt eorū quæ ex illis sunt nascitura: est autem nimiū rudis hominis, existimare ea tantū semina esse, quæ in terram aut matricem deiiciuntur.

Iam morieris: neq; adhuc es simplex, perturbationum vacuus, nihil suspicans extrinsecus tibi posse damni afferri, omnibus benignus, prudentiā in eo tantum

ut iuste agas positam censens? Intuere aliorum principem partem, ac quæ nam fugiant, quæ sequantur prudentes.

Tuum quidem malum non est in alterius animo positum, neque in conuersione vlla aut mutatione cœli. Vbi ergo? in opinione de malis tua. Nihil igitur malum esse iudica, & omnia bene habebunt. Quod si corpus, quod animo tuo est proximum, secetur, vratur, suppuretur, putrescat: tamen ea pars quæ iudicare de his debet, quieta sit: hoc est, existimet nihil esse neque bonum, neque malum, quod ex equo potest bono atque malo accidere: nam quod ei qui secundum naturam viuit, ex æquo accidit, id neque secundum, neque contra naturam est.

Afsidue tecum cogita, mundum esse animal quoddam vnum, vnam naturam, vno animo præditum, quomodo omnia ad eius sensum vnicum referantur, omnia ab eo vnico appetitu mouente agantur, ac omnes res omnium rerum causæ aliqua ex parte sint, tum quis earum inter se contextus & ordo.

Animula es, quæ cadauer gestat: ut Epictetus dicebat.

His

His qui in mutatione sunt, nihil est malum: vt neque bonum quicquam his qui è mutatione existunt.

Æuum, fluctus quidam est rapidus earum quæ fiunt rerum: simul enim vnumquodque & apparet & præterit, & aliud subsequitur, mox item aliud succedet. Omne quod nobis accidit, ita consuetum est, & notum, vt rosa vere, fructus æstate. Eadem est ratio morbi, mortis, calumniæ, insidiarum, omniumq; eorum quæ stultis vel gaudium, vel tristitiam afferunt. Quæ subsequuntur subinde, ea præcedentibus ritè succedunt. Non enim numerus tantum certus est eorum, à sola necessitate dependens: sed & consentanea eorum inter se colligatio, ac quemadmodum certo ordine res inter se sunt coaptatæ, ita quæ fiunt, non successione nudam, sed mirabilem etiam quandam inter se coniunctionem & necessitudinē ostendunt. Dictum Heracleri semper est memoria tenendū: Terræ mortem scilicet esse aquam, aquæ aërem, aëris ignē, idq; vicissim. Eius quoque exemplum recolendum, qui nesciebat quorsum iter duceret. Et quod cum ratione, quæ vniuersum administrat,

continenter consuetudinem habentes, tamē ab ea discrepant: itaq; in quæ quotidie incidunt, ea noua ipsis & peregrina videntur. Non tanquam si dormiremus, agendum nobis est, & loquendum: in somnis enim tantum videmur nobis agere, aut dicere. Neque imitandi sunt nobis pueri, qui à parentib. suis* hoc est, nudè, sicut accepimus. Quēadmodum si quis tibi Deorū diceret, moriendum tibi aut cras, aut ad diē tertiū: nō iam magno perē tertiū diē crastino pręferres, nisi anmi esses omnino abiectissimi. quantū enim est interuallum? Eodē modo iudica nō in magno esse ponendū discrimine, post millēne annos, an verò cras decedas. Crebrò reputa, quā multi medici sint mortui, qui sæpenumero ægrotos inspicientes supercilia contraxerint: quot Mathematici, qui alijs exitum ē vita prędicendo se iactauerint: quot philosophi, qui de morte & immortalitate multa asseruissent: quot re bellica laudati, qui multos occiderant: quot tyranni, qui magna cum insolentia tāquam immortales potestate sua vsi erant: quot vrbes mortuæ (vt ita dicam) sunt, Helice, Pompeij, Herculaneum, & alię innumeræ. Col
lige

lige etiam, quos tu ipse nosti, vnum post aliū, cuius funus ipse curasset, mortuos: & quod heri fuit piscis, cras erit falsamentum, aut cinis. Momētaneum itaq; tempus à natura esse constitutum, considerandum est, æquoq; animo è vita abeundū: perinde ac si oliua maturitatē consecuta si decidat, arborē quæ ipsam tulit ac genuit, collaudet & gratias agat. Similis esse debes promontorij, ad quod assiduò fluctus alliduntur: ipsum autem persistit, vtcunque vndæ æstuant circum ferantur. Diceret aliquis, infelicem me, cui hoc acciderit: quinimò felicem me, qui hunc casum sine dolore perferam, & nec præsentibus frangar, nec futura extimescam. Nam vnicique tale quid potuit accidere: at non cuiusvis erat sine dolore eum casum excipere. Cur igitur illud potius infortunio, quàm hoc felicitati adscribis? aut cur id infelicitatem hominis appellas, in quo nihil mali passa est hominis natura? an verò damnum tibi humanæ naturæ videri potest id, quod non est contra voluntatem naturę eius? Quid ergo? Num casus iste efficere poterit, quo minus sis iustus, magnanimus, temperans, prudens, circum-

spectus, tutus ab errore, verecundus, liber? aut adimere omnino quicquam eorum, quæ hominis naturæ sunt propria? Proinde quoties inciderit quicquam, quod ad dolorem te prouocet: recordare huius præcepti, Nô illud infortunium esse appellandum, sed felicitati tribuendum, quòd id fortiter feras.

Est quidem ignobile, præsens tamen ad contemnendam mortem auxilium, memoria repetere eos qui vitam in longissimum extraxere tempus. Quid enim hi amplius cōsecuti sunt, quàm ij qui immatura morte sunt abrepti? Vtiq; ipsi etiam defuncti iacēt: Cadicianus, Fabius, Iulianus, Lepidus, alijq; eorū similes, qui cū multos extulissent, ipsi deinde elati sunt. Omnino enim exiguū est spacium: idq; per quot labores, inter quos, & quali in corpusculo exigendum? Ne igitur mortem pro re difficili accipe. Intuere eius quod retro est æui vastitatem, & eius quod restat imménsam longitudinem: in rāto tempore quid præstat is qui tres ætates, ei qui vixit triduum? Semper breuiorem viā ingredi: breuissima autem est ea, quam natura præscripsit. Itaq; in omni & sermōne & actōne id sectare, quod

quod est rectissimum. Hoc propositum laboribus, militia, cura rei familiaris, & sollicitudine liberat,

M. ANTONINI IMPE

ratoris de vita sua Liber V.

M Anè cum grauatim à somno surgis, in promptu tibi sit cogitare, te ad humanum opus faciendum surgere. Itaq; ergo (dices) grauatè accedo ad agèda ea quorum causà natus sum, ac propter quæ in hunc veni mundum? scilicet in hoc factus, vt decumbens in lecto me ipsum calefaciam? Atqui hoc iucundius est. Ergone ad voluptatem natus es, non ad agendum? non vides plantulas, passerculos, formicas, araneas, apes, singula hæc suo intenta officio: tu verò ea quæ sunt hominis obire recusas, neque ad id te confers quod naturæ tuæ conuenit? At verò quiete opus est. Sanè: sed & huic modum statuit natura, perinde vt edendi bibendique. Atqui tu ultra modum & id quod satis est, procedis: in rebus verò agendis intra modum subsistis. Fit hoc eo, quia te ipsum non diligis: alioquin enim & naturam

o 4 tuam

tuam, eiusque voluntatem diligeres. Et enim alij qui suas arres amant, operibus suis ita incumbunt, vt neque balneorum neque cibi curam habeant. Tu naturam tuam non tanti facis, quanti aut tornator, aut histrio suam artem, quanti avarus argentum, & inanis gloriæ cupidus gloriolam. Hi enim quarum rerum studio tenentur, dum eas augere possint, cibum & somnum postponunt. At tibi actiones ad societatem spectantes humanam, viliores videntur, minoriq; opera dignæ? Quàm facile est omnem cogitationem quæ animo aut perturbationem afferat, aut non cōueniat, reiicere, & delere, statimque esse in summa animi tranquillitate?

Omnem sermonem & actionem quæ sit secundum naturam, dignam te iudica: neque te auertat ab ijs reprehensio aut sermones aliorum ea consequentes. Sed si quid facto dictūue pulchrum est, id te ne indignum putes. Alij enim aliam rationem, alios appetitus sequuntur: ad quos tibi non est respiciendum, sed recta via eò pergendum, quò & tua, & communis omnium ducit natura: vtriusque autem vna eademque est via. Per ea
quæ

quæ sunt secundum naturâ progredior,
donec morte finiam : expirans quidem
eam, quam inſpiro quotidie, animâ : ca-
dens verò in terram, ex qua & ſemē meū
pater, & ſanguinem mater, & lac nutrix
collegit : quæ me terra tot iam annos
quotidie alit cibo ac potu, quæ me cal-
cantē fert, ac tot modis ipſa abutentē.

Auſteritatem tuam vt admirentur nō
eſt. Sit ſanè : at multa alia, ad quæ te non
eſſe naturâ aptum, dicere non potes . Ea
igitur proſer, quæ tota ſunt in te : integri-
tatem, gravitatem, laborum tolerâtiam,
voluptatum abſtinentiam, animum ſua
ſorte contentum, pauca deſiderantem,
placidum, liberum, à curioſitate & nugis
alienum, altitudine præditum. Non ſen-
tis, quàm multa poſſis præſtare, de qui-
bus nulla eſt excuſatio naturæ ad ea non
aptę? & tamen adhuc ſponte tua inferius
manes. Quid? an te natura parum bene
inſtructa cogit indignari, cunctari, adu-
lari, corpusculum tuum incuſare, tuam
fortem improbare, leuem eſſe, animoq;
vagari? non me hercle : ſed his omnibus
iam pridem vt liberareris malis, in tua
fuit poteſtate. Hoc tantū erat vitij, quod
tardioris ingenij, ac qui non facilè aſſe-

queretur ea quæ traderentur, existimari poteras. Sed & hoc exercitatione erat corrigendum, ne subinde cogitares de tua tarditate, neue ea delectareris.

Eorum qui bene alijs faciunt, tria sunt genera. Primum eorum, qui statim exhibito beneficio, statim etiã quam sint meriti gratiam reputant. Alterum eorum, qui id quidem non faciunt: tamen conscii quid fecerint, debitorem se iam habere cogitant. Tertij quodammodò ne hoc ipsum quidẽ quod fecere norũ: vitii similes, quæ vuã cũ protulit, vt semel suũ dedit fructum, nihil præterea quærit.

Equus si cucurrit, canis si venatus est, apis si mel fecit, satis est. Homo autẽ si bene fecit, nõ reuocatur: sed ad aliud negocium transit, quemadmodum vitis, vt rursus suo tempore vuam producat. In his ne igitur esse debent, quę aliquo modo sic vt non possint intelligi, id faciunt? equidem. sed hoc ipsum debes efficere vt intelligas. Propriũ enim est (inquit) animalis lege sociari, vt sentiat se & societatis causa egisse, & vt velit omnino id eũ qui societatis est eiusdem, sentire. Verũ est quod dicis: quod autem nunc dicitur, excipe. Propterea ex eorum numero
eris,

eris, quorū antè feci mētionem. Hi enim verisimilitudine quadam probabili abducuntur. Quòd si intelligere vis quidnā sit id quod diximus, ne timeas, ne ob id actio aliqua societati hominum inferuiens tibi sit omittenda. Atheniensium erat hoc votum: Plue, pluuiam, ò care Iupiter, in agros & cāpos Athenienses demitte. Enimuerò aut nihil est optandū, aut omnino simpliciter, & liberaliter.

Quod dicimus Æsculapium huic equitationē, illi lotionē in frigida, alteri vt nudis pedibus ambulet, iniūxisse: nihil aliud est, cū dicimus, natura vniuersi huic homini morbum, defectū aut amissionē membri alicuius imposuit. Nam vt illic, cum dicimus iniunxisse, intelligitur Æsculapium vnā rem ad alterā ordinasse, verbi gratia, eam rem respectū habere ad sanitatē: ita hic, id qđ vnicuiq; accidet, rationē habet & respectū ad fatū. ita enim hæc nobis accidere & cōgruere dicimus, vt opifices quadratos lapides in muris aut pyramidibus extruendis congruere asserunt, quippe certa eos colloca-tione inter se componentes. Omnino enim vna quēdā est harmonia: atq; vt vniuersi huius corpus ex omnib. corporib. est

est compactū, ita ex omnibus causis Factum suprema causa constat. Id quod dico, etiam rudissimi intelligūt homines: dicūt enim, Hoc fors eius tulit, hoc ei erat impositū. Accipiamus ergo hæc ita, ut illa quæ Aesculapius imposuit: nā & in illis multa sunt aspera, quæ tamen spe sanitatis ferimus. Tibi ergo, eorum quæ communis natura tibi iniunxerit perfectio, similis sanitati iudicetur: atque ita æquo suscipe animo omnia quæ sunt, etiam si quid durius videatur: quoniam ad id ducunt, quod ratione mundi est sanitas, nempe ad felicitatem. Nihil enim accidisset tibi, nisi in rem vniuersi ita esset: neque enim vna quæuis natura quicquam fert: sed id modò, quod respectum ad id quod ab ea administratur, habeat.

4 Quare duæ sunt rationes, cur ea quæ tibi eueniunt, æquo debeas animo ferre. Vna, quia fors tua sic ferebat, & tibi destinata erant ab antiquissima causa fatali, habētia ad te certum respectum. Altera, quod ea faciunt ad profectum, & perfectionem, ac permanentiam eius quod vniuerso præest. Totum enim mutilatur, si etiam minimam partem continuitatis & cohærentiæ, ut membrorum, ita

ita etiam causarum discindas. Id autem quantum in te est facis, quoties ea quæ tibi obtigerūt, molestè fers, ac quodammodo tollis.

Abominari, animum despondere, ac deterreri non debes, si non vbique tibi successus respōdet, secundum recta præcepta agere singula cupienti: sed frustratus conatu, eum redintegrare, & æquo animo pleraq; humana ferre: neq; deber te eius, ad quod redis, pœnitere. Neq; tibi est ad philosophiam, tanquam ad pædagogum, redeundum. Sed vt solent qui ex oculis laborant, ad spongiam & ouū, alij ad cataplasma & perfusionem confugere. Ita enim non opus erit tibi ostendi, vt rectæ rationi obedias: sed in ea ipse acquiesces.

Memento philosophiam ea tantum poscere, quæ natura etiam tua exigit: tu autem aliud quippiam volebas. Vtrum verò horum blandius est? an' non hoc pacto decipit voluptas? Vide gratioꝝne sit magnanimitas, libertas, simplicitas, æquanimitas, sanctitas? Quid enim ipsa prudentia sit acceptius, vbi cū animo tuo reputes, facultatem quæ scientiam certam, & certis consequentijs nixam
habet

habet, nusquam labi, & ubiq; successum habere?

Res quidem ipsæ in tâta quodammodo versantur obliquitate, vt philosophorū plerisq;, & ijs non ignobilibus, omnino percipi posse nihil visum sit: Stoici tamen posse percipi, sed planè difficulter, censuerunt. Estq; omnis nostra assensio talis, vt falli & mutari possit. quis enim se non posse errare dixerit? Trâsfer itaq; cogitationes ad ipsas res subiectas, ac vide quàm breues vilesq; sint, quæ etiam à cinædo, scorto, aut prædone possint teneri. Inde transi ad mores eorum, quibus cum vita degis, inter quos vix est etiam gratiosissimum perferre; ne dicam, quòd vix seipsum quis perpeti possit. Tanta igitur in caligine, sordibus, tantoq; rerū, tēporis, motuumq;, & rerum quæ mouētur fluxu, nō video quid sit esse in honore eximio, aut omnino seria opera dignum. Contrà præstat seipsum confirmare, ac mortem æquo animo expectare, neq; moram indignè ferre, sed in his modò acquiescere duobus: vno, quòd nihil mihi accidet, quod nō sit secundū naturam vniuersi: alterum, quòd licet mihi nihil agere quod cōtra Deum geniumq;
sic

fit meum. nemo enim ad hoc me compellere potest. Subinde hoc teipsum interroga: Quam ad rem nunc vtor animo meo? atq; examina teipsum: Ea pars, quæ principem vocant, quomodo nunc habet? cuius animo præditus sum? num pueri, num adolefcētis, num mulierculæ, num tyranni, num iumentis, num feræ?

Qualia sint illa quæ vulgò bona habentur, etiam hinc evidens fiat. Si enim animo concipias ea quæ sunt reipsa bona, vt prudentia, vt temperantia, vt iusticia, vt fortitudo: his iam antè reputatis, nihil porrò audies nominari bonum, quod non sub hæc referatur. Quæ verò vulgus hominum bona putat, ea qui antè mente conceperunt, simulatq; nominari audiunt, perfacile accipiunt: perinde vt appositè dictum, sicut Comicus ait. Hæc est ferè vulgi de differentia bonorum opinatio. alioquin enim haud eò peruentum esset, vt vera bona auersarentur: diuitiarum autè, voluptatis aut gloriæ mentionem ita admitterent, vt scitè atq; vrbane dicta. Progredere ergo, ac interroga, Sit ne in honore habēda & in bonis ducenda hæc: quæ si animo tuo imaginatus fueris, aptè quis dicere possit,
cum

eum qui ista possideat, propter hanc copiam ne vbi quidem cacet habere.

7. Ex forma & materia consto: horum verò neutrum in nihil vertetur, vt neque ex nihilo extitit. Ergo omnis mei pars per mutationem redigetur in aliquam mundi partem, atq; hæc rursus in aliam vniuersi portionem transibit, idq; ad infinitum vsq;. Huiusmodi autem mutatione & ipse extiti, & parentes mei, idq; in infinitum vsque retrò eunti licet dicere: quâquam certis alioquin circuitibus mundus administratur.

8. Ratio, & rationalis ars, facultates sunt sibi ipsæ sufficiētes, suisq; operibus. Progrediuntur à suo principio, ac pergunt ad finem propositum: habent actiones earum à via cui insistent illæ nomē apud Græcos, vt sint *ναρθησες*: nos rectas effectiones dicere possumus. Horum nihil de homine dici potest, quod non ei conuenit, ea ratione qua homo est: Non hæc homo, neq; ipsius natura proficitur: non est ea in humana natura perfectio. Proinde in externis rebus nequaquam erit finis homini constitutus, neq; id bonum quod finem illum absoluit: alioquin hominis partes non fuissent, vt eas despicere:

ceret: neq; laude dignus, qui se ita parat, ut illis non indigeat: neq; qui illis rebus abstinet, bonus dici meretur, siquidem eæ bona essent. Nunc verò tanto quisque melior est, quanto magis seipsum ab illis rebus abstinet.

Talis erit intellectus tuus, qualia sunt ea de quibus subinde cogitas: nam à visis seu cogitationibus illis animus imbuitur. Infice igitur eum ad fiduitate huiusmodi cogitationum, quales sunt: ubique vivere, ibi etiam bene vivere licet: vivere autem licet in aula, ergo etiā bene vivere licet in aula. Item, Alicuius rei causa singula sunt facta. cuius verò gratia vnumquodq; factū est, ad id fertur: ad qd' autē fertur, in eo finis eius est positus: vbi verò finis, ibi etiā bonū vnicuiq;. Ergo finis animati ratione prædicto ppositus est, societas. natos enim nos esse ad eā, iam pridē est demonstratum.

An verò non euidēs est, deteriora præstantiorum, rursumq; ex his vnum alterius causa esse? Præstant verò inanimis animata: atque inter hæc ipsa, ea quæ rationem habent.

Insani est, sectari impossibilia. At fieri non potest, quin mali suo more agant.

p Nihil

Nihil cuiquam accidit, nisi ita natura destinarit. Id quod alius iniquè fert, alteri accidit: qui siue ignoratione eius casus, siue ut magnanimitatē ostendat, cōstantiam tueretur, atq; illēsus manet. Iniquum est igitur admittere, ut inscitia & opinio prudentiā superēt. Etenim res ipsæ animū nequaquā attingūt, non intrāt ad eū: neq; mōuere, neq; vertere possunt. Solus ipse seipsum ciet: ac quale iudiciū tulerit talia ea quæ accidere, fiunt.

Alia ratione summa nobis est necessitudo cū homine cōstituta, qua ei benefacere, eūq; ferre iubemur: cū autē impedire conātur nostras actiones, nō magis ad nos attinēt quàm sol, ventus, bestię. Atq; hi quidē impedire effectū aliquādo possint: animi verò appetitionē & affectum nequeunt, quia hęc exceptionē habent, & conuersionē. Nam omne id quod impedimento fuit effectiōni, id animus ad ea quæ præcesserūt cōuertit: atq; eo modo id, quod instituto op̄eri, viæque initeḡ obstitit, ei iam confert aliquid.

Id quod in mundo est præstantissimum, cole. Est autem id, quod omnibus rebus vtitur, omnia gubernat. Similiter id quoq; honora, quod in te est primū: ni
mirum

mirum illi alteri cognatum, quòd & cæteris quæ in te sunt omnibus vtitur, & tuam vitam regit.

Quod ciuitati nullum affert detrimentum, id ne ciui quidem nocet. Hæc regula recolenda tibi est, quotiescunq; te læsum aliquâ esse cogitas. Sin ciuitas damno affecta est, ei qui intulit, succensere non debes. Quid neglectum est? Sæpe numero considera, quàm celeriter omnia quæ & sunt & fiunt, abripiantur & euanescant. Etenim & ipsæ naturæ amnis instar in adsiduo sunt fluxu, & effusionibus cōtinentibus mutationibus obnoxia, & causarum infinitæ sunt vices: denique nihil ferè perstat, aut sui simile durat. Iam & præteriti & venturi æui infinita est, in qua omnia abolentur, vastitas. Quî ergo stultitiæ non damnetur, qui in hoc tam exiguo temporis articulo superbit, appetit, aut molestia se affectum quiritatur? Vniuersæ rerum naturæ recordare, cuius minimam partem tenes: totius æui, cuius breue & momentaneum tibi est attributum spacium: fati cuius perexigua ad te portio pertinet.

Peccat alius quis aduersum me, videbit: suâ habet affectionē, suum actû. Ego

in præsentia id habeo, quod me habere vult cōmunis natura: agoq; id, quod agere me iubet mea natura. Pars animi tui princeps ne inuertatur vlllo vel leui vel aspero carnis motu, neq; admittat persuasiones quæ in membris oriuntur, sed circumscribat eas. Quod si eæ ratione alterius consensus ad intelligentiam effertur, nimirum quatenus ea cum corpore copulata est, tum quidem sensui, cum is à natura proficiscatur, reluctandum nō est: opinioni autem mali aut boni assentire mens non debet.

Viuendum est cum dijs. Vitam verò cum dijs agit, qui continenter ijs suum animum ostendit, probantē ea quæ ipsi fatum tribuit, agentemq; ea quæ genio placent: quē Iupiter suæ quandam particulā naturæ vnicuiq; præsidē ducemq; dedit: nimirū mentem atq; rationem.

10

Ne irascaris ei qui hircū olet, aut cui anima foetet: nihil enim ad te inde mali redibit. Alæ ipsius & os ita sunt affecta, vt necesse sit hunc odorem inde proficisci.

Ratione, inquis, præditus est homo: ac si scrutari velit, intelligere potest qua in re delinquat. Bene res habet. Proinde

tu,

tu, qui & ipse præditus es ratione, mentem eius tuæ mentis motu excita, doce, commonefac: si enim obtemperat tibi, sanabis eum, neque ira opus erit.

Neq; tragædus, neq; scortum. Iam egressurus, viuere cogitas. ita hîc viuere licet. Quòd si tibi non cōceditur, tunc vita excede, ita quidem, vt qui nihil mali patiatur, ac fumi instar abeat. Quid hoc rei esse putas? Dum verò nihil me tale abducit, liber permaneo: neque me quisquam prohibet agere, vt volo: volo autem, vt naturæ animantis ratione præditi, & ad cœtum nati, conuenit.

Mens quæ mundum gubernat, societatis rationem habuit: itaque & inferiora præstantiorum causa effecit, & præstantiorum vnum alteri subdidit. Viden', vt subiecerit, coniunxerit, ac vnicuique secundum dignitatem suâ tribuerit: eaq; quæ sunt præstantissima, mutuo consensu deuinxerit?

Quomodo vsus es hætenus dijs, parentibus, fratribus, vxore, liberis, doctõribus, alumniis, amicis, familiaribus, famulis? an in hunc vsque diem in neminem horum re verboue fuisti iniurius?

Reminiscere etiam quæ superaueris,

ac toleraueris: tum fabulam vitæ tibi iam peractam, teque tuo ministerio defunctum esse. Quam multa vidisti pulcra? quot voluptates, quot dolores despexisti? quot peruerlis hominib. equum te præbuiſti?

Quamobrem animi artis & disciplinæ vacui, arte & scientia præditum confundunt? Quem verò animum arte & scientia præditum vocas? eum qui principium & finem cognoscit, & mentem, quæ per vniuersam rerum naturam penetrat, ac per omnes seculorum cursus definitos atque statos mundum gubernat.

Iam iam cinis erit, & ossa nuda, nihil præter nomen (siquidem id supererit) tui restabit. Nomen autem nihil est quàm sonitus. At ea quæ magni in vita precij habentur, vana sunt, putrida, exigua, atq; instar catellorû mordicantium, aut puerorum inquietorum, qui modo rident, mox plorant. Cæterum fides, pudor, iusticia, & veritas,

12

Climatibus terræ cœlum petiere relictis.

Quid ergo restat, quòd te hîc detineat? sensilia ne tã fluxa, totq; mutationibus exposita? an sensus obscuri, & qui facile deci-

decipiantur? animula ipsa, quæ est exhalatio à sanguine? gloria inter huiusmodi homines, inanis illa? Quid ergo aliud operitis, nisi vel extinctionem, vel translationem, idq; æquo animo? Quid interim dum eam occasio adducit, tibi sufficiet? Quid aliud quàm deos venerari & collaudare, hominibus benefacere, eosq; & ferre, & ijs abstinere: quæ extra tuæ caruncule & animulæ sunt posita fines, ea meminisse neq; possessionis, neq; potestatis tuæ esse? Semper potes vti secundis successibus. si recte viæ insistere vis: duoq; hæc observare, quæ diuinæ menti cōmunia sunt cum hominis, omnisq; ratione præditi animalis animo: vnū non posse te ab alio impediri: alterum, in iusta voluntate & actione bonum esse collatum, eumq; ad finem esse appetitiones dirigendas.

Si hoc neq; mea sit malicia, neq; actio est à meā proficiscēs malicia, neq; cōmunitati dāno est: quid sollicitus de eo sum? quod verò dānū est cōmunis societatis?

Non debemus nos cogitationibus omnino abripiendos præbere: sed opitulari quantum eius fieri potest, & dignum est, etiam si in medio sit defectus: neque id pro damno ducere. ea enim consuetudo

mala est. Sed quemadmodum senex discédēs rhombum alumni poscebat, memor rhombum esse : ita etiam hic, quoniam bonū aliquid fiat in rostris. Heus homo, oblitus es quid hæc sint? sanè: Sed ea in quibus hi studium ponant. Propterea tu quoque stultus es factus? Aliquando utcunque relictus, factus sum felix. Felicitas aut est, ut bonam tibi ipsi sortem vendices : id est, boni motus animi, bonæ appetitiones, bonæ actiones.

M. AN-

M. ANTONINI IMPE.

ratoris de vita sua, Liber VI.

Natura vniuersi suo gubernatori obediens est, ac bene composita: quæ verò eam gubernat mens, nullam in seipsa habet malè agendi causam: quippe nihil ei inest vitij, neq; peccat, neque ab ea quicquam læditur: omnia verò secundum eam fiunt atq; perficiuntur.

Nullo pone in discrimine, algensne an calens, dormituriens an somni satur, malè an bene audiens, moriens an aliud quid agens id facias, quod te decet: quando mors etiam vna est earum actionum, quæ ad vitam referuntur. Sufficit igitur, ea etiam imminente, id quod instat, bene collocare.

Intrò respice. Nullius rei neque propria qualitas, neque id quod ei debetur, te fallat.

Omnia quæ subiecta sunt, celerrimè mutantur, & aut in halitum resoluuntur, siquidem sit compacta eorum substantia, aut dissipantur.

Mens vniuersi gubernatrix scit quomodo se habeat, quid agat, & quam habeat materiam subiectam.

Vlciscendi ratio optima est, ne similis
 fias eius qui iniuriam fecit.

Vno hoc te oblecta, inq; vno hoc ac-
 quiesce, vt ab vna societatis humanæ tuę
 dæ causa suscepta actione, ad aliam trā-
 seas, Dei memor.

Princeps hominis pars est ea, quæ se-
 ipsam excitat atq; ciet: seq; talem, qualē
 vult efficit: præstatq; vt ea quæ eueniūt,
 talia, qualia ipsa vult, sibi videantur.

Omnia secundum naturam vniuersi
 sunt: neque enim possunt fieri secun-
 dum aliam aliquam, siue extrinsecus
 circundantem, siue inclusam, siue foris
 suspensam.

Vniuersum aut confusio quædam est,
 & contextus fortuitus rerum iterum à
 se diuellendarum & dissipandarum: aut
 vnitione, ordine & prudentia constat.
 Si prius illud verum est, quid est cur cu-
 piam inani huic colluiei & mixturę im-
 morari? quid aliud expetendum, quàm
 vt in terram vtcunq;, redigar? quid per-
 turbor? quicquid egero, tamen dissipa-
 tio me corripiet. Sin altero modo res ha-
 bet, veneror eum, animoq; cōstanti sum,
 & gubernanti mundum confido.

Cum te rerum præsentium status nō-
 nihil

nihil perturbat, celeriter ad te redi: neq;
ultrà quàm necesse est, à modo eius quã
instituiſti cantilenæ diſcede. Nam eo fa-
cilis harmoniam tueberis, ſi continen-
ter ad eam reuertaris.

Si tibi ſimul & nouerca & mater eſſet,
illam quidem coleres, & tamen crebrò
ad matrem te reciperes. Eadem eſt tibi
ratio aulæ & philoſophiæ. Quare ad
hãc ſæpenumerò reuerrere, & in hac ac-
quieſce, quæ efficit, vt & res aulicæ tibi
tolerabiles videantur, & tu dum in ijs
verſaris, ferri queas. Tale eſt, cùm ſic
cogitamus de cibis & id genus rebus
hoc eſſe piſcis cadauer, illud auis, aut
porci: item, Falernum, ſuccum eſſe
exiguum vuluæ: purpuram capillos ef-
ſe ouiculæ, modico teſtudinis ſanguine
imbutos: tum coitum, inteſtini par-
ui affriccionem, muciq; excretionem,
non ſine conuulſione. Cogitationes
hæ præclaræ ſunt: nam rem ipſam at-
tingunt, ac pertranſeunt, vt qualis ea
ſit, cerni poſſit. His per omnem vitam
vtendum eſt: ac ſicubi res quammaximè
videtur comprobatu digna, tegumen-
tis eſt nudanda, vt & eius in conſpe-
ctum veniat viliras: & id quo ſe oſtenta-
bat, ei

bat, ei adimatur. Etenim fucus, impostor est callidissimus: ac rum maximè in fraudem inducit, cum quis maximè se res ferias & dignas tractare putat. Vide igitur, quid de hoc Crates, quid Xenocrates dicat. Pleraq; eorum, quæ vulgus admiratur, si sub habitu aut natura continentur, ad latissimè patentia genera reuocâtur: vt lapides, vt ligna, ficus, vites, oleæ. Quæ sub arctioribus aliquanto, ad animata: vt greges, armenta. Si qua paulò plus haberent gratiæ, hæc ad ea reducuntur quæ comprehendûtur sub anima ratione prædita, non quidem vniuersali, sed quatenus artes tractat, aut alias facultates: aut ipsa per se æstimantur: vt, quidnam esset, possidere multa mancipia. Qui verò animum ratione præditum cum omnibus suis facultatibus, ciuilibq; cœtus studio veneratur, reliquarum is rerum nullam curat: sed omnibus postpositis, suum animum ita affectum, atque iza se mouêtem vt rationi & ciuili societati congruit, cōseruat: cognatoq; genio in hac re inseruit. Quædam iam fiunt, quædam mox existent: quin & eius quod sit, pars iam nunc aliqua euauit. Fluxus & alterationes continenter mundum renouant: quemad-

quemadmodum infinitum ævum temporis adſiduo lapſu nouum ſubinde redditur. In hoc itaque flumine quĩſnam ea quæ præterferuntur, ac quibus inſiſtere non poſſit, honore aliquo dignetur? is quidem perinde agat, ac ſi quis vnum de præteruolãtibꝫ paſſerculis diligere incipiat, atque is iam è conſpectu eius abierit. Ita ſe & vita vniuſcuiuſque hominis habet, vt halitus à ſanguine ſublatus, & aër inſpiratus. Quale enim eſt quod ſemel animam attrahimus, & eſſamus, id quod identidem facimus: tale etiam eſt, quòd omnẽ respirandi facultatem, quã heri aut nudiuſtertius nati accepimus, eò reddimus vnde accepimus. Quòd vegetamur more ſtirpium, respiramus more pecudum & ferarum, quòd viſis afficimur, quòd appetitionis cauſa mouemur, quòd cõgregamur, quòd nutrimur: omnia hæc non maiori ſunt in precio ponenda, quàm quòd excernimus cibi recrementa. Quid igitur honore dignum eſt? num plauſus? nequaquam. Ergo ne laus quidem populi, quæ nihil eſt aliud quàm plauſus linguarum. Sublata igitur etiam gloriola, quid reſtat quod ſuſpiciamus & veneremur? Equidem hoc cẽſeo,

ut quemadmodum facti instructiq; à natura sumus, ita moueamur. Eò nos etiam diligentia opificum, & artes ducunt. Omnis enim ars huc collimat, ut id quod paratum est, aptum sit & idoneum ad opus, cuius operis causa paratum est. Idem quærit vinitor, idem qui pullos equorum domat, idem qui canes educat. Ergo & institutio primæ ætatis & doctrina eò cōtendunt: isq; finis est, quem expetere debeas. Hunc consecutus, nihil est in alijs reb. quod sis tibi quæsiturus. Quod si pergas alia etiã expetere, neq; liber eris, neque tibi sufficies ipse, neq; eris affectuū vacuus: necessariò enim inuidebis, emulaberis, sinistra suspicaberis de his qui illa tibi adimere possunt, insidiaberis ijs qui id quod magni fit à te possidēt. Omnino enim necesse est eū esse animo perturbato, q̄ ista desiderat: sepe etiã deos incusare. Qui verò mētē suā reueretur atq; colit, is & sibi ipsi probabitur, & cum cœtu hominum bene ei conueniet: cūque dijs consentiet, id est, laudabit quæcunque ij distribuunt & ordinauerunt. Infra, super, atque circum te motus sunt elementorum. Motus verò virtutis in eorum nullo est: sed diuiniore quadã, & ad
intelli-

Intelligendū difficili via procedit. Vide quid agant homines. Eos qui eodem cū ipsis viuunt tempore, laudare nolūt: ipsi verò à posteritate laudari, magnum existimant: nimirū ab ijs quos neq; viderūt, neq; videbunt vnquā. Id verò haud multo aliud est, quàm si doleret ipsis non à prioris etiā ætatis hominib. se laudatos esse. Nō, si quid assequi industria tua nequis, id à nullo posse apprehēdi homine existima: sed quicquid homo potest, quicquid ei cōuenit, id & tibi cōcedi iudica. In palēstra si quis vnguibus aduersarium laniauit, aut capite incusso ferijt, non indignamur, neque offendimur, neque insidiarum suspectum habemus: cauemus quidem nobis ab eo, non vt ab hoste, neque sinistrum quid de eo suspicamur, tātum placidè eum declinamus. Id fieri debet etiā in reliquis vitæ partibus, vt idem de alijs sentiamus, quod de ijs cum quibus colluctamur: possumus enim (vt dixi) citra suspicionem & odium ab ijs cauere, & eos vitare. Si quis me redarguere potest, & demonstrare, quòd non rectè sentiam, aut agam, læto animo sententiam mutabo: veritatem enim quæro, quæ nemini vnquā damno fuit: dam-

damnum autem facit, qui in errore & ignorantia sua permanet. Ego, quod est mei officij, ago: cætera me non auellunt. Aut enim anima aut ratione carent, aut viæ ignara errât. Animantia rationis expertia, tum omnes eiusmodi res & subiecta, magno & liberali animo sunt vsurpanda tibi: nempe ratione præditi. Homini- bus verò, vt ipsis quoq; mente instructis, ratione societatis habita vtere. In omni verò negotio deos comprecari neque sollicitus esto, quantum temporis spacium tibi ad agendum detur: sufficiunt enim vel tres huiusmodi horæ. Alexander Macedo, agasque eius, mortui in idem sunt redacti. aut enim assumpti sunt ad mentem mundi eam, qua sati sunt reliquorum animi: aut dissipati sunt in atomos, vnus perinde atque alter. Cum animo tuo considera, quàm multa vnico temporis momento fiant in vniuscuiusque nostrum cum animo, tum corpore: ita fiet vt non mireris, quòd longè plura, imò verò omnia quæ in mundo hoc fiunt, simul extant. Si quis à te quærat, quomodo sit nomen Antonini scribendum: nonne singulatim omnes litteras proferres? Quid ergo si qui irascuntur, num vicissim

tu

tu quoque stomachaberis? nō potius numerum inibis placidè singularum rerū? Itaq; etiam hīc memento, suis omne officium quibuscūq; constare numeris: quos si imperturbatos seruaueris, neq; indignantibus alijs ipse quoq; indigneris recta via id quod proposuisti, perficies.

Inhumanum esse videtur, hominem impedire, ne ad ea feratur quæ ei vtilia & cognata videntur. Atqui id tu ne faciant prohibes quodammodò, dum iniquo animo fers eos delinquere. Ferūtur enim vtrique ad id, quod naturæ suæ coniunctū & vtile putant. Sed res non ita habet. Id itaq; ostende eis, & doce citra indignationem. Mors finem imponit sensuum, motus, & cogitationum officijs, animūq; à corporis ministerio liberat. Turpe autem est in hac vita, in qua corpus tuum labori non succumbit, animū tuum elanguescere. Vide ne à præsentī statu deiectus obruaris. Potest enim hoc fieri. Itaq; conserua te ipsum simplicem, bonum, integrum, grauem, apertum, iusticiæ studiosum, pium erga deos, benignum, humanum, ad officium tuendum fortem: annitere vt talis permaneas, qualem te facere voluit philosophia: venera

- re deos, salutem hominibus affer. Breue est vitę in terra degendę tempus: omnisque eius fructus, sancta animi constitutio, & actiones communitati hominum vtilis. Omnia, vt decet Antonini discipulum, age. Quę fuerit eius in agendo secundum rationem firmitas, quę vbiq; æqualitas, quę sanctitas, memento: quę vultus serenitas, ac comitas.
- Quantus ille glorię contemptor, quod eius in percipiendis rebus studium: cum nihil prætermitteret, nisi prius accuratę perspexisset, ac cognouisset. Vt rulerit iniuste ipsum repræhendentes, neque conuicium his reposuerit: vt nihil properatę aut cupidę aggressus sit: vt calūnias non admiserit: vt diligens fuerit morum actionumque examinador: non obrectador, non meticulosus, non suspiciosus, non sophista. Quām paucis fuerit contentus: vt domo, lecto, veste, cibo, famulatu. quām tolerās laborum, quām leni animo: vt tempus vsque ad vesperam propter victus tenuitatem egerit, ita vt ne excernere nisi consueta hora opus ei esset. Quę eius in amicitia fuerit constantia, & æquabilitas: quomodo rulerit eos qui ipsius sententiam libere impu.

gnarent: gauisusq; fuerit, si quis melius aliquid ostenderet. Qua ille deos religione coluerit, citra superstitionem, recordare: vt tibi quoque vltima hora, perinde, atque is fuit, rectè tibi cōscio adueniat. Expergiscere, & teipsum reuoca, somnoq; discusso cogitans quæ te in omnia perturbarint, vigilans ea intuere, vt illa inspexisti. Ex corpusculo & anima consto. Corpusculo nihil interest inter res: neque enim potest discrimen statuere. Rationi autem inter ea discrimen nullum habetur, quæ nō sunt ipsius actiones: has verò omnes in sua habet potestate. Quod ipsum tantum est de præsentibus accipiendum, præteritæ enim & futuræ animi actiones, ipsæ quoque nullum habent iam discrimen. Manui ac pedi, dum suum agunt officium, nullus est præter naturam labor: ita homini quoque ea agenti quæ ipsius sunt partium, nullus est præter naturā labor: ergo ne malum quidem. Quot voluptatibus, ac quantis frui contigit latronibus, cinædis, parricidis, tyrannis? Nōne vides, vt qui sordidas prostentur artes, vsq; ad certum finem se priuatis hominibus accommodent? nihilo-

minus tamen suę artis rationem retinēt, neq; ab ea decedere volunt. Nōne autē turpe sit, si architectus & medicus magis suę artis rationē reuereatur: quàm suam homo, quę quidem ei est cum Deo communis? Asia & Europa, anguli sunt mundi: vniuersum mare, gutta mundi: Athos, glebula mundi: omne instans tempus, punctum est æternitatis. Omnia sunt parua, mobilia, interitui obiecta: omnia inde veniunt, profecta à principe vniuersi, aut per consequentiam. Etenim rictus leonis, lethalia venena, omniaque maleficia (vt spina, cœnum) pulcrarum & bonarum rerum sunt additamenta. Non igitur ea aliena ab eo quod colis imaginare, sed fontem omnium rerum considera. Qui præsentia cernit, omnia vidit quæ ab æterno fuerunt, & in infinitum vsq; erunt. Omnia enim sunt eiusdē generis, & conformia. Sæpenumero cogita de omnium in hoc vniuerso rerum connexu, mutuaq; affectione. Quodam enim modo omnia inuicem sunt implicata, eaq; ratione amica mutuo. Aliud enim ex alio consequitur, propter constantem motum, ac conspirationem & vnitionem (vt ita dicam) substantię. Qui
bus

bus negocijs addictus es sorte tua, his re accommoda: & quibus re hominibus factum adiūxit, eos amore, idq; vero, prosequere. Organa, instrumenta, vasa, quū id agunt cuius gratia sunt adornata, bene habēt: & quidem is qui ea parauit, abest ab ipsis. At in his quæ natura continentur, remanet, intusq; est vis ea paratrix. itaq; tanto magis honoranda est: & existimandū, si secundum eius voluntatem agere perseueres, omnia tibi secundū mē te esse: idēq; de alijs hominib. omnib. intellige. Quodcunq; ex ijs reb. quæ extra te, neq; in tua voluntate sunt positæ, tibi proposueris, boni vel mali nomine, id si vel ut malū tibi cōtingat, vel si, cū pro bono ducas, adipisci non possis, efficiet ut & deos incuses, & odio habeas homines qui in causa sunt, aut eo certē nomine suspecti habētur, q, vel malum hoc habeas, vel bono careas. Propter hāc rerū differentia, quā ipsi statuimus, fit, ut multa peccemus. Quod si sola ea quæ in nobis sunt posita, bona & mala tractaremus, nihil causę restaret cur aut Deū incusaremus, aut cum hominib. inimicicias suscipere-mus. Omnes ad eundem finem & effectum agimus: pars scientes, & certo or-

dine : pars infcij. Quemadmodum & dormientes Heracletus (ni fallor) dixit esse operarios , qui adiuuent suâ operâ hæc quæ in mundo fiunt. Alius autem alia ratione id opus adiuuat. superuacanea opera est eius qui reprehendit, & reniti conatur ijs quæ fiunt, eaq; rescindere: nam & hoc vtitur mûdus. Proinde animum aduerte, in quorû tu te numero reputes. Nam administrator huius vniuersi, vtiq; te vteretur rectè, & accipiet te inter cooperarios. Tu verò ne sis huiusmodi eorum pars, qualis est in fabula vilis ille & ridiculus versus, cuius mentionem Chrysippus facit: Sólne pluuię munia obire cupit, aut Æsculapius terræ frugem ferentis? Quid verò sidera, an' nō diuersa quidem singulis est actio, quæ tamen ad commune opus conferat? Quod si de me & his quæ mihi euenire debuerunt, dij consultaerunt, rectè nimirum mihi consuluerunt. Nam Deum sine cōsilio agentē ne cogitare quidem facile est: quæ aut fuisset causa, propter quam male mihi consultum voluisset? quid inde ad deos, & ad vniuersum (cuius maximè habet rationem) fructus rediisset? Sin de me priuato nihil consultaerunt, at de vniuerso

Vniuerso vtique rationes duxerunt: ex quo cum ea consequuntur quæ mihi eueniunt, non debet me eorum pœnitere. Sanè de nulla re eos consilium inire, impium est credere: aut ne sacrificandum, ne precandum, ne iurandum quidem, neque quicquam eorum faciendum, quæ singula tanquam cum præsentibus & vnâ viuentibus dijs agimus. Sed tamen si nihil illi de nobis statuerunt, licet mihi de meipso consilium capere, ac de mea vtilitate deliberare. Vtile autem est vnicuique id, quod est naturæ eius & constructioni consentaneum. At natura mea rationis est compos, & ciuili cœtui accommodata. Ciuitas mihi est & patria, quatenus quidem Antoninus sum, Roma: quatenus homo, mundus. hæc igitur tantum mihi sunt vtilia, quæ his ciuitatibus conducunt. Quæ singulis eueniunt, ea profunt vniuerso: id erat satis scire. Sed & hoc addendum, quod si animaduertere velis, vbique videbis: quæ homini, aut alijs hominibus * Sed nunc vocabulum Vtilis accipiamus latius, vt etiam medijs rebus pateat. Quæ in theatro aut similibus locis vides, ea quum semper eadem spectentur,

& vniformia, spectaculi satietatem afferunt. Id etiam de tota vita sentiendum. Omnia enim superiora & inferiora eadem sunt, & ex iisdem causis extiterunt. Quò usq; igitur? Adsiuò omnis generis homines considera, qui ex omnis generis professionibus & nationibus mortui sunt: ita vt etiam vsque ad Philistionem, Phœbum, & Origanionem descendas. Hic sanè cogitandum, idem euenturum nobis, quod accidit tot eloquentibus oratoribus, tot grauibus philosophis: Heraclero, Pythagoræ, Socrati: tot Heroibus prius, deinde tot ducibus, tyrannis: tum Eudoxo, Hipparcho, Archimedi, alijs acutis ingenijs, magnanimis, laboriosis, callidis, contumacibus: his ipsis qui caducam hanc & in dies durantem vitam hominum subsannarunt, vt Menippo & similibus. Hos omnes cogitandum est dudum esse mortuos; quid autem mali inde habent? Quid hi, quorum ne exrant quidem nomina? Vnum hoc summi est precij, veritate & iusticia seruata, mendacibus & iniurijs hominibus placidum viuere. Cùm teipsum oblectare vis, cogita virtutes eorum qui viuunt tecum: strenuitatem eius, illius vere-

verecūdiam aut liberalitatem, aut aliud quippiam. Nihil enim est, quod tantam afferat læticiam, quantam similitudines virtutum in eorum quibuscum vivimus moribus expressæ, ac sese conferim offerentes conspectui. itaq; in promptu habēdæ. Non iniquè fers, tot libras te appendere, & nō trecentas: ita etiam quod annorum certum, & eo nō maiorem viues numerum, indignari non debes. Etenim vt corporis tantam, quanta tibi est tributa, portionem probas: ita & de tempore annitendum est, nobis vt persuadeamus. Eriam inuitis hominibus, id agendum non est, quod iusticiæ ratio iubet. Quod si quis vi te impediat, transi ad æquanimi-
tatem, eoq; impedimento ad alterius virtutis opus abutere: memor, re cum exceptione quadā instituere actionem, neq; ea appetere quæ fieri nequeās. Itaq; is fuit imperus animi tui: cui satisfiat, si id cuius causā citatus es, consequatur. Gloriæ cupidus, alienam actionem pro suo bono reputat: voluptuarius affectionem, qua ipse afficitur: mente verò præditus, suam actionem. Lites etiam nihil de his existimare. ipsæ enim res non sunt eius naturæ, vt iudicium nostrum

efficiant. Adſueſac te, vt alio docente cogitationes non aliò diuertas, ſed totus animo dicentis ſis intentus. Quod alueari nò prodeſt, id ne api quidem prodeſt. Si nauæ malè gubernent, aut non rectè curentur ægroti, dicunt: Alius erat quærendus, cui me committerem: aut, quomodo hic ſalutem nauigantibus vel ægrotis ſanitatem afferret? * Quàm multiam vnà cum his, quibuſcum in mūdum venerunt, ex mundo exceſſerunt? Morbo regio laborantibus mel amarum videtur: morſus à rabida beſtia, aqua eſt timori: pueris ſphæra pulcra eſt. Quid ergo irascor? aut tibi minor vis videtur eſſe falſitatis, quàm bilis apud ictericum, aut veneni apud morſum à rabioſo animalis? Nemo prohibebit, quin ſecūdum rationem tuæ naturæ viuas: neque tibi quicquam accidet, quod ſit contra rationem vniuerſi. Quales ſunt illi, quibus cupimus placere: aut propter quid, quod eis ſuperſit, aut per quas actiones? quàm celeriter æuum omnia abſcondet:

imò quàm multa iam
nunc occultauit?

M. ANTO-

M. ANTONINI IM.

*peratoris de Vita sua,**Liber VII.*

Quid est malicia? id, quod sæpenu-
mero vidisti. Et quicquid omni-
no acciderit, expedit in promptu te habe-
re hanc regulam, sæpe id esse à te visum.
Omnino si superiora & inferiora animo
reperas, inuenies omnia eadem esse: quo-
rum plenæ sunt priscae, mediæ, recentés-
que historiæ, & vrbes, & domus: nihil no-
uum est, omnia vsitata, & breui durantia
tempore. Neque verò alia ratione extin-
gui possunt opiniones, quàm imagina-
tionibus, quæ ijs respondent, abolitis:
quas quidem vt continenter resuscites,
in tua est positum potestate. Possum de
re oblata existimare, id quod oportet: si
hoc possum, quid est cur animo pertur-
ber? Quæ sunt extra mentem meam, ni-
hil omnino ad eam attinent. Hoc modo
affectus, rectus eris. Reuiviscere potes:
nam si res quas antè vidisti, rursus apud
animum tuum contempleris, exactam
vitæ partem quasi repeteres.

Inane pompæ studium, fabulæ scenicæ,
greges,

greges, armenta, velitationes, ofsiculum
castello proiectum, aut esca in piscinam
iniecta, formicarum labores, & onerum
gestationes, murium perterritorum dis-
cursus, simulacra nervis tracta vt se mo-
ueant. In his igitur oportet animo pla-
cido & non elato consistere: & intellige-
re, tanto vnumquemq; dignū esse, quan-
to ea in quibus studium suum is posuit.
In oratione singula verba: in ijs quę sunt
singulę appetitiones sunt animaduēr-
tendę. atq; hīc statim videndum, quam
ad finem eę referantur: illic, quid signi-
ficent.

Sufficitne intellectus meus ad hanc
rem, an secus? Quod si sufficit, vtor eo ad
rem propositam tanquam instrumento
mihi ab vniuersi natura concesso. Sin cō-
trā, aut eam rem alteri cuidam, qui me-
lius id possit, perficiēdam relinquo, prę-
sertim si alioquin id agere officiū meum
nō iubet: aut ipse perago pro virili mea,
adscito mihi auxiliārio, cuius opera mea
mens id efficere possit, quod in pręsen-
tia sit commodū, & societati hominum
conducatur. Quidquid enim vel solus vel
cum alio ago, id omne eō est dirigēdum,
vt in publicum vrile sit atque congruat.
(Quam

(Quàm multi quondam fuere celebres, quorum nunc fama est obliuioni tradita? quàm multi etiam horum qui istos celebrauerunt, è medio sunt sublatis?)

Ne ducas tibi pudori, si cuius auxilio usus es. Propositum est enim tibi id agere, quod sit tuarum partium: perinde ac militi in oppugnatione murorum. Quid ergo faceres, si tu claudicans, solus conscendere propugnaculum nequires: ab alio adiutus posses?

Ne te perturbent futura. Nam si ita usus erit, peruenies ad ea eadem instructus ratione, qua nunc in praesentibus vteris.

Omnia inter se sunt complexa sacro nodo, neq; quicquam ab altero est alienum. Ordine enim omnia certo sunt disposita, ut vnum eundemq; mundum exornent. Mundus ex omnibus constat vnus, vnusq; per omnia diffusus est Deus, vna natura, vna lex, vna ratio communis omnibus ratione praeditis animantibus, vna veritas: siquidem & vna est perfectio eorum quae eiusdem sunt generis, eiusdemq; participia rationis animantium.

Omne id quod materia constat, celerimè in vniuerso aboletur: omnis causa
celer-

celerrimè in rationem vniuersi adsumitur: omnium rerum memoria quàm primum æuo confunditur.

Ratione prædico animali eadem actio & secundum naturam est, & secundum rationem.

Rectus, an qui erigatur? * Quam rationem in vnitis & compactis corporibus habent membra, eam obtinent ratione prædita animalia in diuisis, præparata ad vnā quandam actionem. Hoc eo magis animum tuum tanger, si crebrò tibi ipsi dicas: Membrum sum eius, quod est ex ratione præditis conflatum, corporis. Si autem dicas te esse partem, nondum ex animo diligis homines, nondum ex beneficentia delectationem capis, quam verè apprehēdat animus tuus: adhuc decori tantum causa ita agis, non vt in te ipsum beneficium conferens.

Sanè alijs quæcunq; accidunt, eorum est, si velint, ea culpare: quoniam pati aliquid ab accidente eo possunt. Ego quidē rebus mihi contingentibus, nisi in malis eas ducam, nihil lædor: & licet mihi ea non putare mala.

Quicquid alij loquantur & faciant, me quidem oportet esse bonum, haud
ali-

aliter quàm si aurum vel smaragdus vel purpura semper ita diceret: Quicquid alij dicant, aut faciant, smaragdum esse oportet me, colorem seruare meum.

Mens ipsa se ipsam non perturbat: hoc est, non affert sibi ipsi ullam cupiditatem aut metum. Si quid aliud est quod possit eam terrere, aut dolorem afferre, faciat sanè: ipsa quidē per se nulla opinione sibi hos motus affert. Corpusculum verò ipsum curet, si potest, ne quid pariat, dicatque, si quid patitur. Animo nullus metus, dolor, aut opinio horum accidere potest. neq; enim ei sunt habitus ad hæc. Per se nulla re mens indiget, nisi se ipsam indigam faciat: itaq; & perturbationis, & impedimenti exors per se est, modò nō ipsa sese pturbet aut impediatur.

Felicitas est bonus dæmon, seu bonū. Quid igitur tu hic agis phantasia? unde venisti: non enim te opus habeo. Sed venisti secundum pristinam consuetudinem: non tibi succenseo, saltem abi.

Si quis mutationem timet, is cogitet absque ea nihil fieri posse, neque esse ea quicquam naturæ vniuersi amicus. An tu lauare posses, nisi ligna mutarentur? aut ali, nisi nutrimento mutato? aut quid
nam

nam aliud vtile potest absq; mutatione fieri? Non ergo vides etiam tui mutationem earum similem esse, ac perinde necessariam vniuersi nature? Per vniuersam naturam, tanquam per torrentem, transeunt omnia corpora, vniuerso ipsi cognata, & eius operum adiutoria, vti & nostra inuicē sunt membra. Quot Chriſtippos, Socrates & Epictetos æuum iam deglutijt? Idem de omni re & homine tibi ad animum accidat.

Vnum hoc me sollicitum tenet, ne quid faciam quod hominis cōstitutio aut nolit factum, aut alio modo vel tempore factum velit.

Propediem erit, vt & tu omnium rerum obliuiscaris, & nulla sit vsquam tui memoria.

Proprium homini est, vt etiam eos diligat qui peccant. Fiet hoc, si in mentem tibi veniat, esse eos tibi cognatos, imprudentia & inuitos peccare: paulo pōst & te & illum qui peccauit moriturum: idq; potissimū, non læsum te ab eo. non enim eius peccato tua mens deterior, quàm fuerat, facta est.

Natura mundi ex vniuersitate, tanquā è cera, modò equum finxit: mōx eo confuso,

fuso, materia ista ad fabricam arboris vasa est, deinde ad homūculi, inde ad aliarum rerū. Harum singulæ quàm brevissimo durarunt spacio. Atqui arcula vt si compingatur, nihil est mali: ita ne si dissoluatur quidem. Irati vultus omnino est contra naturam, quando sæpius immoriendi sit prætextus: aut ad extremum extinctus est, vt omnino inflamma-
 ri, non potuerit. Hoc ipso intelligere labora, iram à ratione esse alienam. Nam si etiām sensus peccati nullus erit, quæ erit viuendi causa?

Quæcunq; vides, ea iam iam à gubernatrice mundi natura in alias, rursusq; et deinceps in alias, mutabuntur formas: vt semper recens sit mundus.

Si quis aliquid contra te deliquerit, statim cogita quānam boni vel mali opinionione peccauerit: id enim si cernas, misereberis eius, ac neq; miraberis, neq; irascēris. Nam aut ipse idem quod is bonū putas, aut aliud quiddam eiusdem generis: venia ergo danda. Sin tu secus de bonis et malis iudicas, eo placabilior eris ei qui falsus. Non de ijs quæ absunt, tanquam de præsentibus cogitandum est: sed præsentium ea quæ sunt aptissima,
 r deligen-

deligenda sunt : illorumq; causa memoria reperendum , quānam ratione fuissent quærenda, siquidem abfuissent. Caue tamen præsentia adeò probes, vt etiā in honore ea habeas, ac si quando absint, perturberis. Intra teipsum vertere. Hæc est natura mentis, vt iuste agens, in hocq; acquiescens, nihil extra se quærat. Aufer visa, inhibe motum neruorū, circumscribe instans tempus, cognosce id quod vel tibi vel alij accidat, diuide subiectum in materiam & formam, cogita de postrema hora.

Quod peccatum est, ibi cessat, vbi peccatum subsistit. Intendendus est animus ijs quæ dicuntur, mente penetrandum in causas & effectus.

4 Exorna teipsum simplicitate & verecundia: eoq;, vt quæ sunt medio inter virtutē & vitium loco, in nullo ponas discrimine. Dilige humanum genus, obsequere Deo: is enim ait omnia fieri certa lege. Quòd si diuina sunt etiam elementa: satis est meminisse, hæc omnia certa lege cōstare, aut admodum pauca secus.

Mors est aut dissipatio, aut indiuiduarum particularum secretio, aut exinanitio, aut extinctio, aut migratio.

Dolor

Dolor si sit intolerabilis, mortem affert: diuturnus ferri potest: interimq; animus suam retinet tranquillitatem, neque fit deterior. At partes dolore confectæ, ipsæ querantur, siquidem possunt.

Hominum opiniones de gloria intueri, quales sint, quid propositum habeant, quid fugiant.

Utq; in littore maris arenæ cumuli alij super alios appulsi, priores occultant: ita in vita quoq;, priora à subsequētib; celeriter absconduntur.

Platonicum: Qui igitur animo est præditus alto, & cognitionem habet omnis temporis, omnisq; naturæ, an tu eum existimas hominis vitam magnum putare aliquid? Nequaquam, respondit ille. Ergo, inquam, ne mortem quidem in malis ille reputabit? Minime verò.

Antisthenicum: Regium est, malè audire, cum bene feceris. Turpe est, vultum obsequi intellectui, seq; componere ita ut is iubeat: cum ipse intellectus seipsum non componat, atq; ornet.

Nam rebus irasci, nihil sanè expedit:

Iram curant enim nostram nihil.

Dijs lethi ignaris, & nobis gaudia dones.

Frugiferam uti spicam meæ vitæ metam.

* Atq; hoc quidem esse, illud non.

Quòd si dij me, liberosq; negligunt,
Ratio est & huic. —

Mecum enim est Bene & esse, & iusticia. Non vnà lugere, neq; tremere.

- 6 Platonica: Ego autem haud iniuria huic ita respóderim: Nò rectè dicis, ò homo, si putas esse vel vitam vel mortem a liquo in discrimine ponendam ei viro, qui vel alicuius sit precij: ac non id potius vnum considerare eum inter agendum, iustène an iniustè agat, & officiùmne faciat viri boni, an verò secus. Rei enim veritas, ò Athenienses, ita habet, vt quo quis loco seipsum constituerit, existimans ita optimum esse, aut à magistratu eò collocatus fuerit, ibi (mea quidem sententia) persistere debeat, ac quoduis periculum subire: neque mortem, vel vllam aliam rem turpitudine grauiorem ducere. Sed heus tu, vide, ne animi magnitudo & bonum aliud quidpiam sint, quàm seruare, & seruari. Neque enim concedendum est, eum reuerà virum dici mereri, qui quantocunq; tempore viuendum, neque rationem vitæ habendá putat: sed eum, qui de his cura Deo commissa, credens ijs qui dicunt, non posse
7
factum

fatum ab ullo euitari, id considerandum porro ducat, quanam ratione tempus vitæ cōcessum sibi quàm optimè exigat.

Cursus siderum considerare expedit, quasi eos comitaremur, & elementorum mutuae mutationes crebrò cogitandæ. Hæ enim cogitationes vitæ humilis fordes abstergent. Bene est à Platone hoc dictum : Etiam cùm de hominibus loquimur, intuendum est in res terrenas. Etenim qui memoria altius reperierit hominum congregationes, exercitus, agriculturas, nuptias, pacta, ortus, interitus, iudiciorum turbas, vastitates regionum, varias Barbarorum gentes, ferias, luctus, nundinas : in summa, qui colluuiem illarum, & ex contrarijs compositum præteritorum aceruum, tantasque imperiorum mutationes recoluerit, is etiam futuram prævidere poterit. Quippe eandem hæc habent cum præteritis formã, neq; alio possunt modo fieri. Itaque etiam idem est, quadraginta, an decies milium spacio annorum, vitam humanam examines. nihil enim amplius videbis.

Ex terra enim nata, in terram redacta sunt : quæ verò genus traxerunt cælitus,

rediere ad æthereū polum: siue hæc quæ dissolutio complexuū, quibus atomi iunguntur, siue elementorum passionis expertum dissipatio.

*Cibisq; potuq; & magicis adeo artibus
Auertimus currum, & mortis fugimus viam.*

Flantem diuinitus auram

Opus est tolerare laboribus,

Luctu, lachrymisq; calentibus.

8 Est aliquis te peritior lucte: quid tum? at non societatis humanæ studiosior est, non vèrecundior, non ita commodè fert ea quæ accidunt, non ita mitis hominū peccatis.

Vbicunq; potest aliquid perfici, secundum cōmunem dijs & hominib. rationem, ibi nihil est mali. Nam vbi vtilitatem consequi licet actionis, quæ recta via procedit secundum constitutionem hominis: ibi non est verendum, ne quid subsit damni. Vbiq; & semper in tua est manu positum, vt ea quæ in præsentia tibi acciderunt, & approbes piè, & cū hominibus qui tecum sint iustè agas, & visa oblata artificiose examines, ne quid non satis perceptum admittatur. Noli aliorum mentes circumspicere: sed eò rectà intuere, quò te natura ducit cū
vni-

vniversi, per ea quæ tibi eueniunt: tum tua, per ea quæ tibi ad agendum sunt proposita. Id autem vnicuiq; ad agendum proponitur, quod est eius constitutioni consentaneum. Porro ita constituta sunt & comparata singula: reliqua quidem omnia eorum causa, quæ mente sunt prædita, nimirum deteriora præstantiorum causa: ratione autem præditorum, vnum alterius causa factum est. Primas igitur inter partes ex quibus homo constat, ea pars obtinet, quæ societatem humanam respicit: alteras ea, qua sibi à persuasionibus corporeis ille abstinet. Ratione enim & intellectu præditi motus proprium est, seipsum circumscribere, & neq; sensitiuæ neque appetitiuæ motioni succumbere: harum enim vtræq; etiâ brutorum est. At intellectiua principatum obtinere, neq; ab illis regi vult: nec iniuria, quippe cuius natura ferat, vt omnibus reliquis ipsa vtatur. Tertium est, yacuitas temeritatis & erroris: quibus intenta pars princeps, rectâ progredietur, suis contenta.

Tanquam mortuo, & cui hætenus tantum vitæ vsura fuerit concessa, quod superest, viuendum tibi erit secundum

dum naturam, tanquam ex abundanti.

Tu solus ea diligēs quę tibi farum in-
iunxit, eo contentus esto. Quid enim ma-
gis congruum, quàm vt singula eueniūt,
statim eos ante oculos habere, qui cum
eadem ipsis euenissent, indignati sunt,
nouitatem rei mirati, & repræhenderūt
ea. Vbi nunc ij sunt? nusquam. Quid ar-
tinet te eorum similem esse velle? ac non
potius alijs suum morem relinquere: i-
psum in hoc esse, vt rebus tuis bene vta-
ris? Idq; poteris præstare, nec deerit ma-
teria: modò animaduerte, & stude, vt ti-
bi ipsi in omnibus actionibus videaris
honestatem consecutus. Vtriusq; verò a-
ctionum finis recordandum est. Intrò re-
spice: intus est fons boni, semper scatu-
riens, siquidem semper fodias.

Corpus constare, ac neq; motu neque
habitu dissolutum esse debet. Sicut enim
mens efficit, vt vultus sit compositus
& aptus, ita de toto corpore vt tale sit,
annitendum est. Omniaque hæc curan-
dum est, vt ne ostentationis causa simu-
lata sint.

Viuendi ars palæstricæ est quàm salta-
toricæ similior: eo quòd ipsa quoq; curat,
vt ad ea quæ incidunt, neque antè sunt
præ-

præcognita, parata sit, & à casu rutū hominem seruet.

Adsiduò inquire quales ij sint, quos testimonium de te ferre vis, ac quæ eorum sint mentes. Ita neq; eos qui inuoluntariè peccant culpabis: neq; testimonij egebis, si in ipsos fontes inspicias, unde ij opiniones suas, appetitionesq; hauerunt. Omnis animus, inquit ille, nō sua sponte priuatur veritate: idem sentiendum de iusticia, temperantia, benignitate, omnibusq; similibus. At necessarium est quàm maximè, id te nunquam non meminisse: ita enim erga omnes eris mitior.

De omni dolore in promptu sit tibi cogitare, eum neq; turpem esse, neq; mentem gubernatricē reddere deteriorem. quippe hæc neq; ratione materiæ, neq; societatis humanæ damnum accipit. In maiori autem dolorum numero etiam Epicuri dictum prodest, Eum neq; intolerabilem esse, neq; æternum: siquidem finium recorderis, ac non præiudicium feras. Id quoq; recordare: multa cum eandem habeant cum dolore naturam, tamen occultè modò molestæ esse: vt dormiturire, æstum ferre, nauseare: quorum
r 5 aliquod

aliquod si molestè fers, dic tibi ipsi, Ecce
dolori succumbis.

Vide ne ita afficiaris contra inhumana,
ut homines contra homines.

Vnde nobis constat Socratem fuisse
illustrem, & meliori constitutione præ-
ditum? Non enim satis est eum clariori
morte occubuisse, aut peritiùs cum so-
phistis disputasse, & patientiùs in frigo-
re pernoctasse: & Salaminium abducere
cum esset iussus, fortiter repugnasse, ac in
vijs maiestatem vultus præ se tulisse, de
quo maximè dubitari potest an verum
id fuerit. Sed hoc considerandum est, quo
animo fuerit Socrates, an potuerit con-
tentus esse, si iustum se hominibus præ-
beret, ac pium erga deos: an neq; teme-
rè ob aliorum maliciam sit indignatus,
neq; vllius inscitie subseruiuerit: an nihil
eorum quæ ei vniuersi natura attribuis-
set, tanquàm peregrinum aut intolerabile
acceperit, nunquàm ne affectibus carnis
consentientem mentem præbuerit.

Non ita cõfudit omnia natura, ut non
liceat circûscribere seipsum: & quæ sunt
propria cuique, ea ipsum in sua retinere
potestate. Admodum enim possibile est,
ut quis diuinus vir fiat, ac à nemine co-
gnosca-

gnoscat. Huius semper memento : atque huius etiam, quod vita beata in paucissimis rebus est posita. Neque quia desperasti te dialecticum aut physicum futurum: iccirco, etiam liberum, pudicum, sociabilem, Deoque obedientem te fieri posse diffide.

In maxima animi voluptate licet vivere, tutum ab omni vi, utcumque omnes quæ volunt contra nos clamitent: etiam si corporeæ huius molis membra à feris lanientur. Quid enim obstat, quo minus interim mens seipsam conseruet in tranquillitate, veroque de rebus præsentibus iudicio, & usu eorum quæ sunt præ manibus expedito : ita quidem, ut iudicium rei subiectæ dicat, Sanè tu natura tua hoc es, etsi aliud videris: utque usus dicat rei oblatae, Ego te querebam. semper enim id quod adest, materia mihi est exercendæ virtutis rationalis & civilis, omninoque virtutis humanæ aut diuinæ. Omni enim id quod accidit, Deo est aut homini familiare, neque novum, neque intractabile, sed consuetum & tractabile.

Perfectio morum hoc præstat, ut omnem diem tanquam supremum agas, nihil tremas, nihil torpeas, nihil simules. Dij
cum

cum sint immortales, tamen non indignè ferunt, quòd in tam diuturno æuo semper omnino tot improbos homines perferre debeant: quinimò illorum curam summam gerunt. Tu autem qui iā iam cessabis viuere, desperas, idq; vnus è numero malorum. Ridiculum est, te nō fugere tuam ipsius maliciam, id quod potes: aliorum velle fugere, quod non cōceditur tibi.

Quicquid rationalis & ciuilis tua vis inuenerit neq; rationi consentaneum, neq; ad societatem conducens, id rectè ea indignum iudicabis.

Si tu bene alicui fecisti, & est qui à te beneficium acceperit, quid præter hæc duo tertium aliquid requiris stultorum more, vt & videaris bene fecisse, & gratiam recipias? Nemo defatigatur accipiēdo aliquid vtile. Atqui vtile tibi est, te secundū naturam aliquid agere: ne igitur, dum alij prodes, defatigare, tibi aliquid boni parando.

Vniuersi natura olim ad mundum fabricandum se contulit: nunc autem vel omnia quę fiunt, consequentia fiunt sua: vel etiam in præcipuis eorum, ad quæ se mundi gubernatrix natura confert, ratio
ni nul-

ni nullum locum esse & consilio, tenendum est. Hoc, si memoria teneas, multis in rebus animo vt sis tranquilliori, efficiet.

M. ANTONINI IMPE-
ratoris de Vita sua Liber VIII.

ID quoq; ad minuendam gloriæ cupiditatem facit, quòd non licet tibi adhuc totam vitam, quæ à prima tua ætate fuit, philosophicè viuere: sed cùm multis alijs, tum verò tibi ipsi manifestũ est factum, te procul à philosophia abesse. Conturbatæ igitur sunt tuæ rationes, cū neq; ipse iam nomen philosophi facile possis adipisci, & tuum institutum repugnet. Si itaque verè perspexisti, in quo sit res posita, omitte curare quis habearis: satis autem sit tibi, si reliquum vitæ arbitrio naturę exigas. Quid ea velit, cogita: hinc te nihil diuellat. Expertus enim es, circum quot res vagatus, nusquã vitã beatã inueneris: non in ratiocinationibus, non in diuitijs, non in gloria, non in voluptate, nullibi. Vbi verò est? in agendo ea quæ hominis natura requirit.

Quo-

Quomodo ita ager? Si ea habeat decreta, à quibus consentaneæ appetitiones & actiones veniant. Quæ sunt illa? de bonis & malis. Scilicet, nihil esse bonum homini, quod non reddit iustum, temperantem, fortem, liberalem: nihil malum, nisi quod horum contrarium efficiat.

In omni actione à te ipso quære, Qualis ea mihi est? an me eius poenitebit? Paulo post moriar, & omnia è medio tollentur. Quid præterea requiro, si præsens actio animalis est mente præditi, societatis hominum studiosi, & Deo æqualis.

Alexander, Caius & Pompeius, quid hi ad Diogenem, Heraclitum, vel Socratem? Hi enim nouerant res, earum causas, materias: ita erant ipsarum mentes instructæ. Ibi verò quibus in rebus esset prudentia, & seruitus. Nihilominus eadem facient, etiam si tu reperis.

Primum est hoc, Ne perturberis: omnia secundum vniuersi naturam eueniunt: paulo post nusquam eris, sicut nunc Adrianus & Augustus. Deinde in rem ipsam intueri, eamque considera: recordatusque debere te esse bonum virum, ac quid hominis natura velit, age id quod pro-

propositum est constanter, ac iustissimè tunc te egisse puta: modò placidè, verècundè, & citra simulationem egeris.

Vniuersi natura hoc agit, vt quæ hoc modo habent, aliò mutet, & ex vno loco in alium res transferat. Omnia constant mutationibus, neq; quicquam metue: nihil enim noui, omnia vsitata eueniunt, & æqualiter dispensantur. Cæterum vnaquæq; natura, si recta via ingreditur, sibi ipsi sufficit. Natura autem intellectu prædita id facit, si in cogitationibus id obseruet, ne falso aut obscuro adstipuletur: impetus animi ad eas solû actiones dirigat, quæ faciunt ad societatem hominum: ea tantum appetat, & viuet, quæ in nobis sunt posita: omnia quæ à communi natura tribuuntur, grata habeat. Huius enim pars est, sicut natura folij naturæ stirpis pars est: nisi quòd hæc est eius naturæ, quæ & sensu & intellectu carens, impediri possit. Hominis natura, pars est naturæ quæ impediri non possit, intelligat, & iusta sit: siquidem æqualiter, & pro dignitate vniuscuiusvis, tempora, substantiam, actionem, & euentu diuidit. Cónsidera autem æqualitatem eam inuéturum te, si singulas res examines:

nes : sin vnā cum vniuersis conferas, non item.

Atqui licet libidem arcere, voluptatibus & doloribus superiorem esse, itemq; gloriola: licet etiam stupidis & ingratis non irasci.

Nemo te audiat vitam aulicam reprehendere, ac ne tuam quidem ipsius.

Pœnitentia est, repræhensio quædam sui ipsius, propter bonum aliquod dimissum: bonū verò oportet vtile esse, ideoque eius cura est habenda viro bono & honesto. At nullus talis pœnitentia ducetur, ob neglectam aliquam voluptatē. ergo voluptas neq; in bonis est, neq; in vtilibus numeranda.

Res ita expédendæ sunt. Quid est hoc per se, & sua propria cōstitutione quæ eius substantia & materia, quæ forma? quod eius in mundo officium, ac quantum permanet? Si difficulter à somno expergiscaris, reminiscere, consentaneum esse tuæ constitutioni, & naturæ humanæ, vt aliquid agas quod cœtui humano proffit. At dormire, etiam bruris est cōmune. Quòd autem vnicuiq; secundum naturam est, id & magis proprium ei est, & cognatius, adde etiā gratius. Hoc ad-

sido

fiduò & quibuscunq; incidentibus cogitationibus si fieri possit, in promptu habendum.

Si de natura, affectibus, aut alijs rebus disputare cum aliquo libet, statim reipsum antè interroga : Quænam is sentit de bonis & malis. Nam opiniones de voluptate & dolore, eorumq; efficiētibus, de honore, ignominia, morte, vita. *

Non debet mihi nouum aut mirum videri, si quæ res hoc aut hoc modo agant: cogitabo enim, ita opus esse fieri. Cogitabo, sicut turpe sit velle me in miraculum rapere, si ficus fructum suum producat: ita etiam, si mūdus ea proferat, quorum est ferax: etiam medico & gubernatori turpe sit, mirari velle, si quis febricitaret, aut si aduersus ventus existeret.

Memento, mutare sententiam, & rectè monenti obsequi, perinde esse liberi. Tua enim actio secundum tui animi impetum fit, atque iudicium, tuamq; mentem.

Si in tua est potestate, cur facis? sin in alterius, quid repræhendis? atomósne, an Deum? quorum vtrumq; est cum insania coniunctum. Nihil igitur repræhendendum. Nam si pores, vel eum qui causa est,

sa est, corrige: vel, si prius nequis, rem ipsam: sin neutrum, quid iam tibi profuit repræhendisse? Atqui nihil frustra faciendum.

• Quod moritur, non excidit è mundo: nam vt constat & mutatur, ita etiam dissoluitur in elementa, quæ tibi sunt cum mundo communia. atq; hæc ipsa etiam mutantur, neq; indignè ferunt. Vnumquodq; est ad certum finem factum: vt vitis, equus. Quid mirum? etiam sol, & reliqui dii possunt dicere, cuius rei causa facti sunt.

Tu verò cuius causa? num voluptatis? vide an hoc ferat intellectus.

Natura consilium iniit de vniuscuiusque rei tam fine quàm initio & duratione. Si quis pilam in sublime iaciet, quidnam ea vel cùm effertur, vel cùm deferretur, aut cadit, quid boni malique patitur? Quid bullæ boni accidit, si cõster: aut mali, si dissoluatur? Idem de lucerna possis intelligere. Cogita quid fiat corpusculo, si senelcat, si ægroret, si scorretur.

Brevis vita est & laudantis, & eius qui laudatur: eius qui mentionem facit, & eius cuius mentio fit: præterea fit hoc in angulo portionis mundi, ac neque ibi qui-

quidem omnes consentiunt, imò ne sibi quidem ipsi quisquam. Tota verò terra punctum est.

Animum aduerte subiectę rei, aut opiniononi, actioni, aut dicto. Meritò hæc patēris, malles verò cras bonus fieri quàm hodie. Si quid ago, id ita fit à me, vt ad benefaciendum hominib. referatur. Accidit mihi aliquid, refero id ad deos: omniumq; rerum fontē, & originem, à qua omnia inter se connexa dependent.

Lauare, quæ tibi res viderur? Oleum, sudor, sordes, aqua, strigmēta: omnia abominanda. Ita se omnis pars mundi, omnisq; res subiecta habet.

Lucilla Verum, deinde Lucilla secunda Maximum: secunda Diotimum, Faustinam: Antoninus hæc omnia. Ceterum Adrianum, inde Celer. *Vbi verò austeri illi & vates, & inflati? vt ex austeris Charax, & Demetrius Platonius, Eudemon, & si qui alij tales. Omnia in diem durāt. iam pridem mortui sunt: quorundam ne minimo quidem tempore durauit memoria: quidam fabula facti sunt: nonnulli etiam ē fabulis iam euauerunt. Id igitur memoria tenendū, quòd necesse erit aut dissipari tuam mixturā, aut ex

tingui animulam , aut mutari , & aliò transferri.

Læticia hominis est , vt faciat quæ ei sunt propria. Propria autem eius sunt: beneuolentia erga suum genus, contemptus motuum qui sunt in sensibus, distinctio inter visa probabilia, contemplatio naturæ vniuersi, & eorum quæ secundum eam fiunt. Item tres respectus: vnus ad causam proximam: alter ad diuinâ causam, à qua omnia omnibus eueniunt: tertius ad eos qui nobiscum viuunt. Dolor aut corpori malus est, ergo ipsum id pronunciet: aut animo. Sed animus potest suam tranquillitatem & serenitatem conferuare, neq; dolorem pro malo ducere. Omne enim iudicium, omnis impetus, appetitio, & inclinatio intus est: neq; ei dolor quicquam mali affert. Quare omnia visa tolle ex animo.

Continenter te ipsum admone: nunc in mea est potestate, vt in animo hoc nihil sit maliciæ, nihil cupiditatis, nihil tumultus: ac cum omnia ita cernam, vti sunt, singulis vtor pro ipsorum dignitate. Hoc tibi licere memineris secundum naturam.

Loquere & in senatu, & cum quibuscunq;

cunq; hominibus compositè. Sana oratione non est apertè semper vtendum. *

Aula Augusti, vxor, filia, nepotes, posterij, soror, Agrippa, cognati, propinqui, amici, Areus, Mæcenas, medici, sacerdotes: omnino totâ aulam mors abripuit. Deinde etiam accede, vbi non vnus modò est mortuus homo. vt vrbs Pompeij perierunt. monumentis etiam inscribi videmus, fuisse aliquem suæ familiæ vltimum. Quàm anxij verò fuere maiores eius, vt aliquem successorem relinquerent: & tamen necesse est aliquem esse vltimum.

Vita componenda est ita, vt constet vniuscuiusq; actionis ratio. Quarum si vnaquæq; suum, quantum eius fieri potest, præstet officium, contentus sis: atq; id quo minus fiat, nemo tibi obstare poterit. Sed obstabit, inquis, aliquid extrinsecus. Nihil quidem, quod iusticiæ, modestiæ & prudentiæ impedimento sit. Atqui fortassis aliquid vim agendi habens impedietur? quin tu id impedimentum boni consule: sicq; statim facto transitu ad id quo conceditur moderato, alia emerget tibi actio, quæ ad eam de qua loquimur constitutionem quadret. Accipiendum

piendum sine fastu, dimittendum cum facilitate.

Si quando vidisti manum abscissam, vel pedem, caputue amputatum alicubi seorsim à corpore iacere, cogita ei se adsimilare quantum in ipso est, hunc qui improbat ea quæ ipsi eueniunt, seq; à cōmuni societate seiungit, aut agit aliquid ab ea alienum. Ita tu te ipsum ab vnitione naturali abruptisti, cuius eras pars natus: nunc verò te ipsum abscidisti. Id verò scitum est, quòd iterum tibi licet ei adiūgi: id quod nulli alij parti Deus cōcessit, vt separata & auulsa rursus inolescero toti. Hic mihi bonitatem considera, quæ homini tantum honoris detulit. Nā & initio ipsius in manu posuit, ne à toto auelleretur: & deinde, vt auulsus redire, iterumq; conrescereq; & locum partis recuperare posset, dedit. Nā quemadmodū singulæ ferè rationis cōpotes naturæ ab ea cæteras facultates, ita nos quoque hâc ab ipsa accepimus. quēadmodum enim ipsa omne id quod obstat & resistit, cōuertit, & fato subiecit, suamq; partē efficit: ita animal ratione præditum potest omne impedimentū pro sua materia accipere, eoq; vti ad id quod intenderat.

Ne

Ne te cogitatio totius vitę confundat: neq; animum aduerte ijs quę multa videntur dolorem posse asferre. Sed singulis rebus oblatiſ, à te ipſo quære, quidnam in ea re ſit intolerabile: id enim pudebit te fateri. Deinde memineris, neque præterita tibi, neque futura ullam asferre moleſtiam, ſed præſentia tantum. At hæc extenuantur, ſi ſuis ea limitibus determines, cogitationemquę tuam redarguas, ſi ea tam exiguę rei non ſit ferendæ.

Num iam domini tumulo adſident Panthea, aut Pergamus? Num Adriani ſepulcro Chabrias & Diotimus? ridiculum hoc. Quid verò ſi adſiderent, ſentirentne illi? aut voluptatem caperent, ſiquidem ſentirent? aut ſi eam cepiſſent, an eo immortales eſſent redditī? Nónne his quoque fatum fuit, vt ſenes & verulæ prius fierent, inde morerentur? Quid autem illi poſtmodò facient, his mortuis? Omnia hæc fœtida ſunt, & tabus in ſacco.

Si acutè videre potes, aſpice & quàm ſapientiſſimè iudica, inquit ille.

In conſtitutione animantis mente præditi, nullam inuenio virtutem quę

iusticiam expellat: sed quæ voluptatem
eijciat, video continentiam.

Si tuam opinionem detrahas ab eo
quod videtur dolorem afferre, ipse in
tutissimo es collocatus. Quis ipse? Ra-
tio. Verum ego, inquires, non sum ra-
tio. Est. Proinde ratio seipsam ne dolo-
re afficiat: Si quid aliud in te est quod læ-
datur, ipsum de se iudicet.

Cum impeditur sensus aut appetitus,
id malum accidit vegetatrici animæ: quæ
& alia ratione offenditur. Ita si mens im-
pediatur, fit cum damno mente prædi-
tæ naturæ. Hæc omnia ad te transfer.
Dolor, voluptas, attingunt te? Si visus
impediatur quo minus cernat, impedi-
tur iam sensus. Quod si absq; exceptio-
ne aliquid appetis, iam id cum rationis
capacis partis incommodo fit: sin com-
mune tibi propositum est, neq; læsus es,
neq; impeditus. Méris quidem proprias
actiones nihil aliud impedire potest: nō
enim attingitur ab igni, ferro, tyranno,
aut calumnia, aut alia vlla tali re.

Sphæra cum fit, rotunda manet.

Indignum est, me mihi ipsi dolorem
afferre, qui nullum vnquam alium lubēs
læserim.

Alijs

Alijs aliæ res læticiam afferunt: mihi, si pars mei princeps sana sit, neq; auerſetur quenquam vel hominem, vel humanum caſum: ſed omnia placidis aſpiciat oculis, omnia accipiat, ijsq; vtatur vti dignum eſt.

Diſce præſens tempus tibi ipſi gratificari. Qui commendationem poſteritatis magis curant, non reputant eos horum ſimiles futuros, quos nunc ægrè ferunt: atq; ipſos etiam mortales. Porro quid omnino tua intereſt, ſi talibus ij vocibus te cantent, aut ita de te ſentiant?

Tolle me, & pone quocunq; volueris: ibi enim vtar genio meo propitio: id eſt, contèro, ſi habeat ſe & agat naturæ meæ conſequenter.

Id verò an dignum eſt, vt malè propterea habeat animus meus, ac ſeiſo deterius? abiectus, appetens, anxius, perterritus? Ecquid eo dignum inueniam? Homini nihil accidere poteſt quod non ſit humanum: neq; boui, viti, ſaxo quicquã, quod non ſit conſentaneum eius naturæ. Quòd ſi vnicuiq; id contingit quod & conſuetum eſt, & naturale, quid eſt cur indigneris? nihil intolerabile tibi communis adfert natura. Sin pro-

pter extraneam aliquam rem perturbaris: non illa tibi, sed tuum de ea iudicium, molestiam affert: id verò ut aboleas, in tua est potestate. Quòd si quid eorum quæ in te sunt, te molestat, quis est qui prohibeat, ne opinioné emédes? Similiter si doles te hoc non agere, prodest cogitare, cur non potius agas aliquid, quàm doleas: sin aliquod potentius obstat, noli dolere, cùm non fiat tua culpa, ne agas. At viderur viuendum non esse, nisi hoc agatur. placidius ergo vitam relinque: quando & is qui agit, moritur æquus impredientibus.

Memento partem tui principem superari non posse, cum in se collecta se ipsa contenta est: neq; quicquam præter voluntatem agat, etiam si non instructa ratione pugnam conserat. Quid ergo fiet, si etiam à ratione parata, circûspectè de rebus iudicet. Itaq; mens ab affectibus libera, arx est: nihil enim munitius homo habet, quò refugiens superari non potest. Id qui non vidit, indoctus est: qui vidit, neq; eò refugit, infortunatus.

Si quid visa aut cogitationes tibi renūciant, caue aliquid tu addas. Renunciatum est, aliquè tibi malè dixisse. Esto id
alla-

allatum: non tamen id quoq; , esse te læsum. Video puerum ægrotare. video: sed quod in periculo sit, non video. Ad hunc modum semper insiste primis visis, nihil ipse intus adijce: ita nihil mali erit. Imò hoc adde, nosse te omnia quæ in mundo eueniunt.

Cucumis amarus est, omitte eum: vepres in via sunt, declina eas: neq; verò dicas, Curnam hæc in mundo sunt facta? ridereris enim ab homine naturæ rerum indagatore: haud secus quàm à fabro aut sutore, si damnares, quòd in officina ramenta & ressecamenta operum videres. Atqui hi ea possunt aliquòd abijcere: vniuersi natura nihil extra se habet. verùm hoc in eius arte potissimùm mirari decet, quòd eum seipsam circumscripsisset, omnia quæ in se habet, quæ obnoxia corruptioni, senioq; , & nullius esse vsus videantur, in seipsam transmutat, rursusq; ex his alia noua efficit: ita vt neque substantiã extra se requirat, neq; locum, quòd viliores res eijciat. Contenta est igitur suo loco, materia, & arte.

Neq; in rebus agendis fluctuandum est, neque in communi vita turbandum, neque cogitationibus vagandum, neq;
omnino

omnino animus contrahendus, aut subito impetu efferendus, neq; vita occupationibus inanibus atterenda. Cēdes peragunt homines, maētant, execrantur: quid hęc possunt, quo minus mens tua permaneat pura, prudens, modesta, iusta? Quemadmodum si quis limpido & dulci fonti assistēs, ei conuicium faciat: ille quidem ob id non cessat puram aquā scaturire: quin & si quis lutum aut ster-cus iniiciat, tamen statim illa dissipabit atq; eluet, neq; ab ijs obrutabitur. Quid ergo agendum, vt fontem perennem habeas, non cisternam? Compose te ipsum vt sis ad omnes horas liber, mansuetus, simplex, verēcundus.

Qui nescit esse mundum, nescit vbi sit. Qui nescit, cuius rei causa sit natus, neq; quis ipse sit, neq; omnino mundum esse scit. Quorum alterutrum cui deest, is cuius gratia extiterit, dicere nequeat. Vter verò tibi elegantior videtur: is qui plaudentium fugit laudem: an illi, qui neq; vbi, neq; qui sint, cognoscunt?

Laudari cupis ab homine, q seipsum spacio vnius horæ ter execratur? placere vis homini, qui ne sibi quidē ipse probatur? nisi is probetur sibi ipsi, qui ferè omnium

nium eorum quę egerit, pœnitentia corripitur.

Non iam tantum vnà spirandus est circumfusus aer: sed & consentiendum cū mēte, quę vniuersa cōplectitur. Haud enim minus vis intellectrix omni ei quod eam trahere potest, circumfusa est, quàm spiritus spirare volenti.

Generatim malicia mundo nō obest: in specie autem, nihil lædit proximum. Soli ei obest, cui & concessum est: vt cum primum ita voluerit, liberari ea possit.

Non magis ad meam voluntas aliena pertinet, quàm vel anima eius: vel caro. Nam etsi maximè verum est, vnū quenq; nostrum esse alterius causa natum: tamē principes nostrum partes, suū quælibet dominium obtinēt. Etenim cur alterius malicia mihi esset malo? cum non sit visum Deo, vt in alterius sit potestate, esse me infelicem.

Sol diffusus esse videtur? atq; omnino quidem fusus est, non tamen effusus. Fusio enim eius, extensio. Itaq; & fulgores eius, quos nos radios, actinas ab extendendo Græci dicunt. Quæ autem sit natura radij, videre est, si inspicias lumen solis per angustum in vmbrosam domū immis-

immisū. Rectā enim immittitur: & diuiditur ad obiectum solidū corpus, quodd aerem intercipit: ibi verò permanet, neq; decidit. Ita & intellectū fundi ac diffundi, non tamen effundi oportet: quippe vt extendatur, neq; vi & temerario impetu ad obiecta impedimenta impingat: neq; concidat, sed perstet, & illustret id à quo accipitur. Id quidem quod eum transmittet, splendore se ipsum priuabit.

Qui mortem metuit, aut amissionem sensuum timer, aut diuersum sensum. Quod si amitteret sensum, nihil vtiq; malī sentiet: sin alium sensum adipiscetur, aliud erit animal, neq; amitteret uitam.

Homines: vnus alterius causa nati sunt. Disce igitur, aut fer.

Aliter iaculum, aliter mens fertur. Hęc enim etsi cauta sit, & in deliberatione versetur, rectā tamen fertur. ingredi in principem cuiusuis partem: præbet autem etiam alij vnicuique ingredi in suam principalem partem.

M. ANTO-

M. ANTONINI IM.

peratoris de Vita sua Liber IX.

Qui iniuste agit, impietatis se obligat. Etenim cum vniuersi natura ratione prædita animantia eò effecerit, vt quantum eius dignum est, vnum alteri præsit, noceat autem nequaquam: qui voluntatem eius præuaricatus, impius vtique est in omnium deorum primam. Ac qui mentitur, etiam impietatis in eandem deam sese obligat. Natura enim vniuersi, eorum est natura quæ sunt: hæc autem omnia inter se cognata sunt. Porro autem, eadem Veritas dicitur, verorumq; prima est causa. Qui itaque studio mentitur, eo quod decipit, impius est: qui non dedita opera, eo quod ab vniuersi natura discrepat: & quod præter decorum agit, repugnans vniuersi naturæ: repugnat enim ei qui in contrariam partem à veris deflectit, præterquam ipsius natura ferat, quæ ei occasiones præbuit: quibus neglectis, non potestiam vera à falsis discernere. Impietatis damnas is quoque est, qui voluptates tanquam bonum appetit,
dolo-

dolorem vt malum fugit. Hic enim necesse est sæpenumerò incuset cõmunem naturam, qua si ea aliquid præter dignitatem bonis malisue tribuerit: propterea quòd sæpe mali voluptatibus fruuntur, eaq; quibus efficiuntur eæ possidēt, boni verò dolore afficiuntur, & in causas doloris incidunt. Iam qui dolorem meruit, metuet aliquando aliquid eorū quæ in mundo fiunt: id verò impium est. Rursus qui voluptatem consecratur, non abstinebit se ab iniusticia: id verò palàm impietas est. Oportet autem ad ea quæ natura in vtranq; partem equalia effecit, (neq; enim vtraq; fecisset, nisi ad vtranq; partem ex equo se habuisset) eum qui naturam vult sequi ducem, similiter æqualiter esse affectum. Itaq; qui dolores et voluptates, mortem & vitam, gloriam & ignominiam, quibus æquali ratione vritur natura, non in eodem ponit momento, proculdubiò impiè agit. Quod autem dixi, Naturam communem ijs ex æquo vtri: ita intelligendum est, quod ea eueniunt in vtramque partem consequentia quadam, iuxta antiquum providentiæ impetum, quo illa ab aliquo principio se ad res ita disponendas contulit,

com-

complexa rationes quasdam eorum quæ essent futura, destinatisq; quibusdam facultatibus ex quibus nascerentur subiectæ, mutationes, & successus eorum.

Gratiosius quidem erat, hominem mendacij, simulationis, luxus & superbiæ omnis inexpertum mori. Secunda (aiunt) nauigatio est, satietate horum affectum, antè migrare è vita, quàm illa vitia probare. Nondum ne te ne experientia quidem docuit, vt pestem fugias? Pestis enim est ea intellectus corruptio, longè magis, quàm aeris quædam intemperies ista, & mutatio. Hæc enim animali pestis est, quatenus viuit illud: hæc hominum, qua ratione sunt homines.

Mortem non contemne, boni tamen consule: quippe rem ex ijs vnâ, quas natura decreuit. Quale enim est iuuenescere, senescere, augere, vigere, dêtes, barbam, canos ferre, liberos creare, vterum ferre, pârere, reliquæq; naturales effectiones, quas tempora vitæ adferunt: tale est etiam dissolui. Hominis itaq; ratione vtentis est, mortem neq; grauem, neque violentam, neq; contemnendam rem existimare: sed operiri eam, tanquam vnâ è naturalibus actionibus. Perinde

atque nunc expectas, quando fœtus ex utero tuæ vxoris edatur: ita expectanda etiam hora, qua animula tua ex hoc receptaculo excidat. Quod si rude quidē, sed tamen quod cor attingere possit, documentum accipis, omninò vt facile feras mortem efficiet, si cogites, quales ij sint à quibus discedas, & à quorum morum sit animus tuus separandus coluue. Irasci quidem ijs qui tecum viuūt, nequaquam debes: sed eorū curam gerere, ijsq; placidum te præbere. Cogitandum tamē tibi est, te ab hominibus non idem tecum sentiētibus discedere. Hoc enim vnum erat, quod poterat retinere in vita, si fuisset homini datum viuere cum ijs qui eadem sentirent. Nunc vides quàm laboriosa sit inter vnà viuētes dissensio, ita vt dicas: O mors, veni celerius, ne quando ipse quoque mei ipsius obliuiscar. Qui peccat, sibi ipsi peccat: qui iniuste agit, sibi ipsi iniuste agit: seq; malum efficiens ipsum, lædit. Sæpenumero iniuriam facit is qui nihil agit, non is modò qui agit.

Si adsit certa de rebus sententia, & actio societatem humanā spectans, & animus ita affectus vt boni consulat omnia quæ

quæ accidunt, quorum quod est à causa profectum: hæc si adsint, sufficiunt ad opinionones tollendas; sistendum imperum animi, extinguendum appetitum, & habendum paratam apud sese partem principalem.

Vna vita brutis animantibus est distributa: vna mens, rationem adeptis. Quemadmodum vna est terrenorum terra, & vnâ lucē videmus, vnum aërem trahimus, quæcunque videndi & viuendi vim habemus.

Quæ commune aliquid habent, contendunt ad id quod est eiusdem generis. Omne terrenum ad terram vergit, omne humidum confluit, itemq; aëreū, ita vt necesse sit vi ea diuelli. Ignis sursum effertur, propter elementarē ignem: omni vero hīc igni aliquid est paratū, vt inflāmetur: ita vt omnis materia paulò sicciore faciliē ignem concipiat, quia minus est in eius temperie id quod inflammationem prohibeat. Itaque & omne id quod communis mentis est particeps, similiter ad cognatum suum contendit: atque etiam amplius. Quanto enim est alijs rebus præstantius, tanto & paratius vt commisceatur cum eo quod eiusdem

est generis. Itaque apud ipsa statim bruta inuenta sunt examina, greges, pullo-
rum educationes, atq; id genus quasi a-
more. Anima enim iam in his est, id q;
quod ea in vnum conduceret, apud præ-
stantiorem partem reperitur: id quod in
plantis, lapidibus & lignis non inueni-
tur. At apud ratione prædita animalia, ci-
uitates sunt, & amicitie, & domus, & cõ-
cilia: inq; bello, pacta & induciæ. apud
præstantiora, etiam ex diuersis modis v-
nitio quædam constat: vt apud astra. A-
deò ascensus ad superiora consensum e-
tiam in deiunctis efficere potuit. Atqui
apud ea tantum quæ mentem habet, ob-
liuio mutui studij & consensus reperi-
tur: & hic modò non videtur, quomodo
ad se inuicem affluant. Quanquam etiã
si fugiant homines hãc coniunctionem,
tamen ab ea corripuntur, natura nimi-
rum præualente. Videbis autem id quod
dico, si animum aduertas. Facilius enim
inuenies terreum aliquid nulli terreno
adiunctum, quàm hominem ab homini-
bus auulsum.

Fructum fert & homo, & deus, & mun-
dus, suo vnumquodq; tempore. quòd si
consuetum est in vite, vt suum fructum,
nullum

nullum communem ferat: tamen ratio fructum fert & communem & propriū, nascunturq; ex eo alia quædam eiusmodi, qualis est ratio.

Peccat aliquis. Si potes, melius illum doce: sin verò, memineris mansuetudinem tibi propterea datā. nam & ipsi dii illis sunt clementes, qui & nonnullis ad consequendam sanitatem diuitias, & gloriam, auxilium ferunt: adeò sunt benigni. Id & tibi licet, neque impedit quicquam.

Labora non ut miser, neq; ut qui vel misericordiam, vel laudem consequi studeas: id vnum tibi sit propositum, agere secundum ciuilem rationem.

Hodie omni me periculo exemi, imò verò omnia quæ videbantur mala eieci: nihil enim extrà erat, sed omnia intus in opinione mea.

Omnia hæc quæ in caducis sunt, familiaria iam mihi fecit experientia: duratione autem sunt diurna, materia sordida: omnia talia, qualia erant etiam apud illos quos sepeliuimus.

Res ipsæ extra fores stant: nihil ipsæ de seipsis norunt, neque pronunciant. Quid igitur de ijs pronūciat? ratio. Neq;

id persuasione, sed actione distinguit bonum & malum civilis animalis ratione præditi: sic ut neq; virtus neq; vitium in persuasione, sed actione.

Lapidi in altum coniecto nihil mali accidit, si decidat: neque bonum, quod in sublime effertur.

Introspecte eorum animos, & videbis, quos iudices timeas, & ut hi seipso iudicent.

Omnia sunt in mutatione: ac tu ipse quoque in perpetua alteratione, ac quodammodo corruptione. Quin & totus mundus. Alterius peccatum ibi est relinquendum, ut sit actionis defectus, appetitus, opinionis quies, ac quasi mors. nihil mali.

Transi nunc ad ætates, ut puericiam, adolescentiam, iuventutem, senectam: horum omnium mutatio est mors. nunquid mali? Transi deinde ad vitam sub auctore, sub matre, sub patre: quin etiam alias multas mutationes & fines inuenies: quære ex teipso, an quid mali sit? Ad eundem modum est etiam totius tuę vitę finis, quies, ac mutatio.

Perpende mentem tuam, vniuersi, ac proximi: tuam, ut eam iustam reddas: vniuersi,

niuerſi, vt recordere cuius pars ſis: proximi, vt videas ſit'ne in ea ignoratio, an verò intellectus. Simul intelliges, te factū ad explédum ciuile corpus: atq; ita omnem aétionem tuam facere ad vitam ciuilem complendam. Etenim quæcūque tua aétio non ad ſocietatem humanam, tanquam finem vel propinquum vel remotum refertur, illa verò vitam interpolat, & vnitatem eius ſoluit, turbasq; ciet: ſicut in populo cū plebs ſeceſſionem facit.* Ab hac concordantia. Puerorum iræ, ludicra, ſpiritus qui cadauera geſtant: vt eo efficacius accidat id quod eſt in Necya.

Vade ad qualitatem cauſæ, eamque à materia ſecretam conſidera: tum, quàm diu permanere omnino poſſit ea propria qualitas.

Paſſus es innumera, eo quòd non contentus fuiſti tua mente agere ea, ad quæ erat facta. Sed hæc ſatis.

Cùm te alius reprehendit, aut odit, aut aliquid tale pronunciat, aſpice eorū animulas: intra, & vide quales ſint. Cernes nihil eſſe tibi laborádum, vt hoc vel illud ij de te iudicent. Bene quidē ijs velle debes: natura enim amici ſunt, eosque

dij omni ratione iuuant, per in somnia, vaticinia. Hæc quidem de quibus ij certant, circulus sunt rerum mundanarum, quæ sursum deorsumq; ab vno æuo in aliterum voluuntur.

Aut ad singulas res vniuersi intellectus se applicat, quod si est ita: id, quò ea se applicat, approba. Aut semel tantum impetum fecit ipsa mens, reliqua omnia consequenter fiunt. * Et quid vnum alicui? Quodam enim modo atomi.

Omnino autem, siue Deus sit, rectè omnia habent: siue temerè sunt omnia, nunquid & ru?

Iam nos omnes terra occultabit: pòst ipsa quoq; mutabitur, & res deinde aliæ item in infinitum mutabûntur. Enimuerò qui fluctus mutationum & motuum considerabit, earumq; celeritatem, is omnia mortalia cõtemnet. Torrentis instar causa vniuersi rapit omnia. Iam ipsa ista ciuilia, quàm sunt vilia? & quàm videntur homunciones isti philosophicè agentes, pleni esse muci? Quid faciendum? quod nunc natura poscit, eò contendere, si liceat: neq; cura, an sit aliquis mortalium hoc cogniturus. Neq; Platonis rempub. spera: sed contentus esto, si vel

vel minimum procedat: huncque ipsum
 successum cogita, quàm non sit exiguus.
 Mutat aliquis illorum suum placitum?
 atqui sine horum mutatione quid est,
 quàm seruitus gementium, & persuasos
 se esse simulantium? Vade nunc, & A-
 lexandrum, & Philippum, & Demetriũ
Phalereum mihi dic. Viderint, an scierint
 quid communis voluerit natura, & an
 se ipsos sub disciplina tenuerint. Quòd si
 tragicè tantum sese ostentarunt, nemo
 me damnauit, vt cogar eos imitari. Opus
 philosophiæ simplex est, & verecũdum.
 Noli me adducere ad fastum, qui præ se
 ferat grauitatem.

Supernè contemplari infinita armen-
 ra, sacrificia, omnis generis diuitias, in tẽ-
 pestatibus & serenitate: quæ facta sunt,
 cum ijs nata, quæ item decesserunt.

Considera etiam vitam eorum qui an-
 te te, & qui post te viuunt: horum etiam,
 qui hodie apud Barbaros viuunt: quàm
 multi eorum ne nomen quidem tuum
 sciant, multi statim obliuiscuntur: multi
 cum te nunc laudent, statim sunt culpa-
 turi. Deniq; quàm res nullius momẽti
 sit memoria, aut gloria, aut aliquid tale.

Vacuitas perturbationum in his quæ

ab extrinseca causa accidunt, iusticia in
iis quarum actionum tu es causa: hoc est,
impetus animi, & actio, quæ finem habe
at societatem humanam: id enim est tuæ
naturæ consentaneum.

Multa superuacanea ex his quæ te per
turbant, præcidere potes, quæ tota in tua
sunt opinione sita, multumq; laxitatis et
spacij tibi acquirere.

• Totum mundū animo concipe, tuūq;
æuum perpende, tum celerem singularū
rerum mutationē: breue scilicet esse tem
pus ab ortu ad interitum: id verò quod
hunc sequitur, idq; quod illum præcessit,
infinitem. Omnia quæ vides, celerrimè
interibunt: & hi qui eorum interitum vi
dent, ipsi quoq; mox peribunt. Qui de
crepita senectū moritur, idem feret cū eo
qui immatura morte cadit.

Quæ nam sunt eorum mentes, qui
bus rebus student, quæ habent in hono
re, quæ amant? iudica te nudas ipsorum
intueri animas. Cum vituperando obef
se, aut prodesse laudando se putant, quæ
est illa opinio?

Amisio vitæ nihil est aliud quàm mu
tatio: hac autem delectatur natura vni
uersi, secundum quam omnia fiunt re
cte.

Etè. Ab æterno res eiusdem formæ nātæ sunt, sicq; erit in infinitum. Quid ergo dicis omnia facta, & futura malè. Ergo nullus inter tot deos repertus est, qui ea corrigeret: sed damnatus est mundus, ut perpetuis malis conflictetur.

Vide quàm putris sit omniū rerum materia: aqua puluis, ossicula, foetor: rursus calli terræ, marmora: fæces, aurum & argentum: crines vestis, sanguis purpura: omnia reliqua eiusdem modi. Etiam quæ spiritu constant, alio modo talia, atq; ex his in hæc mutantur.

Satis miseræ vitæ est, & murmuris, & imitationis. Quid perturbaris? quid in his noui? Quid terret te? num forma? aspice eam. num materia? aspice illam. Extra hæc nihil est. Quin & iâ erga deos simplicior & melior es factus.

Idem est, siue tribus hæc, siue centum annis discas.

Si peccauit, malum apud ipsum est: fortassis autem non peccauit.

Aut ab vna aliqua mente tanquam fonte omnia progrediuntur, quæ corporibus accidunt: proinde pars non debet euentis totius succensere. Aut atomi sunt omnia, confusio, & dissipatio: quid

quid ergo perturbaris? Menti tuæ dicis: Mortuus es? perijisti, efferatus es, simulas, es in cœtu, aleris?

Aut nihil possunt dij, aut aliquid. Si nihil, cur comprecaris eos? Sin possunt, cur non magis etiam petis vt dent tibi, ne quid horum metuas, aut experas: neque magis doleas si absit, quàm si adsit. Omnino enim si possunt adiuuare ij homines, etiam in hoc poterunt. Fortè dicēs: Deus ea in mea posuit potestate. Esto. Nónne ergo præstat, te ijs quæ in tua sunt potestate, vti liberè, quàm de ijs quæ non sunt in tua manu posita, sollicitum esse, animo seruili & abiecto. Quis autem tibi dixit, deos non in his etiam quæ penes nos sunt, auxilium adferre? Incipe ergo precari de his, & videbis. Precatur alius, vt cum aliqua cubet: tu pete, ne eius rei appetitus tibi oriatur. Alius petit, vt certa re leuetur: tu, ne ea leuari tibi opus sit. Alius, ne amittat filium: tu, ne id ipsum metuas. Omnino ad hunc modum vota concipe, & quid sit futurum vide.

Epicurus ait, sibi, cum ægrotaret, nulla fuisse de corporis affectione cum suis colloquia: sed de causis rerum naturalium

lium præcedentibus disputatum continenter. Ei rei se intentum, mētem habuisse perturbationum vacuum, vt quæ mortuum corpusculi nullam partem acciperet, suum bonum custodiens: ideoque se ne medicum quidem, qui applicaret pharmaca, adhibuisse, sed vitam bene habuisse. Tu quod is in morbo potuit, hoc, si quid alterius rei incidat, observa. Vt enim non desistere à philosophia propter quævis negocia, neq; cum quouis vulgari homine nugari, omnibus sectis est commune: sic in omni actione ei est incumbendum soli, quod propositum est: instrumentoq;, quo ad id utimur.

Si cuius impudētia offenderis, statim percontrare te ipsum, an possit fieri, vt nulli sint in mundo impudentes. non potest autem hoc fieri: ne igitur postula id quod fieri nequit: est enim iste quoque vnus ex impudentibus ijs, quos esse in mundo oportet. Idem de versuto, infideli, omni deniq; quocunque modo vitioso in promptu sit tibi cogitare. Nam si recorderis, necessario id genus hominum esse, singulis æquiores te præbebis. Id quoq; utile est, statim cogitare, quàm homini natura virtutem contra id peccatum

tum dederit. Remedium enim tribuit, contra ingratos mansuetudinem: contra aliud vitium, aliud auxilium. Omnino autem licet tibi in viam reducere eum qui errauit. nam omnis qui peccat, eo errat, quod à proposito aberrat. Denique quid inde tibi damni allatum est. Inuenies quidem nullum eorum quibus irasceris, tale quippiam fecisse, quo mens tua sit futura deterior: atqui in hoc unico situm erat, ut malum tibi atque damnum accideret. Quid verò malum aut nouum accidit, si indoctus homo agit suo modo? vide, ne tu tibi ipse potius sis repræhendendus: qui non præsenferis fore, ut is ita peccaret. Etenim an sam tibi omnino præbuit ut cogitares, consentaneum esse ut is ita peccaret. Ac tamen eius oblitus, miraris eum deliquisse? Maximè verò, si cui infidelitatis vel ingratitudinis causa succenses, intra te conuertere. Proculdubio enim à te peccatum est, si eum ita affectum iudicauisti fidem seruaturum: aut si beneficium conferens, non eo contentus fuisti quod dederis, neque fructum te ipsa ex actione capere cogitauisti. Quid enim aliud requiris, cum homini bene facis? Non tibi fa-

bi satis est, te tuæ naturæ cōuenienter egisse: sed & mercedem insuper desideras? perinde ac si mercedem oculus poscat, quia viderit: aut pedes, propter gressus. Quemadmodum enim hæc ad certum finem facta sunt, ita vt secundū suā cōstitutionē atq; naturam si egerint, suū finem adepta sciamus: ita homo ad beneficentiam natus, si quid beneficij conrulerit, aut aliud quid egerit, quod societati humanæ conducat, fecit id cuius gratia est factus: cōsecutusq; est id, quod ad eum pertinebat.

M. ANTONINI IM.

peratoris de vita sua Liber X.

ERis aliquando, ò anima, bona, simplex, vnica, & nuda, splendidior corpore tibi circumiecto. Gustabis olim amoris affectum: plena eris, nullius indigens, nihil desiderans neque animati neque inanimi ad fruitiones voluptatum: neq; tempus requirens quo diutius fruire, neq; locum, regionē, aut aeris commoditatem, neque hominum conuenientiam. sed contenta eris præsentī statu, delectaberis omnib. quæ erunt

erunt in promptu: tibiq; ipsi persuadebis, omnia tibi adesse, omnia tua rectè habere, omnia à dijs tibi allata: probabis quæcunq; ijs probabûtur, ac quæ tibi ad perfecti animalis salutem dabunt: quod bonum est, iustum, honestum, omnia generat atq; continet & amplectitur: quæ dissoluntur eò, vt alia ex ipsis existât. Eris aliquando talis, vt ita cum Deo & hominibus viuas, vt ne quid in ijs repræhendas, neq; ab illis dâneris. Obserua quid natura tua requirat, quippe qui tantum à natura gubernaris: id deinde fac & admitte, nisi tua natura, qua animal es, eò fiat deterior. Secundo loco animaduertendum est, quid animalis natura quæ in te est, requirat: idq; omne omittendû est, nisi deterius sit habitura ea natura, ob quam rationis particeps diceris: nempe ciuilis, & rationalis. His vsus regulis, nihil ages superuacaneum.

Omne quod tibi euenit, aut ita euenit vt tu laturus es, aut secus. Si eo modo quo tu id ferre potes, nō fer ægrè, sed vt natura tua te docet: sin contrà, noli tamen indignari. etenim ipsum peribit, vbi te absumserit. Enimuero memento eam esse tuam naturam, vt omnia feras ea, quæ

ea, quæ an intolerabilia iudicare velis
necne, in tua est situm potestate, secun-
dum visa, qua id tibi prodesse aut conue-
nire ducis.

Si quis errat, docere illum debes beni-
gnè, & ostendere quid non animaduer-
terit. Si id nescis, teipsum accusa: imò
ne teipsum quidem.

Quidquid tibi euenit, id omne ab æ-
terno tibi destinatum est, atq; à connexu
causarū fataliter tributum. Nam & quod
tu es, & quæ tibi eueniunt, ab æterno de-
pendent.

Siue ex impartilibus corpusculis, siue
naturà mundus constat: id primùm con-
stat, esse te partem totius quòd à naturā
gubernatur: deinde, coniunctionem ti-
bi quandam esse cum eiusdem generis
partibus. Horum memor, quatenus par-
tem me esse totius sentio, nihil ægrè fe-
ram eorum quæ à toto mihi tribuuntur.
Parti enim nihil potest nocere, quod to-
ti prodest. At totū nihil habet, quod non
ipsi prosit. Idq; cū omnib. est commu-
ne naturis, tum Vniuersi naturæ hoc ac-
cedit, quod ne ab vlla quidem extrinse-
ca causa potest cogi, vt aliquid sibi dam-
nosum producat. Quatenus verò mihi

u cognat-

cognatio quædam est cum partibus quæ sunt eiusdem generis, nihil agam quod non respiciat communitatem: imò semper ad communem vtilitatem dirigam meas actiones, & à contrario auertam. His ita cōstitutis, necesse est vitam prosperos habere successus: sicut & ciuis vitam prosperam intelligeres, procedentis per actiones ciuibz vtilis, bonique consulentis quæcunque ei ciuitas tribueret.

Omnes partes mundi interire necessarium est: hoc est, alterari. Quod si hoc etiam malum ipsis sit, nōne vniuersum malè possit perdurare, partibus ad interitum & alterationem cōparatis? Vtrum enim natura instituit suas partes malè asficere, maloq; obnoxias, & quidem necessario, efficere? aut per imprudentiam hoc admisit? Vtrunq; quidem non est veri simile. Quinetiam ratione naturæ ommissa, ipsarum rerum naturā si quis consideret, itidem ridiculum erit hoc. Simul enim, dicere, quod mundi partes à natura factę sint ad mutationes, & earum mutationes quasi contra naturam euenientes mirari aut indignè ferre, absurdum sit: præsertim cum singula ex quibus sunt
con-

conflata, in ea etiam dissoluantur. Aut enim discretio fit elementorum, ex quibus concretæ sunt res: aut mutatio, solidi quidem in terrâ, aëri autem in aërem: ita vt hæc quoq; assumatur in rationem vniuersi, siue hoc certis conuersionibus inflammabitur, siue perpetuis vicibus renouatur. Solidas autem & aëreas partes non opinare ab ortu te habere: omnia ista heri & nudiustertius ex alimento & inspirato aëre affluxerunt: hæcque mutantur, non id quod ex vtero matris attulisti. *Pone autem, hoc te admodum adiungere propriæ qualitati: nihil reuera, puto, ad id quod dicitur.

Cùm sumseris tibi ipsi nomina hæc, bonus, verecundus, verax, intelligens, prudens, alti animi: caue ne quando ista nomina amittas, alijsque ea mutes. Celeriter ea animo repete: ac recordare, nomine intelligentis indicari scientiam de singulis rebus percipiendi, & eum qui cogitationibus alienis non occupetur: prudentis verò, voluntariâ approbationem eorum quæ communis natura tribuerit altitudine animi, mētis intentionem & sublimitatem, supra leues & duros motus carnis, gloriam, mortem, aliasq;

res elatæ. Si igitur teipsum dignum his nominibus præstiteris, non id appetens ut ab alijs ita appelleris, alius eris, aliâque ingredieris vitam. Nam talem te porro esse, qualis hætenus fuisti (hoc est, in hac vita raptari & inquinari) nimis stupidi est hominis, & vitam amantis, similisq; eorum qui in pugna aduersus feras semesi sunt. hi enim pleni vulnorum & tabi, tamé hortantur ut in crastinum seruentur, tales iterum pugnaturi aduersus eosdem vngues & dêtes. Itaq; te paucis istis nominibus accommoda, ac siqui dê possis, ea tuere, perinde atq; si in insulas quasdam fortunatas commigrasses. Sin te inferiorem ijs esse sentis, secede audacter in angulum aliquem, ut ibi victoriam obtineas: aut omnino è vita abi, nō iratus, sed simplici & libero animo, atq; verecundo, cum id vnum in vita egeris, ut eo modo discedas. Ut autem memoriam illorum nominum retineas, haud exiguum tibi adferet adiumentum, si recorderis deorum, atq; eos nolle se adulari: sed hoc velle, ut ratione prædita animalia, ipsorum quàm similima efficiantur.

Ficus, canis, apis, suum quoduis officium

eium facit: idem est & hominis partium. Pestis, bellū, terror, stupor, seruitus: hæc quotidie delebunt sacra illa tua placita, quæ è contemplatione naturę rerum hausta circumfers. Omnia autem ita sunt in spicienda & agenda, vt & circumstantijs simul satisfiat, & cognitio in actionem ~~vertatur~~, serueturq; animi constantia ex earum scientia accepta, latens, non * abscondita. Aliquando capies fructum simplicitatis, aliquando grauitatis, aliquando cognitionis singularum rerum. Quæ nimirum sit eius natura, quis in mundo locus, quandiu ferat eius natura vt dureret, quibus ex rebus conflata sit, quis eā possit possidere, quis dare aut adimere,

Aranea, si muscam ceperit, exultat: alius, si leporem, aut pisciculum, aut suę, aut vrsū, aut Sarmatas. nōne hi sunt prædones? Si opiniones examines, quomodo vnum in alterum transmutetur, viam ac rationem contemplandi parabis. Continenter autem huc animū aduerte, teq; huic parti adsuefac: nihil est enim quod perinde animum magnū efficiat. Corpus enim exue, intelligensq; iam iam te ex hominibus discedentem ista omnia deserturum, totum te ipsum

da iusticiæ in actionibus tuis seruandæ. In reliquis quæ eueniunt, rerum naturæ totum te committe : quid alij vel sentiâr de te, vel agant contra te, ne ad mentem quidem tibi tuam accidat.

Duob. his contentus esto, vt & iustè agas in præsentia: & id quod nûc tibi obtrigit, boni consulas. Omnes alias occupaciones, omnia studia missa fac, huic modo intétus, vt rectà secûdû legé ingrediaris, Deû sequens, rectà via ingredientem.

Quis sit vsus suspicionis? cùm licet deliberare quid sit agendum. Si quid agendum sit, videasque id esse ex vsu, firmiter eò procedendum. Sin id non intelligis, inhibenda actio, & optimis vtendum consiliarijs. Quòd si alia his aduersa occurrant, progrediendum est iuxta præsentès occasiones, animo ei quod iustum videtur intento. Optimû enim est, eum attingere scopû: à quo qui aberrat.*

Quietus simul, & ad motus facilis, simul & lætus, & constans est is, qui rationem vbique sequitur ducem.

Interroga ex teipso statim à somno expergefactus, num tua intersit, si quæ iusta sunt, & rectè habent, in aliorum sint potestate? Nihil interest.

Nunquid

Nunquid oblicus es, illi qui aliorum sermonibus & laudibus se iactant, quales in lecto sint, quales in mensa? quid agant, quæ fugiant, quæ consecretentur? quæ furentur, quæ rapiant? non quidem manibus & pedibus, sed preciosissima ipsorum parte, qua acquiri potest (si quis velit) fides, verecundia, veritas, lex, bonus genius.

Omnia danti & recipiēti Naturę probè institutus & verecūduſ dicit: Da quicquid vis, aufer quicquid vis. Neque hoc aduersus eam ferociens dicit: sed ei obediens, eamque probans.

Vitæ exigua restat pars: viue tanquam in mōre. Nihil enim refert, hīc ne sis, vel illic: modò scias, te vb̄ q; in mundo, tanquam in vrbe esse.

Videant, inquirent hominem homines, verum, ac secundum naturam viuentem. Si non ferunt eum, occidāt: præstat enim hoc, quàm illo modo viuere.

Non iam præterea tibi disputandum est, qualisnam sit vir bonus: sed curandum, vt sis vir bonus.

Subinde tibi ante oculos pone æuum totum, & vniuersam naturam: cogita, vt res singulæ, ratione substantiæ, seminis

sint: sicorum, temporis, terebri conuersio: idq; de singulis rebus indaga, quemadmodum eæ iam dissoluantur, sintq; in mutatione, ac quasi putrefactione & dissipatione: vt vnumquodq; suam veluti mortem habeat. Qui sunt illi qui nunc comedunt, dormiunt, coeunt, ventrem purgant? tum qui imperant alijs, superbiunt, indignantur, inferiores increpat; quibus illi paulo antè serui erunt, & quibus de causis? qui erunt paulò post?

Vnicuiq; id prodest, quod natura vniuersi fert: atque eo quidem tempore, quo ea fert. Expetit quidem pluuiam terra: expetit autem venerandus æther, cū est repletus nubibus, in terram decidere. ita & mundus id agere cupit, quod fit: dico itaq; mundo, me vnà amare. Itaque & hoc fit, & dicitur fieri, quod mundus vult ita fieri. Aut hic viuis, & te adsucescisti: aut aliò te confers, & hoc voluisti: aut defunctus tuo munere, moreris. Nihil est præter hæc: Bono ergo es animo.

* Semper sit euident, hoc esse agrum: & quomodo omnia sunt hic ijs qui in summo sunt monte, aut in littore, aut vbiuis. Omnino enim inuenies Platonis illud, stabulo in mōte abditus: & iacere iactus.

Quid

Quid est mens mea? ad quid nunc ea
utor? Est ne aliquid mentis vacuum? est
ne aliquid à communitate diuulsum?
num affixum & admixtum carni, vt il-
lud ynà mutetur?

Qui dominum suum fugit, fugitiuus
est. Lex autem dominus est. Ergo qui
contra legem agit, fugitiuus est. At dolo-
rem aliquis, iram aut metum concipit,
propter aliquid eorum quod factum est,
vel fit, vel fiet secundum voluntatē eius
qui Vniuersum gubernat. Hic verò lex
est, tribuens suum vnicuiq;. Ergo qui
hoc modo timet, dolet, aut irascitur, fugi-
tiuus est. Pater, semine in vterum ma-
tris dimisso abiit. Inde succedēs alia cau-
sa agit, & absoluit fatum. animaduerten-
dum est, ex quo quid efficiatur. Rursus,
cibus per fauces dimittitur: deinde alia
causa succedens, sensum, appetitum, vi-
tam, robur, omniaq; ista alia efficit. Itaq;
ea quæ in tanta occultatione sunt, con-
sideranda sunt: facultasq; ita perspiciē-
da est, vt & eam quæ deorsum, & eam
quæ sursum vergit videmus, non ocu-
lis quidem corporeis, sed haud minus
tamen perspicuē.

Afsiduò considerandum est, quomo-

do omnia hæc sint, qualia fuerint, ac sint futura: & ante oculos ponendæ totæ fabulæ atq; scenæ earundem in speciem rerum, quas vel experientia vidisti, vel ex antiqua historia cognouisti: vt, aulam Adriani, totam Antonini aulam, totam Philippi aulam, Alexandri, Cræsi. Omnia enim hæc, talia erant.

Tantum per alios animo tibi finge eu, qui alicuius rei causa dolet aut indignatur, similem esse procello qui maectatur, & calcitrat atque grunnit. Similis etiam ei qui gemit in lectulo solus tacitè alligationem nostram: & quod soli animali ratione prædito datum est, vt rebus quæ eueniunt sponte obsequatur. Omnino autè sequi eas omnibus est necessarium. In singulis rebus quærere ex te ipso debes, sit ne mors mala, propterea quòd ea re te fit spoliatura.

Cum alicuius offenderis peccato, statim ad te reuertere, ac cogita qua in simili re tu pecces: vt, Quòd argentum, volupratè, gloriolam in bonis ducas, iteq; alia. Id iram mox obliuione delebit. Accedat autem & hoc, vt eum inuitum peccare scias. Quid verò faceret coactus? Tu, si potes, effice ne cogatur.

Cum

Cùm Saryronem vides, Socraticum tibi finge conspectum dari: cùm Eutyché, Hymenem, vel Euphratem cernis, Euty-
chionem, Syluanum, Alciphronem, vel trophæiferum imaginare: Xenophon-
te viso, Critonem aut Seuerum: deniq;
singulis aliquem priorum certa ratione
similem oppone. Simul verò tibi ad ani-
mum accidat, Vbi nam sunt illi? nus-
quam, aut vbicunq;. Ita nunquam non
cernes, res humanas fumum esse, & vani-
tatem. Maximè si recorderis, id quod se-
mel mutatum est, nihil fore in infinito tē-
pore. Tu autem in quo tempore es? aut
quī non sufficit tibi, breue hoc honestè
exigere? quam materiam, quod subie-
ctum fugis? Quid enim sunt hæc omnia,
nisi exercitia rationis, quæ accuratè per-
spexit naturam earum quæ in vita occur-
runt rerum? Perdura igitur, dum eas res
tibi familiares reddas: quemadmodum
validus ventriculus omnia sibi efficit fa-
miliaria: & ignis splendidus, quidquid
ei iniicias, flammā ex eo & fulgorem e-
dit. Nulli liceat verè dicere, non esse te
simplicē & bonū: sed métriatur, quicunq;
hoc de te sentit. Id verò omne penes te
est: quis enim prohibeat, ne sis bonus &
simplex?

simplex? Tibi modo stet sententia, non vivere, nisi talis sis: neque enim patitur ratio te, nisi talem.

Quid sit, quod possit de proposita materia rectissimè dici, vel agi, considera: quicquid erit, facere tibi vel dicere licet, nemine obstante: neque prætende, te impediri. Neq; prius desine sollicitudinem, quàm ita sis affectus, ut quod voluptuarijs sunt deliciae, id tibi sit actio in subiecta & oblata materia, humanae constitutioni consentanea. Omne enim id quod licet tibi agere secundum naturam, pro voluptate habendum est: licet autem ubiq;. Nam cylindro quidem non datur, ut quovis loco feratur suo proprio motu: ut neq; aquæ, neq; igni, neq; alijs quæ à natura aut anima rationis experte reguntur. multa enim sunt quæ obstat eis, & intercipient. Mens autem, siue ratio, per omnia quæ resistunt pergere potest, secundum suam naturam & voluntatem. Hanc facultatem ante oculos tuos ponens, quod mens per omnia possit ferri, sicut ignis sursum, lapis deorsum, cylindrus per declive: nihil præterea require. Reliqua impedimenta aut corporei sunt cadaueris: aut præter opinionem, ipsiusq; mentis

mentis remissionem non lædunt, neque vllum afferunt malum. alioquin is qui impediretur, malus confestim fieret. Nā reliquæ res omnes ita sunt comparatæ, vt si quid eis mali accidat, statim deteriores fiant. At hîc, si omnino dicendum est, melior etiam sit homo, maioriq; dignus laude, si rectè vtatur ijs quæ occurrunt. Omnino autem memoria tenendum est, ei qui natura ciuis est, nihil posse nocu-
menti accidere, quod non idem ciuitati noceat. Atqui huic nihil nocet, nisi quod obsit legi. Eorum verò quæ incommoda aut infortunia vocât, nihil legi officit: ergo neq; ciuitati, neq; ciui.

Qui morsus est à veris dogmatibus, ei ad recordationem vacuitatis dolorum & metus sufficiet vel minimum. quale illud:

Sternit humi ventus folia.——

Haud aliter genus humanum.——

Foliorum verò rationem obtinent & liberi tui, & ij homines qui acclamant & collaudant ita vt fidem mereri videantur: aut contrà execrantur, aut tacitè reprehendunt & subsannât. Foliorum rationem obtinent & hi, qui famam posteritatis excipient. Hæc enim omnia nascuntur

scuntur tempore veris: pòst animus ea deiicit: inde alia ipsorum in locum sylua producit. Breuitas verò temporis omnibus est còmunis. Tu autem omnia perinde atque æterna fugis aut appetis, paulo pòst moriturus: & eum qui te efferrer, alius lugebit.

Sani oculi est, omnia visibilia cernere, & non viridia tantum velle: quod faciunt ij, qui vitio aliquo oculorum laborant. Idem de sano auditu & olfactu sentiendum, utriq; omnia sui generis sensibilia esse promptè appræhendenda: qua ratione etiam ventriculus ad omne alimentum paratus debet esse, instar molæ, quæ ad quæcunque molenda parata est. Proinde & mens sana, parata debet esse ad omnia quæ occurrunt. Sed ea quæ hoc tantum curat, ut liberi sint salui, ut ab omnibus laudentur eius actiones, oculo similis est, viridia, aut denti, tenuia tantum volenti.

Nemo est adeò felix, cui mortuo non sint adstituri quidam, qui malum quod ei obligisse putatur, haud malè sint consulturi: probus, dicent, & sapiens erat, nòne ad extremum aliquis dicet secū: Et ipse aliquando respirabo ab hoc pædago.

dagogo ? Nulli quidem nostrum erat grauis, sed sensi tamen clam nos ab eo sperni. Hæc de bono viro dicuntur. Nobis quàm multa sunt alia, propter quæ multi sunt qui liberari à nobis cupiant. Hæc moriens si cogites, eo facilius discedes hinc: reputans, te ex ea vita abire, ex qua ij ipsi qui eius sunt participes, quorum gratia tanta certamina sustinui, precatus sum, procuraui, me volunt migrare, fortasse aliquid mea morte allevationis sperantes. Quid est cur diutius hic morari quæras ? Nihilo tamen minus benignus illis discede, morem tuum feruans, amicus, beneuolus, propitius: neque vt is qui abripiatur, sed qui bene moritur, animula facilè se soluentem è corpusculo. Eo modo & ab his discedendum est, quibus nos natura accommodauit & miscuit. Dissoluit nunc? dissoluor, & à familiaribus abducor, non reluctans, non vim patiens. est enim & hoc vnum eorum, quæ sunt secundum naturam.

Assuesce, vt in omni re teipsum perconteris: Heus tu, quorsum hoc refertur? A teipso fac initium, teque primo examina. Memento, facultatem morticem
corpo-

corporis intus latere. Hæc est facundia, hæc vita, hoc est (vt ita dicam) homo.

Nunquam circumiecta vasa animo tibi propone, & instrumenta hæc tibi afficta: similia enim sunt dolabræ. eo tantum differentia, quòd adnata sunt. Alioquin sine causa, quæ ea mouet & continet, haud maiori sunt vsui, quàm rādus textrici, calamus scriptori, flagellum aurigæ.

M. ANTONINI IMPE

ratoris de vita sua Liber XI.

HÆC propria sunt animi ratione præditi: Seipsum vider, seipsum componit: seipsum talem, qualem vult, efficit: fructus, quos fert, ipse percipit: (etenim plantarum fructus, atq; etiam animalium, alij percipiunt) suum finem consequitur, quicumq; vitæ sit terminus: non vt in saltatione, & agendis fabulis, alijsq; id genus rebus fit, vt si quid offendatur, tota actio fiat irrita: sed is animus omni in parte, vbicumq; deprehendatur, id quod oblatum est, perfectum & nullius

lius rei indigū reddit: ita vt dicere possit, se suum habere. Complectitur præterea totum mundum, eiq; inane circumdatum, figuram eius, infinitatem æui, certis conuersionibus constantem regenerationem vniuersarum rerum contemplatur. Inde cognoscit, neq; nouum aliquid posteris euenturum: neque eos qui ante nos fuere, quicquam amplius nobis vidisse: sed quod is qui est quadraginta annorum, si mente utatur, ferè omnia præterita & futura videt in rebus eiusdem formæ. Hęc quoque ei sunt propria, amor proximi, veritas, verecundia, vt nihil seipsa præstantius ducat: quod quidem ei cum lege est commune, ita vt nihil intersit inter rectam rationem, & rationem iusticiæ.

Cantilenam iucundam, saltationem, & pancratium contemnes, si vocem suauè sonantem diuidas in singulos sonos, atq; seorsim de singulis ex te ipso quæras, an ab eo patiare vinci: pudore profectò afficeris. Idem de reliquis suo modo intellige. Denique in omnibus illis quæ nō sunt virtus, nec à virtute proficiuntur, memento ad partes eorum respicere, diuisioneq; illa in contemptum
x addu-

adducere: idque in vsum totius vitæ est transferendum.

Qualis est anima quæ parata sit, si iam debeat à corpore solui, & vel extingui, vel dissipari, vel cōstare. Vt autem sic parata sit, à peculiari iudicio venit: non vt simplici obstinatione mortē aliquis subeat (id quod Christiani faciunt) sed bene subductis rationibus, & cum grauitate, ita vt & alteri hoc sine verborum exaggeratione persuadere possis.

Egi aliquid ad societatem humanam conducens: ergo vtilitatem sum cōsecutus. Id semper occurrat, neq; vnquā desit. Quam tenes artē? Bonus esse. Quānā sit hoc ratione? Si contempler partim naturā vniuersi, partim hominis structuram.

Initiō tragiæ prolatæ sunt, quæ monerēt de ijs quæ accidere hominibus solent: eamq; esse rerum naturam, vt sic eueniant: atque vt quibus in scena delectabamini, ijsdem nihil offenderemini in maiore vitæ humanæ theatro. Videris quidem, quòd ita hæc debuerint perfici: quodq; ea ferunt etiam ij qui clamauerunt, Iò Cithæron. Et sanè quædam vtiliter à poëtis dicuntur, quale est illud in primis:

Quod

Quod si dii me negligunt, & liberos:

Rationem habet illud. — item:

Nam reb. irasci sanè nihil expedit. &

Frugiferam vti spicam meæ vitæ metam.

Aliaque id genus. Post tragœdiam, verus comœdia illata est, libertatem disciplinæ accommodatam habens: eaque ipsa haud inutiliter nos monens, ne facti extolleremur, cuius simile aliquid etiam Diogenes vsurpauit. Post has & media quædam comœdia, & ad extremum noua, assumptæ sunt, haud aliam ob finem, quàm ad studium artis imitando ostentandæ. Dicit enim & ab his ipsis quædam vtilia, nō ignoratur: sed tota huius poëseos & fabularum scriptionis intentio quémnam finem respicit? Quomodo euidens sit, non esse aliud vitæ propositum ita cōmodū ad philosophandū, ut est id quod nūc tenes? Ramus à proximo amputari ramo nō potest, quin & à tota arbore refecerur: sic homo etiā ab vno auius homine, nō potest, nō etiam à toto excidisse cœtu. Itaq; ramū quidē alius aliquis, homo seipsum à proximo separat, cum eum odit aut auersatur: ignorat verò, etiam à tota ciuili societate se eadem ratione abrumpi. Veruntamen

hoc habemus munere Iouis, qui hanc societatem constituit, ut rursus ad crescere proximo, & explere totum possimus. Et tamen si hæc auulsio sæpius admitratur, efficit, ut vniri iterum atq; coalescere haud facile possit id quod erat auulsum. tum vero, quod farentur plantatores, non eadē est ratio rami, qui ab initio floruit cum arbore, mansitq; in ea, & eius qui amputatus, rursus deinde est insitus.

2 Oporteret igitur in eadem arbore esse, etsi non idem cum omnibus sentias.

Quitibi secundum rectam rationem procedenti impedimento sunt, ut auertere te à recta actione non possunt, ita neque tua erga ipsos beneuolentia depellant te: utrobique te ipsum eundem serua, ut non modò in iudicando constantiam, & agēdo, sed & aduersus eos qui te prohibere conantur, aut aliàs indignantur, mansuetudinem tuearis. Haud enim minus infirmi est, illis irasci, quàm desistere ab actione, & concidere metu perculsum. vtrunque est eius qui ordinem suū deserit: quod alter metu facit, alter odio cognati sibi, & amici natura.

Nulla natura arte inferior est: quippe cum artes sint naturæ imitatrices. Quod si est,

fi est, utiq; natura omniū perfectissima, & omnia compræhendens, artium solertia nequaquam ceder.

Porro omnes artes, præstantiorū gratia, faciunt viliora : ergo & communis natura. Atq; hic est ortus iusticiæ : ab hac reliquæ virtutes dependent. non enim constabit iusticia, si uel rebus suapte natura neq; bonis neque malis, nimium tribuamus : vel temerarij, vel errori procliues erimus.

Non veniunt ad te res eæ, quarum fuga vel appetitu pertrubaris : sed tu quodam modo ad eas accedis. iudicium itaque de ijs quiescat, ita & ipsæ quiescent : & neq; sequeris eas, neq; fugies.

Animus globo similis est, figurę equabilis, quando neq; effert se, neq; contrahit : sed lumine fulget, quo in omnibus rebus veritatem cernit, & in se quoque ipso.

Contemnor ab aliquo : viderit. ego curabo, ne quid contemtu dignum agam, aut loquar. Odit me aliquis : viderit. ego quidem omnibus sum placidus & benivolus, atq; eo ipso promptus ad ostendendos alijs suos errores : neq; hoc exprobrandi causa, aut ut patientiam ostentē

meam, sed ingenuè & probè. Qualis erat Phocion: nisi si id ipsum simulauit. Intrus enim omnia oportet rectè habere, & à dijs conspici hominem nullam rem indignè ferentem, aut quiritatem. Quid enim mihi mali accidit, si alius id agit, quod est naturæ tuæ commodum? Non accipies id quod nunc naturæ vniuersæ si est opportunum, cum sis homo eò destinatus, vt communi vtilitati inferuias.

Qui contemnunt se mutuò, iidem mutuò se demerentur: & qui mutuò de primatu contendunt, mutuò sibi concedunt.

Quàm puridus est, & falsus ille, qui dicit: Statui simpliciter tecum agere. Quid agis? non erat hoc præfari opus: ipsa res hoc ostender. Statim ipso in vultu inscriptus debet esse sermo, ac statim ex ipsis oculis apparere: quemadmodum ex aspectu amatores sensum sui amatis statim cognoscunt. Omnino vir bonus & simplex hircosi debet aliquid simile habere, vt qui ei adest, velit nolit, ramen eius simplicitatem deprehendat. Ostentatio autem simplicitatis, insidiae sunt recte: neque verò quicquam turpius est

est subdolis ac infidis congressibus. Hoc omnium maximè fugito. Bonus, simplex & mansuetus vir, hæc omnia in oculis habet, neq; ea latent.

Rectissimè viuendi facultas est in tuo animo posita: nimirum vt res neque bonas neque malas, in nullo ponas discrimine. Id fiet, si vnam quamlibet earum contempleris diuissim, & ratione totius, memor nullam earum in animis nostris de se posse excitare opinionem, neque ad nos venire: sed ipsas quidem quiescere, nos autem esse qui de ijs iudicia faciamus apud nos, easque nobis quasi depingamus: cum liceat tamen aut omnino non depingere illas, aut si hoc omnino sit admissum, statim delere. Exigui temporis attentio hæc est, inde finis erit vitæ. Quid obstas, quo minus hæc rectè habeant? Quæ si sunt secundum naturam, gaude illis, & erunt facilia: sin cōtra naturam, quære quid sit tibi secundum naturam, adque id contende, et si gloria careat. Ignoscendū est enim omni ei, qui suum quærit bonum.

Vide vnde venerint omnia, ex quibus constent, in quod mutantur, qualia sint inde futura: tum, nihil mali eis accidere.

x 4 Primum,

Primum, quis mihi ad eos respectus. Natis sumus inuicem, vnus alterius gratia. Alia autē ratione natus sum, vt ipsis præsim: sicut aries gregi, aut taurus armento.

Rem altius repete. Si non constat mūdus ex atomis, vtiq; natura eum gubernat. Quod si derur, vtiq; deteriora præstantiorum gratia sunt: hæc verò, vnum propter alterum.

Deinde: quales illi sunt in mensa, lecto, alibi? Maximè autē, quibus illi sunt necessariò opinionibus addicti, & quanto cum fastu agunt sua.

Tertium est: Si rectè faciunt hæc, non est indignè ferendum: sin secus, at non spontè, sed ignoratione peccant. Omnis enim anima inuita priuatur cū veritate, tum eo, vt possit cum vnoquolibet, vt est dignum, viuere. Itaq; dolore afficiuntur, si iniusti, ingrati, auari, omninoq; iniurij erga alios dicantur.

Quartum est: Ipse quoq; in multis delinquis, esq; ipsorum similis: ac tamen si quibusdam peccatis abstines, tamen habitum ea faciendi habes: ac vel metus, vel gloriæ consecandæ causa, aut aliud ob malum, abstines similibus peccatis.

Quin-

Quintum hoc quidē satis scis, an peccent. Quædam enim fato fiunt. Omnino autē multa experiri opus est, antè quàm certum aliquid de aliorum actionibus statuas.

Sextum : Vt maximè stomacheris, tamen vita hominum est momentanea, ac paulo post omnes morimur.

Septimum : Nō actiones ipsorum nobis molestiam exhibent, cū eæ sint in ipsorum animis : sed nostræ opiniones. Iraque tolle voluntatem iudicandi de re aliqua, tanquam mala ? simul sustuleris iram. Quomodo, inquires, tollam ? Si re putes, non esse rem turpem. Nam nisi sola turpitudine malum esset, tu quoq; necessariò multis modis peccares, fieresq; latro, & quid non ?

Octauum : Multo grauiora adferunt dolor & ira, quam ob aliorum peccata concipimus, quàm ipsa illa, ob quæ irascimur & dolemus.

Nonum : Mansuetudo, si genuina sit, non adsciticia aut fucata, inuicta est.

Quid verò vel extremæ libidinis homo tibi faciet, si constanter mansuetudinem serues : ac si res ita ferat, placidè eum hor- teris ac doceas eo ipso tempore, vacans

huic rei tum, cùm is te lædere nititur? Si dicas: Noli fili, ad alias res nati sumus: ego quidem non lædar, sed tu. idq; ei aperte & integrè ostendas, neq; apes, neque vllum aliud eorum quæ ad cœtum apta sunt naturà animalium, ita agere.

Oportet autem neque irridendi, neque conuiciandi causa hoc facere: sed amanter, atque ita vt ne cor mordeatur, nèue ocio abuti videaris, ac ne quis adstans miretur: sed vt cum solo, ita loqui debes, etiam si alij adsint. Horum nouem capitulorum memento, tanquam à Musis si ea dono accepisses. Ac incipe tandem homo esse, dum viuis. Tam verò cauetum ne irascaris eis, quàm ne aduleris: vtrunque enim à societate est alienum, & damnosum. In promptu tibi sit, ira accedente: Non iram esse viri, sed mäsuetudinem. id vt humanius, ita & virilius est: requiritq; robur, neruos, & fortitudinem: quæ non sunt apud indignâtes, & morosos. Nam quanto propinqui ore est mansuetudo vacuitati affectuum, tanto & potentiæ: ac quemadmodum dolor in impotentes cadit, sic & ira. vterque enim vulnus accepit, & herbam porrexit. Quod si lubet, etiam decimum à
duce

duce Musarum donum accipe: nempe, Infani esse velle ne prauī homines peccēt. qui enim hoc petit, id petit, quod fieri non potest. Alijs verò concedere vt sint mali, modò ne in te peccēt, maiè sentientis est & tyranni.

Quatuor potissimùm motus animi continenter sunt obseruandi: ac, si eos depræhenderis, inhibendi. Primò, vt dicas, Hęc cogitatio non erat necessaria. Alterum, Hoc facit ad societatis dissolutionem. Tertium, Hoc non ex te dices: nam non à se dicere, inter absurdissima est reputandum. Quartum: Tibi ipsi exprobra, esse hoc eius qui diuiniore sui parte vincatur, & cedat ignobiliori & mortali parti, corpori scilicet, & eius crassiss. voluptatibus.

Aëreum, & omnes igneæ patriculæ quæ commistæ sunt tuo temperamento, etsi naturà sursum efferantur: tamen vt obediant ordini vniuersi, ab ipsa mixtione continentur. Similiter omne terreum in te, & humidum, cùm natura sua deorsum ferantur, tamen in sublimi manent, non in suo naturali loco. Aded elementa vniuerso obtemperant, ac si quò destinentur per vim, manent, donec
dissol-

dissolutionis rursus canat classicū. Nōne igitur iniquum sit, solam tuam rationem nolle obedire, suūq; locum indignè ferre? Et quidem nihil ei violentum imponitur : ea modò, quæ eius naturæ conueniunt. Et tamen ea non sustinet, sed in contrarium fertur. Motus enim ad iniusticiam, luxuriam, iram, dolores & metus, nihil aliud est quàm secessio à natura : & cū animus aliquid eorum quæ eueniunt indignè fert, tunc quoque suum locum deserit. Etenim ad æqualitatem & pietatem constructus est, haud minus quàm ad iusticiā : quia & hæ species sunt virtutum, quibus bene defenditur societas humana, imò etiam antiquiores ipsis iustis actionibus.

Qui non eundem per omnem vitam propositum habet scopum, is vnus & idē esse per totam vitam nequit. Non satis est id quod diximus, nisi & hoc addatur : qualem esse oporteat eum scopum. Quē admodum enim non est similis de bonis vtrunque plurium opinio, sed quæ est certorum quorundam communis : ita & scopus ciuilis, & communitatem respiciens, est statuendus. Ad hunc qui omnes suos animi impetus direxerit, omnes

omnes actiones similes redder, eoq; modo semper sui erit similis.

Murem montanum, & domesticum, huiusq; pauorem & fugam.

Socrates vulgi quoque opiniones Lamias vocabat, puerorum terricula-
menta.

Lacedæmonij peregrinis sub vmbram sedem adsignabant in spectaculis, ipsi quouis loco sedebant.

Socrates Perdiccæ quærenti, cur non ad ipsum veniret, Respondit: Ne turpissimo interitu peream. hoc est, ne beneficio affectus, id non possim compensare.

In Ephesiorum litteris erat hoc præceptum, quod iubebat Quotidie reminisci alicuius ex antiquis, qui virtutem coluissent.

Pythagorei manè nos cælum aspice-
re iuebant, vt recordaremur eorum, qui semper suum officium præstant: item ordinis, puritatis, & simplicitatis nudæ. astris enim nullum velamentum.

Memento qualis fuerit Socrates, cum pellem præcingeret, vbi Xanthippe veste sumpta processit: ac quæ dixerit socijs Socrates pudore affectis, ac recedenti-

dentibus, cum viderent eum in isto or-
naru.

Nunquàm scribere & legere alios do-
cebis, nisi ipse prius didiceris: id multo
magis in vita est præstandum. Seruus es,
ratione cares. Tum charum cor mihi ri-
sum sustulit.

*

Virtuti grauibus facient conuicia verbis.

Insani est, ficus hyeme quærere. Tale
est, puericiam quærere præteritam.

Epictetus puerum osculatus, inte-
rius cum eo se collocutum dixit,

Fortassis cras mortem obibis.

Abominabile hoc. Imò nihil dictu gra-
ue est, inquit, quod aliquod opus nature
designat: nisi abominere, quod spicæ me-
tuntur. Vua primùm cruda, deinde matu-
ra fit, post passa: hæc omnia rei sunt mu-
tationes, non in nihilum, sed in id quod
iam non est.

Nemo (vt dicebat Epictetus) latro est
voluntatis. Ars autem, ait idem, inueniē-
da est in adfentiendo: vtq; imperus ani-
mi seruentur, ita vt habeant adiunctam
exceptionem, spectent societatem & di-
gnitatem.

Cupiditate omnino abstinēdū est, neq;
inclinandū ad ea quę nō sunt penes nos.

Itaq;

Iraq;, inquit, non de leui re, sed de infamia certatur, nisi Socrates dixit. Vultis ne compotes rationis animos habere, aut non? Volumys. Cuiusmodi: bonosne, an prauos? Canos. Cur ergo non queritis? Quia habemus. Quid igitur contenditis?

M. ANTONINI IM.

peratoris de vita sua Liber XII.

OMnia ista quæ per circuitus temporum adipisci optas, iam nunc habere potes, nisi tibi ipsi inuides. hoc est: Si omne id quod præterijt, omittas, futurum prouidentia committas, id modò quod præsens est, dirigens ad sanctitatem & iusticiam: alteram, vt boni consulas ea quæ tibi fatum tribuit (etenim id natura tibi attulit) altera, vt liberè ac sine ambagibus veritatem loquaris, agasque secundum legem, & vt dignum est. Non impediat autè te neq; aliena malicia, neq; opinio, neq; vox, neq; sensus circundatæ tibi carnis. Id enim curet, quod afficitur. Itaq; iam in exitu cum sis, tantum mentem tuam, idq; quod est in te diuinum

num, veneraberis: neq; mortem metues, sed ne quando viuere non secundum naturam incipias. Sic homo eris dignus mundo, qui te protulit: neq; amplius eris tanquam peregrinus patria tua, admirans ea quæ quotidie eueniunt, neq; de hac vel illa re dependebis.

Videt Deus omnes mentes, nudas à vasis materialibus, & corticibus istis atque repurgamentis. Sola enim sua intelligentia sola ista cōtingit, quæ ab ipso huc defluerunt ac deriuata sunt. Quod ipsum tu quoque si facere adfuefcas, magna ex parte efficies, ne ita circumtrahare. Qui enim non aspicit carnem circumiectam, is ne occupetur in veste, domo, gloria, reliquisq; exterioribus, ac quasi tabernaculo contemplando?

Tria sunt, ex quibus constas: Corpus, anima, mens. Priora duo tantum ea ratione tua sunt, quòd eorū curam geris: tertium solum verè tuum est. Quod si separe à te, quæ alij dicunt aut faciunt, aut quæ tu ipse, aut quæ te futura perturbāt, aut quæ corpori tibi circundato, vel animulæ vnà natæ præter tuam voluntatem accidunt, ac quæ fluctus externarum rerum voluit: ita vt intellectus ab
illis

illis rebus quę fato vnà sunt, exemptus liberam apud seipsam vitam viuat, agens inſta, probans euentu, dicens vera: ſi inquam remoueas à mente res quę ei conſenſu quodam naturę adhærent, itemq; futurum & præteritum tempus, efficiens ex teipſo globum, qualis ille Empedocleus:

Se ſolo exultans, totus teres atq; rotundus.

Diſces id tantum viuere quod viuis: hoc eſt, in præſentia. Ita fiet, vt quod ad finem uſque vitę tibi ſupereſt, poſſis abſque perturbationibus generoſe, & genium tuum probans atque amans, exigere.

Sæpenumerò mihi mirari ſubijt, quid nam eſſet rei, quòd homines cum ſeipſos magis quàm quenquam alium diligant, tamen ſuam de ſeſe exiſtimationem minoris ducant quàm aliorum.

Quòd ſi quis Deus, aut prudens præceptor mandet, ne quid homo apud ſeipſum cogitet, animoꝛue concipiat, niſi id ſtatim ſit prolaturus, certè ne vnum quidem diem id toleret: adèò magis veremur quid proximus de nobis ſit exiſtimaturus, quàm quid ipſi nos.

Qui ſit, quòd dii, cum omnia pulchrè
y &

& humaniter ordinauerint, hoc vnum neglexerint, quod nonnullos homines apprimè bonos, ac qui plurimis suam erga Deum pietatem quasi symbolis fecerunt testatam, numiniq; sese familiares multis pijs actionibus & sacrificijs effecerunt, semel fato functos non reducūt, sed omnino extingui sinunt. Id autem si ita est, scias deos aliter instituturos fuisse, si aliter fieri expediuisset. Nam si erat iustum, erat vtiq; etiam possibile: ac si erat secundum naturam, certè natura id tulisset. Quòd ergo res non ita habet (si tamen nō ita habet) id tibi faciat fidem, nō fuisse ex vsu, vt aliter quàm est fieret. Vides enim ipse quoq; te, dum hoc scrutaris, cum Deo de iure disceptare. Atqui non hoc modo cum dijs colloqueremur, nisi eos optimos esse & iustissimos putaremus. Si autem tales sunt, nihil certè in rerum dispensatione iniustè ac contra rationem neglectum præterierūt.

Adsueta fac te ad ea etiam, de quibus desperas. Etenim læua manus, cum ad alia obeunda sit inhabilis, propterea quòd non consuevit: tamen frænum fortius, quàm dextra, continet.

Qualem te corripiet mors corpore &
ani-

animo? Considera vastitatem æui quod ante & post te est, breuitatem vitæ, materiæ imbecillitatem: causas ipsas, ab integumentis nudas, inspice.

Quò referantur actiones, vide: quid dolor, voluptas, mors, gloria, quis sibi ipsi occupationum sit causa. Neminem ab alio impediri, omnia opinionib. constare.

In vsu placitorum, similem oportet esse pancratiaistæ, non gladiatori. hic enim ensem quo vitur, si deponit, interficitur: alter verò manum semper habet paratam, neque alia re indiget, quàm ut eam contorqueat.

Huiusmodi res considerandæ sunt, diuisione earum facta in materiam, formam, & respectû. Quanta est potètia hominis? Cui licet nihil aliud facere quàm id quod Deus sit laudaturus, & amplecti omnia quæ ei Deus obrulerit.

Quod ad naturam consequitur, eius causa Dei non sunt culpandi, (nam neque volentes, neque inuiti peccant) neque homines.

Quàm ridiculus est, & peregrinus, qui miratur ea quæ in vita sunt.

Omnia sunt aut necessitas fatalis, at-

que ordo ineuitabilis : aut providentia placabilis : aut confusio inanis, & nullū habens præfectum. Quòd si est necessitas ineuitabilis, quid reluctaris? Sin providentia, quæ admittit placationem, dignum præbe reipsum diuino auxilio. Sin confusio est, cui præsit nemo: contētus esto, quod in tanto rerum fluctu ipse in te habes mentem. Quòd si te abripiat æstus, abripiat sanè corpusculum, animulam, ac reliqua: mentem quidem non abripiet. Quasi verò lumen candelæ tantisper luceat, dum extinguatur, neq; splendorem amittat: veritas autem in te, & iusticia, & temperantia, ante obitum tuum extinguì debeat.

Si quis de se opinionem, peccati præbeat, cogita: Ecquid nosti, sit ne peccatum? ac si peccauit, quid si ipse seipsum damnet: idque perinde est, ac suum ipsius lædere oculum. Qui autem prauos peccare non vult, eius similis est, qui nō vult ficum in suo fructu succum ferre, infantes plorare, equum hinnire: ac si quæ sunt alia necessaria. Quid enim aliud faceret, qui hunc sibi habitum contraxit? Si igitur trux est, cura eum morbum.

Si non

Si non conuenit, ne agas: si non est verum, ne dicas. Tui animi motus ita sint compositi, vt omnia circumspecias. Cogita, quid sit quod cogitationem tibi commouet: idq; excute, diuidendo in causam, materiam, respectum, tempus, intra quod ea res desinet. Senti vel tandem, esse aliquid in te præstantius ac diuinius, quàm ea sunt quæ affectus cient, ac quæ te mouët. Quid enim est intellectus? num' metus, num suspicio, num cupiditas, num aliquid aliud tale?

Primò cogita, nihil frustra esse agendum, neq; quod non aliquò referatur: deinde, vt non aliò quàm ad societatem humanam referatur. Paulo pòst nusquàm eris, neq; quicquam eorū quæ nunc cernis, neq; quisquam eorum qui nunc viuunt. Omnia enim nata sunt ita, vt mutantur, vertantur, & pereant, vt in eorum locum alia nascantur. Omnia opinione constant: hæc autem est in tua potestate. Tolle igitur, cum lubet, opinionem: eruntq; tibi tanquam promontoriū præterueto omnia serena: & sinus fluctibus vacans. Nulla, quæcunque ea sit actio, malum aliquid patitur, si suo tempore desinat: sicut neq; is qui agit, ea ratione

aliquid mali accipit. Iridem & corpus omnium in vniuersum actionum, quod est vita, si suo tempore desinat, nihil mali ea ratione patitur, neque is qui opportunè finem facit seriei isti actionum, malum aliquod fecit. Tempus verò debitum, & terminum natura constituit: aliquando etiam priuatim, vt in fenestrate: omnino autem vniuersi natura. Cuius quidem partibus mutatis, semper recens & vicens mundus perdurat. Semper verò id pulcrum est, & speciosum, quod conducit vniuerso. Finis itaque vitæ, singulis mala quidem esse non potest: quippe cum non sit turpis. quippe nec voluntate è nostra dependens, & à societate non aliena. Bona autem fit, cū et opportunè fiat respectu vniuersi, et proficit, & diuinitus accidat. His cogitatis, tria hæc in promptu habe. Primum, vt in agendo cures, ne quid frustra agas, aut se eius quàm ipsa iusticia egisset. in reb. extrinsecus accidentibus eas fortunæ nutu, aut prouidentia obrigisse: quarū neutra est inculanda. Secundum, quale vnūquodlibet à priuatione fuerit vsq; dū animam accepit, indeq; , donec eam reddidit: ex quibus conflatū sit, & in quæ dissoluatur.

soluatur. Tertium, sursum elato animo humanas res intueri, earumq; multiplicem varietatem: quàm multa circum in aere & in æthere habitent: eaq; te visurum, quoties in sublime attollaris: vt sint omnia vnus speciei, & breui tempore durent: tum quis in ijs fastus.

Eijce opinionem, & saluus es. nemo id prohibebit.

Rem aliquam molestè ferens, oblitus es, omnia fieri secundum Vniuersi naturam, & quod peccatum sit alienum: præterea omnia ita, vt nunc sunt, semper facta esse, & futura, nuncq; fieri vbiq;: item quæ homini sit cum vniuerso genere hominum cõiunctio: non ea sanguinis aut seminis: sed mentis communicatio. Oblitus es etiam, mentem vniuscuiusq; esse deum, & inde fluxisse: nihil cuiquam proprium esse, sed illinc & foetum & corpusculum & ipsam animulam venisse. Oblitus es omnia versari in opinione: item, quòd id tantum quod præsens est, vnusquisq; viuit, & amittit.

Crebrò apud animum tuũ recale, eos qui certis de rebus nimium sunt indignati: qui maxima gloria, calamitate, inimicitia, aliæue quacunq; fortuna effloruerũt.

Deinde quære, vbi nam sint ista: nempe fumus sunt, & cinis, & sermo, aut ne hoc ipsum quidem. Simul ad mentem tibi accidat, qualia sint omnia. ut Fabius Catullinus rure, Lucius Lupus in hortis obiit, Stertinius Baijs, Tiberius Capreis, Velius Rufus *

Et omnino opinionis causa discrimen in rebus indifferentibus statutum. Tum, quàm vile sit omne quod resistit. Item, quanto magis sit philosophiæ consentaneum, in data materia tueri iusticiam, modestiam, ac simpliciter dijs obsequi. Fastus enim, qui superbiæ vacuitatem ostentando exercetur, omnium est grauissimus.

Qui quærit, Cur deos colas, quomodo eos videris, aut esse deprehenderis? ei respondebis, Primum esse eos visiles. deinde, absque hoc sit, tamen animam meam cum non videam, nihilominus magnifico: ita deos quoq; ex viribus eorû quas identidem percipio, cum esse intelligo, tum veneror. In eo sita est vitæ salus, vt singulas res totas intuearis, quid in ijs formæ sit, quid materiæ. Toto animo age vt iusta agas, & vera dicas. Quid enim superest, quàm vt fruaris vita, bonis

nis bona annectendo, ita ut minimū spaciū intermittras? Vnum est lumen solis, etiam si intercipiatur parietibus, muris, alijsq; innumeris rebus. Vna est communis natura, etsi certo modo affectis corporibus infinitis distincta. Vna anima, etsi naturis innumeris, proprijsq; circumscriptionibus distributa videatur. Vna etiam mens, etsi discreta videatur. Reliquæ proinde dictorum partes, tanquam spiritus & subiecta insensata, & inuicem nihil coniunctionis habentia, tamen ipsa quoq; à mente & eius potentia continentur. At peculiariter intellectus eiusdem generis adiungit se naturis, neq; à societate diuellitur.

Quid quæris? ut viuas? Id est sentire, appetere, crescere, desinere, loqui, cogitare. Quid horum desideratu dignum tibi videtur? Quod si vilia sunt omnia hæc, ad extremum te confer, nempe ut sequaris rationem & Deum ducem. Sed utrum huic instituto pugnat, ægrè ferre aliquid, an verò mors id abolet?

Quanta pars immensi infiniti æui attributa est unicuiq;? celeriter ea in æternitate euanescit. Quanta pars vniuersi? quantaq; animæ vniuersæ? quantula in

glebula terræ repis? Hæc omnia tecum cogitans, nihil animo magnum cōcipe. hoc tantum, ut ductu naturæ agas, & feras quæ communis fert natura. Id cura, quomodo mens tua seipsa utatur: in hoc enim sunt omnia. Cætera siue à voluntate dependeant, siue secus, mortua sunt, fumusq;.

Id maximè ad contemptum mortis facit, quod hi etiam qui dolorem in malis, & voluptatem in bonis duxerunt, tamè eam despexerunt. Qui id tantum boni nomine dignatur, quod est opportunum, ac cui perinde est pluresne an pauciores secundum rectam rationem præstiterit actiones, neq; in aliquo ponit discrimine, longiorène an breviori tempore mundum contempletur, ei mors nequaquam est terrori. Heus tu, civis fuisti in hac magna vrbe: quid attinet, utrum quinquennio? Etenim quod secundum leges, id omnibus est æquum. Quid ergo graue accidit, si te vrbe emittit dominus: non is quidem iniustus iudex, sed natura quæ te introduxit? perinde ac si prætor histrionem emittat è theatro, in quod eum introduxerit. Quòd si is dicat, se non quinque, sed tres modò actus recitasse: re
cte

Etè dicet. At verò in vita tres actus fabu-
lam implent : finem enim is determi-
nat, qui & concretionis olim fuit, & nūc
est dissolutionis autor. Tu neutrius es
causa. Discede igitur æquo animo:
nam & is qui te dimittit,
propitius tibi est.

M. ANTONINI PHILOSO-
phi Imperatoris, de vita sua librorum finis.

A V T O R V M E L E N- chus, quorum in hisce Opuscu- lis testimonia citantur.

<i>Aeschylus</i>	<i>liber.</i>
<i>Aesculapius.</i>	<i>Antisthenes.</i>
<i>Agatharchidis historia</i>	<i>Antoninus Liberalis.</i>
<i>Aflana.</i>	<i>M. Antoninus philoso-</i>
<i>Alcman.</i>	<i>phus & Imp.</i>
<i>Armelesagoræ descri-</i>	<i>Apollinis oraculum.</i>
<i>ptio Atticæ.</i>	<i>Apollodori annales.</i>
<i>Amometus.</i>	<i>Apollonius grammati-</i>
<i>Anacreon.</i>	<i>cus.</i>
<i>Andron de Sacrificijs.</i>	<i>Apollonius poeta,</i>
<i>Antigonus, siue</i>	<i>& Apollonij Epi-</i>
<i>Antigoni Alterationum.</i>	<i>grammata,</i>
	<i>Arche-</i>

A V T O R V M

<i>Archelaus Aegyptius.</i>	<i>Hellanicus Lesbicus.</i>
<i>Archelaus poeta.</i>	<i>Heracrides Cretenſis.</i>
<i>Arcius Laco.</i>	<i>Heracrides Ponticus.</i>
<i>Aristoteles.</i>	<i>Heraclitus.</i>
<i>Aristoxenus muſicus.</i>	<i>Hermestanax.</i>
<i>Athenade Ambracica.</i>	<i>Herodotus.</i>
<i>Boeus de Avium ortu,</i> <i>ſive Ornithogonia.</i>	<i>Heſtodi Eoca, ſive Oriē-</i> <i>talia.</i>
<i>Callimachus Aegyptius.</i>	<i>Hiero.</i>
<i>Callimachus Cyrenaeus.</i>	<i>Hieronymus historicus.</i>
<i>Chryſippus.</i>	<i>Hippo Rheginus.</i>
<i>Corinna, de Alteratis.</i>	<i>Hippocrates medicus.</i>
<i>Crateria.</i>	<i>Hippoſtrati Minos.</i>
<i>Crates.</i>	<i>Lycus Rheginus.</i>
<i>Cteſias.</i>	<i>Megaſthenes.</i>
<i>De fabuloſis locorum</i> <i>rebus liber.</i>	<i>Menecratis Xanthij Ly-</i> <i>ciaca.</i>
<i>Democritus.</i>	<i>Menippus.</i>
<i>Didymarehi Metamor-</i> <i>-phoſeon libri.</i>	<i>Myrſi Leſbiaca.</i>
<i>Dorotheus medicus.</i>	<i>Nicagoras.</i>
<i>Empedocles.</i>	<i>Nicandri Alteratorum</i> <i>libri, ſive de Muta-</i> <i>tionibus.</i>
<i>Epicurus.</i>	<i>Orpheus.</i>
<i>Epiſtetus.</i>	<i>Orus Apollo.</i>
<i>Eudoxus. Cnidius, Rho-</i> <i>dus.</i>	<i>Pamphylus.</i>
<i>Eumachi Periegeſis.</i>	<i>Phanias.</i>
<i>Euripides.</i>	<i>Pherecydes Syrus.</i>
	<i>Phylar-</i>

E L E N C H V S.

<i>Phylarchi historiarum</i>	<i>Socrates.</i>
<i>libri 110.</i>	<i>Tacus de lapidibus.</i>
<i>Philetas.</i>	<i>Theophrastus.</i>
<i>Philonis Aethiopica.</i>	<i>Theopompus Chius.</i>
<i>Phlegon Trallianus.</i>	<i>Theopompus Sinopen-</i>
<i>Pindarus.</i>	<i>sis de terræmotibus.</i>
<i>Polycritus.</i>	<i>Timæi Siculi historię.</i>
<i>Pythagoras.</i>	<i>Xenocrates.</i>
<i>Scytinus Chius.</i>	<i>Zeno Cittieus philoso-</i>
<i>Sibylla.</i>	<i>phus.</i>
<i>Simmius Rhodius, Apol</i>	<i>Zenophilus.</i>
<i>line.</i>	<i>Zoroastres.</i>
<i>Simonides.</i>	

ERRATORVM, QVÆ O-
perarum incuria commissa, inter colli-
gendum verò Indicem depre-
hensa sunt, emendatio.

Pag. 4. vers. 14. HENRICI, &c. 7. vlt. copio-
se, tum 6. 11. cum quæ 8. 1. primario, & 12.
LXVII. 9. 18. legit: lectoq; 11. 1. multos, & 23.
Meleagro 12. 9. post, Diana fecerit. statim sequi
debebāt hæc verba: Hæc & præcedēs narratio, &c.
& 12. Boei & 16. plurimosq; ex ea 13. 5. red-
didit: 14. 5. In summa, & 6. omissus est in margi-
ne numerus 1. 15. 9. Apollini & 18. ob pietatē,
19. iusticiæ 17. penult. summum adiret solium

ERRATA.

19.22. quam alij 20.4. Diomi 21.2. Picrius &
 14. mortales cum 22.13. post Solis. statim sub-
 iijciatur. Ibidem hoc nar. 20. ingessisset. 23.13.
 Chelidonidem: & sic etiam in sequētibus. & 20.
 quam ex pacto conuento debebat, tradit. 24.5. se
 filij sui carnes edisse, eas & 19. dele personas &
 23. Aedon in alcyonem 25.3. magis, & 9. post
 Dianā. statim subde: Nicāder lib. Alt. &c. 26.4.
 vi est stu. 29.15. suspendisset. Narratio 30.3. cuo
 larunt. 31.24. post nunciam. statim debet sub-
 iungi, Ex Boei, &c. 32.15. bellum est. Ex eius-
 dem, &c. 34.15. Panactem 36.6. ac Fas inhiue
 runt, quod fas & 13. post viderunt. statim sequa-
 tur, Hec & preced. & 25. intēdit ipse 38.7. cæ-
 ruleus & 9. indicium 40.6. Othrijs, 41.1 Dina
 Sperchij 43.21. magno aestu, 44.21. sedenti-
 bus. 46.2. Echonem 48.9. incudib. & 12. Alc
 menæ 49.1. coitum. nam & 21. lembo 52.15.
 concubitus 53.6. alno excitata, ac pone alnum
 55.3. structarum 56.14. percussis & 20. Rhea
 63.25. iuuarent 66. antepenult. natuq; 67.6.
 Floruit, & 12. diramq;. 72.4. effodere solent,
 effosso 73.25. reuera 76.15. sententiam: neue
 78.11. adeas & 25. vsquam 79.7. exhinc &
 24. in margine ponatur numerus 1. 82.1. in
 marg. ponatur numerus 2. 83.3. ponatur in marg.
 numerus 3. & 23. Queis 87.14. deleatur, post
 cruciatibus 88.19. Carminio Hyæo & 23. fatales

E R R A T A.

89.17. *præcepta* 90.5. *quæ nata, puellæ.* & 8. *Di-*
titū 96.3. *Alexādræ* & 12. *Euryopa* 98.5. *C. A-*
murius & 9. *Primus* & 19. *Nirellius* & 23. *Secū-*
dus, & 27. *Tertius,* 100.4. *Primus,* & 5. *Potesta,*
102.14. *Fata cano,* 103.20. *inferrent:* & in marg.
ludi sec. 104.5. *Elithyas,* & 7. *Atram* 106.10.
cum ei 109.20. *occidant* 110.2. *quam* 112.18. in
marg. XXVI. & 20. *terrestrine* & 22. in mar-
gine XXVII. 113.22. *grana* 115.21. *deum,*
117.9. *defectui.* 121.23. *condidit,* 123.3. *scri-*
ptis insigne 126.7. *dele* & 128.10. *aucupij*
129.1. *iuxta.* 132.22. *nequeunt* 133. (*qui nume-*
rus etiam est deprauatus) 12. *quæ ei* 135.1. *feren-*
di penult. utcunq; 137.18. *fortè legend. pedes non*
habent. 138.19. *A' salamandra* & 20. *Ad Hy-*
panim et vlt. careant 140.1. in marg. XCVIII.
& 6. *fortè, à testis nonnihil* & 13. *incitandi* 142.
24. *cæcis, claudos cæcosq;* 144.18. *aconæ* &
24. *plerosq;* 151. *penult. immittantur* 152.17.
non secus quàm 157. *penult. doctissima* 156.15. *il-*
los, 160.4. *è philosophia* 162.18. *prouerbio)*
167.20. *obseruabam* 174.11. *velint,* & 26.
Apollonium, 176.4. *disoluendis, aut meteoris*
181.12. *emendare illa,* 183.13. *non sit idem,*
184.15. *aduersatur* 185.18. *aliud, quàm* & 23.
vertuntur: 186. *vlt. appendicis* 187. *vlt. po-*
ne in marg. numerum 3. 188.24. *tanto* 192.24.
quod possit 193.12. *decenter obeundam* 194.3.

pone

ERRATA.

pone in mar. 6. 199. 4. tranquillitatem & 17. vo-
 luntate. & antepenult. intellectu, 201. 20. alicui
 de & 202. 13. necessario & 22. quomodo 210.
 9. itaq; 211. 14. ex æquo 213. vlt. pone in marg.
 5. 223. 15. vitam degis & 20. quid sit honore
 227. 12. in marg. 9. 231. 16. eris 232. 15. in mar-
 gine 13. 233. 9. autem est, 235. 23. utcūq; redi-
 gar? & vlt. Cum te 236. 14. rebus & 17. vuu-
 le 240. 1. in marg. 2. 250. 15. ratio non iubet.
 252. dele numerum 2. in marg. 253 2. in margine
 1. 254. 1. in margine 2. 261. 4. Bene esse, 273.
 3. libidinem 27. 19. concrefcere & 287. 16. Ho-
 mines, & 20. fertur ingredi, & in marg.* 290.
 4. subiectæ mutationes 292. 1. quoduis est
 308. 4. acrei 312. vlt. semina sint
 315. 11 porcello 319. 1. post
 autumnus ed.

ANTONI-

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙ- νου αὐτοκράτορος, τῶν εἰς ἑα- τὸν Βιβλίον. α.

ΠΑΡΑ τῆς πάσσης Οὐρῆς, καὶ
 καλῶνδε, ὁ ἀόργητον. Πα-
 ρὰ τῆς δέξης καὶ μνήμης τῆς ποδὶ
 τῆς γεννήσαντος, ὁ αἰδῆμον καὶ
 ἀρρετικόν. Παρὰ τῆς μητρὸς,
 ὁ δεοσεβὴς, καὶ μεταδοτικόν· καὶ ἐφελετικόν,
 ὁ μόνον τῆς κακοποιεῖν, ἀλλὰ καὶ τῆς ὑπὲρ αἰ-
 νοίας γίνεσθαι τοιαύτης, ἔπ' δὲ ὁ λιτὸν κατὰ
 τὴν θείαν, καὶ πρὸς τὴν τῆς λουσιανῆς δξα-
 τωγῆς. Παρὰ τῆς περὶ πάπ' α, ὁ μὴ εἰς δ' α-
 μούσιον δ' α-τελεῖς φοιτῆσαι, καὶ ὁ ἀγαθὸς
 διδασκαλῶν κατ' οἶκον χρήσιμα· καὶ τὸ γινώσκει
 ὅτι εἰς τὰ τοιαῦτα δ' εἰς κ' ἵσως ἀνάλισκεν. Πα-
 ρὰ τῆς ἰσοφύας, ὁ μήτε πρῶτος μήτε βασιλε-
 νός, μήτε παλμουλάειος ἡσκουτάει· γενέσθαι.
 καὶ ὁ φερέωνον, ὁ ὀλιγοδείας, καὶ αὐτὸς γενέσθαι,
 τὸ ἀκλύπετον, καὶ τὸ δυσπρόδεκτον δ' α-
 βολῆς. Παρὰ διογνήτης ὁ ἀκρόποδονδον καὶ
 ὁ ἀπιστικόν τοῖς ἑσπέρῃ τῶν τῶν αὐτοκράτορων καὶ
 γοήτῃ, ποδὶ ἐπιδῶν, καὶ ποδὶ θαμιμόνων ἀρ-
 πομπῆς καὶ τῇ τοῖς τῇ λεγομένοις. καὶ ὁ μὴ
 δεῖν

ὀρυγοτροφεῖν, μηδὲ ποδὶ τὰ βιαιῦτα ἐπιποιεῖν.
 καὶ τὸ ἀνέχεσθαι παρρησίας, καὶ τὸ οἰκωθῆ-
 ναι φιλοσοφία καὶ τὸ ἀκούειν, πρῶτον μὲν
 Βακχίς, ἔπειτα Τανθάσιος, καὶ Μαρκανθός. καὶ
 τὸ γράφειν διὰ λόγους ἐν παιδί. καὶ τὸ σκιμ-
 ποδῆσθαι ἢ δρεῖας ὑπὸ θυμῷ, καὶ ὅσα βιαιῦ-
 τα τῇ Ἑλληνικῇ ἀρχῇ ἐχόμενα. Παρὰ Ῥο-
 σίκος τὸ λαβεῖν φαντασίαν τῶ χρηζέειν διορθώ-
 σεως ἢ θεραπείας τῶ ἡδονῶν. ἢ τὸ μὴ ἐκτρα-
 πῆναι εἰς ζῆλον βωστικόν, μηδὲ τῶ συγγρά-
 φῃ ποδὶ τὴν θεωρηματικὴν, ἢ προτριπτικὴν λο-
 γαίαν διαλέγεσθαι, ἢ φαντασιοπολῆκτως τὸν
 ἀσκητικόν, ἢ τὸν ὑπεργηρικόν ἀνδρα ὑποδείκνυσθαι.
 καὶ τὸ ἀρσῆναι ῥητορικῆς καὶ ποιητικῆς, καὶ ἀσφο-
 λογίας. καὶ τὸ μὴ ἐν πολλῇ κατ' οἶκον ποδὶ πα-
 τεῖν, μηδὲ τὰ βιαιῦτα ποιεῖν. καὶ τὸ τὰ ὑποδύ-
 λια ἀφελθὲς γράφειν, ὅσον τὸ ὑπ' αὐτῶν τέττε-
 ῖν ἀπὸ Σινοίας τῇ μητερίᾳ γράφειν. καὶ τὸ
 πρὸς τοὺς χαλεπῆναιτας καὶ πλεημελήσαν-
 τας βίανα κλήτως καὶ ὑδραλέκτως, ἐπειδὴν
 τάχιστα αὐτοὶ ἐπαφελθῆναι ἐβλήσωνται διὰ κεί-
 ας. καὶ τὸ ἀκρεβῶς ἀναγνώσκειν, καὶ μὴ ἀρ-
 κείας ποδὶ νοοῦνται ὁλοκαυρῶς. μηδὲ τοῖς ποδὶ
 λαλῶσι ταχέως συγκαταπίθεσθαι. Ὅ τὸ αὐτο-
 χεῖν τοῖς ἐπικτητέοις ὑπομνήμασιν, ὧν οἶκος
 μετέδωκε. Παρὰ Ἀπολλωνίου, τὸ ἐλπίδεσθαι
 καὶ

καὶ ἀναμφιβόλως ἀκύνεον καὶ πρὸς μηδὲν
 ὄντο ἀρεστέειν, μηδὲ ἐπ' ὀλίγον, ἢ πρὸς τὸν
 λόγον. καὶ τὸ αἰὶ ὁμοιον, ἐν ἀληθείᾳ ὀξείαις,
 ἐν ἀρεστέῃ τέκνον, ἐν μακράῃς νόσις. καὶ τὸ ὠδὶ
 πᾶς δέγματ' ὡς ζῶντ' ἰδὲν ἀναρῆς, ὅτι
 δύναται ὁ αὐτὸς σφοδρότατ' εἶναι, καὶ ἀ-
 νειμῆν. καὶ δ' ἐν ταῖς ὑψηλῇσι μὴ δυα-
 ραίλῃ. καὶ δ' ἰδὲν αὐτῶσι σαφῶς ἐλάχι-
 στον ἢ ἐαυτῶ καλῶν ἡ γυμνασίᾳ ἐμπειρίαν,
 καὶ τὴν ἐν τῇ χειρὶ τὴν πᾶσι διδοῖν τὰ
 θεωρήματα. καὶ τὸ μαθεῖν πῶς δ' ἐλαμβαίνειν
 τὰς δοκίμασας χάριτας πᾶς αἰσθάνεσθαι, μήτε
 ὑψηλῶς μὴ τὰ ταῦτα μήτε ἀναισθητῶς πᾶς
 πέμποντα. Παρὰ Σέξτον, τὸ θυμὸν καὶ τὸ
 πᾶς δέγμα τῶ ὅκου τῶ πατρὸς νομομῆν, καὶ
 τὴν ἐννοίαν ἢ τῇ φύσιν ζῆν, καὶ τὸ σεμνὸν ἀπλά-
 τως, ὅτι τὸ σοφιστικὸν τῇ φιλίᾳ κηδεμονικῶς,
 καὶ τὸ ἀνεκτικὸν τῇ ἰδιωτικῇ, καὶ δ' ἀδωρ-
 τον τῇ ὁμιλίᾳ, καὶ τὸ πρὸς πάντας θιάρ-
 μοτον. ὥστε καλακείας μὲν πάσης προσηνετέραν
 εἶναι τὴν ὁμιλίαν αὐτῇ, ἀδωρτωτάτον δ' ἐν
 αὐτοῖς ἐκείνοις πᾶς αὐτὸν ἐκείνον τὸν κατὰ τὸν εἶναι.
 καὶ τὸ κατὰ ληπτικῶς καὶ ὁδῶ ὑψοῦσεπικὴν τε καὶ
 τακτικὴν, τῇ εἰς βίον ἀναγκαίῳν δυγμάτων
 καὶ τὸ μηδὲ ἐμφασίν ποτε ὀργῆς, ἢ ἄλλου πινός
 πάθους πᾶς αἰετῶν. ἀλλὰ ἅμα μὲν ἀπαθείσας
 εἶναι,

117 ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ

εἶναι, αἶμα δὲ φιλοπορότατον. καὶ τὸ βῦφημον,
καὶ ἴσως ἀφορητὴ. καὶ τὸ πολυμαθὲς αἰεπι-
φαίντως. Παρὰ Ἀλεξάνδρου τῷ γραμμα-
τικῷ δ' αἰετὶ πωληκόν, καὶ τὸ μὴ οὐδιστικῶς
ὑπὸ λαμβάνεσθαι τὴν βαρβαρον, ἢ σόλοικόν τι,
ἢ ἀπὸ πηλὸς προσγεγραμμένων, ὅλην ὑπὸ διείκας αὐτῶν
τὸ μόνον ἐκείνο, ὃ ἐδὲ εἰρηδαίε προφέρεισθαι, ὡς
τρόπῳ ἀρκείσειας, ἢ συνεπιμαρτυρήσεως, ἢ
συνδιφάληφως πρὸς αὐτῶν τῶν πραγμάτων,
ἢ ἔτι πρὸς τῶν ῥήματων, ἢ δὲ ἐτόρας τινὸς τοιαύτης
ἐμμελούς πρὸς τὴν ὑπομνήσεως. Παρὰ Φρόν-
τωνος τὸ ὑπὸ τῆς οἰα ἢ τυραννικῆς βασιλείας,
καὶ πολιτείας, καὶ ὑποκρίσεως. καὶ ὅτι ὡς ἐ-
πίπαι οἱ καλεόμενοι εἶσι πρὸς ἡμῖν ὑπατεί-
σαι, ἀποροτόμοι πῶς εἰσὶ. Παρὰ Ἀλεξάν-
δρου τῷ Πλατωνικῷ, τὸ μὴ πολλὰ μὲν, μηδὲ
ἡμεῖς ἀνάγκης λέγειν πρὸς πᾶν, ἢ ἐν ὑπὸ το-
λῇ γράφῃ, ὅτι ἀσολός εἰμι. μηδὲ δὲ τοιαύτου
τρόπου συνεχῶς πρὸς αὐτῶν τὰ καὶ τὰς πρὸς
τῶν συμβιόντας χέσεις καὶ δύνανται, πρὸς αὐ-
τόν μὲν τὰ πρὸς αὐτῶν πρὸς αὐτῶν. Παρὰ
Κατέλουν, τὸ μὴ ἀλιγφρὸς εἶναι ὅλην αἰετὶ πω-
ναι, καὶ τὴν αἰετὶ πωλῶν αἰετὶ πωλῶν. ἀλλὰ
πειράσθαι καὶ ἀρκυαδιστῶναι ἢ δὲ οὐκ ἔστι. καὶ δὲ πε-
ρὶ τῆς διδασκαλίας ἐκ δύνανται βῦφημον, οἷα τὰ
πρὸς Δομητίαν καὶ Ἀθηνόδωρον ἀρκυαδιστῶναι.

καὶ δ

καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ἀληθινῶς ἀγαπήσκειν. Πα-
 ρὰ τῷ ἀδελφῷ μου Σεσίμῳ, καὶ Φιλοκρίτῳ, καὶ Φιλαέ-
 ληθι, καὶ Φιλοδίκαιον. Ὁ δὲ αὐτὸν γινώσκει
 Θρασέα, Εὐλείδιον, Κάτων, Δίωνα, Βρούδον, καὶ
 Φαντασίαν λαβὼν πολιτέας ἰσονόμους, καὶ ἰσοτή-
 τας καὶ ἰσηγορίαν διοικημάτων, καὶ βασιλείας πρυ-
 σης πάντων μάλιστα τῶν ἐλευθερίων τῶν ἀρχομέ-
 νων· καὶ ἐπὶ πρὸς αὐτῶν ἀμελές, ὁμοῦνον ἐν τῇ
 πρὸς τὸν Φιλοφιλίας, καὶ τὸν Ὀυριπιδέον, καὶ τὸν Ὀυ-
 ριδέον ἐκτενῶς, καὶ τὸν Ὀυελπί, καὶ τὸν Πισυ-
 κὸν ἐπὶ τῷ ὑπὸ τῷ Φίλῳ Φιλαίῳ, ὁ δὲ αὐ-
 τὸν πικρῶς πρὸς τοὺς καταγνώσεως ὑπὸ αὐτῶν
 τυγχάνοντας, καὶ τὸν μὴ δέον τοχασμῶς τοῦ Φί-
 λου αὐτῷ ἐπὶ τῷ Πίλῳ, ἢ τῷ Οὐδέλῳ, ἀλλὰ
 δὴ τὸν εἶναι. Παράκλησις Μαξίμου, τὸν κρα-
 τεῖν ἐκ αὐτῶν, καὶ καὶ μηδὲν πρὸς αὐτὸν εἶναι, καὶ
 τὸν Ὀυριπιδέον ἐν ταῖς ἄλλαις πρὸς αὐτὸν, καὶ
 ἐν ταῖς νόσοις, καὶ τὸν Ὀυριπιδέον τῶν ἡδύων, καὶ
 μελίχρον, καὶ γόρπον, καὶ ὁ δὲ τῶν κατε-
 ρακτικῶν τῶν προκειμένων. καὶ τὸ πάντας
 αὐτῶν πιστεύειν, ἐπὶ ὧν λέγει ὅτι ὅπως φρονεῖ
 καὶ ἐπὶ ὧν πράττει, ὅτι ὁ κακῶς πράττει. καὶ
 τὸ ἀθαύμαστον καὶ ἀνεκπληκτόν, καὶ μηδὲν ἐπε-
 γόμενον, ἢ ὁκνῶν, ἢ ἀμνηστῶν, ἢ κατὰ τὴν φέρειν πρὸς
 σεπτός, ἢ πάλιν θυμώμενον, ἢ ὑποφωτισμένον, καὶ τὸ
 ὁυριπιδέον, καὶ τὸ συγγνωμονικόν, καὶ τὸ ἀφ' ὧν
 καὶ

καὶ ἀδελφὰς τούτους μάλλον ἢ διορθωμένους φαντα-
 θίαν πᾶν χεῖρας, καὶ ὅτι ἔτε ὥνθη αὐτῶν τις
 ὑπερορᾶς ὑπ' αὐτῶν, ἔτε ὑπόμενον αὐτῶν κρείτ-
 τονα αὐτῶν αὐτῶν ἔσολαβειν. καὶ τὸ βύχαριον
 πῖς αὐτῶν. Πικρὰ τῶ πατρὸς δ' ἡμῶν ὁ μνη-
 στικὸν ἀσφαλῶτως ὑπὸ τῶν ἱζητασμένων κρι-
 θείτων. καὶ δ' ἀκονόδοξον πᾶσι ταῖς δοκίμας
 πινάς, καὶ τὸ φιλόστονον καὶ εὐδελείας. καὶ
 δ' ἀκουστικὸν τῶν ἐχόντων τι κρινωφελές εἰσφέ-
 ρειν. καὶ τὸ ἀπᾶν τῶν πῶς εἰς τὸ κατ' ἀξίαν ἀ-
 πονεμῆκεν ἐκείνῳ. καὶ τὸ ἐμπειρον, πᾶσι μὲν
 χρεῖα εὐταίσεως, πᾶσι δὲ ἀνέσεως. καὶ τὸ παύ-
 σαι τὰ πᾶσι δὲ ὁρῶτας τῶν μετὰ κίμων. καὶ ἡ
 κρινονομοσιώη· καὶ τὸ ἐφᾶς τοῖς φίλοις μήτε
 (σωθεῖσθαι αὐτῶν πάντως, μήτε (σωταποδῆμειν
 ἐπ' αὐτῶν· ἀλλ' ὁμοιον αὐτῶν κατὰ λαμβαν-
 νεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἀλλ' ἡμεῖς πινάς ἀφαιφῆν
 τῶν. καὶ δ' ἐκτικὸν ἀκρίτως ὡς τοῖς συμβου-
 λίοις, καὶ ἐπίμονον, ὅτι ἔτ' ὁ πᾶσι πᾶσι τῶν
 ἐβύνης ἀρεκῶς εἰς ταῖς προχείροις φαντασίαις.
 καὶ δ' ἐκτικὸν τῶν φίλων, καὶ μὴδ' αὐτῶν
 ἀφῆκεν, μὴδὲ ὑπὸ μανές· καὶ τὸ αὐτῶν εἰς
 πάντι, καὶ δ' αὐτῶν, καὶ δ' ἐπ' αὐτῶν προ-
 νοητικὸν, καὶ τῶν ἐλαχίστων προδιοικητικῶν
 ἄλλα γὰρ ὡς. καὶ δ' αὐτῶν ὑπὸ μανές, καὶ πᾶ-
 σιν ἐκτικῶν ἐπ' αὐτῶν σαλῆσαι· ὁ δ' φυλα-
 κτικὸν

κτὸν αἰὲς τῷ ἀγαθαίων τῇ ἀρχῇ, καὶ ταμιευ-
 κὸν τῷ χορηγίας, καὶ ὑπομονετικὸν τῷ ὑδὶ τῇ
 τοῦτων τονῶν καὶ ταπεινότητος. καὶ τὸ μῆτε πε-
 εἰς δὲ θεὸς δεῖσθαι μὴ, μῆτε ποδὶ ἀνθρώπου
 δημοκοπικὸν ἢ ἀρεσκυτικὸν ἢ ὀχλοχαρὲς, ἀλ-
 λά νῦν οὐ πᾶσι, καὶ βίβλιν, καὶ μυστήριον
 ἀπειροκαλόν, μὴδὲ καμνοτόμον. καὶ τὸ τοῖς εἰς
 θυμολογίαν βίου φέρουσι π, ὧν ἡ τύχη πρὶν
 ἀφίλφαν χρηστικὸν ἀτύφως ἅμα, ὅ ἀπεφα-
 σίτως, ὥς πρὸντων μὲν αἰετιπιδύτως ἀπὲ-
 ρθαι, ἀπόντων δὲ μὴ δῶδ. καὶ τὸ μῆτε ἀντινα
 εἰπεῖν μῆτε ὅτι σοφιστὴς, μῆτε ὅτι οἰκονομὴς ἔρ-
 νάκλος, μῆτε ὅτι σχολαστικὸς, ἀλλ' ὅτι αἰετὶ
 πειρῶ, τέλει, ἀκλαυθὺν, πρὸς αἰνῶν
 δυνάμειν καὶ τῇ ἐκντῷ καὶ ἄλλων. πρὸς
 πύτοις δὲ καὶ τῷ ὑμνήκον τῇ ἀλμῶς φιλο-
 σοφῶν τῇ, τοῖς δὲ ἄλλοις ἐκ ἰζοναδιστῶν. ἐτι
 δὲ τὸ θυόμελον, καὶ θυχαρὶ ὅ καὶ κόρος. καὶ
 τῷ ἰδίου σώματι ὑδὶ μελέκον ἐμμέτρως.
 οὔτε ὡς αἴτις φιλόζωον, οὔτε πρὸς καλῶ-
 πισμόν, ὅτε μὲν ὀλιγέρως. ἀλλ' ὡς ἀπὸ πλὴν
 ἰδίας προσοχίω, εἰς ὀλίγιστα ἰατρικῶν χηρῶν
 ἢ φαρμακῶν καὶ ὑδὶ δημαίων ἐκτός. μά-
 λιστα ὅ τὸ πρᾶγμα ἐκὸν ἀβασκάνως τοῖς θυά-
 μίνενα κακημενοῖς. ὅσον πλὴν φραστικὸν, ἢ τῇ
 πλὴν ἰσοείας νόμων, ἢ ἐθῶν ἢ ἄλλων ὑνῶν

λ πραγμα

ὅως, συμφώνως ἑαυτοῖς . Ἐφαρμόσει δ' αὖ
 αὐτῷ τὸ πῶς τοῦ Σωκράτους μνημονεύμα-
 νος , ὅτι καὶ ἀπέχεσθαι καὶ ἀφραύειν ἐ-
 διώκετο τούτῃν , ὡς πολλοὶ πρὸς τὰς ἀρε-
 χὰς ἀσθενῶς , καὶ πρὸς τὰς ἀφραύσεις ἐν-
 δοτικῶς ἔχουσιν . τὸ δὲ ἰσχύειν καὶ ἐπ' ἡγε-
 ρείᾳ καὶ οἰκίᾳ ἐκείνῳ , αἰδῶς ὅστις ἀρτίως
 καὶ ἀκρίτως . ψυχὴν ἔχοντ' , ὅσον αὖ τῇ νόσῳ
 τῇ Μαξίμου . Παρά τ' ἑκείνῳ , δ' ἀγαθούς πάπ-
 πους , ἀγαθούς γονέας , ἀγαθὸν ἀδελφὸν ,
 ἀγαθὸν διδασκάλον , ἀγαθὸν αἰκέον ,
 συγγενεῖς φίλους , καὶ ἄπαντα καλὰ . καὶ
 ὅτι πῶς ἐδέξατο αὐτῇν προέπιον πολυμελῆ-
 ρα , καὶ τοὺς διαβίους ἔχοντο αὐτῇ , ἀφ'
 ἧς , εἰς τὴν καλὰ , καὶ ἐπεὶ αὐτὴν τοιοῦτον . τ' ἑκείνῳ
 ὅτι οὐκ αὐτὴν μὴ ἐμίσην (ὡς ἐρμὴν προσημαίνων)
 γινώσκει , ἥτις ἐμὲ μελέγξειν . ὅτι μὴ πάλιν
 ἐκτραφῆναι παρὰ τῇ παλαιᾷ τῇ πάπ-
 που . καὶ τὸ πῶς ὡραῖον ὄρασθαι . καὶ τὸ μὴ
 πρὸ ὡραῖον αἰδῶσθαι , ἀλλ' ἐπὶ καὶ ὡραῖον
 εἶναι τῇ χρόνῳ . καὶ αὐτῇ καὶ πατρὶ ὡραῖον
 καὶ χθρῶν , ὅς ἐμὲ πάλιν πάντα τὸν τύπον ἀφαι-
 ρήσειν με , καὶ εἰς οἷον αὐτῇ ἄξει τῇ ὅ , πάλιν
 τὸν ὅτι αὐτῇ βιοῦντα , μήτε δορυφορέσειας
 γινώσκει , μήτε ἐσθλὴν σημειώτως μήτε λαμ-
 πρῶς καὶ αἰδῶσθαι τῇ τοιοῦτον ἐπὶ καὶ
 λ 2 τῇ

163 ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΟΝΙΝΟΥ

τῷ ὁμοίῳ κόμπῳ· ἀλλ' ἔστιν ἐγγυτάτω ἰδιώ-
 τε συσέλκει ἐαυτὸν, ὅτι καὶ διὰ τοῦτο ταπεινό-
 τρον ἢ βαθυμότρον ἔχει πρὸς τὰ ὑπὲρ τῆς
 κοινῶν ἰγμονικῶς πρᾶχθῆναι δεόντα. Τὸ ἀ-
 δελφῶ τοῖς τε τυχεῖν, διωαμλῶς μὲν ὅτι ἡθὺς
 ἐπεγχεῖται με πρὸς ὑδιμέλειαν ἐμαυτῷ· ἅμα δὲ
 καὶ τμηκὲ καὶ σὺργῃ διφραίνοντός με, ὅτι παιδίον
 μοι ἀφνῆ μὴ γυνίαθ, μηδὲ κ' ὅτι σωματίον διὰ
 σροφα. Τὸ μὲν ἐπίπλεον με προκύβου καὶ ἐκ-
 ποικίλ καὶ ποικίλ καὶ τοῖς ἄλλοις ὑδιπιδό-
 μοις, καὶ οἷς ἴσως αὐ κατεχέτω, καὶ ἰσθόμω ἐ-
 μαυτοῖς διόδως πετόντα. Τὸ φθάραι, καὶ
 τροφίας καὶ ἀξιώματι κατεσῆσαι, οὐ δὴ ἐδόκουν
 μοι ὑδιθυμῆν, καὶ μὴ ἀναβαλέσθαι ἐλπίδι, τῷ
 μὴ ἐπεὶ νείοι ἐτι ἦσαν, ὕστερον αὐτὸ πρᾶξην. Τὸ
 γινῶναι Ἀπολλώνιος Πύστικον, Μάξιμον. Τὸ
 φαιτασθῆναι πρὶ τῷ κ' φύσιν βίου ἀναρχῶς
 καὶ πολλαῖς, οἷον τίς ὅτι. ὥστε ὅτι ὑδι τοῖς
 διόις, καὶ ταῖς ἐκείθεν διὰ δόσεις καὶ συλλή-
 ψαι, καὶ ἐπποίαις, μηδὲν κοφλύειν ἢ δὴ κατὰ
 φύσιν ζῶμε, ἢ ἀρλείσθαι ἐτι τέτε πρᾶ-
 τῶν ἐμῶν αἰτίαν, καὶ πρᾶ ὅτι μὴ ὅτι τρεῖς τὰς
 ἐκ τῆς διῶν ἑσπεμνήσεις, καὶ μόνον ὅτι δι-
 δασκαλίας. Τὸ αὐτὸ καὶ μοι τὸ σῶμα ὑδι ὅ-
 στον καὶ τοῖς τῷ βίῳ. Τὸ μὴ τε Βασιλίκης ἀφα-
 ραι, μὴ τε Θεοδότην· ἀλλὰ καὶ ὕστερον καὶ ἐρω-
 ῖται

παις παῖδες γενόμενον ἡγᾶναι. Τὸ χαλεπὸν
 ναῖτα πολλάκις ῥυτίσῃ, μηδὲν πλῖον πρᾶξαι,
 ἐφ' ᾧ αὐτὸ μετέγων. Τὸ μέλλουσαν τέλει τῶν
 τῆς τελευτῆς ὁμοῦς οἰκῆσαι μετ' ἐμοῦ τὰ τελευ-
 ταῖα ἔτι. Τὸ ὁσάνκις ἐβουλήθην ὑποκυρῆσαι
 πινι πονομλίῳ, ἢ ἄλλό τι χρῆζοντι, μηδὲ πρ-
 τε ἀκούσῃ μὴ ὅτι ἐκ ἔστι μοι χρῆμαί τε ὁδὸν
 γίνονται. καὶ τὸ αὐτῷ ἐμοὶ χρεῖαν ὁμοίαν ὥς
 πρ' ἐτόρουν μεταλαβῆναι, μὴ συμπαροῦν. Τὸ τῷ
 γυναικί τοιαύτῳ εἶναι, ἔτωσί μιν παθόντων,
 ἔτω δὲ φιλόπορον, ὅντω δὲ ἀφελῇ. Τὸ ὑδι-
 τηδῶν τροφίῳ εἰς τὰ παιδία εὐποροῦμαι. Τὰ
 δι' ὀνειράτων ἐσθλῆμαί τε δοῖναι ἄλλα τε εἰ
 ὥς μὴ πῦρ φάσμα, καὶ μὴ ἰλιγγία· καὶ πρὸς
 αὐτὴν καὶ ὡς πρὸς χρῆσιν. ὅπως τε ἐπεθύμους *
 φιλοφροσύνης, μὴ ἐμπαροῦν ἄς πῃ φρεσὶν μα-
 δὲ ἀρετῇ δῆσαι ὑπὲρ τοῦ συγγραφῆς, ἢ συλ-
 λογησάμενος ἀναλύειν, ἢ πρὸς τὰ μαθηματικὰ
 καταγινώσκει. Παίτα γὰρ ταῦτα διὰ βο-
 θῶν καὶ τύχης δέεται.

Τὰ αὖ κεναῖς πρὸς τῷ γράμῳ. α.

Ἐσθλὸν πρὸς λέγειν ἑαυτῷ, σωτὴρ εἶμαι πρὸς
 ὄργῃ, ἀχαρίστῃ, ὑβριστῇ, θολιστῇ, βασιλε-
 ιῳ, ἀκρινωτῇ. Πάντα ταῦτα συμβέβηκον ἐ-
 κείνοις πρὸς τὴν ἀγνοίαν τῆν ἀγαθῶν καὶ κα-
 κῶν. Ἐγὼ δὲ τελεωρῶς τὴν φύσιν τῆς ἀγα-

16. ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

κού, ὅτι καλόν, καὶ τὸ κακόν, ὅτι αἰσχρόν, καὶ
 πλὴν αὐτῶ τῶ ἀμαρτάνοντος φύσιν ὅτι μοι συγ-
 γενὴς, οὐχὶ αἵματός ἢ ἀπέρματος τῶ αὐτοῦ,
 διὰ τοῦ, καὶ θέας ἀκροαίρας μέλλουσιν, οὐτε
 βλαβῆναι ὑπὸ πινυ αὐτῷ δυνάμει· αἰσχρο-
 γὰρ με οὐδὲς πῶν βάλλει, ὅτι ὀργίζεσθαι τῷ
 συγγενεὶ δυνάμει, ὅτι ἀπείχεσθαι αὐτοῦ.
 γενομένη γὰρ πρὸς βωδργίαν ὡς τῶδε, ὡς
 χεῖρες, ὡς βλέφαρα, ὡς οἱ τοῖχοι τῆς αἰῶν καὶ
 τῆς κατὰ ὁδόντων. Τὸ ἐν αὐτῇ πρᾶσεν ἀλ-
 λήλοισι πᾶσι φύσιν. αὐτῇ πρᾶσεν δὲ δ' ἀ-
 γανακτεῖν καὶ ἀκροαίφεισθαι. ὅτι πῶτε τῶ-
 τό ἐμὶ, σαρκίᾳ ὅτι, καὶ πνεύματι, καὶ δ'
 ἡγεμονικῶς. Ἄφες τὰ βιβλία, μηκέτι ἀπὸ.
 Οὐδέστιται. ἀλλ' ὡς ἡδὴ ἀκροαίφεισθαι τῆς μετ'
 σαρκίῶν κατὰ φρόνησιν λύθουσιν καὶ ὁσέως, καὶ
 κροκύναντον, ἐκ νεύρων, φλεβίων, ἀρτηριῶν
 πλεγματίων. Θέσθαι ὅ καὶ δ' πνεύμα ὁρῶν π
 ἐστίν· αὐτῇ, ὅδε αἰὲρ αὐτῷ, ἀλλὰ πάσης ὥρας
 ἰζημύμνον, καὶ πάλιν ῥοφύμνον. τείπον δὲ ὅτι
 ὅ ἡγεμονικόν. ὅδε ἀκροαίφεισθαι. Γόρων εἰ· μηκέτι
 ἔσθαι ἑαυτοῦ δ' ἑλδοῦσαι· μηκέτι καὶ δ' ὀργμῶν ἀ-
 κροαίφεισθαι ἑαυτοῦ ἀκροαίφεισθαι· μηκέτι δ' ἀμαρ-
 τάνον, ἢ πᾶσι ὁνδραβᾶσαι, ἢ μέλλον ἑαυτοῦ ἀκροαίφεισθαι.
 Τὰ τῆς διᾶν πρᾶνοίας μεσά. τὰ τῷ τύχῃ οὐκ
 αὐτῷ φύσεως ἢ συγκαλώσεως, ὅτι ὁδὸς τῆς

προνόια διοικημένων πάντα ἐκείθεν ῥεῖ. πρόσ-
 εστι δὲ τὸ ἀναγκαῖον, καὶ τὸ θεῶν ὅλων κόσμου
 συμφέρον, ἃ μὲν ἔστι. Παντὶ δὲ φύσεως μέρος
 ἀγαθόν. ὃ φέρει ἢ τῶν ὅλων φύσις, καὶ δὲ κείνης
 ὅτι ὥσπερ. σώζουσι δὲ κόσμον ὥσπερ αἱ τῶν
 ποιητῶν ἕως καὶ αἱ τῶν συγκριμάτων μετα-
 βολαί. ταῦτά σοι ἀρκείτω, ἀεὶ δὲ γματὰ ἔστω.
 Τὴν δὲ τῶν βιβλίων διέφαν ῥίπον, ἵνα μὴ γο-
 γύζων ἀρθαίης, ἀλλὰ ἱλαῶς ἀληθῶς, καὶ ἀπὸ
 καρδίας ἀνυχάεσθαι τοῖς θεοῖς.

ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙ-

νου αὐτοκράτορος, τῶν εἰς ἑαυ-
 τὸν βιβλίον Ε.

ΕΜΝΗΣΟ ἔκ ποθεν ταῦτα
 ἀναβάλλη, καὶ ὁποσάκις πρὸς
 σμίαν λαλῶν πρὸς τῶν θεῶν οὐ
 χρᾶ αὐταῖς· δεῖ γὰρ ἡδὴ ποτὲ αἰ-
 δεῖσθαι τίνος κόσμος μέρος εἶ, καὶ τί
 νος διοικῆτος τὸν κόσμον ἀνέρεῖται ὑπέστης, ὅτι
 ἄρος ἐστὶ σοι πᾶσι λαλῶντος τὸν χρόνον· ὅτι αὐτὸν
 εἰς τὸ μὴ ἀποιθεῖσθαι χρόνον, οὐχ ἡσέ, καὶ οὐχ ἡσέ,
 καὶ αὐτὸς ἐχέει. Γέρας ὡς φέρει σιβαρῶς
 εἰς ῥωμαῖος καὶ ἄλλων τὸν ἐχέει μὲν τὸ ἀκριβὲς καὶ

ἀπολάσσει σμενότητι, καὶ φιλοπρηγίας, καὶ
ἐλευθερίας, καὶ δικαιοσύνης, καὶ
χορῶν σαυτοῦ ἀπὸ πασῶν τῶν ἄλλων φαντα-
σιῶν πορίζει. πορίζει δὲ αὐτὸς ὡς ἐχάπτω τὸ εἶναι
ἐκείνῳ πρᾶξιν ἐνέργειαν ἀπλημαγμυλίῳ πάσης
ἐκαιοσύνης καὶ ἐμπαθούς ἀκροφῆς ἀπὸ τῆς
αἰροῦντος λόγου, καὶ ὑποκρίσεως, καὶ φιλα-
πίας. καὶ δυσαρτησίως πρὸς τὰ συμμιμοῦσα
μυρία. Ὁρᾷς πῶς ὀλίγα ἐστὶν ὧν κρατήσας τις
δύναται θύροντας καὶ θεοδὴν βιάσασθαι βίον; καὶ
γὰρ οἱ θεοὶ πολλὸν ὅθεν ἀπαυτῆσουσι πρὸς τῆς
ταῦτα φυλάσσοντος. Ὑβρίζει ὑβρίζει αὐτὸν ὡς
ψυχῇ, τῇ δὲ πμῆσται σεαυτῷ ἐκείνῳ καιρὸν
ἔχεις. οὐ γὰρ ὁ βίος ἐκείνῳ, ὅτι δέοι χροὸν
δίνυσται, μὴ αἰδῶσθαι σεαυτῷ, ἀλλ' ὡς ταῖς
ἄλλων ψυχαῖς πιδεμένη τὴν οὐκ ἐμοιείας.
Πεισπᾶ τί σε τὰ ἐξωθεν ἐμπίπτονται; καὶ χο-
ρῶν πάρεχε σεαυτῷ τῆς προσμανθάνει ἀγα-
θόν τι, καὶ παῦσαι ῥεμβόμεθα. Ἡδὴ ὅτι καὶ
τὴν ἐπὶ τὴν πόλιν ποδὶ φορᾶν φυλακτίον. ληρῶσι γὰρ
καὶ ἄλλὰ πρᾶξεων, οἱ κεκμηκότες τοῦ βίου, οἱ
μὴ ἔχοντες σκεπὸν, ἐφ' ὃν πᾶσαν ὁρμὴν καὶ
καταπάξ φαντασίαν ἀπθυθύνουσιν. Παρὰ
τὸ μὴ ἐφιστάνει τίς ἐν τῇ ἄλλου ψυχῇ γίγνεται,
ὅρα δὲ τις πρὸς ὧφθῃ κακῶτα μόνων. εἶθ' ὅτι
τῇ ἰδίᾳ ψυχῇ κινήμασι μὴ πρὸς ἀλλοθύνοντας,
αἰάγῃ

καὶ ἀγνὴ καὶ καθαρὰ μονῆας. Τὸ τῇν αἰ δὲ μα-
 μνήσθ. τίς ἦ τῇν ὄλγον φύσις, καὶ τίς ἦ ἐμὴ, καὶ
 πῶς αὐτῇ πρὸς ἐκείνῳ ἔχουσα, καὶ ὁποῖόν τι
 μέσθ, ὁποῖος τῷ ὄλονθσα. καὶ ὁ πῶς ὁ καθ-
 λύων τὰ ἀκλόουθα τῇ φύσει, ἥς μὲρθ ἦ,
 πρῶσθν τε αἰεὶ καὶ λέγειν.

Φιλοσόφως ὁ Θιόφρατος ὡς τῇ συγκρίσει
 τῇν ἁμαρτημάτων, ὡς αὖ πῶς κρινότορος τὰ
 τοιαῦτα συγκρίνει φησί· βαρύντορα εἶναι τὰ
 κατ' ὕδινυμίαν παλημμελούμενα τῇν κατὰ
 θυμόν. ὁ γὰρ θυμὸς μετὰ πινθ λύπης
 καὶ λεληθῆς συτολῆς φαίνεται ὅν λόγον α-
 ποστρεφόμεθ· ὁ δὲ κατ' ὕδινυμίαν ἁμαρ-
 τάνων, ὑφ' ἡδονῆς ἡτῶμεθ ἀκλασώτορος
 πῶς φαίνεται, καὶ πληντεθ ὡς ταῖς ἁμαρ-
 τῆαις. ὁρῶνς ὅτι καὶ φιλοσόφως ἀξίως ἔφη,
 μέλλονθ ἐγκλήματθ ἔχειθ ῥα μὲθ ἡδονῆς ἁ-
 μαρτανόμενοι, ἢ πρὶ ῥα μὲθ λύπης. ὄλγον τε ὁ
 μὲν περὶ κλημμένῳ μάλλον ἔοικε, καὶ ἀπὸ
 πινθ καὶ γκασιμὸν θυμωθῆται. ὁ δὲ, αἰ τῶν
 πρὸς ῥα ἀδικεῖν ὥρμηθ, φερόμεθ ἢ πρῶ-
 ξαί πνα κατ' ὕδινυμίαν. ὡς ἡδὴ διωκτῷ ὄν-
 τθ ἵζηται τῷ βίου, οὕτως ἔχουσα ποιεῖν καὶ
 ὀλοῦσθ. Τὸ ἢ ἵζη ἀνθρώπων ἀπελθεῖν, εἰ μὴ
 ἀνοί εἰσιν, οὐδ' αὖ δεινόν· καὶ ὡς γὰρ σε ἔκ αὖ πε-
 ρεβάλοιαι. ἢ δὲ εἰ π ἔκ εἰσθ, ἢ οὐ μέλθ αὐτοῖς

τῷ ἀνθρώπῳ· τί μιν ζῶν ἐν κόσμῳ καὶ ὡς θείῃ
 ἢ περὶ οἰκίας καὶ ὡς. Ἀλλὰ καὶ εἰς, καὶ μέλει αὐ-
 τοῖς τῇν ἀνθρώπων. καὶ τοῖς μὲν κατ' ἀλή-
 θειαν κακούς, ἵνα μὴ παρὰ τὴν ὁ ἀνθρώπος, ἐπὶ
 αὐτοῦ τὸ πᾶν ἔδωκε. τῇν δὲ λοιπῶν ἢ π κα-
 κὸν ἦν καὶ ἔστω αὐτὸν περὶ δόξας, ἵνα ἐπὶ πάντας
 ἢ μὴ παρὰ τὴν αὐτῶν. ὁ δὲ χεῖρ μὴ ποιεῖ ἀν-
 θρώπων, πῶς αὐτὸν ἔστω βίος ἀνθρώπου χεῖρ
 ποιήσει; οὔτε ἢ κατ' ἄγνοιαν, ὅτε εἰδὴ αὐτὸν
 μὴ διωαμμένη ἢ πεφυλαξαδῶ, ἢ διορθωσαδῶ
 ταῦτα, ἢ τὸ ὅλον φύσις παρὰ εἶδεν αὐτὸν, ὅτε αὐτὸν
 λικυθὺς ἡμαρτίας ἢτοι πρὸ ἀδιωαμίας, ἢ
 πρὸ ἀτεχνίας, ἵνα τὰ ἀγαθὰ καὶ τὰ κακὰ
 ἐπίσης τοῖς ἀγαθοῖς ἀνθρώποις καὶ τοῖς κα-
 κούς παρὰ μὲν ὡς συμβαίνει. θαύματα δὲ γε
 καὶ ζῶν, ὁρᾶ καὶ ἀδοξία, πόνος καὶ ἡδονή,
 πλοῦτος καὶ πενία, πάντα ταῦτα ἐπίσης
 συμβαίνει ἀνθρώπων τοῖς ἀγαθοῖς καὶ τοῖς
 κακοῖς, οὔτε καλὰ ὄντα, οὔτε αἰσχρά, οὔτ'
 ἀγαθὰ, οὔτε κακὰ ὄντα. Πῶς πάντα τα-
 χέως ὡς φαίνεται, τοῦ μὲν κόσμου αὐτὰ τὰ
 αἰώματα, τοῦ ἢ αἰώνιαι μνήματα αὐτῇν, οἷα ὄντα
 τὰ αἰσθητὰ πάντα, καὶ μάλιστα τὰ ἡδονῇ δι-
 ατάσσονται, ἢ τοῦ πόνου φοβούνται, ἢ τοῦ τύφου
 διαβεδομνία, πῶς οὐτελῆ ἢ θύκονται φρόνεται,
 ὡς ἢ πρὸς, καὶ οὐ φθαρταί, καὶ νεκρά. νοεῖς
 διωα-

θιωάμεως, ἐφλασάναι τί ἐσιν ἔτοι ὥς αἱ ἔσπο-
 λήτες καὶ αἱ φωναί, πλὴν θυθεΐαι. Τί ὅστις *
 ἢ ἀχθάνειν, ὅτι ἐάν τις αὐτὸ μόνον ἔδῃ, καὶ
 ἔσθ' ἡ μόριον τῶ οἰνοίας, εἰς λύση τὰ ἱμφαν-
 τὰ ζοάνα αὐτῶ, ὅν κ' ἐπὶ δὴ μὲν ἔσπολήμεται
 αὐτὸ εἶναι ἢ φύσεως ἔργον. φύσεως ὃ ἔργον ἐ-
 τις φοβεῖται, παιδίον ὅτι· ὅσοι μὲν τοι οὐ μένον
 φύσεως ἔργον ὅτιν, δὴ γὰρ καὶ συμφέρον αὐτῇ.
 πῶς ἀπῆται θεοῦ ἀνθρώπου, καὶ κ' π' αὐτῇ
 μόρῳ, καὶ ὅταν πῶς ἔχῃ εἰς κέκταται τὸ τοῦ
 ἀνθρώπου ὅσοι μόριον; ἔδῃ ἀθλιώτορον τῷ
 καὶ τὰ κέκταται ὅκ' ἐπὶ ἀρχομένου, ὅ τὰ νῦν
 δὴ γὰρ φησὶν ἐρηνῶν τῷ, ὅ τὰ οἱ πᾶσι ψυ-
 χαίς τῇ πωλοσίον εἰς τεκμαίσεως ζήτου τῷ,
 μὴ αἰδομένου δὲ ὅτι ἀρκέ πρὸς μόνῳ ἔσθ' αἱ-
 θον ἐαυτῷ δαίμονι εἶναι, καὶ τῷ τὸν γηνοίως θε-
 ραπείῃ. θεράπεια δὲ αὐτῷ καὶ θερὸν παίδους
 εἰς τῇ, ὅ ἀκαίῳ τῷ ὅ δυσχερῆσεως τῷ
 πρὸς τὰ ἐκ θεῶν ὅ ἀνθρώπων γηνοίως. τὰ
 μὲν γὰρ ἐκ θεῶν αἰδέσθαι δι' ἀρετῶν. τὰ ὃ
 ὅ ἀνθρώπων ὅλα εἰς συγγράφαι, ἐστὶ δὲ ὅτε
 ὅ τρόπον πᾶσι ἐλεῖν, δι' ἀγνοίαν ἀγαθῶν ὅ
 κακῶν οὐκ ἐλάττωσι ἢ πῆρως αὐτῇ τῆς σε-
 ρειώσεως τοῦ εἰς κρῖναι τὰ λυκὰ καὶ μέ-
 λαινα. Καὶ τειχάλα ἔτι βιάσθαι μέλ-
 λαι, ὅ πᾶσι κίς μῦσαι, ὅπως μέμνηται, ὅτι
 οὐδ' αἰς

171 ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΟΝΙΝΟΥ

οὐδ' εἰς ἄλλον ἀρεσάλλαι βίον, ἢ ἑῶτον ὃν ζῆ· ἔξ
 ἄλλον ζῆ ἢ ὃν ἀρεάλλαι. εἰς ταῦτ' ἔν' κελεύει
 ῥ' μίμνησκον τῷ βραχυτάτῳ. δ' γὰρ πρὸν, πάλ-
 σιν ἴσον, εἰ καὶ δ' ἀρελόμενον, οὐκ ἔδον, καὶ δ'
 ἀρεσάλλομενον, ἔτ' αὖ ἀρεσάλλοι ἀναφαίνεται.
 οὔτε γὰρ ῥ' πρὶν χιὼς, ἔτε δ' μέλλον ἀρεσά-
 λλαι αὖ πρ. ὁ γὰρ ἔκ' ἔχει, πῶς αὖ πρ. ἔτ' αὖ
 ἀφ' ἑαυτοῦ; τῶν δ' ἔν' τῇν δ' οὐδ' αἰματωμένον
 μὲν ὅτι πάντα ἔξ' αἰδίου ὁμοειδῆ, καὶ αἰα-
 κυκλούμενα, καὶ οὐδ' ἐξ' αἰφίρει, πᾶν δ' οὐδ'
 ἐκ' αὐτῶν ἔτεσιν, ἢ αὖ ἀρεσάλλοις, ἢ αὖ ἑῶν ἀπεί-
 ρω χρόνῳ τὰ αὐτὰ πρ. ὁφείτω. ἑτέρου δ', ὅτι
 καὶ ὁ πολυχρονιώτα τ' ὅ, καὶ ὁ πᾶσι πρ. ὁφείτω
 ἐξ' αὐτοῦ, τῶν δ' ἀρεσάλλαι. τὸ γὰρ πρὸν ὅτι
 μόνον ἐξ' αὐτοῦ κινεῖται μίμνη, ὅπερ γὰρ ἔχει, καὶ
 ἑῶν μόνον. καὶ ὁ μὲν ἔχει πρ., οὐκ ἀρεσάλλαι.
 Ὅτι πρ. ὑπόλοιπος, δηλαδὴ μὲν γὰρ τὰ πρ. ὅτι
 κυνέον Μόνιμον λεγόμενα. δ' ἄλλον ὅτι καὶ δ'
 σῆμον τῶν λεγομένων, ἐάν πρ. αὐτῶν δ' νόστον μέ-
 χρι τῶν ἀλλοθι δέχεται. Ὑποκρίσει αὐτῶν ἢ τῶν
 αὐθιγῶν ψυχῇ· μάλιστα μὲν, ὅταν αὐτῶν
 σημεῖα, καὶ οἷον φύμα τῶν κόσμων ὅσον ἐφ' αὐτῶν
 γίνονται. δ' γὰρ δυσχεραίνειν ἐν τῇν γινόμε-
 νων ἀποστάσις ὅτι τῆς φύσεως, ἢς αὖ μίμνη, ἐκεί-
 νη τῇν λοιπῶν φύσει πόλεμον χάνει· ἔπειτα ὅτι
 ὅταν αὐθιγῶν ἔκ' ἀρεσάλλαι, ἢ καὶ οὐκ αὐτῶν
 φέρειται,

φάρκται, ὡς βλαύσκει οἰαί εἰσι αἱ τῆν ὀργη-
 ζομένων. τρεῖσι ἰβρίζειαν τῶν, ὅταν ἡσάται
 ἡ δονῆς, ἡ πῶνου. τέταρτον, ὅταν ἡσάτην
 ται, καὶ ἡδὲ παλάσως, καὶ ἀναλήθως ἡ τῶν,
 ἡ λίγη. πέμπτον, ὅταν πρᾶξῃ πῖνα ἑαυτῆ καὶ
 ὀρμῶν, ἐπ' ὅδενα σκεπὸν ἀφίη, ἀλλὰ εἰκὴ καὶ
 ἀπ᾽ ἀκλαδῆτως ὅπῃν οἰεργῇ. δέον καὶ τὰ
 μικρότατα, καὶ τῶν ἡδὲ τὸ τέλθ ἀναφορὰν
 γίνεσθαι. τέλθ δὲ λογικῶν ζώων τὸ ἔπεσθαι
 τῶν τὴ πόλεως καὶ πολιτείας τὴ πρῶτον τῆς
 λόγῳ καὶ δέσμῳ.

Τοῦ αἰθρώπινου βίου, ὁ μὲν χρόνθ, σπυ-
 μῆ ἡ δὲ ἔσῃα, ρέουσα ἡ δὲ αἰσθησις, ἀμυνοῖα.
 ἡ δὲ ὄλου τῆ σωματῶν σύγκεισις, εὐσηπῆθ.
 ἡ ὁ ψυχῆ, ρεμβός ἡ δὲ τύχη, δυστέκμαρτος.
 ἡ δὲ φάμη, ἀκείτοι. σωματόν τι δὲ εἰπεῖν, παύ-
 τα, τὰ μὲν τῆ σωματῶν, ποταμός· τὰ δὲ
 τῆς ψυχῆς, ὄνειρθ καὶ τύφθ· ὁ δὲ βίθ,
 πόλεμθ, ὁ ξείνου ἰδιότης. ἡ ὑπεροφημία
 δὲ, λήθη. τί ἐν τῷ πᾶσι πέμψαι διωάμενον, αὐ-
 καὶ μόνον φιλοσοφία. ὅσοι ὅ, ὅ τῶ τῆρεν δὲ
 εἰδὼν δαίμονα αὐτῶν εἶπον, καὶ αἰσιν, ἡ δονῆς καὶ
 πῶνων κρείστονα, μηδὲν εἰκὴν ποιοῦντα, μηδὲ διε-
 ψουμένως καὶ μεθ' ἡσάκεισεως· αἰσιν δὲ τῆ
 ἄλλον ποιοῦντα π, ἡ μὴ ποιοῦντα. ἐτι ὅ τὰ συμ-
 βαίνοντα ὁ ἀρετιμώμενα διχόμενον, ὡς ἐκείθεν
 ποιοῦν

175 ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ

πρὸς ὁρχόμενα, ὅθεν αὐτὸς ἦλθεν. καὶ πᾶσι ᾗ
 θάνατον ἵλεω τῇ γνώμῃ ποδιμύοντα, ὥς οὐδὲν
 ἄλλο ἢ λύσιν τῇ σοιχείῳ, ἢ ὧν ἕκαστον ζῶσας
 συγκρίνεται. εἰ δὲ αὐτοῖς τοῖς σοιχείοις μὲν εἰς
 θεὸν ὡς θεὸς ἕκαστον διηγεῖται εἰς ἑτέρον μετα-
 βάλλειν, ἀλλὰ τί ἐπίσημαί τις τῶν παλαιῶν με-
 ταβολῶν ἢ διὰ λυσιπνοίας; καὶ φύσιν γὰρ οὐδὲν δε-
 ῖται καὶ φύσιν.

Τὰ αὖ Καρσιώται.

ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙ- νου αὐτοκράτορος, τῶν εἰς ἑαυ- τὸν Βιβλίον γ.

ἸΧΙ' ὅσον μόνον δεῖ λογί-
 ζεσθαι, ὅτι καὶ ἐκείνῳ ἡμέραν ἀ-
 παλαιόκεται ὁ εἶθ', ὁ μέ-
 ρθ' ἐλαττωσ αὐτῶν κατὰ λέ-
 πεται. ἀλλὰ καὶ κείνο λογιστέον,
 ὅτι εἰ ὡς πλεον βιώη τις, ἐκείνῳ γε ἀδελφον, εἰ
 ἔξαρκεῖται ὁμοία αὐτῶν ἡ διάνοια πρὸς τῇ συνέ-
 σιν τῇ πραγματικῇ, καὶ τῇ θεωρίας τῇ συμβ-
 τεινόςας εἰς τῇ ἐμπειρίαν τῇ τεθείων καὶ τῇ αὐ-
 θρα.

ὁρώπείων. Ἐὰν γὰρ πῶς ληρῇ ἀρξῇ, τὸ μὲν
 ὁρῶπνῆαζ, καὶ τρέφῃαζ καὶ φαντάζῃαζ, καὶ
 ὁρῶαν, καὶ ὅσα ἄλλα θιαῦτα, οὐκ ᾠδέσει. Τὸ
 ὃ ἑαυτῷ χρῆαζ, ὃ δὲ τῷ καὶ θήκοντο ἀριθμῶς
 ἀκριβῆν, καὶ τὰ πεφαινόμενα ὁραθῶν, ὃ πα-
 ρεῖ αὐτῷ τῷ εἰ ἥδη ἰθακτίον αὐτὸν ἐφασκύντας,
 καὶ ὅσα τοιαῦτα λογιζομένου συγγεγυμνασμέ-
 νου πάνυ χρῆζει, προάποσβέννυται. χρῆ ἔν-
 πείγῃαται, οὐ μόνον τῷ ἐγγυτὸρῳ τῷ θανάτῳ
 ἱκνᾶσθε γίνασθαι, ἀλλὰ καὶ ἀλλὰ τὸ πλὴν οὐνό-
 σιν τὴν προαγμαστὴν καὶ πλὴν πᾶσιν ἀποδοῖν
 προαπολήγειν. χρῆ καὶ τὰ τοιαῦτα πᾶσιν
 λαῶσιν, ὅτι ὃ τὰ ὑπὸ γινόμενα πῶς φύσει γι-
 νομῆσι, ἔχει τι ὀχρεῖ καὶ ἐπαχρῶν. οἷον ἀρτῶ
 ὁπῶμῶς παρὰ ῥῆγνυται τινὰ μέρη. καὶ ταῦτα
 ἔν ταῖς διέχοντα ἔσως καὶ τῶν ὁπῶν τινὰ πᾶσιν
 παύγῃαται τῷ ἀρῶποιῳ ἔχοντα, ὑπὸ πρέπει-
 πως καὶ προθυμίαν πρὸς τῷ ἰσοφῶν ἰδίως ἀνα-
 κινῇ. πάλιν τε τὰ σὺν καὶ ὁπότε ὠραϊότατα ὄν-
 τι χῆπιν. ὃ αὖ ταῖς ὁρῶσι πᾶσι ἐλαίαις, αὐτῷ
 ὁ ἐγγὺς τῷ σῆψει, ἰδίον τι καὶ μᾶλλον τῷ καρπῷ
 πᾶσι τῶν ὁρῶν. οἱ σῆψες ὃ καὶ τῷ ἐνθύνοντος, καὶ ὁ
 τῷ λείοντος ὑπὸ σῆψιν, ὃ ὁ τῷ σὺν ἐκ τῷ σῶμα-
 τος ῥῆων ἀφρός, καὶ πολλὰ ἔτορα καὶ τῷ ἰδίαν ἔτις
 σῆψιν, πᾶσι ὅντα τῷ ὁρῶντος, ὁμῶς ὃ τῷ τοῖς
 φύσει γινόμενοις ἐπαχρῶν, σὺν πικροσμί-
 καὶ

171 ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΟΝΙΝΟΥ

καὶ ψυχασοφίᾳ. ὥστε εἴς τε πάθος καὶ ἰ-
 κωσαν βαθυτόραν πρὸς τὰ ἐν τῷ ὄλῳ γινόμενα,
 σχεδὸν ἑδὲν ἔχει δοῦναι αὐτῷ καὶ τὴν κατ' ἐπα-
 καλῆς θησιν συμβαινόντων ἡδέως πως διασω-
 σκεσθαι. ὅτως δὲ καὶ θηρίων ἀληθῆ χάσμα-
 τα, ἔχ' ἥσων ἡδέως ὄψεται, ἢ ὅσα γραφεῖς,
 καὶ πλάσσει μεμυμένους δεικνύσιν. καὶ γερός
 καὶ γέροντες ἀκμῇ ἵνα καὶ ὦραν, καὶ δ' ἐν
 παισὶν ἐπαφροδίτον, τοῖς ἑαυτῶ ἀφροσιν ὀφ-
 θαλμοῖς ὁρᾶν διωθήσεται. καὶ πολλὰ ποιαῖ-
 τα ἔσονται πιδανὰ, μόνῳ δὲ θεῷ πρὸς τὴν
 φύσιν, καὶ τὰ ταύτης ὄρῃ γινώσκως ὡκεῖται
 μένῳ προκασεῖται.

Ἰστωκράτης πολλὰς νόσους ἰασάμενος, νο-
 σήσας ἀπέθανεν. οἱ χαλδαῖοι πολλὰν θανέ-
 τους πρηνόρουσαν εἶτα καὶ αὐτὸν τὴν περὶ
 μένον κατέλαβον. Ἀλέξανδρος καὶ Παμπύλος,
 καὶ Γαίος Καῖσαρ, ὅλας πόλεις ἀρδῶν πε-
 σωτάκας ἀνελόντες, καὶ ἐν πᾶσι ταῖς πολ-
 λαῖς μυριάδας ἱππέων καὶ πεζῶν κατέλαβαντες,
 καὶ αὐτοὶ ποτὶ Ἰερηλὸν τὴν βίαν. Ἡράκλειτος,
 πῶς τ' ἐν κόσμῳ ἐκ πυρώσεως ποταῦτα φυ-
 σιολογίσας, ὕδατος τὰ ἐν πρὸς πλερωθεῖς, βολ-
 εῖται καὶ τακτικισμῷ ἀπέθανεν. Δημό-
 κριτον δ', οἱ φθῆρες,

Σωκράτῃ δ', ἄλλοι φθῆρες ἀπέκτειναν. Τί
 τοῦτα;

πῶτα· ἐνέβης, ἐπλυσας, κατῆλθης· ἐκβηθι. εἰ
 μὲν ἐφ' ἐτόρον βίον, οὐδὲν δεῶν κενὸν οὐδὲ ἐκβί-
 ος δ' ἐὼ ἀναισθησία, πῦσιν πόνων καὶ ἡδονῶν
 ἀνιχνύμεθ', καὶ λατρεύων ποσύντω χείρονι
 τοῦ ἀγγείω. ἢ ποδεῖσι τὸ ὑπηρετοῦν· τὸ μὲν θῆ-
 νος καὶ δαίμων, τὸ δὲ γῆ καὶ λυθρόθ'. μὴ κα-
 τατρέψῃς τὸ ἑσπολιπόμηνον τῆ βίης μόρθ' οὐ
 ταῖς ποδὶ ἐτέρων φαντασίαις, ὃ πόταν μὴ τῇ
 ἀναφορᾷ ἐπὶ πικρῶ φέλης ποδῶ. ἥτοι γὰρ ἄλ-
 λου ὄργου σέση. τοῦτίστι, φανταζόμενθ' ὅτι
 δεῖνα πράσῃ, καὶ τίνθ' εἴκεν, καὶ τί λέγε,
 καὶ τί ἐνθυμέται, καὶ τί τεχ' ἄζεται, καὶ ὅσα
 τοιαῦτα ποιεῖ ἀρχὴν ἐμβεῖσθ' τ' τῷ ἰδίῳ ἡγεμο-
 νικῶν πᾶσιν ἡσέως. Χρὴ μὲν ἐν καὶ δ' ἐκὴ καὶ
 μάττω ἐν τοῦ ἐρμῶ τῇ φαντασίᾳ ποδεῖσαι-
 αθ'· πολὺ δὲ μάλιστα τὸ ποδεῖδόν, καὶ κα-
 κέσθ'· καὶ ἐπιστῇ ἐκὼν, μόνον φανταζέσθ'
 ποδὶ ὧν εἴ τις ἀφνω ἐπαίροισι, τί νῦν ἀφ' ἡ-
 νοῦ, μὲν παρρησίας πᾶσιν ἡμῶν ἀρχεῖναις,
 ὅτι δ', καὶ τὸ. ὡς ἴδ' αὐτὸν διδύς δῆλα εἶναι, ὅτι
 πάντα ἀπὸ αὐτοῦ καὶ διμυθῇ, ὃ ζῶν κοινωνικῶν, καὶ
 ἀμελεῦν τῶν ἡδονῶν, ἢ καὶ δάπαξ ἀρχλαυσι-
 κῶν φαντασμάτῃν, ἢ φιλονεικίας πινός, ἢ βασ-
 κινίας καὶ ἑσπομίας, ἢ ἄλλου πινός, ἐφ' ᾧ αὐ-
 ἐρυθρίασας ἴσχυρὸς μινός, ὅτι ἐν ᾧ αὐτὸ εἶχε.
 ὃ γὰρ τοιαῦτα ὅτι δ' ἐστὶ, οὐκ ἐπὶ ὑποβλεπόμε-

οὐδ' ὡς οἱ ἀρίστοις ἦδη εἶν', ἰδού τις ὁ ὑπαρ-
 γος θεῶν, χρώμελος ἐ τῷ αἶδον ἰσχυμνίῳ αὐτῷ,
 ὃ πῆχεται τὸν ἀνθρώπων ἀχραντὸν ἡδονῶν, ἀ-
 τρώων ἕως πάντος πόνου, πάσης ὑβριως ἀνέ-
 παφον, πάσης ἀνάσθητον πονηρίας, ἀθλη-
 τῶν ἀθλῶν τῷ μεγίστῳ, τῷ ἕως μηδενὸς πεί-
 δους κατὰ βληθῆναι, δικαιοσύνη βαβαμμέ-
 νον εἰς βάθος, ἀσπαζόμενοι ἢ ἴξ' ὅλης τῆς ἡ-
 χῆς τὰ συμβαίνοντα, καὶ ἀφρημόμνηα πάντα
 μὴ πολλὰ κίς δὲ, μηδὲ χυεῖς μεγάλης ἐ κει-
 νοφελὲς ἀνάλγης φανταζόμενοι, τί ποτε ἄλ-
 λ' ὅ λείψ' ἢ πράσιος, ἢ ὀλγαυοῖται. μόνα γὰρ τὰ
 ἑαυτῷ πρὸς οἰργειαν ἔχει, ἐ τὰ ἑαυτῷ ἐκ τῆς
 ὀλγῃ συγκλωδύμνηα δινηκῶς οἰνοῖ. καὶ κἄ-
 να μὲν καλὰ πῆχεται, ταῦτα ἢ ἀγαθὰ
 εἶναι πέπεισται. Ἡ γὰρ ἐκείνῳ νεμομένη μοῖρα
 βωμυφέρεται τε καὶ σωμυφέρει. Μένειται ἢ,
 καὶ ὅπ' συγγονὲς πᾶν δ' ὀλγαυόν. ἐ ὅπ' κἄ-
 δεῖται μὲν πάντων ἀνθρώπων, καὶ τῶν τῷ ἀν-
 θρώπῳ φύσιν ἐστίν. δόξης δὲ οὐχὶ τῷ πᾶσι
 τῆς ἀνδεκτίων, ἀλλὰ τῆς ὁμολογουμνίως τῇ
 φύσει βιούντῃς μόνον. οἳ ἢ μὴ οὕτως βιούντες,
 ὅποιοί τινες οἴκοι τε ἐξω τῶ οἰκίας, ἐ νύκτωρ
 ὡς μεθ' ἡμέραν, οἳ μεθ' οἷως φύρονται, με-
 μνημένῳ ἀγατελεῖ. οὐ τοίνυν οὐδὲ δ' ἂν πᾶσι
 τῆς τοιούτῃς ἐπαμνοῖς ἐ λόγῳ τίθεται, οἷον
 οὐδὲ

οὐδὲ αὐτοὶ ἐαυτοῖς ἀρίστανται. μήτε ἀκούσθ' ἐνέργει, μήτε ἀκρινώνῃθ', μήτε αἰεξέτασθ', μήτε ἀνδρακάμνῃθ', μήτε κομψείᾳ τῷ διαποικιάνσου καὶ λωπίζετω. μήτε πολυῤῥήμῳ, μήτε πολυπράγμῳ ἔσθ'. ἐπὶ ᾧ ὁ σὸι θεὸς ἔστω προσάτης ζώου ἄρρεσθ', καὶ πρεσβύτου, καὶ πρλιπκοῦ, καὶ ῥωμαίου, καὶ ἀρχοντῷ, ἀταταχότῃ ἐαυτὸν, οἷθ' αὖ ἔη τις ποδελύτων τὸ ἀνακληπικὸν ἐκ τῷ βίον ὀλυντῷ, μήτε ὀρκου διόλυνθ', μήτε ἀνθρώπου πινὸς μαρτυρῷ. Ἐν δὲ τὸ φαίδρον, καὶ τὸ ἀπροσδέεσθ' ἔξωθεν ὑπέρειας, καὶ τὸ ἀπροσδέεσθ' ἑσυχίας, ὡς ἄλλοι παρέχουσιν. ὀρῶν ὅν ἐῖν χρῆ, ὅχι ὀρῶμενον. εἰ μὲν κρῆττον δύεισθαι ἐν τῷ ἀνθρώπῳ βίῳ δικαιοσύνης, ἀληθείας, σωφροσύνης, αἰδείας, καὶ καὶ θάπαξ τῷ ἀρκέσθαι ἐαυτῇ τῷ διάνοιαν σου ἐν οἷς κατὰ δὲ λόγον τὸ ὀρῶν πρέσονται σε πρέχεται, καὶ ἐν τῇ ἐμαρμύνῃ, ἐν τοῖς ἀπροσδέετως ἀκνημομένοις. ἐν τούτῳ φημι κρῆττον πῶς, ἐπὶ ἐκείνο ὅς ὅλης τῇ ψυχῇ τραπόμενθ', τῷ αἰεῖσθαι δύεισθαι μὲν ἀπόλαυε. ἐν μὲν κρῆττον φαίνεται αὐτῷ τῷ ἐνισθαι μὲν ἐν σοὶ δαίμονθ', τὰς τε ἰδίας ὀρμαῖς ὑποτέταχτος ἐαυτῷ, καὶ τὰς φαντασίας ὑπετάσσοντῃ, καὶ τῇ αἰσθητικῶν παύσει, ὡς ὁ Σωκράτης ἐλεγε, ἐαυτὸς ἀφελκυστῷ,

καὶ τοῖς θεοῖς ὑποταχότ' ἑαυτοὺς, καὶ
τῇ ἀνθρώπων προκοδομένῳ· εἰ τούτου πάν-
τα τὰ ἄλλα μικρότερα ἢ ὑπελείδρα θύεισ-
κεις, μηδὲν χωρὶς δίδου ἐτόρῳ, πρὸς ὃ ῥέψας
ἄπαξ καὶ ἀρκλίνας, οὐκ ἐπὶ ἀποδιασάτως
δ' ἀγαθὸν ἐκείνο δ' ἴδιος, καὶ δ' σὺν πεπι-
μᾶν διώκῃ. Ἀντικαθίσταται γὰρ τοῦ λογικῶ
καὶ ποιητικῶ ἀγαθῷ, οὐ δέ τις οὐδ' ὅποιον ἔτε-
ρογενές· οἷον δ' ἢ πρὸ πολλῶς ἐπαίνον, ἢ ἀρ-
χάς, ἢ παλῶτον, ἢ ἀρκλαύσεις ἡδονῶν. πάντοι
ταῦτα, καὶ πρὸς ὀλίγον ἐαυμύζεν δόξῃ, κα-
τεκράτησεν ἄφνω, καὶ πῆνεγκον. Σὺ δὲ φημι
ἀπλῶς καὶ ἐλθουδεῖως ἐλθὺ τὸ κρείττονος, καὶ
τούτου ἀντίχρ. κρείττονος δὲ, δ' συμφέροισ.
εἰ μὲν δ' ὡς λογικῶ, ἔδοτο τήρει. εἰ δὲ ὡς ζῶν,
ἀπόφθιναι, καὶ ἀτύφως φύλασσε τὴν κρῖσιν μό-
νον, ὅπως ἀσφαλῶς τῇ ἰδέτασιν ποιήσῃ. μήτε-
μήσῃς ποτέ ὡς συμφέρον σε αὐτῇ, ὃ ἀναγκάσει
σέ ποτε τὴν πίστιν πρᾶξιναι, τὴν αἰδῶ ἐγκα-
ταλιπεῖν, μισῆσαι πῖνα, ὑποπύδουσι, κατα-
ράσασθαι, ὑποκρίνασθαι, ὑπὸ θυμῷ πῖνθ,
τοίχων καὶ πρᾶπετασμάτῃν διομήλου. ὃ δ' ἔ-
στιν ἑαυτῇ νοῦν ἢ δαίμονα, ἢ τὰ ὄρα τῆς
ζούτου ἀρετῇ προελέμενθ, τραγωδίαν οὐ
ποιεῖ, ἢ σενάζει, ἢ ἐρημίας, ἢ πολυπλαθείας
δείσεται. Τὸ μέγιστον, ζήσει, μήτε διώκων, μή-
τε φθί-

τε φθίσιν. τὸ τὸρον δὲ ὡδὶ πλεόν διάστημα χρό-
 νου τῷ σώματι πᾶσι μετρημένη τῇ ψυχῇ, ἢ ἐπ' ἑ-
 λασσόν, χρίσεται, ἔδ' ὅποιον αὐτῷ μέλει. καὶ
 γὰρ ἤδη ἀπαλλάσσεται δέη, οὕτως θύλῳτος
 ἀπεισιν, ὡς ἄλλο τι τῇ ἀδημόνως καὶ κοσ-
 μίως ἐνεργεῖται διωαυλίων ἐνεργήσεων. ὥστε
 μόνοις πρ' ὅλων ἦν βίον θύλασθαι, ὅ-
 τι τὴν διάνοιαν οἱ πῖνι τῇ οἰκείων κοροῦ παλιπ-
 κῶ ζώου τροπῇ χενέται, οὐδὲν αὖ οἱ τῇ δι-
 νοίᾳ τῇ κεκολασμένου, καὶ ἐκκεκαθαρμένου
 πῶδες, οὐδὲ μὴ μεμολυσμένου, οὐδὲ ὑπο-
 λονδύροις, οὐδὲ ἀσυντελῆ τὸν βίον αὐτῷ ἢ πε-
 ρομένη καθ' ἑαυτὰς, ὡς αὖ πρὸς ἑκάστη τὸς
 τραγωδίας πρὸ τοῦ τελεῖται καὶ διαδραμα-
 τίσαι ἀπαλλάσσεται. ἐπὶ δὲ ἔδεν δοῦλον, οὐ-
 δὲ κομῶν, ἔδὲ προσδεδεμένον, ἔδὲ ἀπεχρισμέ-
 νον, οὐδὲ ὑπὸ δύνον, οὐδὲ ἐμφωλῶτον. Τὴν ὑπο-
 ληπτικὴν δυνάμιν σέβον. ἐν ταύτῃ δ' πᾶν, ἵνα
 ὑποληψίς τῷ ἡγεμονικῷ σου μακίτι ἐγγρά-
 ται αἰσχύλῃ τῇ φύσει, καὶ τῇ τῷ λογικῷ
 ζῶς κατὰ σκῆψιν, αὕτη δὲ ἐπαγγέλλεται ἀ-
 προπῆωσιαν, καὶ τὴν πρὸς ἀνθρώπους οἰκίωσιν,
 καὶ τὴν τοῖς θεοῖς ἀκλουδίαν. Πάντα δὲ εἰ-
 ρας, ταῦτα μόνον τὰ ὀλίγα (ὡς καὶ) καὶ ἐπὶ συμ-
 μεμόνον, ὅτι μόνον ζῇ ἐκαστος ἢ πρὸν ὥστε, ὅ-
 τι ἐκείνων τὰ ἄλλα, ἢ βεβίωται, ἢ οἱ ἀδελφοί.

ιβι ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ

μικρὸν μὲν ἔν ὁ ζῆ ἐκασθ', μικρὸν δὲ ὁ τῆς
 γῆς γυνίδιον, ὅπου ζῆ· μικρὸν ὃ καὶ ἡ μικρὴ
 ὑπεροφημία. καὶ αὐτὴ δὲ κ' ὁ δαδολὸς ἀνθρώ-
 πῳ τὰ χύστα τεθνησκόντων, καὶ ἐκ ἐδότῃν ἔ-
 δε ἑαυτῶν, ὅτε γε τὸν πρὸ παλαι τεθνήσκου-
 τοῖς ὃ ἐρημνίσις πρᾶσθήμασιν ὃ ἐπ' προσέτω, ὁ
 ὅρον ἢ ἑποχὴ φιλῶ ἀπὸ ποιήσας ὃ ἑποπῆπον-
 τῶ φαντασῶ, ὥς αὐτὸ ὁ ποῖόν ὅτι κατ' ἐ-
 σίαν γυμνόν, ὅλον δὲ ὅλον διηρημνίως ἐλέπῃ
 ὃ ὁ ἴδιον ὄνομα αὐτῶ, ὃ τὰ ὀνόματ' ἐκείνων ὅς
 ὃν σωκενρίθῃ, καὶ εἰς αὐτὸ ἀναλυθῇσεται, λέγῃ
 πρὸ ἑαυτῶ. ὅδ' οὐ γὰρ ὅτως μεγαλοφροσύνης
 ποικτικόν, ὥς ὁ ἐλέγχειν ὁδὸν καὶ ἀληθείαν
 καὶ τὴν τῶ βίῳ ἑποπῆποντῇν διώσασθαι, καὶ
 τὸ ἀπὸ ὅτως εἰς αὐτὰ ὁρᾶν, ὥς συνεπράλλῃ
 ὁποῖα πινὶ τῷ κόσμῳ, ὁποῖαν ἵνα ὅσοο χρεῖαν
 πρὸ χόμλον, τίνα μὲν ἔχει ἀξίαν ὥς πρὸς ὁ ὁ-
 λον, τίνα δὲ ὥς πρὸς τὸν ἀνθρώπων, πολί-
 τῶ ὅντα πόλιως ὁ ἀνθρώπου, ἢς αἱ λοιπαὶ
 πόλεις ὅσας οἰκίαι εἰσίν.

Τί ἐστὶ, καὶ ἐκ τίνων συγκέκεται, καὶ πό-
 σον χρόνον πέφυκε πρᾶμνῇν ὅσοο, ὃ τὴν φαν-
 τασίαν μοι νυνὶ ποιοῦν, καὶ πίνῃ ἀρετῆς πρὸς
 αὐτὸ χρεῖα; οἷον ἡ μόροπῃτῶ, ἀνθρώπου, ἀλη-
 θείας, πίστεως, ἀφελείας, αὐταρκείας, τῇν
 λοιπῶν. Δὲ δὲ ἐφ' ἑκείνου λέγεται, ὅσοο
 μὲν

μεν πρὸς θεοῦ ἡκε, ἔστω δὲ καὶ τὴν σύλληψιν,
καὶ τὴν συμμνηνομένην σύγκλωσιν, καὶ τὴν
ποιούτων ζωτῶν τε καὶ τυχών. ἔστω δὲ πρὸς
τοῦ συμφύλου καὶ συγγενοῦς καὶ κρινωνοῦ,
ἀγνοῦντο μὲν τοὶ ὅτι π αὐτοῖς καὶ φύσιν ἐστίν.
διη' ἐξ ὧν ἐκ ἀγνοῶ. ὅθεν ἔστω χρώμα αὐτοῖς.
καὶ δὲ τ' κρηωνίας φυσικὸν νόμον, δύναμις, καὶ
δικαίως, ἅμα μὲν τοὶ τῷ κατ' ἀξίαν αὐτοῖς μέ-
σοις συστοχάζομαι.

Εάν τ' πρὸν αὐτοῦ, ἐπόμενον τῷ ὁρθῷ λό-
γῳ ἐκπυρρῶσιν, ἐξ ἑρῶμεν, ἐξ ἑρῶμεν, ἐξ ἑρῶμεν,
δὲν πρὸς πύρρῳ, ἀλλὰ δὲ ἐαυτῷ δαίμονα
καὶ δαίμονα ἐστὶν ταῖς πρὸς, ὡς ἐ καὶ ἡδὴ ἀφ' ὧν
δοί, ἐὰν ἔστω ζωτῶν καὶ πρὸς πύρρῳ, καὶ
δὲ φύσιν, διη' τῇ πρὸς καὶ φύσιν ἀφ' ὧν
καὶ τῇ ὡν λέγει καὶ φύσιν, ἐρῶμεν ἀλλὰ
θεῶν ἀφ' ὧν, ἐξ ὧν, ἐξ ὧν. ἐστὶ δὲ ἐξ ὧν ὁ ἔστω
καὶ τῇ πρὸς πύρρῳ. Ὅσοι οἱ ἰατροὶ αὐτὰ τὰ ὁρ-
γανὰ καὶ σιδήρεα πρὸς ἑρῶμεν πρὸς τὰ αὐτῶν
ἐξ ὧν τῇ πρὸς πύρρῳ. ἔτω τὰ ὁργανὰ ταῖς
ἐξ ὧν ἔχει πρὸς τὸ πρὸς καὶ ἀνθρώπων εἶδε-
ναι, καὶ πρὸς καὶ δὲ μικρότατον ἔτω ποιῆν, ὡς τ'
ἀμφοτέρων πρὸς διη' ταῖς σιδήρεως μεμνημέ-
νον. ἔτε γὰρ ἀνθρώπων πρὸς αὐτῶν τ' ὡς τὰ θεῶν
ζωτῶν ἀφ' ὧν πρὸς, ἔτε ἑρῶμεν. Μικρὸν
ἐξ ὧν, ἔτε τ' τὰ ὑπομνημάτων πρὸς μέλλας ἀνα-
μ 4 γνώσκην,

γνώσκων, οὔτε τὰς τῆν ἀρχαίων Ῥωμαίων
 Ἑλλήνων πράξεις, καὶ τὰς ἐν τῇ συγγραμ-
 μῇ τῇ ἐκλογῇ, ἃς εἰς τὸ γῆρας σου τῷ ἀπο-
 πτεῖ. πῶς δὲ ἐν δὲ τέλῳ, καὶ τὰς κενὰς
 ἐλπίδας ἀφείς, σου τοῦ βοῦθαι, εἴ τι σοι μέλει
 σται τῷ ὡς ἐξίστιν, οὐκ ἴσασι πόσα σημαίνει τὸ
 κλεπῆν, τὸ ἀπείρειν, τὸ ὠνεῖσθαι, τὸ ψυχάζειν,
 τὸ οὐκ εἶναι τὰ πρακτικά, ὃ δὲ ὀφθαλμοῖς γίνεται,
 ἀλλ' ἐπὶ τῷ ὄψει. σῶμα, ψυχὴ, νῆς, σῶμα-
 τος αἰσθήσεις, ψυχῆς ὁμοί, καὶ ὁρμηματα,
 τὸ μὲν τυττωῦσθαι φανταστικῶς, καὶ τῇ βο-
 ηκῇ τῇ· τὸ δὲ ἐν ὁμοίᾳ εἶσθαι ὁρμητικῶς, καὶ
 τῇ θείᾳ, καὶ τῇ αἰσθητικῇ, καὶ φαντα-
 στικῇ, καὶ Νέων. τὸ δὲ τὸν νοῦν ἡγαγόν-
 να ἔχειν ὡς τὰ φαινόμενα καὶ δῆκοντα, καὶ
 τῇ θεοῦς μὴ νομιζόντων, καὶ τῇ τῷ πατρὶ
 δα ἐγκρατα λειπόντων, ὅ τῇ ποιῶν τῇ ἐπει-
 δαὶ κλέσσι τὰς θύρας. * Εἰ δὲ τὰ λοιπὰ κρι-
 νά ὅτι πρὸς τὰ ἐρημικά, λοιπὸν τὸ ἴδιον ὅτι τῷ
 ἀγαθῷ, ἀλλὰ μὲν καὶ ἀσφαλτοῦ τὰ συμβαί-
 νοντα, καὶ συγκλωδόμενα αὐτῷ· τὸν δὲ ἐνδὸν ἐν
 τῷ σῆθι ἰσχυμένον σταίμονα μὴ φύγειν, μηδὲ ὁ-
 ρεῖν ὅχλω φαντασιῶν, ἀλλὰ ἴλασθαι ὅσα πρὸς
 εἶναι, κοσμίως ἐπὶ μέλιον ὡς θεῷ, μήτε φεγε-
 γόμενον ἢ πρὸς τὰ ἀληθῆ, μήτε οὐδὲν οὐκ ἔχοντα πα-
 ρὰ τὰ δίκαια. εἰ δὲ ἀποτύχῃ αὐτῷ καί τις
 αἰθερία

αὐθροῦται, ὅτι ἀπλῶς καὶ αἰσθημένως καὶ βυθ-
μῶς βιοῖ, ὅτε χαλεπαίνῃ τινὶ τῶν, ὅτε πα-
ρατρίπτῃ τ' ὁ δ' ὅτ' ἀγούσης ὑπὶ τὸ τέλος τῆς
βίης, ἐφ' ὃ δ' εἰ ἐλθὲν καὶ θάρον, ἡσύχον, βύλυτον,
ἀβιάσως τῇ ἐαυτοῦ μοίρᾳ σιωπηροσμεῖον.

ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙ- νου αὐτοκράτορος, τῶν εἰς ἐαυ- τὸν Βιβλίου δ'.

Ο εἶδον κυριεύον, ὅταν κατὰ
φύσιν ἔχῃ, ὅπως ἐσηκε πρὸς
τὰ συμβαίνοντα, ὥστε αἰεὶ πρὸς
τὸ δυνατὸν ἐδιδύμηνον μετα-
τίθεσθαι ῥαδίως. ὕλιν γὰρ
ἀρτετα γαλίῳ ὀδεμίαν φιλεῖ· ὁ γὰρ ὀρμαῖ ἄ
πρὸς τὰ ἡγούμενα μετ' ὑπεξαίρεσις, τὸ δὲ αἰ-
τισαρόμλον ὕλιν ἐαυτῷ ποιεῖ. ὥσπερ τὸ
πῦρ, ὅταν ὑπὸ κρητῇ ἢ ἐπεμπιπτόντῃ, ἐφ' ὧν
αἷ μικρὸς ἢς λύνῃθ' ἀβέεσθαι. τὸ δὲ λαμ-
πρόν πῦρ, τὰ ῥα ἰσχυροῦσιν ἐαυτῷ τὰ ὑπὸ
φορέμλα, καὶ κατὰ ἡνάχρουν, καὶ ἰσχυρῶν ἐκείνων ἢ
μεῖζον ἡρῇ. Μηδὲν οὐ ἐργημα εἰκῇ, μηδὲ ἄλλως ἢ
κ' ἀεὶ ῥα ἡμᾶ συμπαρωλεῖν τ' τέχνης οὐ ἐργά-
σθαι. Ἀναχωρήσεις αὐτοῖς ἡγεῖσιν ἀγροικίας,
μ ε καὶ

18: ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

ἐν αἰμαλὺς, καὶ ὄρη· εἰώθας ὃ δὲ σὺ τὰ ζῷα ὡς
 πα μολίσα ποθεῖν. ὅλο ὃ ὅσο ἰδιωπκώτα
 τὸν ὄσιν, ἵζόν ἥς αὐτὸς ὥρας ἐδεληόης εἰς ἑαυτὸν ἀ-
 ναχωρεῖν. ὁδομοῦ γὰρ οὔτε ἡσυχιώτερον, οὔτε
 ἀπραγμονέστερον ἀνθρώπων ἀναχωρεῖ, ἢ εἰς
 τὴν αὐτὴν ψυχὴν· μάστιγ' ὅστις ἐχει ὄντον τοιαῦ-
 τα, εἰς ἀἐγκύψας, οὐ πάσῃ θύμαρεια δύδυσ
 γίνεται· πλὴν δὲ θύμαρεια ὅσον ἄλλο λέρω, ἢ
 θύκοσμίαν. Συνεχῶς ἐν δίδου σεαυτῷ τοῦ πλὴν
 πλὴν ἀναχώρησιν, καὶ ἀνάνιον σεαυτὸν. Βραχίει
 δὲ ἐστὼ καὶ ποιχειώδη, ἀ δύδυσ ἀπαντήθονται,
 αἰρέσει εἰς τὸ πᾶσεν αὐτῷ ἀρκλύσαι, καὶ
 ἀρκλύσαι σε, μὴ δυσχεραίνονται ἐκείνοις ἐφ' ὅ
 ἐπ' ἀνδρῆ. Τίτι γὰρ δυσχεραίνεις; τῇ τῇ αὐ-
 θεώπων ρακία; ἀναλογισάμεθα τὸ κρίμα, ὅτι
 τὰ λογικά ζῶα ἀλλήλων ἐνικον γέρονται· ἢ ὅ-
 τι ἢ ἀνέχεται μέρ' ὅτι δικαιοσύνης· ὅτι
 ἄκοντες ἀμαρτάνουσι, καὶ πόσοι ἤδη διεχέον-
 ται, ἔποπθύνονται, μισήονται; δι-
 δοραματίζονται ἐκτίται, τετέφρονται, πάντα
 ποτὶ· ἀλλὰ καὶ τοῖς ἐν τῷ ὄλῳ ἀποσημασίαις
 δυσχεραίνεις, ἀναποσάμεθα τὸ διεχέοντον,
 ἢτοι πύροια, ἢ ἀπομαρ, ἢ ἵζ ὅσον ἀπαδείχθη,
 ὅτι ὁ νόμος ὡς ἐνέφελος. ἀλλὰ τὰ θεματικά
 ἐν ἀψεται; ἐπ' οἰνοόους ὅτι ἐν ἡδονῇ γινῶ λεί-
 πει ἢ τραχέως κινουμένη πιδίμα πῇ διάνοια,
 ἐπα-

ἔπειδ' αὖ ἄπαξ ἑαυτὴν ἀφ' ἑλπίδος, καὶ γνώσει
 πλὴν ἰδὼσαν Ἰουδαίαν. καὶ λοιπὸν ὅσα πρὶ τῷ
 θανάτῳ καὶ ἡδονῆς ἀκρόασις, ὡς συγκατέθου. Ἀλλὰ
 τὸ δεξιότατον σε πειρασάσθαι. ἀπὸ τῶν εἰς τὸ ταί-
 χθ' τῆς παύσεως λήθης, καὶ τὸ χάθ' τῆς ἐφ'
 ἐκείνῳ ἀπείρου αἰῶνος, καὶ τὸ κοινὸν τῆς
 ἀπὸ πᾶσι καὶ τῶν θύματά εἶναι καὶ ἀκριβέστε-
 ρ' ἐφ' ἡμῶν δοκούντων, καὶ τὸ σκοπὸν τῶν πάντων αἰ-
 ποδωτέον. ὁλοτε γὰρ ἡ γῆ σιγῇ, καὶ ταύ-
 τας πόλιν γωνίδιον ἢ καὶ οἰκίαν αὐτῆς; καὶ οὐ ταύ-
 ρα πάντες, καὶ οἱ οἱ τινες αἱ ἐπιμαρτυρίαι; Λοιπὸν
 ἐν μέμνη τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς ἐν ἑστέῳ ὁ
 ἀφ' ἑλπίδος ἑαυτῆς, καὶ πρὸ πάντων μὴ πῶ, μη-
 δὲ καὶ ταπεινῶν, ἀλλὰ ἐλθὺν δεῖξ' ἑσέ, καὶ ὅρα
 τὰ πρᾶγματα ὡς αἰὲρ, ὡς ἀνθρώπων, ὡς τῶν
 λίθων, ὡς θνητῶν ζώων. Ἐν δὲ τοῖς πρὸ χειροτά-
 τοις εἰς ἃ ἐγκύβητος, ταῦτα ἐστὶν τὰ δύο. ἐν μὲν, ὅ-
 τι τὰ πρᾶγματα οὐχ' ἀπὸ τῆς φύσεως, ἀλλ'
 ἐξ ἐξουσίας ἀφ' ἑλπίδος. αἱ δὲ ὁχλήσεις, ὅτι μόν-
 ος τὸν ὁδὸν ἀπολήψεται. ἔτι δὲ, ὅτι πάντες
 ταῦτα ὅσα δεῖξαι, ὅτι οὐδεὶς πω μεταβαλεῖται, ὅ-
 τι οὐκ ἔστιν. καὶ ὅτι ἡ δὴ μεταβολαὶς αὐ-
 τὸς παρατετύχηκε, (ὡς καὶ ἡ ἀποκαταστάσις. ὁ
 κόσμος, ἀλλοίωσις. ὁ βίος, ἐκτελέσις. Εἰ
 τὸ πορὸς ἡμῶν καὶ τὸν, καὶ ὁ λόγος καὶ ὁ
 λογικὸς ὁ μὲν καὶ ὁ ὅτι, καὶ ὁ πρὸς καὶ
 καὶ

κῆς τῇν ποιητέων, ἢ μὴ λόγος κρινός· εἰ ἴδωρ,
 καὶ ὁ νόμος κρινός· εἰ ἴδωρ, πολιταὶς δὲ μὲν· εἰ
 τῆς, πολιτὸν δὲ πινθὺς μετέχουσιν· εἰ τῆς,
 ὁ κόσμος ὡσαύτως πόλις ἔστι· πινθὺς γὰρ ἄλλου
 φῆσαι πινθὺς, δὲ τῇν ἀνθρώπων παύλινθὺς κρι-
 νοῦ πολιτὸν δὲ μετέχειν; ἐκείθεν ὃ ἐκ τῆς
 κρινῆς ταύτης πόλις, καὶ αὐτὸ δὲ νοερόν καὶ
 λογικὸν καὶ νομικὸν ἡμῖν, ἢ πόθεν; ὅσοι ποῖ γοῖ
 δὲ γὰρ δέ μοι ἀπὸ πινθὺς ἀρμενίαις, ὅ
 δὲ ὑγρόν ἀφ' ἐπὶ τοῦ τοιχείου, καὶ τὸ πινθὺν
 καὶ ἀπὸ πηγῆς πινθὺς, καὶ τὸ διερῶν καὶ πυρῶ-
 δος ἐκ πινθὺς ἰδίας πηγῆς (ἐκεῖ γὰρ ἐκ τῆς μη-
 δος ὁρᾷται, ὡσαύτως ἐκ τῆς οὐκ ὄν ἀπὸ
 χεῖται) ἔτω δὲ καὶ τὸ νοερόν ἡκεῖ ποῖ. ὁ θά-
 νατος τοῦτο, οἷον γλῆσις, φύσεως μυστήριον,
 σύγκρισις ἐκ τῇν αὐτῇ τοιχείων ἐς ταῦτα, ὅ-
 λος δὲ ἐκ ἐφ' ὃ ἀπὸ αἰσχυρῶν. ὃ γὰρ πᾶς τὸ
 ἐξῆς τῶ νοεῶ ἰσχύει, ἐκεῖ πᾶς τὸν λόγον τὸ πᾶ-
 σκεῖν ταῦτα ἔτῳς ἔπειτα τὸ τοιοῦτον πᾶσι
 γίνεσθαι ἢ ἀνάγκη. ὁ δὲ τῆς μὴ δέλφον, δέλφ
 τὸν συνκλῶ ὅπῃ μὴ ἔχειν. ὅλως δὲ ἐκείνο μὲν
 ὅ, ὅπῃ ἀπὸ ὀλίγου χρόνου καὶ σὺ καὶ ἔτῳς τεθνή-
 ξωτε· μὲν βραχὺ δέ, ἐκεῖ ὄνομα ὑμῶν ἔπειτα
 φθίσκει. Ἄρον τὸν ὑπολήψιν, ἢ τὸν βέλταμ-
 μαί. Ἄρον τὸν βέλταμμαι, ἢ τὸν βλάστη. ὁ χεῖρα
 αὐτῇ ἐαυτῇ ἀνθρώπων ἐπὶ τοῖς, τῆς ἐκεῖ τὸ βίον
 αὐτῇ

αὐτῷ χεῖρω ποιῇ, ὅδε βλάβη, ὅτε ἔξωθεν, ὅτε
 εἰδέν. ἡνάγκησαι ἢ τῷ συμφέροντι φύσις
 τῷ το ποιῇν· ὅτι πάντες οὐ συμφαινέουσι, δικαίως
 συμβαίνει. ὅθεν ἀκριβῶς πρᾶφύλακτος, θύρη-
 σεις, ὅς λέγῃ μόνον κατὰ τὸ ἔξῃς, ἀλλ' ὅτι κατὰ
 τὸ δίκαιον, καὶ ὡς αὐτὸ πᾶσι ἀχρεμόντος εἰ-
 κατ' ἀξίαν. πρᾶφύλακτε εἰς ὡς ἡξω· καὶ ὅτε
 αὐτὸ ποιῇς, σὺ τούτῳ ποιῇ, σὺ τὸ ἀγαθὸς εἶναι
 καὶ ὅτι νῦν οὐκ ἰδίως ὁ ἀγαθός, τῷ ὅτι πάλ-
 σης ἀνεργίας σῶζε. Μὴ τοιαῦτα ἔσονται με-
 τε, οἷα ὁ ὑβρίζων κτείνει ἢ οἷα σε κτείνει βλάβη.
 ἀλλὰ ἴδε αὐτὰ, ὅτι κατ' ἀλήθειαν ὅτι. δύο
 ταύτας ἐπιμότητας ἔχειν αἰεὶ δεῖ, πᾶσι μὲν,
 πρὸς εἰς πρᾶξαι μόνον, ὅπου αὐτὸς ὁ βασιλι-
 κῆς καὶ νομοθετικῆς λόγῳ ἔσονται ἀλλή-
 ῳ φιλέα ἀνθρώπων. πᾶσι δέ, πρὸς εἰς μεταξὺ,
 εἰς αὐτὰς πρὸς διόρθωσιν καὶ μεταγῆν ἀπό τι-
 νος οἰκίσεως. Τῷ μὲν μεταγῆν, αἰεὶ ἀπὸ
 τινος πιθανότητι ὡς δικαίου, ἢ κρινωφελὲς
 γίνασθαι, καὶ τὰ πρᾶξις αἰεὶ μόνον εἶναι
 δεῖ, ὅτι ὅτι ἡδὺ ἢ εἰδέν ἐφαίνε. Λόγον ἔχεις;
 ἔχω. τί εἰς ὅτι; τούτου εἰς τὸ αὐτῷ ποιουῦτος,
 τί ἄλλο θέλεις; Ἐννυώσεως ὡς μέρος οὐ φαν-
 ῶσθαι τῷ γενέσθαι· μάλλον δὲ ἀναληφθῆναι
 εἰς τὸν λόγον αὐτῷ τὸν ἀπερματικὸν κατὰ με-
 ταβολῇ. Πολλὰ λιβαίνω βολαίᾳ ὡς τῷ
 αὐτῷ

189 ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ

αὐτῷ βωμοῦ, δ' μὲν προκείμεσθαι, δ' δ' ὕψος
 ρον. Διαφράξδ' οὐδὲν. Ἐντὸς δέκα ἡμέρας
 θεὸς αὐτοῖς δοῖς, οἷς νῦν θείοις καὶ πίθη-
 κας, ἐὰν ἀναγκάμῃς ὑπὲρ τὰ δογμάτα, καὶ τὸν
 σεβασμὸν τῷ λόγῳ, μὴ ὡς μύρια μέλλωας ἔτε-
 λειν. τὸ χρεῶς ἐπίσπεται, ἕως ζῆς, ἕως ἐξίστη,
 ἀγαθὸς γένῃ. Ὅσπιν ἀρχαίαν κερδαίνῃς μὴ ἐλπί-
 πων, τί ὁ πωλησίον εἶπεν, ἢ ἐπράξεν, ἢ διανοήθῃ.
 ἀλλὰ μόνον τί αὐτὸς ποιεῖ, ἵνα αὐτὸ τῷ δό-
 καμον ἢ, καὶ ὅσπον, ἢ κατὰ τὸν ἀγαθὸν μὴ μέλασθαι
 ἴθι. πωρεβλέπειται, ἀλλ' ὑπὲρ τῷ γρημμῷ
 τρέχῃ ὁρθόν, μὴ διεξιμῶν. Ὁ πόσις τῷ ὑ-
 στεροφημίαν ἐπιμνήσθαι φανταίνεται, ὅτι ἐ-
 κείνῳ τῇ μνημῶν αὐτῷ τὰ χίστα καὶ αὐ-
 τὸς ἀρθάνεται. εἶτα πάλιν καὶ αὐτὸς ὁ ἐκεί-
 νον ἀρθάνεται, μέχρι καὶ πᾶσαι ἡ μνήμη ἀ-
 προσβῇ. Διὰ ἐπισμῶν καὶ σβεννυμίων περὶ οὐρα.
 Ὑποθού δ' ὅτι ὁ ἀδάναιτο ἢ οἱ μνημῶν, οἱ
 ἀδάναιτο δ' ἡ μνήμη, τί ἐν τῷ πρὸς σε, καὶ
 ἐδὲν λέγω ὅτι πρὸς τὸν τεθυκτότα, ἀλλὰ πρὸς
 τὸν ζῶντα. τί ὁ ἐπαινέσθαι. πάλιν ἀρχὴ δι' οἰκονο-
 μίαν πινά· παρὸν γὰρ νῦν ἀκαίρως τῷ φησι-
 κῷ δοσιν, ἄλλου πινὸς ἐχόμενον λόγῳ λησιπών.
 Πάλιν δ' καὶ ὁ πωρεβῶν καλὸν, ὅτι ἐαυτῷ καλὸς
 ὄσι, καὶ ἐφ' ἐαυτῷ κατὰ λήγῃ, ὅτι ἐχον μόνος ἐαυ-
 τῷ ἐν ἐπαινον. ὅτε γοῦν χεῖρον ἢ κρείττονος γίνε-
 ται

τὰς δ' ἐποιούμενον. τὸ τὸ φημι καὶ ὑπὲρ τῆς κοι-
 νότατον καὶ ὅσον λεγομένων· οἷον ὑπὲρ τῆς ὑλικῆς,
 καὶ ὑπὲρ τῆς τεχνικῆς καὶ ταισθευασμώτατος.
 τὸ δὲ δι' ὄντως καλὸν πρὸς χρεῖαν ἔχει, οὐ μάλ-
 λον ἢ νόμος, οὐ μάλλον ἢ ἀλήθεια· οὐ μάλλον
 ἢ οὐνοια, ἢ αἰδώς, τί τούτῃν διὰ τὸ ἐπαινεῖσθαι
 καλὸν ἔστιν, ἢ ψεγόμενος φθείρεται; σμαραγ-
 διον γὰρ ἐαυτοῦ χεῖρος γίνεται, εἰ μὴ ἐποιῶν-
 ται; τί δὲ χρυσός, ἐλέφανς, πορφύρεα, μαχαί-
 ριον, ἀνδύλιον, δισκορύχιον; εἰ δὲ χαλκὸν οὐκ
 αἰψυχαι, πῶς αὐτὰς ἢ ἀϊδίου χωρεῖ ὁ ἀν-
 τὴν ὅς ἢ γῆ χωρεῖ τὰ τῇν ἐκ τούτου αἰώνος
 διαπλομένων σώματα· ὥστε γὰρ οὐδαμῶς, ἢ
 τούτῃν πρὸς ἡν τινὰ ὑποδραμονίῳ μεταβολῇ καὶ
 διάλυσις χωρεῖ δὴ τοῖς νεκροῖς ποιῇ, ὥστε αἰ-
 εὶς ἐν αἰερα μεθυσάμεται ψυχαι, ἐπὶ πόδας
 συμκείμεναι μεταβάλλουσι, καὶ χιόνται, καὶ
 ἐξάπτονται, εἰς τὸν τῇν ὅσον ἀπερματικῆς
 λόγον ἀναλαμβάνονται. καὶ τῶν τὸν ῥόπον
 χωρεῖν τὰς πρὸς οἰκιστομέναις πρὶν χονσι. τὰ
 δ' αὖ τινες ἀρκεῖναι το, ἐφ' ὑποδραμονίῳ τὰς ψυ-
 χὰς δαμονίῳ. καὶ ὅς μὴ μόνον οὐθυμεῖσθαι δ' πλῆ-
 θος τῆς διαπλομένων ὥστε ὁματάων, ἀλλὰ ὅς
 τῆς ἐκείνης ἡμέρας ἐσθιομένων ζώων, ἐφ' ἡμῶν τῶν
 ὅς τῇν ἄλλων ζώων. ὅσος γὰρ ἀριθμὸς κατὰ να-
 λίσκεται, καὶ ὥστε πῶς διαπύεται ἐν τοῖς τῶν
 τῆς φωνῆς

491 ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΟΝΙΝΟΥ

τριφομλίων σώμασι, καὶ ὁμοφρ δέχεται ἡ χεὶρ αὐτῇ. Διὰ τὰς ὑβραιματώσεις, διὰ τὰς εἰς δ' αἰρωδεις ἢ πυρωδεις ἀλλοιώσεις. πὺς ὡδὶ πύ-
 του ἢ ἰσουλία τ' ἀληθείας; διαίρεσις εἰς τὸ ὑλι-
 κύν, καὶ εἰς τὸ αἰπώδες μὴ ἀκρῶς ἐμειναι, ἀλλ' ὡδὶ
 πύσης ὁρμῆς εἰς δίκαιον ἀκρῶς διδόναι. Ὁ ὡδὶ
 πύσης φαντασίας σώζειν τὸ κατὰ ληπτικόν. Γαῖ
 μοι (ὡς αὖ μόνος; ὁ σοὶ θυάεμεσον ὅτι, ὡς κόσμῳ. ὅ
 δὲν μοι πρῶτον, ὅδε ὅλμων, τὸ σοὶ θυκαροῦς.
 πᾶν μοι κατὰ τὸς, ὁ φέρουσιν αἱ αἰώραι. ὡς φύ-
 σις, ἐκ σὺ πᾶντα, ἐκ σοὶ πᾶντα, εἰς σὺ πᾶν-
 τα. ἐκένθ' μὲν φησι, πᾶσι φύλῃ κέντροπθ'.
 σὺ ὅδε ἐρεῖς, ὡς πᾶσι φύλῃ διός; Ὀλίγα πρῶτος
 φησιν, εἰ μέλεις διθυμῆσαι μὲν εἰς ἀμεινόν φου-
 ἀναγκαῖα πρῶτος, καὶ ὅσα ὁ τῷ φύσει πᾶσι
 πικρὺ ζῶσ λόγθ' αἰρεῖ, καὶ ὡς αἰρεῖ. τῷ γὰρ εἰ
 μόνον πᾶν ἀπὸ τῷ καλῶς πρῶτος διθυμῆσαι
 φέρει, ὁμῶς καὶ πᾶν ἀπὸ τῷ ὀλίγα πρῶτος. τὰ
 πᾶσι εἰς τὸ ὡς λέγομεν καὶ πρῶτος, ἐκ ἀναγ-
 καῖα ὄντα, εἰς πὺς πᾶσι εἰς, διθυμῆσαι τῷ καὶ
 ἀταρκατότῳ εἶναι. ὅθεν δ' εἰ καὶ πρῶτος εἰ-
 αὐτ' ὡς μὲν μνησθῇ, μὴ πὺς τῷ εἰς τὸ ἀναγκαῖον.
 Δεῖ ὅδε μὴ μόνον πρῶτος τὰς μὴ ἀναγκαῖας πᾶσι
 αἰρεῖν. ὁμῶς καὶ φαντασίας. ὅπως εἰς ὅδε πρῶ-
 ξεις πρῶτος εἰς παρὰ τὸν θῆτον. πᾶσι πᾶσι
 σοὶ χεῖρ καὶ ὁ τῷ ἀγαθοῦ ἀνθρώπων βίθ'.
 τῷ

τῷ ἀρκυμυλῶνι μὲν τοῖς ἐκ τῆς ὁλθρῆς ἀρκυμυ-
 μῶνις, ἀρκυμυλῶνι δὲ τῇ ἰδίᾳ πράξει δ' καὶ αὐτῇ
 ἀρκυμυλῶνι. ἑώρακας ἐκείνην, ἴδε καὶ ταῦ-
 τα. Σίαυτῶν μὴ τάρσασε. ἄπλωσθ' σεαυτὸν
 ἀμαρτάνει πῃ; ἑαυτῷ ἀμαρτάνει. Συμβεβηκό-
 ται π' καλῶς, ἐκ τῆς ὁλθρῆς ἀπ' ἀρχῆς τοῖς συγ-
 καθέμαρτο, καὶ συνεκλήροτο πάν τὸ συμ-
 βῆναι. Τὸ δ' ὅλον βραχὺς ὁ βίος· κερδαίνειον
 τὸ πῶν (ὡς ἄλλο γισία καὶ δίκη, νῆφει ἀνέμῳ).
 ἦτοι κόσμος ἀφ' ἑταίρου γινώσκῃ; ἢ κυκλῶν, συμ-
 ποφορημῶς μὲν, ἀλλὰ κόσμος. ἢ οὐ γινώσκῃ
 πῃ κόσμος ὑφίσταται διῶκα; οἱ δὲ τῷ πάντι ἀ-
 κοσμία; καὶ ταῦτα, ὅπως πάντῃ δὲ κακε-
 μῶν καὶ δὲ κακεχυμῶν ἐσὶν συμπαθῶν. Μίλαρ
 ἦθος, θῆλυ ἦθος, πόδισκελεις ἦθος, θηριώδεις,
 εὐσκηματῶδεις, παιδαρειώδεις, εὐλακκῶν, κῆ-
 δηλῶν, βωμολόχων, καπιλικῶν, τυραννικῶν. Εἰ-
 ξένος κόσμος ὁ μὴ γνωρίζει τὰ οὐ αὐτῷ ὄντα,
 ἔχ' ἢ πονξένος, ἐὶ ὁ μὴ γνωρίζει τὰ γινόμενα,
 φυχῆς ὁ φθύνει τὸ πολιτικὸν λόγον, τυφλὸς
 ὁ καταμύων τῷ νοεῖν ὁμματι. πῶχός ὁ οὐδέ τις
 ἑτέρου, καὶ μὴ πάντα ἔχων πρὶ ἑαυτῷ τὰ εἰς δὲ
 βίον χρήσιμα. ἄποσημα κόσμου ὁ ἀφίσταται,
 καὶ χωρίζων ἑαυτὸν τῇ κοινῇ φύσει λόγος, ἀφ' ἑ-
 τέρου δύσσειν τοῖς συμβαίνουσιν. ἐκείνη γὰρ φέρει τὸ
 το, ἢ ἐσὶν ἡνεγκον. ἀπόδημα πόλεως ὁ τῇ ἰδίᾳ
 ἡνεγκον

ψυχῇ τῆς τῶν λογικῶν ἀρχαίων, μᾶς ὅσης
 ὁ μὲν χρεῖς χιτῶν θ' αὐλοσσοφῇ, ὁ δ' ἄλλος βι-
 βλῆς, ἅλθ' ὅτως ἡμίγυμνθ' . ἀρτους ἐκ
 ἔχω φησὶ, καὶ ἐμμενῶ τῷ λόγῳ. ἐγὼ δ' τροφὰς
 τὰς ἐκ μαθημάτων ἐκ ἔχω, καὶ ἐμμενῶ. τὸ τε-
 χνίον δ' ἑμαυτοῦ φίλῳ, τὸ τῷ περὶ ἀναπαύσεως, τὸ
 δ' ὑπολογιστῶν τῶν βίβων διέξελθε, ὡς θεοῖς καὶ ἡμεῖς
 τε βροτῶν τὰ σεαυτῶν πάντα ἵδμεν ὅλης τῆς ψυχῆς,
 ἀνθρώπων δ' μηδ' αἰὲς μήτε τύραννον, μήτε δὲ
 λαὸν ἑαυτῶν καὶ διδασκῶν. Ἐπινόησεν λόγος χάριν ὅθεν
 ἡμεῖς οὐκ ἐπασσάντες καὶ κερῶν, ὅθεν ταῦτα πάντα
 γαμουῦντας, παροδὸν βροτῶντας, νοσούντας, ἀφ-
 θνήσκοντας, πολεμούντας, ἐροτάζοντας, ἐμπο-
 ρεομύνας, γεωργουῦντας, κολακδύοντας, αὐθα-
 διαζομύνας, ὑποπθύνοντας, ὑπερβλύνοντας, ἀ-
 ποθανεῖν πνῆες δύχομύνας, γογγύζοντας καὶ τοῖς
 ἡρώουσι, ἐρωτῶντας, δημοσιεύοντας, ὑπατίαις,
 βασιλείαις ὑπὸ δουλεύοντας. ἐκαστὸν ἐκείνους καὶ ὁ τῶν
 βίβων, ἐκ ἐπὶ ὁδῶν. Πάλιν καὶ ὅθεν καὶ κερῶν ὅθεν
 τράϊαντος μετὰ ἐκείνῳ πάλιν τὰ αὐτὰ πάντα. τε-
 ρνικὰ καὶ ἐκείνους ὁ βίβων. ὁμοίως καὶ τὰς ἄλλας ὑπὸ
 γραφὰς χρόνων καὶ ὅλων ἐθνῶν ὑπὸ θεωρῶν καὶ ἐλέ-
 γων πόσοι καὶ τὰ δένδρεα, μεταμικρὸν ἔπεσον,
 καὶ ἀνελύθησαν εἰς τὰ τοιχεῖα. Μάλιστα δ' ἀναπο-
 λητέον ἐκείνους οὓς αὐτὸς ἔγνωσεν καὶ ἀπομύνας,
 ἀφ' ὧντας ποιεῖν τὸ κατὰ τὴν ἰδίαν καὶ τὰς κοινὰς
 ἐξουσίας

τὰς ἀπείρους ἔχουσιν, ὅτι τὰς ἀρετὰς. Ἀνα-
 γκαζόντων δὲ τὸ μεμνησθαι, ὅτι καὶ ἡ ὑποδοχὴ καὶ
 ἐκείνην πρᾶξιν, ἰδίαν ἀξίαν ἔχει καὶ συμμετείαν.
 ὥτως γὰρ οὐκ ἀφροσύνησε, ἐὰν μὴ ὑπὸ
 πλεονεξίας προσῆκε πρὸς τὰ ἐλαττω καὶ τὰ γνή-
 αῖ πάλαι βωθήεις λέξεις, γλωσσήματα νῦν.
 ὥτως ἐν καὶ τὰ ὀνόματα τῶν πάλαι πο-
 λυμήτην, νῦν τῶν πινὰ γλωσσήματα ὅσιν.
 Κάμιμος, Καίως, Οὐόλεος, Λεονάτος.
 καὶ ὀλίγον καὶ Σκιπίων, καὶ Κάλτων, ἔτα
 καὶ Αὔγουτος, ἔτα καὶ Ἀδριακός, καὶ Ἀντω-
 νίνος. ὁ δὲ καὶ γὰρ πάντα, καὶ μυθώδη τα-
 χύ γινετο. ταχὺ καὶ παλαιὴς λήθη καὶ τέχνη.
 καὶ ταῦτα λέγω ὑπὸ τῆς θαυμαστῆς πῶς λαμ-
 φάντην. οἱ γὰρ λοιποὶ ἅμα τῷ ἐκπνέουσι,
 αἱ τοὶ, ἅπυτοι. τί καὶ ὅσιν ὅλως τὸ ἀέμνητον; ὅλον
 κενόν. τί δὲ ὅτι πρὸς ὁ δὲ ἀποδιδῶν ἐσφίρεται;
 ἐν τῷ, διαόσια δικαία, καὶ πρᾶξεις κρινονικαί,
 καὶ λόγος οἷος μήποτε διαφύσασθαι, ὅτι διάθεσις
 ἀπαρομυλὴ πᾶν δὲ συμβαίνειν ὡς ἀναγκαῖον,
 ὡς γνώμενον, ὡς ἀπ' ἀρχῆς βουούτης καὶ πηγῆς
 ῥέον· ἐκὼν σεκυτὸν τῇ κλωδοῖ στυεπιδίδει,
 πρὸς τὸν βωθήειν, οἷς ποσὶ πρᾶγμασι βέ-
 λεται· πᾶν ἐφ' ἡμῶν, καὶ τὸ μνημονεύον, ὅτι τὸ
 μνημονοδόμειον, θεῶν διωκεῖς πάντα καὶ με-
 ταβολὴν γινόμενα γίνεται. ὅτι ἐξίτου ἀνοήτως,

ὅπ' ἔδεν ἔτως φιλεῖν τῇν ὄλθον φύσιν, ὥς δ',
 τὰ ὄντα μεταβάλλει, καὶ ποιεῖν νέα ὄρματα.
 σπέρμα γὰρ τρόπον πᾶσι πᾶν ὃ ὄν τ' ἔξ αὐτῶ
 ἔθρονον. σὺ δὲ μόνον σπέρματα φαντάζει, τὰ
 εἰς γλῶ, ἢ μήτραν καὶ μεταλλόμενα· τὸ τὸ ἵλιον
 ἰδωπικόν. Ἡδὴ τέθνηξεν, καὶ ἔπω ἔτι ἀπλῶς,
 ἔτι ἀπαράχτος, ἔτι ἀνύποπτος τῶ βλαβιῶναι
 αὐτῷ ἔξωθεν, ἔτι ἰλίως πρὸς πάντας· ἔτι τὸ φρο-
 νεῖν αὐτῷ μόνῳ τῷ δικαίῳ παραγεῖν πειόμενος. Τὰ
 ἡγεμονικά αὐτῇ διαβλεπτε, καὶ εὖ φρονί-
 μως, οἷα μὲν φθύγουσιν, οἷα δὲ διώκουσιν. Ἐν ἄλ-
 λοτείῳ ἡγεμονικῷ κακὸν σὸν ἔχ' ὑφίστατο, ἔξ
 μὲν αὖ πινι τροπῇ καὶ ἐτεροιώσει τὸ πᾶν ἔχον-
 τος. τοῦ ὄντος· ὅπως τὸ πᾶν κακὸν ἔσθλαμβαίον
 οἶδσι. τὸ τὸν μὴ ἔσθλαμβαίετω, καὶ πάντα
 αὐτῷ ἔχει· καὶ τὸ ἐγγυτάτω αὐτῷ ὃ σωματῶν
 τέμνητο, καὶ τὸ, ὅλα πύσκητο, σήπητο, ὁμοῦ τὸ ἔ-
 σθλαμβαίον πᾶν τὸ τῇν μέριον, ἡσυχάζετω.
 οἶδον οἶδσι. κρινέτω μήτε κακὸν πίνειν, μήτε ἀ-
 γαθὸν, ὃ ἐπίσης διυάται κακῷ αὐτῷ· ὃ ἀγα-
 θῷ συμβαίνειν. ὃ γὰρ καὶ τῷ κατὰ φύσιν εἰσιῶν ἐπί-
 σης συμβαίνει. ἔτι τῷ κατὰ φύσιν ὄσιν, ἔτι πᾶν
 φύσιν. ὥς αὖ ζῶν τὸν κόσμον, μίαν ἔσσαν, καὶ ψυ-
 χλὴν μίαν ἐπέχον, συνεχῶς ὠδινοῦσιν. καὶ πῶς
 εἰς αἰδοῖσιν μίαν, τὴν τῶν πάντων ἀναδίδο-
 νται, καὶ πῶς ὁρμήμι· πάντα πλάσσει. ὃ πῶς
 πάντα

πάντα πάντῃ τῇ γνομόνῳ (σωαίπα. καὶ
οἳ ἄνθρωποι καὶ συμμήνουσι. ψυχάειον
ἐκαστον νεκρὸν, ὡς ἐπικτητῶ ἐλκεν. ἔ-
δωκεν κακὸν τοῖς ἀμαρτωλοῖς γνομόνῳ. ὡς ἔ-
δωκεν ἄνθρωπον ἐκ μαρτυρίας ὑποσταμένοις. Ποτα-
μός τις ἐκ τῆς γνομόνῳ ἐρῶμα βίαιον οὐκ αἰών.
ἅματε γὰρ ὥφθη ἐκαστον καὶ πρηνήν, ὅτι ἄλλο
πρὸς φέρειται, τὸ δὲ ἐκτελεσθῆναι. Γὰρ τὸ συμ-
βαίνειν ἔτι (σωαίπα καὶ γνώριμον, ὡς τὸ ῥό-
δον ἀπὸ τῶ ἐκεί, καὶ ὁ πόρος ἀπὸ τῶ ἄλλου. τοῖς
γὰρ ἐν νόμῳ, καὶ θάνατος, καὶ βλασφημία. ὅ-
τι ἡδυσία, ὅσα αὖτε μωρὸς διφραίνῃ ἢ λύπει-
ται ἔξῃς αἰῶνις προηγουμένοις οἰκείως ἡδύ-
νεται. ὅτι γὰρ οἷον καὶ εἰς θάνατον τις ὅτιν ἀπε-
τημένος, ὅτι μόνον τὸ κατὰ γνομόνον ἐκτελε-
σθῆναι. ἀλλὰ (σωαίπα ἐν λόγῳ, ὅτι ὡς (σωαίπα
(σωαίπα μωρὸς τὰ ὄντα. ἔτι τὰ γνόματα
ἐκαστον, μετὰ, ἀλλὰ θάνατος τινος οἰ-
κείως ἐμφαίνῃ. Αἰ τοῦ ἡρακλείτου μεμνη-
σθαι. ὅτι γὰρ θάνατος ὅτιν γενέσθαι. καὶ
ὅτιν θάνατος αἶρα γενέσθαι. καὶ αἶρος,
πῦρ. καὶ ἔμπαν. Μεμνησθῆναι καὶ τῶ ἡδύ-
λαι θάνατον ἢ ὅτιν ἀγεί. καὶ ὅτι ἐκ μάλιστα
διωκῶς ὁμιλεῖσι λόγῳ, τῶ τὰ ὅλα διοικῶ-
ντι, τούτῳ ἐκτελεσθῆναι. καὶ οἷς κατ' ἡμέραν
ἐκτελεσθῆναι, ταῦτα αὐτοῖς ἐκτελεσθῆναι. καὶ

ὅτι ὁ δὲ ὥσπερ καθύδοντας ποιεῖν καὶ λέ-
 γειν. καὶ γὰρ τότε δοκοῦμεν ποιεῖν καὶ λέγειν,
 καὶ ὅτι οὐδὲ παύδας τοκέων ὧν τῷ ἔστι κατὰ
 ψιλὸν καλὸς πῖρρὸν φάμεν. ὥσπερ εἴτις
 σοὶ θεῶν εἶπω, ὅτι αὖριον θεοθήκη, ἢ παύ-
 τως εἰς τείτῳ, ἢ ἔτ' αὖ πρὸς μέγα ἐποιοῦ,
 ἢ εἰς τείτῳ μάλλον, ἢ αὖριος, εἰγεμένη ἔχ-
 τως ἀγλυνῆς εἰς πόδον γὰρ ὅτι ἡ μεταξὺ; ἔτως
 καὶ τὸ εἰς πολλοσὺν ἔως μάλλον, ἢ αὖριος, μη-
 δὲν μέγα εἶναι νόμιζε. Ἐννοεῖν σιωπῶντος· πόσοι
 μὲν ἰατροὶ ἀρετὴν ἔχουσιν, πολλοὺς τὰς ὁφρῦς
 ὑπὲρ τῇ ἀρετῶν συναλλογῶντες. πόσοι δὲ μα-
 θηταὶ καὶ, ἄλλων θανάτους ὥς τε μέγα προει-
 πόντες; πόσοι δὲ φιλόσοφοι πρὸς θανάτου ἢ ἀ-
 θανάτου μυστῶν ἀφαινεύμενοι; πόσοι δὲ ἀει-
 σῆς πολλὰς ἀρετὰς ἔχοντες; πόσοι δὲ τύραννοι
 ἰσχυροὶ ψυχῶν μετὰ δεινοῦ φρονήματα ὥς
 ἀθάνατοι κεχρημένοι; πόσοι δὲ πόλεως ὅλαι,
 ἢ οὕτως εἶπω, τεθνήκασιν· Ἑλίκη, καὶ Πομ-
 πηίοι, καὶ Ἡρακλείων, καὶ ἄλλαι ἀναείθμη-
 τοι. Ἐπὶ δὲ καὶ ὅσους οἶδας, ἄλλον ἔτι ἄλ-
 λω, ὁ μὲν τῶν κηρύσσας, εἴτα ἰζεταίδη, ὁ δὲ
 ἐκείνον. πάντα δὲ ὡς βραχὺ. τὸ γὰρ ὅλα καπι-
 δεῖν ἅς τὰ ἀνθρώπινα ὥς ἐφήμερα καὶ θύτλη.
 καὶ ἐχθὲς μὲν μυσταίον. αὖριος δὲ τάει-
 χος, ἢ τίφρα. ὁ ἀκαταίετος ὃν τοῦτο τοῦ
 χρόνου

χρόνου κατὰ φύσιν διελεύσας, καὶ ἰλιων κα-
 ταλῦσαι· ὥς αὖ ἐ ἐλαία πέπερθε γεννημένη,
 ἐπιπην, δύφημοῦσα πλὴν ἀεγκέδαν, καὶ χάριν
 εἰδῆς τῷ φύσιν δαίμονι. ὁμοιον εἶναι τῇ
 ἄκρᾳ, ἢ διλυκεῶς τὰ κύματα προσρήσεται,
 ἢ δὲ ἐσηκε καὶ ποδὶ αὐτῷ κοιμίζεται τὰ
 φλεγμύναντα τοῦ ὕδατος. Ἀτυχὴς ὅσπερ
 πρὸ μοι ζωίῃσιν οὐμνον, δὴ δὲ δύτυχὴς ὅσπερ
 ὅτι τέττα μοι συμβεβηκός, ἄλυπός Διὰ
 πελῶ, οὔτε ἔσθ' ἔπροντ' θραυόμενος, οὔτε
 ἐπὶ φόβου μῆνος. συμβεβηκεν γὰρ τὸ ζοῖσ-
 το παντὶ ἐδιώκω· ἄλυπός δὲ ἐ πᾶσι ὡδὶ
 τέττω αὖ διετέλεισεν. Διὰ τί δ' ἐκείνο μάλλον ἀ-
 τύχημα, ἢ τὸ δύτύχημα; λέγεις ὅτι ὅλος ἀτύχη-
 μα ἀνθρώπου. ὁ δ' ἐστὶν ἀπότρυγμα τῆς φύσεως
 τῆς ἀνθρώπου. ἀπότρυγμα ὅτι τῆς φύσεως τῆς ἀνθρώ-
 που εἶναι σοὶ δοκεῖ, ὁ μὲν πρὸ τὸ βέλημα τῆς φύ-
 σεως αὐτὸ ὅτι. Τί δ' ἐ τὸ βέλημα; μεμάθηκας; μή τι
 ἐν τῷ συμβεβηκός τὸ κολύφει δίκαιον εἶναι; με-
 γαλόφυχοι; σώφρονα; ἔμφρονα; ἀπρόπρωτοι;
 ἀδιδάκτους; αἰδέμονα; ἐλθόμενοι; τ' ἄλλα αἶ
 συμπρόντων ἢ φύσις ἢ τὸ ἀνθρώπου ἀπέχει τὰ ἴ-
 δια. Μέννησολογὸν ὡδὶ παντός τὸ εἰς λύπην
 σε πεθαγμένης, τέττω χρῆσθαι τῷ δόγματι. ἐχθ-
 ρὸν τὸ ἀτύχημα, ἀλλὰ τὸ φέρειν αὐτὸ γενναίως,
 δύτύχημα, ἰδιωτικὸν μὲν, ὁμοῦς δὲ ἀνῆλικὸν βοήθη-

μα πρὸς θανάτῳ καὶ ταφρὸνσιν, ἢ αὐαπόλη-
 σις τῇ γλίφῳσ οὐδατε. αὐτὴν τῷ ζῳ. π
 ἔν αὐτοῖς πῶλεον, ἢ τοῖς ἀφῶροις; παύτως πῶ-
 ποτε κῆνται, Καδικιανός, Φάβιθ, Ιουλιανός,
 Λέπιδθ. ἢ ἔπῃς ζῳδῶς, οἱ πολλὰς ἰζλιέγκαν,
 ἔπῃ ἰζλιέχῳσαν. ὅλον μὴρόν ὅσι τὸ διάστημα,
 καὶ πῶ δὲ ὅσαν, καὶ μὴ ὅσαν ἰζαντ λαμῖνον,
 καὶ οὐ οἶω σωματίῳ; μὴ ὅσαν πῶ γμα. βλεπε
 γὰρ ὁπίσω τὸ ἀχανὲς τῶ αἰῶνθ, καὶ δὲ πῶ-
 σω ἄλλο ἄπειρον. οὐ δὲ ὅσαν, πὶ διαφῶρει ὅ
 τεῖμῶρθ τῶ τεῖμῶρνῖς. Ἐπὶ τῷ ζῳτο-
 μον αὐτὴν τρέχε. σῶνται δὲ ἢ κῆ φῶσιν. ὥσε κα-
 τὰ τὸ ὑγίαιον πῶν λέγειν ἢ πῶσαν. ἀπαλ-
 λάσει γὰρ ἢ ζῳαὐτὴ πῶδεσις, κῶπων,
 Ὁ γρατέας, Ὁ πάσις οἰκονομίας
 καὶ κῶμῖας.

ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙ- νου αὐτοκράτορος, τῶν εἰς ἑαυ- τὸν Βιβλίου ε.

ῬῬΟΟΥ ὅταν δυσόκως ἴζε-
 γείην, πρὸ χειρὸν ἔσω, ὅπῃ ὠδὶ
 ἀνθρώπου ὄντον ἐγείρομαι. ἔτε
 ὅν δυσκολαίνω εἰ παρβύρομαι
 ὡς ῥῶ ποιῆν, ὡς αἰέκεν γίγναται,
 καὶ ὡς χάρις προῆγμαι εἰς δὲ κόσμους. ἢ
 ὠδὶ τῶς κατεσκιάσμαι, ἵνα κατεκάμωι
 τοῖς σωματίοις ἐμαυτοῖς θάλπω. ἀλλὰ τοῦ-
 το ἡδίστος. πρὸς δὲ ἡδεσθαι ὅν γίγναται, ὅλως
 οὐ πρὸς ποιῆν ἢ πρὸς αἰέργειαν; οὐ βλέ-
 πεις τὰ φυτάεια, τὰ σπουδαία, τὸν μύρ-
 μινκας, τὸν ἀρχαίους, τὰς μαλίσσας, τὸν καὶ
 αὐτὰς συγκεκρυμένους κόσμον· σὺ δὲ θέλεις τὰ
 ἀνθρώπινα ποιῆν; ἢ τρεῖς ὠδὶ ῥῶ πλὴν οὐδὲ
 φύσιν; ἀλλὰ δεῖ καὶ ἀναπνεύσαι. δεῖ. ἔδωκε
 καὶ τέσσα μέτρα ἡ φύσις. ἔδωκε μὲν οἶον καὶ τοῦ
 ἐοδῆν, καὶ πίνειν· καὶ ὁμοῦς σὺ, ὑπερταμέ-
 τρη, ὑπερτα ἀρεσκῶντα παρὰ τοῦτος. οἱ ταῖς
 πρᾶξεις, ὅς ἐκ ἐπὶ δὴν ὁπότες τῶ διωκτῶ. Οὐδὲ
 φιλεῖς σεαυτὸν. ἐπεὶ τοι καὶ πλὴν φύσιν αἶνον,
 καὶ τὸ εὐλόγημα ταύτης ἐφίλεις. ἀλλοί τε τὰς

κῆς τῇν ποιητέων, ἢ μὴ λόγος κοινός· εἰ ἴδω, καὶ ὁ νόμος κοινός· εἰ ἴδω, πολιτευομένῳ· εἰ τῷ, πολιτεύματός πινθ' μετέχον· εἰ τῷ, ὁ κόσμος ὥσπερ πόλις ὅσι· πινθ' γὰρ ἄλλον φήσει τις, δ' τῇν ἀνθρώπου παύλινθ' κοινού πολιτεύματός μετέχειν; ἐκείθεν ὃ ἐκ τῆς κοινῆς ταύτης πόλεως, καὶ αὐτὸ δ' νοερόν καὶ λογικόν καὶ νομικόν ἡμῖν, ἢ πόθεν; εἴς ποδ' ἔσθ' δ' γεωδῆς μοι ἀπὸ πινθ' γῆς ἀρμεμέρις, δ' ὑγρόν ἀφ' ἐτόρου σοιχείου, καὶ τὸ πνευματικόν ἀπὸ πηγῆς πινθ', καὶ τὸ θεμιτὸν καὶ πυρῶδες ἐκ πινθ' ἰδίᾳς πηγῆς (ὅθεν γὰρ ἐκ τῆς μηδοῦς ὄρχεται, ὡσπερ μήδ' εἰς τὸ οὐκ ὄν ἀπέρχεται) ἔτω δὲ καὶ τὸ νοερόν ἢ κει ποδέν· ὁ θάνατός τοιούτος, οἷον γλῆσις, φύσεως μυσηρίων, σύγκριστις ἐκ τῇν αὐτῇ σοιχείων εἰς ταυτά, ὅλως δ' ἐκ ἐφ' ὃ ἄν τις αἰχμαθῆν· ὃ γὰρ πᾶς τὸ εἶναι τῷ νοεῷ (ὡς, ὅθεν πᾶς τὸν λόγον τ' πᾶσιν ταῦτα ἔστω ἔσθ' τοιούτῃν πᾶσι γίνεσθαι ἢ ἀνάγκη· ὁ δὲ τῷ μὴ θέλον, θέλει πᾶς συνκλῶ ὅπῃ μὴ ἔχει· ὅλως δ' ἐκείνο μένει· ὅ, ὅπῃ ὁ ὀλίγος χρόνος καὶ σὺ καὶ ἔσθ' τεθνήξωδε μὲν βραχὺν δέ, ὅθεν ὀνομαζόμενων ἔσθ' ἀφ' ὅσων· ἄρον πᾶς ὑπόληψιν, ἢ τὸ βλέμμαται· ἄρον τὸ βλέμμαται, ἢ τὸ βλέπει· ὁ χεῖρας αὐτῇ ἑαυτῷ ἀνθρώπων ὃ ποιῇ, τῷ ὅθεν τ' βίον αὐτῇ

αὐτῶν χεῖρῳ ποιῇ, ὅδε βλάβῃ, ἔτε ἔξωθεν, ἔτε
 ὁδοῖν. ἰνάγκησαι ἢ τῶ συμφέροντ' ὅ φύσις
 τῷ το ποιῇν· ὅτι πᾶν τὸ συμβαῖνον, δικαίως
 συμβαίνει. ὁ γὰρ ἀκριβῶν πρᾶφνυλασθῆς, δυνά-
 σεις, ἐ λείψ' μόνον κατὰ τὸ ἔξῃς, δὴν ὅτι κατὰ
 τὸ δίκαιον, καὶ ὡς αὐτὸ ὑπὸ πνῦ ἀκρίμωντος εἰ-
 κατ' ἀξίαν. πρᾶφνυλασε ἔν ὡς ἡρῶ· καὶ ὅτε
 αὐτὸ ποιῆς, σὺν τούτῳ ποίει, σὺν τῷ ἀγαθῷ εἶν·
 καὶ ὅτι νενόηται ἰδίως ὁ ἀγαθός, τῶ ὡδὶ πά-
 σης ἀνεργίας σῶζε. Μὴ ποιαῦται ἑπολαμεία-
 τε, οἷα ὁ ὑβρίζων κρίνειν ἢ οἷα σε κρίνειν βάλει.
 δὴν γὰρ ἴδε αὐτὰ, ὅσοι κατ' ἀλήθειαν ὄσι. δύο
 ταύταις ἐπιμοδότης ἔχειν ἀεὶ δέ, τῷ μὲν,
 πρὸς εἰς πρᾶξαι μόνον, ὅπου αὐτὸ ὅ τ' βασιλι-
 κῆς καὶ νομοθετικῆς λόγῳ ἑποβαλῆν, ἐπ'
 ὠφελείᾳ ἀνθρώπων. τῷ δ', πρὸς εἰς μεταθέσθ,
 εἰ ἀρὰ πρὸς πρᾶξαι διορθῶν καὶ μετάρην ἀπό τι-
 νῶ οἰκσεως. τῷ μὲν μετάρη γλῶ, ἀεὶ ἀπὸ
 τινῶ πιθανότητ' ὡς δικαίου, ἢ κρινωφελῆς
 γίνεσθ, ἢ τὰ πρᾶπλήσια τοιαῦτα μόνον εἶναι
 δεῖ, ὅχ ὅτι ἡδὺ ἢ ὁδοῖν ἐφαίν. Λόγον ἔχεις;
 ἔχω. τί ἔν ὅ χρᾶ; τούτου ἢ τὸ ἑαυτῶν παρῶντος,
 τί ἄλλο θέλεις; Ἐννυπῆς ὡς μέρος ὁφθαλμι-
 οῦ ἡσῆ τῷ γλῆναι· μάλιστον δὲ ἀναλκιδόνη
 εἰς τὸν λόγον αὐτῶ τὸν σπερματικὸν κατὰ με-
 ταβολῇ. Πολλὰ λιβανωθῶ βωλαίγια ὡδὶ τῶ
 αὐτῶ

189 ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΟΝΙΝΟΥ

αὐτῷ βασιλεῦ, διὰ μὲν προηγάγετο, διὰ δ' ὕστερον. Διαφύσσου δ' οὐδ' αὖ. Ἐντὸς δέκα ἡμέρας θεὸς αὐτοῖς δοξεί, οἷς νῦν θηρίοις καὶ πίθη-
κος, ἐὰν ἀνακρίμῃς ὑπὲρ τὰ δογματά, καὶ τὸν
σεβασμὸν τῷ λόγῳ, μὴ ὡς μέλαις μέλαις ἐτα-
ζῶν. τὸ χρεῶς ἐπίρρηται, ἕως ζῆς, ἕως ἔξιστι,
ἀγαθὸς γένε. Ὅσπιν ἀρχαίαν κορδαίνε, ὃ μὴ ἐλθε-
πων, τί ὁ πωλησίον εἶπεν, ἢ ἐπ' ἄξει, ἢ διανοήθῃ.
ἀλλὰ μόνον τί αὐτὸς ποιεῖ, ἵνα αὐτὸ τῷ δί-
καιον ἦ, καὶ ὅσπον, ἢ κατὰ τὸν ἀγαθὸν μὴ μέλαις
ἦθ' ὡς ἐλέγεται, ἀλλ' ὑπὲρ τῷ γεμμένῳ
τρέχον ὁρθόν, μὴ διεξιμύλον. Ὁ πῶν τὴν ὑ-
περοφημίαν ἐπ' ἡμῶν ὁ φανταζέται, ὅτι ἐ-
καστὸς τῇ μνημύων αὐτῷ ταῖς καὶ αὐ-
τὸς ἀρθάνεται. εἶτα πάλιν καὶ αὐτὸς ὁ ἐκεί-
νον διαδεξάμεν, μέχρι καὶ πᾶσα ἡ μνήμη ἀ-
προσβῆ. Διὰ ἐπ' ἡμῶν καὶ σβεννυμένων περὶ ὅσα.
Ἰσθόου δ' ὅτι ὁ ἀθάνατοι ἢ οἱ μνησκόμνοι,
ἀθάνατοι δ' ἡ μνήμη, τί ἐν τῷ πρὸς σέ, καὶ
ἐδὲν λέγῃ ὅτι πρὸς τὸν τεθνηκότα, ἀλλὰ πρὸς
δὲ ζῶντα. τί ὁ ἐποιεῖ. πᾶν ἀρχὴ δι' οἰκονο-
μίαν πινά. πᾶρδ' γὰρ νῦν ἀκαίρως τὴν φουσι-
κὴν ὁδοῖν, ἄλλου πινὸς ἐχόμενον λόγον λατῶν.
Ἦν δ' καὶ ὁ παλαιὸς καλὸν, ἵδ' ἐαυτῷ καλὸς
ἔστι, καὶ ἐφ' ἐαυτῷ κατὰ λήγῃ, ὃ ἔχον μόρος ἐαυ-
τῷ ἐν ἐπαμνον. ὅτε γουὺ χεῖρον ἢ κρείττονος γίνε-
ται

παρ' ἐπαινούμενον. τὸ τὸ φημι καὶ ὑπὸ τῷ κοι-
 νότῳ καὶ ἁλὸν λεγομένων · οἷον ὑπὸ τῷ ὑλικῷ,
 καὶ ὑπὸ τῇ τεχνικῷ κατασκευασμάτων.
 τὸ δὲ δι' ὄντως καλὸν πρὸς χρεὴν ἔχει, οὐ μάλ-
 λον ἢ νόμος, οὐ μᾶλλον ἢ ἀλήθεια · οὐ μᾶλλον
 ἢ δύνωια, ἢ αἰδώς, τί πούτῃν διὰ τὸ ἐπαινεῖσθαι
 καλὸν εἶναι, ἢ φερόμενος φθείρεται; σμαραγ-
 διον γὰρ ἑαυτοῦ χεῖρος γίνεται, ἐὰν μὴ ἐπαινεῖ-
 ται; τί δὲ χρυσός, ἐλέφανς, πορφύρεα, μαχαί-
 ριον, αὐθύλιον, δαιδύμενον; εἰ διαμένουσιν
 αἱ ψυχαί, πῶς αὐταῖς ἢ αἰδίου χωρεῖ ὁ ἀν-
 τὴν ἢ ἡ γῆ χωρεῖ τὰ τῇ ἐκ τούτου αἰώνῳ
 διαπφομένων σώματα · ὥστε γὰρ οὐδαμῶς, ἢ
 πούτῃν πρὸς ἡντινα ὑποδραμονὴν μεταβολὴν καὶ
 διάλυσιν χωρεῖ δῆλοις νεκροῖς ποιῆ, ἔως αἰ-
 εὶς ἐν αἰέρα μεδυσάμεται ψυχαί, ἐπὶ πόδας
 συμκείμεναι μεταβάλλουσι, καὶ χιόνται, καὶ
 ἰσθᾶπτονται, εἰς τὸν τῇ ὄχρον ἀπερματικῶς
 λόγον ἀναλαμβάνομεναι. καὶ τῶν τὸν ἴσως
 χωρεῖν ταῖς περὶ ζωοικισομέναις πῆρεχουσι. τὰ
 δ' αὖ τις ἀρκεῖναι το, ἐφ' ὑποθέσει τῶν ταῖς ψυ-
 χᾶς διαμεῖναι. καὶ ἢ μὴ μόνον ἐνθυμέσθαι πλῆ-
 θος τῶν διαπφομένων ἔως ἐνθάδε, ἀλλὰ ἐν
 τῇ ἐκείνης ἡμέρας ἐσθιομένων ζώων, ἐφ' ἡμῶν τῇ
 ἐν τῇ ἄλλων ζώων. ἴσος γὰρ ἀριθμὸς κατανα-
 λίσκεται, καὶ ἔως πῶς διαπίπτει οὐ τοῖς τῷ
 τριφω

191 ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΟΝΙΝΟΥ

τρεφομένων σώμασι, καὶ ὁμοῦς δέχεται ἡ χώρα
 αὐτῇ διὰ τὰς ὑζαιματώσεις, διὰ τὰς ἐν δὲ
 αἰσώδεις ἢ πυρῶδεις ἀλλοιώσεις. ἥς ὑπὸ πύ-
 του ἡ ἰσχύς τῆς ἀληθείας; διαίρεσις ἐς τὸ ὑλι-
 κὴν, καὶ ἐς τὸ αἰσώδεις μὴ ἀκρῶς ἐμμελεῖς, ἀλλ'
 ὑπὸ πάσης ὁρμῆς εἰς δίκαιον ἀκροδοῦναι. Ὁ ὑπὸ
 πάσης φαντασίας σῶζον τὸ κατὰ ληπτικόν. Γὰρ
 μοι (ὑπομνήσθ) ὁ σοὶ θύαμενον ὅτι, ὡς κόσμος. ἔ-
 δέν μοι πρῶτον, ἐπὶ ὅλμον, τὸ σοὶ ὑπαικούσ-
 ται μοι κατὰ πῶς, ὁ φέρουσιν αἱ (ὑπομνήσθ) ὡς φύ-
 σις, ἐκ σὺ πάντα, ἐκ σοὶ πάντα, ἐς σὲ πάν-
 τα. ἐκένθ' ὡς φησι, πόλις ὡς Κέντροπ' ὅ-
 συ ὅτι ἐρεῖς, ὡς πόλις ὡς διός; Ὅλιγα πρῆστέ
 φησιν, εἰ μέλλεις δι' ὑμῶν μὴδὲς ἀμεινόν φη-
 σιν ἀναγκαῖα πρῶτον, καὶ ὅσα ὁ τῷ φύσει πολι-
 πκεῖ ζῶς λόγ' αἰρεῖ, καὶ ὡς αἰρεῖ. τῷ γὰρ ἔ-
 μόνον πῶς ἀπὸ τῷ καλῶς πρῶτον δι' ὑμῶν
 φέρει, ἀλλὰ καὶ πῶς ἀπὸ τῷ ὀλίγα πρῶτον. τὰ
 πλεῖστα γὰρ ὡς λέγουσιν καὶ πρῶτον, ἐκ ἀναγ-
 καῖα ὄντα, ἐάν τις πόδι ἐλθῇ, ὡς ὁλόκληρον τῷ καὶ
 ἀταρκετόν τῷ ἔσται. ὅθεν δὲ καὶ τῷ ἐκαστῷ ἐ-
 αὐτὸ ὑπομνήσκει, μὴ πῶς ἔσται ἀναγκαῖων.
 Δὲ ὅτι μὴ μόνον πρῶτον τὰς μὴ ἀναγκαῖας πό-
 λειν. ἀλλὰ καὶ φαντασίας. ἔτι γὰρ ἐπὶ πρῶ-
 ξεις πρῶτον ἐπακούσθ' ἡτονσί. Γέρασον πῶς
 σοὶ χωρεῖ καὶ ὁ τῷ ἀγαθοῦ ἀνθρώπου βίον.
 τῷ

τῷ ἀρκυμλῖνον μὲν τοῖς ἐκ τῆς ὁλθῆς ἀρχημε-
 μείοις, ἀρκυμλῖνον δὲ τῇ ἰδίᾳ πρᾶξι δ' καὶ αὐτὴ
 ἀλαθίσει θυμῷ. ἰώρακας ἐκείνη, ἰδε καὶ ταῦ-
 τα. Σίαυτὴν μὴ τάρσασε. ἄπλωτον σεαυτὸν.
 ἁμαρτάνει τις; ἐαυτῷ ἁμαρτάνει. Συμβεβηκ-
 ῶτι καλῶς, ἐκ τῆς ὁλθῆς ἀπ' ἀρχῆς τοῦ συγ-
 καθέματος, καὶ σικκλῶδε τοῦ πάντος συμ-
 βαινόντος. Τὸ δ' ὅλον βραχὺς ὁ βίος. καρδατίον
 τὸ πρὸν (ὡς ἄλλο γασίφῃ καὶ δίκη, νῆφει ἀμφύθ'.
 ἦτοι κόσμῳ ἀλατῆται γινώθ', ἡ κυκίων, συμ-
 ποφορημλῖος μὲν, ἀλλὰ κόσμῳ. ἡ οὐ βίμλῖ-
 πος κόσμος ὑφίσταται διῶκα, ὡς δὲ τῷ παντὶ ἁ-
 κοσμία; καὶ ταῦτα, ὅπως πάντῃς ὁλοκαλει-
 μλῶν καὶ ὁλοκαχυμλῶν ἐσὺμπαθῶν. Μίλαν
 ἡθός, θῆλυ ἡθός, ποδισκελῆς ἡθός, θηριώδης,
 βοσκημάτωδης, παιδακλειώδης, ελακικὸν, κῆρ-
 δηλόν, βωμολόχον, καπλικόν, τυραννικόν. Εἰ-
 ξένος κόσμος ὁ μὴ γνωεῖζων τὰ ἐν αὐτῷ φητα;
 ὡς ἡθον ξένος, ὁ μὴ γνωεῖζων τὰ γιγνόμενα,
 φυχῆς ὁ φθύνων τὸ πολιτικὸν λόγον, τυφλός
 ὁ κατὰ μύων τῷ νοεῖν ὁμματι. πῶχός ὁ ἀνδρὶς
 ἐτέρον, καὶ μὴ πάντα ἔχων πρὸ ἐαυτοῦ τὰ εἰς ὅ-
 βιον χρήσιμα. ἀπόστημα κόσμου ὁ ἀφιστάμενος,
 καὶ χωεῖζων ἐαυτὸν τὸ κοινῆς φύσεως λόγος, ἀλα-
 τὸ δυσαρκεῖν τοῖς συμβαινέσιν. ἐκείνη δὲ φέρει τῶ-
 το, ἡ ἐπὶ ἡνεγκον. ἀπόστημα πόλεως ὁ ἐξ ἰδίου
 ἡνυχίω

ψυχῇ τῆς τῆν λογικῶν ἀρχίζων, μᾶς ἔσῃς·
 ὁ μὲν χωεῖς χιτῶν θ' οὐλοσσοφῇ, ὁ δ' χωεῖς βι-
 βλῆς, αἴμαθ' ἔτως ἡμίγυμνθ'· ἀρτους ἔκ-
 ἔχω φησί, καὶ ἐμμοῖω τῷ λόγῳ· ἐγὼ δ' ὑποφάσ-
 τας ἐκ μαθημάτων ἔκ ἔχω, καὶ ἐμμοῖω. Τὸ τε-
 χνιον δ' ἐμαδὲς φίλῃ, τέτρω περὶ ἀναπαύς, ἥ
 ὅτι ὑπολοιπὸν τ' βίᾳ διέξελε, ὡς θεοῖς μὴ ἰδι-
 τεροφῶς τὰ σεαυτ' πάντα ἵδ' ὅλης τ' ψυχῆς,
 ἀνθρώπων δ' μηδ' αὖς μήτε τύραννον, μήτε δὲ
 λον ἑαυτὸν καδισάς. Ἐπινόησεν λόγῳ χάριν ἑὸν
 ἰδίῳ· οὐτε πωσιανθ' καμρὲς, ὅττι ταῦτα πάντα·
 γαμοῦντας, παιδοβροφῶντας, νοσῶντας, ἀκ-
 θήσκοντας, πολεμῶντας, ἐορτάζοντας, ἐμπο-
 ρηνομῶντας, γεωργῶντας, κηλακδύοντας, αὐθα-
 διζομῶντας, ὑποπῆβοντας, ἰδιθεωρῶντας, ἀ-
 ποθανεῖν πᾶς δύχομῶντας, γογγύζοντας ὡς τοῖς
 πῆρουσιν, ἐρῶντας, θησαυρίζοντας, ὑπατίαις,
 βασιλείαις ἰδιθυμῶντας. ἔκτιν' ἐκείνος μὴ ὁ τῶ-
 ν βίος, ἔκτιν' ἐπ' ἑσάμην· πάλιν ὡς ἑὸν καμρὲς ἑὸν
 τραϊανθ' μετὰ βῆθι· πάλιν τὰ αὐτὰ πάντα· τέ-
 θηκε κακῆνος ὁ βίος· ὁμοίως καὶ τὰς ἄλλας ἰδι-
 γραφὰς χρόνων καὶ ὅλκων ἐθνῶν ἰδιθεωρῶν καὶ ἐλέ-
 πε πόσοι κατὰ τα δέντρε, μεταμικρὸν ἔπεον,
 καὶ ἀνελύθησαν εἰς τὰ σοιχεῖα. Μάλιστα δ' ἀναπο-
 λητέον ἐκείνης οὗς αὐτὸς ἔγνωσ κατὰ πωμῶντας,
 ἀφείκτας ποιεῖν τὸ κατ' ἴδ' ἰδίαν κατὰ σκεδῆν· ὁ
 ζύζου

ὅπ' εἰδέν' ἔτ' ὡς φιλεῖν τῇν' ὀλβον φύσιν, ὥς δ',
 τὰ ὄντα μεταβαλλῆας, καὶ ποιεῖν νέα ὄρμητα.
 ἀπέρμα γὰρ τὸ ὅπ' ὅσον πᾶν ὃ ὄν τῷ ἴδιον αὐτῷ
 ἐθμοῖον. σὺ δὲ μόνον ἀπέρμαται φαντάζει, τὰ
 εἰς γλῶσσο, ἢ μήτραν καὶ ταβαλλόμενα· τὸ τοῦ ἰλίου
 ἰδωπκόν. Ἡδὴ τεθνήκει, καὶ ἔγωγε ἔτι ἀπολῶς,
 ἔτι ἀπαύρατος, ἔτι ἀνύποπτος τῷ βλαβύρῳ
 αὐτῷ ἐξωθῶν, ἔτι ἰλίου πρὸς πάντας· ἔτι τὸ φρο-
 νεῖν αὐτῷ μόνον τῷ δικαίῳ πράγειν πιδέμεν. Τὰ
 ἡγεμονικά αὐτῇ διαβλεπτε, καὶ εἰς φρονί-
 μους, οἷα μὲν φεύγουσιν, οἷα δὲ διώκουσιν. Ἐν ἄλ-
 λοτεῖν ἡγεμονικῶ κακὸν σὸν ἔχ' ὑφίστατο, ἔτι
 μὲν αὖ πῃ τροπῇ καὶ ἐτεροιώσει τὸ πιδέχον-
 τος. τοῦ ὄντος τὸ ποδὶ κακῶν ἔστω λαμβανόν
 τοῖς δὲ. τὸ τοῦ μὴ ἔστω λαμβανέτω, καὶ πάντα
 εὖ ἔχει· καὶ τὸ ἐγγυτάτω αὐτῷ ὃ σωματῶν
 τέμνητο, καὶ τὸ, ὅσα πύσκητο, σήπητο, ὁμοῦ τὸ ὑ-
 πολαμβαίνον ποδὶ τῇν' ἰλίου, ἡσυχάζετω.
 τοῖς δὲ τὸν δὲ. κενέτω μήτε κακὸν πιδέχον, μήτε ἀ-
 γαθόν, ὃ ἐπίσης διώκεται κακῶ ἀνδρὶ ὃ ἀγα-
 θῶ συμβαίνει. ὃ γὰρ καὶ τῷ κατὰ φύσιν εἰσιῶν ἐπί-
 σης συμβαίνει. ἔτι τῷ κατὰ φύσιν ἔστιν, ἔτι πᾶσι
 φύσιν. ὥς αὖ ζῶν τὸν κόσμον, μίαν ἐστίαν, καὶ ψυ-
 χὴν μίαν ἐπέχειν, συνεχῶς ἰδωπκόν. καὶ πῶς
 εἰς αἰδοῖσιν μίαν, πῶς τῷ πάντα ἀναδίδω-
 ται, καὶ πῶς ὁρμητικῶς πάντα πράσσει. ὃ πῶς
 πάντα

πάντα πάντῃ τῇ γινομένων (ωαίπα. καὶ
οἷά τις ἢ σωήσεις καὶ συμμήρους. ψυχάειον
εἰ βασιλὸν νεκρὸν, ὡς ἐπικητῇ ἐλεγε. ὁ-
δὸν δὲ κακὸν, τοῖς ἀμεταβολῇ γινομένοις. ὡς ὁ-
δὲ ἀγαθόν, ἐκ μεταβολῆς ὑφισταμένοις. Ποτα-
μός τις ἐκ τῶν γινομένων ὁ ῥόδιμα βίαιον οὐαίων.
ἅματε γὰρ ὥφθη ἕκαστον καὶ πῆνῃν καὶ, ὁ ἄλλο
πῆνῃν φέρεται, ὃ ὃ ἐνέχθησεται. Παῦν τὸ συμ-
βαῖνον ὅτως (ωῖνθός καὶ γνώριμον, ὡς τὸ ῥό-
δον ἀπὸ τῶ ἐλαί, καὶ ὁ πῶρα ἀπὸ τῶ λίρι. τοῖς ὅ-
ροις ὁ νόθος, καὶ θάνατος, καὶ βλασφημία. ὁ
ὠδιστὴς, ὁ ὅσα αὐτὸν μωρὸς ἀφραίνῃ ἢ λύπει
τὰ ἐξῆς αἰετοῖς προσηγορευμένοις οἰκείως ὠδιγι-
νεται. ὁ γὰρ οἷον καὶ ταῖς ἐθμοῖς τις ὁδὸν ἀπε-
τημοῖς, ὁ μόνον ὃ καὶ πῆνῃν ἀσμοῖς ἐχρυσά.
ἀλλὰ (ωαίφα ἐνλογος, ὁ ὅσους (ωτέτα καὶ
(ωημοσμοῖς τὰ ὄντα. ὅτως τὰ γινόμενα
ὁ δὲ δολιχῶ, μελῶ, ἀλλὰ θανμασλῶ τῶ οἰ-
κείωτα ἐμφαίνῃ. Αἰ τοῦ ἡρακλείου μεμνη-
σθαι. ὅτι γῆς θάνατῳ ὑδὸς γενέσθαι. καὶ
ὑδατῳ θάνατῳ αἶρα γενέσθαι. καὶ αἶρος,
πῶρ. καὶ ἑμπάλιν. Μεμνησθαι ὃ καὶ τῶ ὠδι-
λαν θανομένου ἢ ἢ ὁδὸς ἄγει. καὶ ὅτι ὁ μαλίστα
ὠδωκῶς ὁμολῶσι λόγῳ, τῶ τὰ ὅλα διοικωῖ-
τι, τούτῳ δὲ φέρονται. καὶ οἷς καὶ ἡμέραν
ἐγκυροῖσι, ταῦτα αὐτοῖς ξυλά φαίνεται. καὶ

ὅτι ὃ δὲ ὥσπερ καθύδυντας ποιεῖν καὶ λέγειν. καὶ γὰρ τότε δοκοῦμεν ποιεῖν καὶ λέγειν, καὶ ὅτι οὐδὲ παῖδας τοκέων ὧν τῶτ' ἐστὶ κατὰ φίλὸν καὶ ὅτι πῦλῃ φάμεν. ὥσπερ ἔτις σοι θεῶν ἔπει, ὅτι αὖτις θεοθήξῃ, ἢ πάντως εἰς τείτω, ὅκ' ἐτ' αὖ πῦλῃ μέγα ἐποιοῦ, ὃ εἰς τείτω μάλλον, ἢ αὖτις, ἐγχεμένης τως ἀγένης εἰς πόδιν γὰρ ὅτι τὸ μετὰ ξὺν; ὅτως καὶ τὸ εἰς πολλοὺς ἔως μάλλον, ἢ αὖτις, μηδὲν μέγα εἶναι νόμιζε. Ἐννοεῖν συνεχῶς. πόσοι μὲν ἰατροὶ ἀρχτεθνήκασι, πολλοὶ καὶ τὰς ὁφρὺς ὑπὲρ τῆν ἀρρώστων συνασπασάντες. πόσοι δὲ μαθηματικαί, ἄλλων θανάτους ὥς ἡ μέγα πρὸς πόντες; πόσοι δὲ φιλόσοφοι πρὸς θανάτους ἢ ἀθανασίας μυεῖα διὰ τεινὰ μύθοι; πόσοι δὲ αἰετῆς πολλὰς ἀρχτείναντες; πόσοι δὲ τύραννοι ἰξοσία ψυχῶν μετὰ δεινοῦ φρυαλγματῶ ὥς ἀθανάτοι καὶ χρηματικοί; πόσοι δὲ πόλεος ὅλοι, ἢ οὕτως ἔπει, τεθνήκασιν. Ἐλίκη, καὶ Πομπηίοι, καὶ Ἡρακλῆον, καὶ ἄλλαι ἀναείθμητοι. Ἐπειθὶ δὲ καὶ ὅσους οἶδας, ἄλλον ἐπ' ἄλλω, ὃ μὲν τῶτον κηρύσσας, ἔτα ἰξεταῖα, ὃ δὲ ἐκείνον. πάντα δὲ ὡς βραχέι. πρὸ γὰρ ὅλα κατὰ δὲν αἰετὰ ἀνθρώπων ὥς ἐφύμερα καὶ ὀτελῆ. καὶ ἐχθὲς μὲν μυεῖαιον. αὖτις δὲ τάειχθ', ἢ τίφρα. ὃ ἀκαταῖος ὅν τοῦτο τοῦ

χρόνου

χρόνου κατὰ φύσιν διελεύσας, καὶ ἰλιων κα-
 ταλῦσαι· ὥς αὖ εἰ ἐλαία πέπρεθ' ἡλιομένη,
 ἐπιπῆν, δύφημοῦσα πλὴν ὀρεγκέθεν, καὶ χάριν
 εἰδυῖα θεῷ φύσιν τε δόσρω. ὁμοιον εἶναι τῇ
 ἄκρῃ, ἢ διλυκεῶς τὰ κήματα προσρήσεται,
 ἢ δὲ ἔσηκε καὶ ποδὶ αὐτῷ κοιμίζεται τὰ
 φλεγμῆναι τὰ τοῦ ὕδατος. Αὐτῆς ἡ δὲ ὅπ
 πῶτό μοι ζωίσῃ. οὐ μὲν οὖν, ἀλλ' ἐντυχῆς ἡ δὲ
 ὅτι τότε μοι συμβεβηκός, ἄλυσθ' ἀλγ-
 τελῶ, οὔτε ἔωδ' ἡρόντ' θραυόμεθ', οὔτε
 ἐπὶ φόβου μὲν. συμβεβηκός μὲν γὰρ ὁ θεῶν
 τοῦ παντὶ ἐδυνάτω. ἄλυσθ' δὲ ὁ πᾶς ὡδὶ
 τότε αὖ διετέλει. ἀλλ' εἰ δὲ ἐκείνο μάλλον ἀ-
 τύχημα, ἢ τὸ ἐντυχῆμα; λέγεις ὅτι ὅλος ἀτύχη-
 μα ἀνθρώπου. ὁ δὲ ἐστὶν ἀπὸ τυγμά τ' φύσεως
 τῆ ἀνθρώπου. ἀπὸ τυγμά τ' φύσεως τ' ἀνθρώ-
 που εἶναι σοὶ δοκεῖ, ὅ μὴ πᾶς ὁ βέλημα τ' φύ-
 σεως αὐτῷ ὅτι. τί δὲ ὁ βέλημα; μεμάρηκα; μή τι
 δὲ συμβεβηκός τὸ τοῦ φύσεως δίκαιον εἶναι; με-
 γαλόφυχοι; σώφρονα; ἡμφρονα; ἀπρόπῳτον;
 ἀδαιφύπον; ἀδύμονα; ἐλθόμενον; τ' ἄλλα ἃ
 συμπρόντων ἢ φύσις ἢ τὸ ἀνθρώπου ἀπέχει τὰ ἰ-
 δια. Μέννησθαι πὸν ὡδὶ πάντος τὸ εἰς λύπην
 σε πρὸς γὰρ, τότε γὰρ τῷ θεῷ γὰρ. ὁ δὲ
 π' ἐντυχῆμα, ἀλλ' ὁ φέρει αὐτὸ γυναικῶς,
 ἐντυχῆμα. ἰδιώτην μὲν, ὁ μὲν δὲ ἀντιπρὸς βόθῃ

μα πρὸς θανάτου καταφρόνησιν, ἢ αἰαπόλη-
 σις τῇ γλίχρως ἐσθλα τελευτήν τῷ ζῳῷ. τί
 ἔν αὐτοῖς πλεον, ἢ τοῖς ἁλώροις; πάντως τοῦ-
 ποτε κείνται, Καδικαυτός, Φάβιθ, Ιουλιανός,
 Λέπιδθ. ἢ εἴ τις ὠιδός, οἱ πολλοὺς ἰζλιώγαν,
 εἴτα ἰζλιώχηνσαν. ὅλον μικρόν ἐστι τὸ διάστημα,
 καὶ πῶς δι' ὅων, καὶ μεθ' ὅων ἰζαντ λυμνον,
 καὶ ἐν οἷσιν σωματίω; μὴ δὲ ὡς πρᾶγμα. βλῆπε
 γὰρ ὁπίσω τὸ ἀχανὲς τῶ αἰῶνθ, καὶ δι' πρὸ-
 σω ἄλλο ἄπειρον. ὡς δὲ ἔνι τῷ, τί διαφέρει ὁ
 τελευτῶν τῶ τελεωμένῳ. Ἐπὶ τῷ ζῳῳτο-
 μῳ αἰὲν τρέχει. σώτημαθ δὲ ἢ κ' φύσιν. ὥς τε κα-
 τὰ τὸ ὑμῖν αὐτὸν παρ' λέγειν ἢ πρᾶσαν. ἀπαλ-
 λάσσει γὰρ ἢ ὁ αὐτὸς πρὸ θεοῖς, κόπων,
 ὁ στρατίας, ὁ πάσης οἰκονομίας
 καὶ καμψίας.

ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙ-

νου αὐτοκράτορος, τῶν εἰς ἑαυ-
τὸν Βιβλίου ε΄.

ῥ' ἔθροϋ ὅταν δυσόκτως ἴδῃ
γέρῃ, πρὸ χειρὸν ἔσω, ὅτι ὑπὸ
κύνθρου οὐδ' ὄν ἐγέρσομαι. ἴδῃ
ὅν δυσκαλύνω εἰ παρθέομαι
ἢ τὸ ποιῆν, ὡς ἄνθρωπος γέγονα,
καὶ ὡς χάρις προῆγα εἰς τὸν κόσμον. ἢ
ὑπὸ τῷ κατεκδύασμῳ, ἵνα κατεκείμην
τοῖς σρωματίοις ἑμαυτοῦ δάλλω. ἀλλὰ τοῦ-
το ἴδιον. πρὸς δ' ἴδωται ὅν γέγονας, ὅλως
δὲ οὐ πρὸς ποιῆν ἢ πρὸς ἐνέργειαν; οὐ βλέ-
πεις τὰ φυτάκια, τὰ σρουδάκια, τοῦ μύρ-
μικτος, τοῦ ἀρωχας, τὰς μελίστας, τὸν κατ'
αὐταῖς συγκομούσας κόσμον· οὐδ' ἀλλὰ τὰ
ἀνθρώπινα ποιῆν; ἢ τρεῖς ὑπὸ τῷ οὐ-
φύσιν; ἀλλὰ δὲ καὶ ἀναπαύεσθαι. δὲ. ἴδωκε
καὶ τέτρα μέτρα ἢ φύσις. ἴδωκε μὲν οὖν καὶ τοῦ
ἰαδίου, καὶ πίνειν· καὶ ὅμως σὺ, ὑπὲρ ταμέ-
τρα, ὑπὲρ τὰ ἀρκουῦτα πτοχερεῖς. οἱ ταῖς
πρᾶξεις, ὅτι ἐκ' ἐπὶ δὲ οὐτὸς τῷ διωκτῷ. Οὐδ' ὅτι
φιλῆς σεαυτὸν. ἐπεὶ τοι καὶ τὴν φύσιν αἶψα,
καὶ τὸ βούλημα ταύτης ἐφίλεις. ἀλλοί τε τὰς
τῆχας

201 ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

τέχνας ἐκὺτ' ἀλλοιωτὸς, συγκοιτῆσθαι τήκοντα
 τοῖς κατ' αὐτὰς ὁρῶσι, ἄλλοι δ' ἄσπιτοι. σὺ
 πῶ φύσιν πῶ σαυτὲ ἐλασσον τιμᾶς, ἢ ὀδυνούσης
 τῆς ὀδυνούτικῃ ἢ ὀδρυστικῇ τῆς ὀδρυστικῇ ἢ ὀ
 λάσσοις τὸ ἀργύριον ἢ ὀ κενόδοξον τὸ δοξά-
 ριον. καὶ εἶδ' ὅταν προπαθῶσιν, ἔτε φαγεῖν,
 οὔτε κραιπνὰ δέλασι μάλλον, ἢ ταῦτα συ-
 ναίξην πρὸς ἃ φέρονται. σὺ δ' αἱ κρινωνικαὶ πρὸς
 ξφς ὅτε λίσσεσαι φαίνονται, καὶ ἥσονται ἀποδῆς
 ἄξια; ὥς δὲ κλονεῖς ἀπώσαδς, καὶ ἀπαλείψαι
 πᾶσαν φαντασίαν πῶ ὀχληράν, ἢ ἀνόικειον, καὶ
 ὁδὸς αὖ παύση γαλήνη εἶν'. Ἄξιον ἐκὺτ' κρίνε
 πάντες λόγος καὶ ἔργον, τῇ φύσιν, καὶ μὴ σὲ πῆ-
 πάτω ἢ ἐπακλυθῆσαι πινῶν μέμφεις. ἢ λόγος
 ἀλλὰ ἐκκλῶν πεπράχθαι, ἢ εἰρηάζ, μὴ σε κατὸν
 ἀπαξίεις. ἐκείνοι μὲν γὰρ ἴδιον ἢ γεμονικὸν ἔχουσι,
 ὁ ἴδιον ὁρμῇ χρῶνται, ἃ σὺ μὴ πᾶσι λέπεις, δὴ
 θύθειαν τῆς αἰσῆς, ἀκλουθῶν τῇ θύσει τῇ ἰδίᾳ καὶ τῇ
 κοινῇ. Μία δ' ἀμφοτέρων τῶν ὁδῶν. Πορεύομαι
 ἀπὸ τῆς φύσιν, μέχρι περὶ ἀναπαύσο-
 μεαι οἷα ποπινύσας μὲν τῶν, ἵδ' ἔκαστ' ἡ-
 μέραν ἀναπνέω. περὶ δὲ ἰδίᾳ τῶν, ἵδ' ἔκαστ'
 τὸ ἀποδῆμα πον ὁ πατήρ μου ἐνέλεξε, καὶ τὸ αἰ-
 μάτιον ἢ μήτηρ, καὶ τὸ γαλακτικὸν ἢ τροφός, ἵδ'
 ἔκαστ' ἡμέραν τοσούτοις ἔτεσι βόσκαμαι, καὶ ἀρ-
 ρύνομαι, ὁ φέρει με παταῖτα, ὁ εἰς ποταῖτα
 ἀποχρῶ-

ἀποχρώμενον ἑαυτῷ· Δριμύτητα οὐδ' ἔχει
 σιθαίμασαι; ἔσω ἅλλα ἔτορα πολλὰ, ἐφ' ὧν οὐ
 ἔχεις εἰπεῖν, ὅ γὰρ πέφυκα. ἐκείνα δὲ πῆρ' ἔχου,
 ἅπ' ὅλα ἐστὶν σοὶ τὸ ἀκίβδηλον, τὸ σεμνόν, τὸ
 φερέπον, τὸ ἀφελήδον, δ' ἀμεμφήμοιρος,
 τὸ ὀλιγοδέες, τὸ δύνειν, τὸ ἐλδύθειν, τὸ ἀπεί-
 ριστον, τὸ ἀφλύαρον, τὸ μεγαλήϊον, ὅκα ἀϊσάνη,
 πόσα ἦδη πῆρ' ἔχεις διωαίμεν, ἐφ' ὧν οὐδε-
 μία ἀφυΐας καὶ ἀνεπιτηδεότητος πρόφασις,
 ὅμως ἐπὶ κείτῳ μύθῳ ἐκόν; ἢ καὶ γογγύζειν,
 καὶ γλιαρθνέειν, καὶ κολακνύειν, καὶ τὸ ὁμά-
 πον καταιπᾶειν, καὶ ἀρίσκειν, καὶ πῶρ πε-
 ρθύνειν, καὶ ποσά τ' ῥιπᾶζομαι τῇ ψυχῇ, οὐ
 τὸ ἀφύων κατωκινύειν ἀναγκάζει; ὅ, μὰ τοῦ
 θεῶς, ἅλλα τ' ἐτὶ μὲν πάλαι ἀπὸ μαλ' ἔχει
 διωαίμεν. μόνον δὲ εἰς ἄρα ὡς βραδίτ' ὄν, καὶ
 δουραρακλουμένη τὸ τῶν καὶ γινώσκων. καὶ
 τὸ τὸ ἄσκητέον μὴ πῶρ ἀνυμνουμένῳ, μηδ' ἐμ-
 φηλοδουνοῦν τῇ νοθείᾳ. ὅ μ' τίς ὅτιν, ὅταν πιδε-
 ξιὸν πῶρ πῶρ πῶρ, πῶρ χεῖρος καὶ λογισ-
 αὶ αὐτῷ τῇ χάριν. ὅ τ' πῶρ τὸ μ' ὅ πῶρ χεῖρος,
 ἅλλως μὲν τοὶ πῶρ ἑαυτῷ, ὡς πῶρ χεῖρος ἀφ-
 νοῦ, ὅ οἶδον ὅ πεποίηκεν. ὅ δὲ τίς τῶν ἡ-
 νὰ οὐδ' οἶδον ὅ πεποίηκεν ἅλλα ὁμοίος ὅτιν ἀμ-
 πέλω βότρυον ὠγκύει, καὶ μηδ' ἐν ἄλλο πῶρ
 πῶρ, μετὰ τὸ ἀπᾶς ἡλ' ἰδίον καὶ πῶρ
 οἶνο-

202 ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΟΝΙΟΥ

εἰπνοχέουσι. ἵππ' ὄφρα μὲν, κύων ἐχιδνύσας
 μελίσσαι μελί ποήσασα. αὐθροπ' ὁ δ' ὅτ' ὠρι-
 σας οὐκ ὠδισσάται· ἀλλὰ μεταβαίνει ἐφ' ἑτε-
 ρον ὡς ἄμπελ' ὠδί τὸ πάλιν ἐν τῇ ὥρᾳ δ' ἂν
 βότρω ἐνεγκέν. οὐ τούτοις δ' ἔειπ' αἶνον, τοῖς
 τρώων πινά ἀπ' ἀκαλοθῆτως αὐτὸ ποιῶσι
 καὶ. ἄλλ' αὐτ' ἔπειτα, δ' ἔειπ' ἀκαλουθῆν. ἴδιον
 γὰρ φησι τῷ κρινωνικῷ, τὸ αἰσθάνεσθ' ὅτι κρι-
 νωνικῶς εἰσργεῖ. καὶ νῦν δὴ βέλεσθαι καὶ δ' ἂν
 κρινωνὸν αἰσθάνεσθ'. ἀλλήλεις μὲν ὅτι ὁ λέγει· τὸ
 δ' ἐν αὐτῷ λεγόμενον πρὸς δέχ. δ' ἔπειτα ἔστι εἰς ἐ-
 κείνων, ὧν πρότερον ἐπεμνήσθην. Ὁ γὰρ ἐκεῖνοι
 λογιῶντι πιθάνοτερον πρᾶσσονται. εἰ δὲ δε-
 λήσας ζῶεναι τίποτε ὅτι τὸ λεγόμενον, μὴ φο-
 βῶ, μὴ πρὸς τῷ πρᾶλίσις τὴν ὄργην κρινωνικόν.
 Εὐχὴ Ἀθωαίων, ὅσοι, ὅσοι δ' ὀλίγοι (ὅτι καὶ τ' ἀρε-
 ρας τῆς Ἀθηναίων καὶ τῆς πεδίων. ἢ τοι εἰ δ' ἔ-
 ὄνυχαι, ἢ οὕτως ἀπλῶς καὶ ἐλθούσης.
 Ὁ ποῖός τις δ' ἔστι λεγόμενος, ὅτι συνήταξεν ὁ
 Ἀσκληπὸς τέτρω ἱππασίαν ἢ ψυχρολογσίαν,
 ἢ αὐτὸς ποδῶν τοιῶτον ὅτι καὶ δ' συνήταξεν
 τέτρω ἢ τῆς ὄργης φύσις, νόσος, ἢ πῆρσιν, ἢ
 ἀρρολιῶν ἢ ἄλλο πὶ τῆς τοιούτης. καὶ γὰρ ἐκεῖ
 δ' ἔστι ταξὶς τοιῶτον πὶ σημαίνει. ἔταξε τῷ
 πρὸς τῷ, ὡς κατὰ μῆλον εἰς ὑγίαν. καὶ
 οὐ πῶς δ' συμβαίνει ἐκείνῳ τί τι καὶ πως
 πρὸς

πρὸς αὐτὸ κατὰλλalon εἰς τὴν ἑμαρμένην.
 ἔτως γὰρ καὶ συμβαίνει αὐτὰ ἡμῖν λέγοντα,
 ὡς καὶ τῶν τετραγώνους λίθους αὐ τοῖς τέχε-
 σι, ἢ ταῖς πυραμίσι συμβαίνει οἱ τεχνῖται λέ-
 γονσι, συναρμόζοντας ἀλλήλους τῇ παιᾷ (ω-
 ρίσει). Ὅλος γὰρ ἀρμονία ἐστὶ μία. καὶ ὥστερ
 ἐκ παύτῃ τῇ σαματῇ ὁ κόσμος τοιοῦτος
 σῶμα συμπληρεται, ἔτως ἐκ παύτῃ τῇ
 αἰπῶν ἡ ἑμαρμένη τοιαύτη αἰτία συμπληρε-
 ται. Νοῶσι δὲ ὁ λέγων, καὶ οἱ τέλειον ἰδιώται.
 φασὶ γὰρ ἑστῶ ἐφόρει αὐτῷ. ὄνκεν τὸ το-
 ῦτο ἐφέρετο, καὶ ἑστῶ τούτῳ σώματα ἦτο. δι-
 χόμεθα οὖν αὐτὰ, ὡς ἐκείνα ὁ Ἀσκληπίος (ω-
 τάττει. πολλὰ γοῦν καὶ αὐ ἐκείνοις ὅσι τραχέα
 ἀλλὰ ἀπαζόμεθα τῇ ἐλπίδι τῆς ὑγείας. Ὡς-
 τὸν τι δοικέτω, αἰνυσις καὶ (ωτέλφα ἢ τῇ
 κρινῇ φύσει δοικύντῃ, οἷον ἢ σὺ ὑγία. καὶ οὐ-
 τως ἀπαλζου παῖν ὃ γινόμενον, καὶ ἀπνέσε-
 ρον δοικῇ, ἀλλὰ ὃ ἐκεί ἀγειν, ἰδί τὴν τῷ κόσμον
 ὑγίαν, καὶ τὴν τῷ Διὶ διδοίαν ἢ δι' ἑαυτὴν.
 ἔ γὰρ αὐ τὸ π' ἐφόρει, εἰμὴ τῷ ὅλῳ (ωέφε-
 ρει. ἔ γ' ἢ ἡ τυχοῦσα φύσις φέρει, ὃ μὴ τῷ Διὶ
 κεκλήνῃ ὑπ' αὐτῷ κατὰλλalon ὅτι. Οὐκοῦν ἐ-
 δύο λόγους σέργειν χρὴ τὸ συμβαίνοντι. καὶ
 οἷα μὲν, ὅτι δοὶ ἐγίνετο, καὶ δοὶ σωεστάτῃτο,
 καὶ πρὸς σὲ πως εἶχεν αἰῶθεν ἐκ τῇ πρῶτον-
 τάτῃ

τὰ τῶν αἰτίων συγκλωδούμενον. καθ' ἑτέρον δ',
 ὅτι τῷ ῥόλον διοικῶντι τ' εὐδοκίας καὶ τ' (ω-
 τελέας, καὶ νῆ δία τ' συμμοῆς αὐτ' αἰτίον
 εἶσι. πηρεῖται γὰρ ῥόλον κληρον, εἰς καὶ ὅτις
 διακρίψας τ' συναφείας ὁ συνεχίας ὡσπερ
 τῇ μωρίων, ὅταν καὶ τῶν αἰτίων. Διακρίψας
 δὲ ὅσον ὡς σοι, ὅταν δυσαρῆς, καὶ τῶν π-
 νά αἰτιῶν. Μὴ σπικχαίνεν μηδ' ἐπαυδαῖν, μη-
 δ' ἀρ' δυαστεῖν, εἰ μὴ καὶ ταῦτα πῦκνυται σοι τὸ ἀρ'
 δογματῶν ὁρῶν ἐκαστα πρῶσιν. ἀλλὰ ἐκ-
 κῆρα δ' αἰτία, πάλιν ἐπανιέναι, καὶ ἀσμενίζῃ εἰς
 τὰ πλεῖστα ἀνθρωπικότερα, ὅτι ἐκείνη δ' αἰτία, ἐφ'
 ὅτι ἐπανιέρχῃ. καὶ μὴ ὡς πρὸς παιδαγωγὸν τιμῇ
 φιλοσοφίαν ἐπανιέναι. ἀλλ' ὡς οἱ ὀφθαλμίων-
 τες πρὸς τὸ ἀπογυμνασίου ὅτι ὡς, ὡς ἄλλοι
 πρὸς κατὰ πλάσμα, ὡς πρὸς καταιόνησον. οὐ-
 τως γὰρ ὅθεν ὡς εἴξει ῥόλον πειθερχεῖν τῷ λόγῳ,
 ἀλλὰ πρὸς ἀναπαύσιν αὐτῶν. Μένειν δ' ὅτι φι-
 λοσοφία μόνον θέλει ἢ ἡ φύσις οὐ θέλει. οὐδ'
 ἄλλο ἢ θέλει οὐ καὶ φύσιν. τί γὰρ τῶν πρ-
 οβιωτέρον; ἢ ἢ ἡδονὴν ὅχι. ἀλλὰ ὅτι σφάλλει; ἀλλὰ
 θέλει εἰ πρὸς ἰωτέρον μεγαλοψυχία, ἐλθὺς
 εἰς, ἀπολόγους, ἐγνώμοσιν, ὁσίοτης. αὐτ' γὰρ
 φρονήσεως τί πρὸς ἰωτέρον; ὅταν τὸ ἀπαιτον καὶ
 ὅταν ἐν πᾶσι τ' πῶς καὶ θηλικῆς καὶ ὡς ἰσχυρο-
 νικῆς διωάμεως ἐν θυμῶν. Τὰ μὲν πρῶτα
 ἐν τοιαύ-

εἰ τοιαύτη πρόπων πινά ἐγκυλύφει ἐσίν, ὥσα
 φιλοσόφοις ἐκ ὀλίγοις ἐν τοῖς τυχεῖσιν ἔδωκεν
 παυτά πασιν ἀκατάληπτα εἶναι, πάλιν αὐτοῖς
 γε τοῖς Στωϊκοῖς δυσκατάληπτα δοκεῖ. καὶ πᾶσαι
 ἡμετέρας συγκατάθεσις, μέγα πῶς, πᾶσι γὰρ ὁ
 ἀματάπῳτος; μέγα δι τοίνυν ἐπ' αὐτὰ τὰ ἔσχα
 κείμενα, ὡς ὀλιγόχρονα, καὶ ἐντελῆ, καὶ διωρόμενοι
 οὐ κηρύσει κιναιδὸς, ἢ πόρνης, ἢ λησῶν εἶναι. μετὰ
 ῥῶτον ἐπιθιῶδι τὰ τ' συμβιόντων ἡδῆ, ἔν μοι
 ἐστὶ τῷ χαλεπώτατα ἀνασχέειν, ἵνα μὴ λέγω
 ὅτι καὶ ἑαυτὸν τις μόγις ἔσπευμένῃ. Ἐν τοιαύτῳ
 ἐν ῥόφῳ, ὅτι ῥύψῳ καὶ πρᾶντι ῥήσει τ' τε εὐσίας,
 καὶ τ' χρόνος, ὅτι κινήσεως, καὶ τ' κινεμένων, πᾶ
 πῶς ἐστὶ τὸ ἐκλεμνηθῆναι ἢ τὸ ὅλως ἀποδαθῆναι
 καὶ διωρόμενον, ἐδ' ἰδίνω. τὸ νῆπιον γὰρ δὲ πα
 ραμυθόμενον ἑαυτὸν παρμυθόμενον τ' φυσικῶς γύ
 σιν, καὶ μὴ ἀρχάλλειν τῇ δόξῃ τεινῇ, ἀλλὰ τέτοις μό
 νοις προσαναπύεσθαι. οὐ γὰρ τῷ ὅτι οὐδὲν συμ
 βῆσεται μοι, ὅτι καὶ τὸ τῶν ὁμῶν φύσιν ἐστίν.
 ἐτόρῳ γὰρ, ὅτι ἐξ ἐστί μοι μηδὲν πράσσειν πρὸς τὸν
 μὲν θεὸν καὶ δαίμονα. ἐδέξαι γὰρ ὁ ἀναγκάσων τὸ
 τὸν πρᾶξῃναι. Πρὸς τί πῶς ἄρα. νῦν χάματι τῇ
 ἐμαυτὴ ψυχῇ; πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἐπανερωτῶν ἑαυ
 τόν, καὶ ἵκετάς τιν, τί μοι ἐστὶ νῦν οὐ τούτῳ τῷ
 μωρίῳ, ὃ δὴ ἡγεμονικὸν καλεῖται; ὅτι πᾶσι ἄρα
 νῦν ἔχω ψυχὴν, μή τι παιδίον; μή τι μερκακίον,
 μή τι

μήτι γυναικείου, μήτι τυράννου; μήτι κτή-
 νους, μήτι θηρίων; ὅπως πᾶσι τοῖς πολ-
 λοις δοκῶντα ἀγαθὰ, καὶ ἀντίθετα λάβοις.
 εἰ γὰρ τις ὑπονοήσῃ ὑπάρχοντά τινα ὡς ἀγα-
 θὸς ἀγαθὰ, οἷος φρόνησις, ἀφροσύνη,
 δικαιοσύνη, ἀνδρεία, οὐκ αὖ ταῦτα πει-
 πνοήσας, ἐπὶ ἀκούει διωκθῆναι τι. ἔτι δὲ
 ἀγαθὸν γὰρ ἐφαρμόσει. τὰ δὲ γὰρ τοῖς πολλοῖς
 φαινόμενα ἀγαθὰ προειπνοῦσας τίς ἔξακύν-
 ονται, καὶ ῥαδίως δέξεται, ὡς οἰκίως ὑπὸ λε-
 γόμενον τὸ ἔτι καμικῷ ἐρημόν. οὕτως
 καὶ οἱ πολλοὶ φανταζονται τὴν εὐφροσύνην. οὐ
 γὰρ αὖ ἔτι μὲν ἔπεσον καὶ ἀπὸ τοῦτο
 ὅτι ὑπὸ τῷ πολέμῳ καὶ τῇ πρὸς τρυφῇ
 εὐφρανθὲν κληρονομήσῃ πᾶσι χροῖσθαι, ὡς ἰκνου-
 μάτως καὶ ἀσείως ἐρημόν. πρὸς οὖν καὶ ἐ-
 ρώτα, εἰ τιμωρὴν καὶ ἀγαθὰ ἔσονται πᾶσι
 τοιαῦτα, ὧν προειπνοῦν τῇ οἰκίᾳ αὐτῇ ὑπὸ
 τοῦτο, ὅτι κληρονομήσῃ αὐτὰ ἔτι δὲ εὐφροσύνης,
 ἔκλειν ὅποι χροῖσθαι.

Ἐξ αἰτιῶδους καὶ ὑλικῶς συνέστηκε. οὐδὲ
 πόρον δὲ τοῦτο εἰς τὸ μὴ ὄν φθαρῆσθαι. ὡς αὖ
 εἰ δὲ ἐκ τῆς μὴ ὄντος ὑπόστασις, ἔκλειν κατὰ ταχὺ
 σκεπταί. πᾶν μέρθ ἐμὸς κατὰ μεταβολὴν εἰς
 μέρθ τι τῷ κόσμῳ, καὶ πάλιν ἐκείνῳ εἰς ἑτε-
 ρον μέρθ τῷ κόσμῳ μεταβαλεῖ. καὶ ἡδὲ εἰς
 ἄπειρον.

ἄπειρον. καὶ τὰ βιαύτως δὲ μεταβαλλὼν κἀγὼ
ὑπείσω, καὶ οἱ ἐμὲ γενήσαντες, καὶ ἐπαυόν-
τες ἄλλο ἄπειρον. ὁδὲν γὰρ κωλύει ἕτως φά-
ναι, κ' ἂν κ' ἐπιδιδόσας πεπορασμένους ὁ κόσμος
διοικῇται.

Ὁ λόγος καὶ ἡ λογικὴ τέχνη διωλόμε-
ναι εἰσὶν ἐαυταῖς ἀρκέμεναι, καὶ τοῖς κατ' ἐαυ-
τὰς ὁρῶσις ὁρμῶνται ἢ ἐν ἀπὸ τ' οἰκίας ἀρ-
χῆς. ὁ δὲ οὐκ ἔστιν ἕως τὸ προκείμενον τέλος. καὶ δὲ
καὶ ὁρῶσιν αὐτοὶ τοιαῦτα προέξας ὀνομάζοντες,
τῇ ὁρῶσιν τ' ὁ δὲ σημαίεται. ὁ δὲ οὐκ ἔστιν
ἐκτεῖον ἀνθρώπου, ἀλλ' ἀνθρώπου καὶ ἀνθρώπου
ὅτι, ἐκ ὑποθέσεως. ἐκ ἔστιν ἀπειρήματα ἀνθρώ-
που, ὁ δὲ ἐπαγγέλλεται αὐτὰ ἡ τ' ἀνθρώπου φύ-
σις. ὁ δὲ τελειότητες εἰσι τ' τῆ ἀνθρώπου φύ-
σεως. ὁ τοίνυν ὁ δὲ τὸ τέλος αὐτοῖς ὅτι τῷ ἀν-
θρώπῳ κείμενον. ὁ δὲ τὸ συμπληρωτικὸν τῆ τέ-
λους τὸ ἀγαθόν. ἐπὶ ἢ τῆ ἀνθρώπου ἢ ὑποθέσιν
τῷ ἀνθρώπῳ, ἐκ αὐτὸ τὸ ὑποφρονεῖν αὐτῇ, καὶ
κατεξαιρέσει, ὑποθέσιν ἢ. ὁ δὲ ἐπαυσις
ἢ ὁ ἀπὸ τῆ ἀνθρώπου ἐαυτὸν προέχοντες. ὁ δὲ
αὐτὸ ἢ ἐλαττωτικὸς ἐαυτῶν ὡς πινὶ τῆ ἀγαθῆς
ἢ, ἐπὶ τῷ ἀγαθῷ ἢ. Νῦν δὲ ὁ ὁρῶν
τῆ ἀφαιρῶν ἐαυτῶν τούτῃ, ἢ τοιού-
τῃ ἐτόρων, ἢ καὶ ἀφαιρούμεναι τῆ ἀνέ-
χεται, τοσούτῃ μᾶλλον ἀγαθῶν ὅτι. Οἷα αὐτῶν

ἁλὺς φαντασθῆς, τοιαύτη γὰρ ἔσται ἡ διάδοσις.
 βούληται γὰρ ἕξασθαι τὴν φαντασίαν ἢ ψυχὴν.
 βούληται ἔν αὐτῷ, τῇ συνεχείᾳ τὴν τοιαύτην φαν-
 τασίαν. οἷον, ὅτι ὅπου ζῶ ὄντι, ἐκεῖ καὶ οὗ ζῶ.
 αὐτὸ αὐτῷ δὲ ζῶ ὄντι, ἔστιν ἄρα καὶ οὗ ζῶ αὐτῷ
 αὐτῷ. Καὶ πάλιν, ὅτι ἔπειτα ἐνέκειντο ἐκείσιν κατὰ
 κούσας. πρὸς δὲ κατὰ κούσας, πρὸς τῷ
 το φέρεται. πρὸς δὲ φέρεται δὲ, αὐτῷ τῷ τῷ τέλος
 αὐτῷ. ὅπου δὲ τῷ τέλος, ἐκεῖ καὶ δὲ συμφέρον,
 καὶ τὰ ἀγαθὸν ἐκείσιν. τὸ ἄρα ἀγαθὸν τῷ λογι-
 σθῆς ζῶν, κινήσας. ὅτι γὰρ πρὸς κινήσας γε-
 γόναμεν, πάλιν δίδεται. Ἡ δὲ καὶ οὐκ ἀναρχία,
 ὅτι τὰ χεῖρα τὴν κινήσας ἐνέκειντο, τὰ δὲ κινή-
 τω ἀλλήλων; κινήσας τὴν ἡ ἀψύχων, τὰ ἐμ-
 ψυχὰ τὴν δὲ ἐμψύχων, τὰ λογικά. Τὸ τὰ ἀ-
 διώματα διώκειν, μαθητὴν ἀδύνατον τὸ τῷ φαν-
 λος μὴ τοιαύτα πινά ποιῆν. Οὐδὲ αὖ ἐπὶ συμ-
 βαίνῃ, ὃ ἐπὶ ἐκείνο πέφυκεν φέρεται αὐτῷ. Ἄλλα
 τὰ αὐτὰ συμβαίνει. καὶ ἔστι ἀγνοῶν ὅτι συμ-
 βέβαιον, ἢ ὑποδιδάσκοντες μεγαλοφροσύνην
 οἷσα δὲ, ὃ ἀνέκρηται μύσει. δεινὸν ἔν ἀγνοῶν
 καὶ ἀρέσκειν ἰσοροπίας εἶναι φρονήσεως.
 τὰ πράγματα αὐτὰ ὅδ' ὁπωστοῦν ψυχῇ
 ἀπῆται. ὅδ' ἔχει ἐπὶ πρὸς ψυχῇ. ὅδ' ἔχει
 τρέψαι, ὅδ' ἐκείνη ψυχῇ διώματα. τρέψαι
 καὶ κινή αὐτῷ ἐαυτῷ μόνῃ. ὃ οἷον αὐτῷ κινή-
 τῷ

ὄντων τε καὶ γινομένων. ἥτε γὰρ ἑοῖα οἷον πρ-
 ταμός οἱ δικαίᾳ ῥύσει, καὶ αἱ ἐνέργειαι οὐ συ-
 νέχουσι μεταβολαῖς, καὶ τὰ αἵτια οὐ μυρίαίς
 τροπαῖς, καὶ χροῖον ἔδεν ἐσῶς, ὥς τὸ πῦρ γῆς.
 τὸ δὲ ἀπειρον τίτε πῶχικέσθ' καὶ μέλλον-
 τ' ἀχανές, ὥς πάντα ἀναφανίζετο. πῶς ἔν
 ἑμμορός, ὃ οὐ τέτοίς φυσώμενθ', ἢ παώμενος,
 ἢ χετλιάζων, ὥς οἱ πνι χρόνῳ καὶ ὑπὸ μικρὸν
 οὐοχλήσει; μέμνησο τ' συμπάσης ἑοῖας, ἥς
 ὀλίγον μετέχεις, καὶ τὸ σύμπαντ' αἰῶνος,
 ἔβραχύνῃ ἀκαλειῶν σοι διάστημα ἀφώρῃται,
 καὶ τ' ἐμαρμυλῆς, ἥς πόσον εἰ μέρθ'. Ἄλλοθ'
 ἀμαρτάνει π' εἰς ἐμέ, ὄψεται. ἰδοὺ ἔχει δια-
 λῆσιν, ἰδοὺ ἐνέργειαν. ἐγὼ νῦν ἔχω ὅ με θέλει
 νῦν ἔχειν ἢ κοινὴ φύσις, καὶ πρέστω ὅ με νῦν πρέσ-
 σεν θέλει ἢ ἐμὴ φύσις. Τὸ ἡγεμονικὸν καὶ κυ-
 εῖθον τ' ψυχῆς σου μέρθ', ἄτρεπτον ἔσω, ἔσω
 τ' οὐ τῇ σαρκὶ λείας ἢ τραχείας κινήσεως, καὶ
 μὴ συγκεινέω, ὅμως πῶς γὰρ φέτω αὐτὸ,
 καὶ πῶς οὐκ εἰζέτω τὰς πείσεις ἐκείνας οὐ τοῖς
 μυρίοις. ὅταν δὲ ἀναδιδῶνται καὶ τὰ πλὴν ἑτέ-
 ρου συμπάθειαν εἰς πλὴν διάνοιαν, ὥς οὐ σώ-
 ματι ἡνωμένῳ, τότε πρὸς μὲν πλὴν αἰσθησιν, φυ-
 σικὴν ἔχειν, ἔπειτα τέον ἀντιβαίνειν. πλὴν ὅ ἡ
 πῶς ληψιν, τ' ὥς πῶς ἀγαθὸν ἢ κακόν, μὴ προσ-
 ζεῖται τὸ ἡγεμονικὸν ἰς αὐτ'. Συζῶν θεοῖς. Συζῶν
 ὅ θεοῖς

ἵθι τοῖς ὁσυχῶς δευκύνε αὐτοῖς πλὴν ἑαυτῶν ψυ-
 χὴν ἀρετοκομιδίῳ μὲν τοῖς ἀρετοκομιδαῖς. ποιῶ-
 σαν ὅσα βέλεται ὁ δοῦναι, ὃν ἐκείνῳ περὶ
 τῷ καὶ ἡγμύνα ὁ ζῶν ἐδωκεν, ἀποπαρασμο-
 ῖαυτῶ. ἔτ' ὁ δὲ ὅστις, ὁ ἐκείνῳ τοῦ καὶ λόγῳ.
 τῷ γράφοντι μήτι ὀργίζῃ; μήτι τῷ ὀζοσώμῳ ὀρ-
 γίζῃ; τί τοι ποιήσει; τοῖς τοῦ σώματός σου ἔχει, τοῖς αὐ-
 τὰς μάλας ἔχει, αὐτοῦ γὰρ τοῖς αὐτῶν ἀρετοκομι-
 ἀπὸ τοιούτῃ γίνεσθαι. Ἀλλ' ὁ αὐτὸς πᾶσι λό-
 γον ἔχει φησὶ, καὶ διδάσκει (ῥητορὶς ἐκείνῳ)
 τί ποιήσει. οὐ γὰρ γινώσκω. τοῖς γὰρ καὶ οὐ
 λόγον ἔχεις, κινῶν λογικῇ δὲ δίδασκει, λογ-
 κῶν δὲ δίδασκει. οὐ γὰρ γινώσκω. οὐ γὰρ ἐκείνῳ
 δοῦναι περὶ τοῦ καὶ ὀργίζῃ. ἔτε τραγω-
 δὸς, ἔτε τῶν ὀργῶν. ὡς ἰδὲ τῶν ζῶν ὀργῶν, ἔτ' ὡς
 οὐ ποῦντα ζῶν ἔξουσιν. Ἐὰν ὁ μὴ ἰδὲ τῶν ὀργῶν, τό-
 τε καὶ τῶν ζῶν ἔξουσιν, ἔτ' ὡς μὲν τοῖς, ὡς μὲν κα-
 κῶν παρὰ τοῦ καὶ καὶ πᾶσι ὅτι, ἀποπαρασμοῖς, τί
 αὐτὸ πρᾶγμα δοκῇ. μέχρι δὲ με τοῖς τοῦ καὶ ὀργῶν
 ἰδὲ τῶν, μὲν ἰδὲ τῶν καὶ ὀργῶν. καὶ ὁ δὲ με καλύψει
 τοῖς αὐτοῖς. ἰδὲ τῶν καὶ ὀργῶν. καὶ ὁ δὲ με καλύψει
 καὶ κοινωνικῶς ζῶν.

Ὁ τῶν ὀργῶν καὶ κοινωνικῶς. περὶ τοῦ καὶ γὰρ τὰ
 χεῖρ' ὅτι κρείττονων ὀργῶν. καὶ τὰ κρείττω ἀλλή-
 λους σωπῆρσιν. ὀργῶν πᾶσι ὑπέταξε, σωπῆρ-
 ξι, καὶ ὁ καὶ ἀξίαν ἀποπαρασμοῖς ἐκείνῳ, καὶ τὰ

κραιπνύοντα εἰς ὁμόνοιαν ἀλλήλων σωτη-
 ρα γὰρ πῶς πειθομένηται μέχρι νῦν θεοῖς γονύ-
 σιν, ἀδελφοῖς, γυναικί, τέκνοις, διδασκα-
 λοῖς, τροφῶσι, φίλοις, δικαίοις, οἰκείοις; εἰ
 πρὸς πάντας σοι μέχρι νῦν ἔστι τὸ μήτε πῖνα ῥέ-
 ξαι ἐξαίσιος, μήτε ἁπτεῖν; Ἀναμνησθε δὲ,
 καὶ δι' οἶων διελέλυθας, καὶ οἷα ἤρκεσας ὑ-
 πομῆναι. καὶ ὅτι πλήρης ἦδη σοι ἰσότης τοῦ
 βίου, καὶ τελεία ἡ λειτουργία· ὧς οὖσα ὥπῃ
 καλὰ, καὶ πόσων μὲν ἠδονῶν καὶ πόσων ὑπε-
 ρείδουσ; πόσα δὲ ὠδύεα πῆιδός; εἰς ὅσους δὲ
 ἀγνώμονας θύγνωνον ἐχλύν; Διὰ τὴν συγχέου-
 σιν ἄτεχοι καὶ ἀμαθεῖς ψυχὰι ὠτεχνόν καὶ
 ὠδισήμονα; τίς ἐν ψυχῇ ὠτεχνέει ὠδισή-
 μον; ἢ εἰδὴ ἀρχὴν καὶ τέλος. καὶ τὸν δι' τῆς
 οὐσίας διήκοντα λόγον, καὶ διὰ πάντος τῆς
 αἰῶνος καὶ τὰς πόδας τεταγμένους οἰκονομεῖ-
 ταί τ' ὅσα. Ὅσον οὐδέπω ἀποδοῖς, ἢ σκέλετος,
 καὶ ἢ ποι ὄνομα, ἢ οὐδὲ ὄνομα. τὸ δὲ ὄνομα, φό-
 φος καὶ ἀπήχημα. τὰ δὲ οὐ θεὸς βίῃ πολυ-
 τήκται, κατὰ, καὶ σα πρὸς, καὶ μετὰ, καὶ
 κυνὶ διὰ δαδανόμηναι, καὶ παιδία φιλόφ-
 κη, γελῶντα, ἔτα θύοντες κλαίοντα. πίσις
 δὲ καὶ αἰδώς, καὶ δίκη, καὶ ἀλήθεια, πρὸς ὁ-
 λυμπον, ἀπὸ ληθονὸς ἐρνοδείης. τίς ἐν ἐπὶ δ' οὐ-
 ταῦτα κατέχον; εἴ γε τὰ μὲν αἰσθητὰ, θυματὰ

ἐλκτα,

ἔλπι, καὶ ὄχ' ἐσώτα· τὰ δὲ αἰσθητέα, ἀμυ-
 ρά καὶ δι' ἡρώτων. αὐτὸ δὲ τὸ ψυχάριον,
 ἀναδυμίας ἀφ' αἵματός. ὃ δὲ διδοκίμει
 ἡρώ τοῖς τοῖς, κενόν. τί δὲ πῶς μύεις; ἴλιος
 πῶς εἴτε σβέσιν, εἴτε μετὰ σπιν. ἴλιος δὲ ἐκείνης
 ὁ καιρὸς ἐφείσεται, τί ἀρκεῖ; τί δ' ἄλλο ἢ θεὸς
 μὲν σέβει καὶ διδοκίμει· ἀνθρώπους δὲ δι' ποι-
 εῖν, καὶ ἀνέχεσθαι αὐτῶν καὶ ἀπέχεσθαι. ὁ
 σα δὲ ἐκ τῶν ὄρων τῶν κρεαδίου, καὶ τῶν πινυ-
 ματίου, ταῦτα μεμνησθαι μήτε σὰ ὄντα, μή-
 τε ὑπὲρ σοί. διώσκει αἰεὶ θυροῖν, εἴ γε καὶ ὁ-
 δῶν, εἴ γε καὶ ὁδῶν ὑπολαμβάνειας, καὶ
 πρῶσφι δύο ταῦτα κρινά, τῆτε τῶν θεῶν, καὶ
 τῆ τῶν ἀνθρώπων, καὶ παντὸς λογικῶ ζώου ψυ-
 χῆ, τὸ μὴ ἐμπαδίζεσθαι ὑπ' ἄλλου. καὶ τὸ οὐ
 τῆ δικαστικῆς ἀφ' ἧς καὶ πρῶξαι ἔχει δ' ἀγα-
 λῶν. καὶ ἀπ' αὐτῶν πῶς ὁρῶντας ἀφελήγειν. Εἰ
 μήτε κακία ὅτι ἔστω ἐμὴ, μήτε ἐνέργεια κατὰ
 κακίαν ἐμὴν· μήτε δ' κρινὸς βλαπτεται, τὴ
 ὑπὲρ αὐτῶν ὁρῶνται; τίς δὲ βλάπτει τῶν κρι-
 νοῦ; μὴ ὁλοκληρῶς τῆ φαντασίας συναρπάζε-
 εσθαι· διὰ βοῦν μὲν κατὰ διώσκειν ὁ κατὰ
 ἀξίαν, καὶ εἰς τὰ μίση ἐλατῶνται. μὴ μὲν τοῖς
 βλαπτεται αὐτὸ φανταζέσθαι, κακὸν ἢ ἐσθ'. διὰ
 ὡς ὁ γέρον ἀπελθὼν τὸν τῶν θρέπτου ῥόμβος
 ἀπὸ τῆ μισομυίας ὅπ' ῥόμβος· ὅπως ἐν καὶ

14 ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

αὐτὸς ἐπὶ τοὺς γέννηκα ἔχον ἐπὶ τῇ ἐμβόλῃ αὐ-
θροπῇ ἐπελάδου πὶ ταῦτα ἦν· καὶ ἄλλὰ πύ-
τοις πύλαισιν ἔβη· διὰ τῆς ἑνὸς καὶ σὺ μωρὸς
γενῆ· ἐλθόντων ἐπὶ ὅπου δὴ ποτε καὶ ταλαι-
φθεῖς ἐν μοιρῇ ἀνθρώπων, ἡ δὲ ἐν μοιρῇ ἀγα-
θῶν μοῖραν σεαυτῷ ἀφαιρέμας· ἀγαθαὶ ὁμοί-
ται, ἀγαθαὶ τροφαὶ ψυχῆς, ἀγαθαὶ ὁρμαὶ,
ἀγαθαὶ πρᾶξεις.

ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙ- ΟΥ Αὐτοκράτορος, τῶν εἰς ἑαυ- τὸν Βιβλίων 5.

ΤΩΝ ὄχλων ὅσοι, ὁπότε, καὶ ὁπότε· ὁ δὲ ταῦτα διὰ
κῶν λόγῳ ὁδῶν αὐτῶν ἐαυτῷ
αἰπὴν ἔχει τὸ κακὸν ποιεῖν. κα-
κίαν γὰρ ἔχει, ὁ δὲ πικρὸς
ποῖ· ὁ δὲ ἐλὼν πᾶσι πὶ ὑπὲρ ἐκείνους· πάντοι ὅ
κατ' ἐκείνους γίνεται, καὶ πᾶσι γίνεται. Μὴ δὲ
φίρεται πᾶσι ὅτις, ἢ διαλατῶνται ἡ πρὶ-
πον ποιεῖς· καὶ πότμον νυστάζων, ἢ ἰκανὸς
ὑπὸν ἔχων, καὶ πότμον κακῶς ἀκούων, ἢ δι-
φημέμενται, καὶ πᾶσι ἀφαιρέμας, ἢ πρὸς τ-
τῇ πὶ ἄλλοις, μία γὰρ τῇ βιωτικῇ πρᾶξι
καὶ

καὶ αὐτῇ ὁδῷ, καὶ ὡς ἀχθῆνός κομῶν. ἀρκῆ ἐν
καὶ ὑπὲρ ταύτης δ' ἥτις ὅν θάλασσα. ἔω βλέ-
πτει. μηδ' οὐδὲ πρᾶγμα τ' οὐ μὴτε ἡ ἰδία ποιότης,
μὴτε ἡ ἀξία πρᾶτρεχέτω σε. πάντα τὰ ἔω
κάρματα τὰ χιτῶνα μεταβάλλει, καὶ ἥτοι ἐκδυ-
μαθῆσθαι, εἰς πᾶν ἡνωται ἡ ὁσία, ἡ σκευαδῆσαι-
ται. ὁ διοικῶν λόγος οἶδε πῶς ἀγαμέμνων τ',
καὶ τί ποιεῖ, καὶ ὑπὲρ ἥν τ' ὕλης. Ἄριστος
τρεῖς τ' ἀμύνεται, ἢ μὴ ἰσομοιῶσθαι. Ἐνὶ
τόρτον, καὶ πρῶτα καὶ πάλιν, ὡς ἀπὸ πρᾶ-
ξίως κωνωνικῆς μεταβάλλει ὑπὲρ πρᾶξιν κωνω-
νικῶν σὺ μνήμη θείᾳ. τὸ ἡγεμονικὸν δὲ, δὲ
ἐαυτὸ ἐγχεῖται καὶ τρεῖς πόν, καὶ ποιῶν μὲν ἐαυ-
τὸ οἶον αὐτὸ καὶ δέλη. παιδὸν δὲ ἐαυτῷ φαίνεται
πάν τ' συμβαίνει, οἶον αὐτὸ δέλη κατὰ τὴν
τ' ὅλον φύσιν ἐκείνη πρᾶτρεχέτω. ὅ γὰρ κατ'
ἄλλω γὰρ πᾶν φύσιν, ἥτοι ἐξωθεν πρᾶτρεχέτω,
ἢ ἐμπᾶν ἐξωθεν οὐδὲν, ἢ ἐξω ἀπὸ πρᾶτρεχέτω,
ἥτοι κωνων, καὶ αὐτὸ πρᾶτρεχέτω, καὶ σκευαδῆσαι-
μὸς. ἢ ὡς οὐδὲ καὶ ταίξιν, πρᾶτρεχέτω. εἰ μὲν ἐν
τὰ πρᾶτρεχέτω, τί καὶ ὑπὲρ τῶν ἐκείνῳ συγ-
κείμεναι, καὶ φερμῶ ποιεῖται οὐδὲν τείξιν;
τί δὲ μοι καὶ μέλει ἄλλου πινός, ἢ τοῦ ὁ πρᾶτρε-
χέτω αὐτὸ γίγνεται; τί δὲ καὶ ταρᾶσθαι;
ἤξει γὰρ ἐπ' ἐμὲ ὁ σκευαδῆσαι ὅς, τί αὐτὸ ποιῶ.
ὅς δὲ θάλασσα ὁδῷ, σίβω καὶ θύσαιθω, καὶ θάλα-
σα

216 ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ

ῥῶ τῷ διοικῶντι. Ὅταν αἰαγκαθῆς ὑπὸ τῆς
 πόλεως κινήσῃ οἰομένη διαταράσσεται καὶ ἡ
 πόλις ἐκείνη, καὶ μὴ ὑπὲρ τὰ ἀνάγκαια
 ἐξίστασθαι ῥυθμοῦ. ἔστι γὰρ ἐγκρατέστερος τῆς
 ἀρμονίας τῶν ζωηρῶν εἰς αὐτὴν ἐπαμειβεσθαι.
 Εἰ μὴ γὰρ τε αἶμα εἶχες καὶ μητόρα, ἐκέναν
 γὰρ αὐτὴν ἐκράπτου, καὶ ὁμοῦς ἢ ἐπαμειβομένης
 πρὸς τὴν μητόρα ζωηρῶς ἐγένετο. τὸ γὰρ τὸ
 ἔστιν αὐτὴν, καὶ φιλοσοφία. ὡς πολλὰ καὶ
 ἐπαίρη, καὶ προσεὶναπαύοντα, διὸ καὶ
 τὰ ἐκείνη ἀνέκτα φαίνεται, καὶ σὺ αὐτοῖς
 ἀνέκτος. Οἷον δὲ δὲ φαντασίαν λαμβάνειν ἐκείνη
 τῇ ὄψιν, καὶ τῇ βιούτῃ ἐκείνην ὅτι καὶ
 κρὸς αὐτὴν ἰχθυόσῃ, ἔστι δὲ κρὸς ἀνέκτος,
 ἢ χοίρον. καὶ πάλιν ὅτι ὁ φαλέρνῃ, χυλαί
 εἰς ἐξίσταφυλῆς. καὶ ἢ πρὸς ἀνέκτος, τε
 χία πρὸς αὐτὴν αἶματι καὶ γὰρ ἐκείνην, καὶ
 ἐκείνην καὶ τὴν ζωηρῶν, ὡς τὴν πρὸς αὐτὴν,
 καὶ μετὰ τὴν ἀπομύμνασθαι ἐκείνην, ὡς
 δὲ αὐτὴν εἰς αὐτὴν φαντασίαν καὶ ἀνέκτος
 αὐτὴν τῇ πρὸς αὐτὴν καὶ διεξιόντι δι' αὐ-
 τὴν, ὡς ὅτι ἀπὸ τῆς ἐστίν. ὅπως δὲ παρ'
 ὅλῃ τὸν βίον ποιεῖν, καὶ ὅπως λίαν ἐξίσταφυ-
 λῆς πρὸς αὐτὴν φαίνεται ἀνέκτος αὐ-
 τὰ, καὶ τὴν ἐκείνην αὐτὴν καὶ ἀνέκτος, καὶ τὴν
 ἰσοῦσαν ὑφ' ἢ ἐκείνην πρὸς αὐτὴν, ὡς γὰρ
 ὁ τῷ

ἔτι φθ' ἡραλογισίς, καὶ ὅτε δοκᾷς μάλισσα
 πορὶ τὰ παροῦσα καὶ τα γίνεσθαι, τότε μάλι-
 σα καὶ τα γοηθῆναι. Ὅρα γοῦν ὁ Κρατῆς, τί πορὶ
 αὐτῷ τῷ ἑρπονκρατῆς λέγει. τὰ πλεῖστα ὧν ἡ
 παλαιὸς θαυμάζει, εἰς γενικώτατα ἀνάγε-
 ται, τὰ ὑπὸ ἑξῶς ἢ φύσεως συνεχόμενα. λί-
 θος, ξύλα, σικεῖς, ἀμπελῆς, ἐλαίαι· τὰ δ' ὑπὸ
 τῆς ὀλίγης μετεωροφάνειας, εἰς τὰ ὑπὸ ψυχῆς οἶον,
 ποταμοί, ἀγέλας· τὰ δ' ὑπὸ τῆς ἐπιχαριστέ-
 ρων, εἰς τὰ ὑπὸ λογικῆς ψυχῆς, ὅ μάλιστα καὶ θε-
 λικῆς, ἀλλὰ καὶ τεχνικῆς, ἢ ἄλλως πῶς οἰστέ-
 χης, ἢ κ' ἑλόν, τὸ πλεῖστον αἰσθητῶς ποδῶν
 πεκτῆσθαι. Ὁ δὲ ψυχῶν λογικῶν καὶ θεολογικῶν
 καὶ πολιτικῶν πρῶτον, οὐδ' οὐκ ἐπὶ τῆς ἁλλοῦς
 ἰδιότητος, πρὸ ἀπαίτησιν δ' αὐτῶν ψυ-
 χῶν λογικῶς καὶ κτηνικῶς ἔχοντες, καὶ κα-
 τεμάχων διασώζει, καὶ τῷ ὁμογενεῖ εἰς ἑαυτοῦ
 ὑπάρχει. Τὰ μὲν αὐτῶν γίνεσθαι, τὰ δ' αὐτῶν γε-
 γονέναι, καὶ τοῦ γινόμενου δὲ ἥδη τὴν ἀπόσβε-
 σίν, καὶ ἀλλοιώσεις, αἰαννοῦσι δ' ἐν ἀπειρον
 οὐκ ὄντα τὸν κόσμον διηγεῖται, ὥστε ἡ τοῦ χρόνου
 ἀδιάλειπτος φορὰ νείας ἀεὶ πᾶν ἔχειται. Ἐν δὲ
 τούτῳ ἔσθ' ὡς ταμῶν, πᾶν τις τούτων τῆς
 ἡραδογόντων ἐκπρήσειας, ἐφ' οὗ σῆναι ἐκ
 ἑστῆς, ὥστε εἰς τὴν ἡραδογόντων σφου-
 δίαν φιλοῦν ἀρχεῖται, τὸ δ' ἥδη ἔξ' ὁφθαλμῶν
 ἀπελθ-

318 ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΟΝΙΝΟΥ

ἀπελήλυθον. τοιοῦτον δὴ π καὶ αὐτὴ ἡ ζωνὴ
 καί σου, οἷον ἢ ἀφ' αἵματός ἀναδυμίας, καὶ
 ἢ ἐκ τοῦ ἀέρος ἀναπνύουσιν. ὁποῖον γὰρ ὅτι τὸ
 ἀπαξ ἐλκύσει τὸν αἶρα καὶ ἀρροῦναι, ὅπου
 πῆκτον ποιεῖται, τοῖς τόν ὅτι καὶ δὲ πῶν πᾶ-
 ρα ἀναπνύουσιν διώαμιν, καὶ χθὲς καὶ πρῶ-
 λω ἀρτεχθὲς ἐκτῆσθαι, ἀρροῦναι ἐκεῖ, ὅπου
 δὲ πρῶτον ἑσπασας, ὡς τὰ φυτὰ τίμμιον ὅτι
 δὲ ὁλοπνέειται, οὔτε δὲ ἀναπνέει ὡς τὰ βο-
 σκήματα ὅτι τὰ θηρία ἔτε το τυποῦται κα-
 τὰ φαντασίαν. ἔτε τὸν νεοσπασθεῖται καὶ
 ὁρμῶν, ἔτε δὲ συναγλαῖζεται, ἔτε τὸ τρί-
 φιαδ' ἔσσο ἢ ὁμοιον τῷ ἀρκείνῃ τὰ πᾶσι
 ματα τῷ τροφῆς. τί ἐν τίμμιον; τό κροτῆαδ;
 χι' οὐκ οὐν οὐδὲ δὲ ἔσσο γλωσσῶν κροτῆαδ; αἱ ἢ
 πῆα τῇ πολλῶν δύφηναι, κρότος γλωσ-
 σῶν. ἀφῆκας ἐν καὶ δὲ δοξάειον, τί καὶ αἰ-
 πετοι τίμμιον; δοκῶ μὲν δὲ καὶ τῶν ἰδίων καὶ
 σκηνῶν κινεῖται, καὶ ἰσκιεῖται. ἐφ' ὅτι αἱ ὑδιμέλφαι
 ἄγουσι καὶ αἱ τέχναι. ἢ τε γὰρ τέχνη πᾶσα ἔσσο
 σοχαῖται. ἵνα δὲ καὶ τὰ σκηνῶν ὑδιτιμέλ-
 ως ἔχει πρὸς δὲ ὄρον πρὸς ὃ καὶ σκηνῶνται. κα-
 τε φνύοντος ὁ ὑδιμελέμενος τῷ ἀμώλῃ, καὶ
 ὁπωλοδάνης, καὶ ὁ τοῦ κυνὸς ὑδιμελέμενος
 ἔσσο ἵπτε. αἱ δὲ παιδαγωγίαι, αἱ διδασκα-
 λίαι ὑδι τί σκηνῶνται. ὡς ἐν τῷ τίμμιον. καὶ
 ἔσσο

ἔστω μὲν αὖθις ἔχῃ, ἔθεν τῇ ἄλλων παρὰ ποιή-
 σῃ σεαυτοῦ· ἔπαύσῃ καὶ ἄλλα πολλὰ πμῶν
 οὗτ' ἐν ἐλευθερίῳ ἔση, ἔτε αὐτοῖς οὐτε ἀ-
 παύσης. ἀνάγκη γὰρ φρονεῖν, ζήλοτυπῆν, ὑφο-
 ρᾶσθαι ἑὸν ἀφιλέσθαι ἐκείνα δυναμίδες· ὑπο-
 βουλεύειν τοῖς ἔχουσι· ὅτι πμῶν ἑὸν ἑαυ-
 τοῦ πεφύεσθαι ἀνάγκη τὴν ἐκείνων πνός οἰδεῖν.
 προσέτι ὅτι πολλὰ ὅτι τοῖς θεοῖς μέμφεσθαι. ἡ δὲ τῇ
 ἰδίας ὁρανοῖας αἰδώς ὅτι πμῶν, σεαυτοῦ τε ἀρετὴν
 σε ποιήσει, καὶ τοῖς κρινωνικοῖς ἐν ἀρετῇ, ὅτι
 τοῖς θεοῖς σύμφωνον· τουτέστιν, ἐπαυνοῦντα ὅ-
 σα ἐκείνοι ὁρανοῖας καὶ ἀρετῇ τὰ χαλκῶν. Ἄνω,
 καίτω· κύκλω φορεῖ τῇ τοιχείων· ἡ δὲ τῇ
 ἀρετῇ κένος οἰδεῖται τὸν τῇ, ἀλλὰ θεότε-
 ρόν τι, καὶ ὁδὸν οὐσε πινότην περὶ ὅσα θύοδε.
 Οἷον ὅτι ὁ ποιῶν· ἑὸν μὲν ὑπὸ τῇ αὐτῇ χρό-
 νῳ, ὅτι μετ' ἐαυτοῦ ζῶντας ἀνθρώπους ἐν φημῇ
 ἐν δέλεσιν· αὐτοῖς ὅτι ἑαυτοῦ μῆλα γενέσθαι ἐν φη-
 μῇ, ὅτι ἑαυτοῦ ποτε, ἑαυτοῦ, πρὸς τὸν
 λαὸν ποιῶν. ὅτι ὅτι ἐγγύς ὅτι τῷ λυπηθῆναι αὐ-
 τοῦ, ὅτι ἐν χῇ οἱ πμῶν ἐν τοῖς λόγοις ἐν φη-
 μῇ ἐν ποιῶν. Μὴ εἴπῃ αὐτῷ ὅτι οὐκ ἐστὶν ἑαυ-
 τοῦ ἀνθρώπου ἀδύνατον ὑπολαβεῖν. ἀλλ' εἴπῃ
 ἀνθρώπου δυνατὸν καὶ οἰκεῖον, ὅτι καὶ σεαυτῷ ἐν φη-
 μῇ νόμιζε. Ἐν τοῖς γυμνασίοις καὶ οὐκ ἐν τοῖς
 πῃ, ὅτι τῇ κεφαλῇ ἐν φημῇ, πλὴν ἐν φημῇ.
 δὴ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΟΝΙΟΥ

ἀλλ' ὅτε ὑποσημαίνοντο, ὅτε προσέκομιζον
 ὅτε ὑφορώμεθα ὑπερον ὡς ἐπίβουλον, καὶ τοι-
 φυλαττόμεθα, ὁ μὲν τοι ὡς ἐχθρόν· ἐδὲ μετ' ἑ-
 ποφίας, ἀλλ' ἐκκλίσιως διμύνης. τοιούτων τοι
 γυνέω, καὶ οἱ τοῖς λαιποῖς μέρεσι τ' βίβ. πολ-
 λαὶ πρὸς θυμώμεθα τ' οἶον προσγυμναζομένην.
 ἔξισι τ' ὡς ἐφύω ἐκκλίνειν, καὶ μὴ δὲ ἔσποπθύν.
 μὴ δὲ ἀπέχθεαι. Εἰ τις μὲ ἐλέγξαι ἐπ' ἀσκήσε-
 μοι, ὅπ' ἐκ ὁρῶς ἔσπολαμεινῶ, ἢ πρῶτω,
 διώα, χαίρων μετὰ δόσμοι. ἡτῶ δ' πλὴν ἀλῆ-
 θειαν, ὑφ' ἧς ἐδὲ πῶσπε ἐλάβη. ἐλάβη τ' ὅ-
 ὁ ὑπὸ μύλων ὑπὸ τ' ἑαυτ' ἀπάτης καὶ ἀγνοίας.
 ἐγὼ δ' ἑμαυτ' κατὰ δόξαν κριῶ. τὰ ἄλλα με ἐπὶ δει-
 τῶν. ἡτοι δ' ἄψυχα, ἢ ἄλογα, ἢ πεπλανημένα, καὶ
 τ' ὁδὸν ἀγνοῦντα. τοῖς δ' ἄλογοις ζώοις, καὶ καθό-
 λα. πρῶτοι δ' ἔσποκφύλοις, ὡς λόγον ἔχων,
 λόγον μὴ ἔχοντι χρῶ μεγαλοφρόνως καὶ ἐλθιδέ-
 ρως. τοῖς δ' ἀνθρώποις, ὡς λόγον ἔχοντι χρῶ κοινῶ-
 νικῶς. Εἰ δ' ἀπασι δ' θεὸς ὑπὸ κελῶ, καὶ μὴ ὁλῶ φέ-
 ρει πρὸς τὸ πᾶσι χρόνῳ ταῦτα πρῶξας. ἀρεῖται
 τ' καὶ ἦεις ὡρεῖται αὐτῷ. Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν,
 ἐὼ ὁρῶν κῶμῳ αὐτ' ἀφ' ἀνόντος εἰς τ' αὐτὸ
 κατέστηκεν. ἡ τοι τ' ἐλήφθη εἰς τοῦ αὐτοῦ πᾶ-
 νος ἀπερμαπικῆς λόγους· ἢ διοικητῶν ἀσκήσαν
 ὁμοίως εἰς τὰς ἀτόμους. Ἐνδυμένη δ' ἡ πόσις καὶ τ'
 αὐτ' ἀκλειῶν χρόνον οἱ ἐκείνῳ ἡμῶν ἄμα γίνε-
 ται,

παλ, ὁμαλὴ καὶ ὁμῆ καὶ ψυχρὰ, καὶ ὅτως ὁ θαυμά-
 σεις ἐπὶ τὸν πᾶν, μαλὸν δὲ πᾶν τὰ γινώ-
 μενα ἐν τῷ ἐνί τε καὶ σύμπαντι, ὃ δὴ νόμον ὀνο-
 μάζομεν, ἅμα ἐνὸς ἐστίν. ἐὰν τις σοὶ περὶ αὐ-
 τῶν γράφῃ τὸ Ἀντωνίου ὄνομα, μή τι κατεντε-
 νόμηνος περὶ οὐκ ἔχοντος τὴν τοιχείων, τί ἐν ἐὰν ὁ-
 γίζων, μή τι αὐτοβρύχῃ, μή τι ἐκ ὑδατοβρύχῃ, πρὸς
 ὅς, περὶ οὐκ ἔχοντος τὴν γράμματα, ὅτως δὲ ἐ-
 οῦθα δὲ μέμνητο, ὅτι πᾶν κατενόηκεν ὑπὸ αὐτοῦ
 πᾶν συμπεπληρωμένον. τὰς δὲ θεωρίας, ἐμὴν
 ἐνδομύητον, καὶ ἐν οἷς δυσχεραίνουσιν ἀντιδυσχερα-
 νοῦν, πρὸς αὐτὴν ὁδὸν τὴν περὶ ἐμύητον. πᾶς ὁμῶν
 ὅτι μὴ ἰδιώτης ἐστὶν τοῖς ἀνθρώποις ὁρμῶν ἰδίᾳ τὰ
 φαινόμενα αὐτοῖς οἰκεία ἐμφερῶντα. καὶ τοῖς
 νότοις πάντα ἐσὶν συγχωρεῖς αὐτοῖς τὸν νοῦν, ὅταν
 ἀναγκαστοῖς ὅτι ἀμάρτανος. φέρονται δὲ πᾶν-
 τος ὡς οἰκεία καὶ συμφερῶντα αὐτοῖς. Ἀλλ' ἐκ
 ἔχει ὅτως. ἐκ τῶν δίδασκε, καὶ δέκναι, καὶ ἀνα-
 στακτῇ. ὁμοῦ δὲ ἀνάπαυλα ἀποπνεύσεως αἰνέ-
 πιας, καὶ ὁμοῦ δὲ νουοικεσίας, καὶ ὁμοῦ δὲ
 διεξόδου, καὶ τὴν πρὸς τὴν σάρκα λείπεσθαι. ἀρχὴν
 ὅτι οὐκ ἔστιν ὁ σῶμα ἐν μὴ ἀπαυδαῖ, ἐν τῷ τῷ
 ψυχῇ περὶ ἀπαυδαῖ. ὅρα μὴ ἀρκατοερωθῇ,
 καὶ βαρύνῃ. γινώσκῃ τὴν (ἡμεῖς) δὲ σεαυτὸν ἀπὸ τῶν, ἀγα-
 θόν, ἀκέραιον, σεμνόν, ἀκομφόν, τὴν δικαίαν φιλίαν,
 θεοσεβῆ, ὁμοῦ δὲ, φιλίαν, φιλίαν, ἐξ ὁμοῦ πρὸς τὰ
 πρὸς τὸν

μισίας, ἢ ὅπως διζωιδήτω σοι ἐπιστῇ ἢ τελευ-
 ταία ὥρα ὡς ἐκένω. Ἀνάγκη κὴ ἀναγκαστοῦ σε
 αὐτῷ, ὅ ἕξυπνιαδὲς πάλιν κὴ οἰονόσας ὅτι ὀνη-
 ροί σοι ἦν ὠχλοῦν, πάλιν ἐξηγορῶς βλέπῃ ταῦ
 ἴα ὡς ἐκένω ἐλεῶτες ἐκ θεματίς, εἰμὴ κὴ ψυχῆς.
 Τῷ μὲν δὲ θεματίῳ, πάντα ἀδιαφορεῖ. ὅδε γὰρ
 διῶκα ὃ ἀγαφίεραδ. τῇ δὲ διάνοια ἀδιαφορεῖ, ὅ-
 σα μὴ ὅτιν αὐτῷ ἐνεργήματα. ὅσα δὲ γε αὐτῷ ὅτιν
 ἐνεργήματα, ταῦτα πάντα ἐπ' αὐτῇ ὅτιν. ἢ τῷ
 τῇ μὲν τοι ἂν ποδὶ μόνον ὅ πρὸν πραγματὸν
 ταῦτα ἢ μέλλοντα κὴ πρῶτα κινεῖτα ἐνεργήματα.
 αὐτῷ, ὅ αὐτὰ ἦδη ἀδιάφορα. Οὐκ ἔστιν ὁ πᾶν
 τῇ χειρὶ, ὅ ὃ τῷ ποδὶ πρᾶ φύσιν, μέχρις αὐτῷ
 ὅ πᾶν ὅ τῷ ποδὶ, κὴ ἢ χεὶρ ταῦτα χεῖρος. ὅπως δὲ
 ὅδε ἀνθρώπῳ ὡς ἀνθρώπῳ παρὰ φύσιν ὅτιν ὁ
 πόνορ, μέχρις αὐτῷ ποῖν ταῦτα ἀνθρώπῳ. εἰ δὲ
 πρᾶ φύσιν αὐτῷ ὅτιν, ὅδε κακὸν ἐκ ἔστιν αὐτῷ. Ἡ λί-
 κας ἡδονὰς ἡδονῶν λησὶν κίναιδι, παρὰ λαοῖν,
 τύραννοι; ὅδε ὅπως οἱ βαλναυσοὶ τεχνῖν ὅδε
 μύζον ὃ ἂν χεῖρ τινὸς πρὸς τὰς ἰδιώτας, ὅδε
 ἡσὸν μύζον αὐτῶν ὃ τῷ λόγῳ τῷ τέχνῃ, κὴ τῷ
 ἀρσένῳ ὅδε ὅδε μύζον; Οὐδὲν εἰ ὁ ἀρχιτέ-
 κτων, κὴ ὁ ἰατρός μᾶλλον αὐτῶν ὃ τῷ ἰδίᾳ τέ-
 χνῃ λόγον, ἢ ὁ ἀνθρώπος τῷ ἑαυτῷ, ὅδε αὐτῷ κινὸς
 ὅδε πρὸς αὐτῷ θύς. Ἡ Ἀσία, ἢ Εὐρώπη, γῆναι τῷ
 κόσμῳ, πᾶν πέλαγος, σαλὴν τῷ κόσμῳ, ἄλλως ὅδε

λαλειον τ' ἰσμε. παῦν δ' αἰετὸς τ' χρόνος, στυ-
 μὴ τ' αἰὼν θ'. πάντα μικρά, βύβηπα, ἀάφανε
 ζάμνια, πάντα ἐκείθεν ὄρχε, ἀπ' ἐκείναι τῶ
 κρινθ ἡγεμονικῶ ὁρμήσαντα, ἡ κατ' ἐπακλα-
 θισιν. καὶ δ' χαλσμα δὴ τῶ λέοντος, ἐ δ' δηλητή-
 ριον, καὶ πᾶσα κακουργία, ὡς ἀκαλθα, ὡς βόρ-
 βορος, ἐκείνων ἡδιστὴν ἡμῶν. τῶν σεμνῶν ἐ κα-
 λθῶν. μὴ δὲ αὐτὰ ἀλσότερα τέττα εἰς εἰς φαν-
 τίζε. ἀλλὰ τῇ πάντῃ πηγῇ ἡδιστὴν ἡμῶν. ὅ
 τὰ νῦν ἰδῶν, πάντα ἐώρακον, ὅσα τε εἰς αἰὼν ἐ-
 γένετο, καὶ ὅσα εἰς εἰς ἀπὸ φρον ἔσται. πάντα δ' ὁμο-
 γυνῇ καὶ ὁμοφύῃ. πολλὰ κινεσὶς οὐθὺν τῇ ἡδιστὴν ἡμῶν
 πάντων τ' οὐ τῶ κόσμῳ, ἐ χέσιν πρὸς ἀλλήλα.
 ῥόπν γὰρ πᾶν πᾶν ἀλλήλοισ ἐπιπέπλεκε, καὶ
 πάντῃ κατ' ἐξὸς φίλα ἀλλήλοισ ἐστὶ. καὶ τ' ἀλλὰ
 ἐξῆς ὅτι ὅσοι, ὅσοι τῇ τοπικῇ κίνησιν καὶ σύμπνοι-
 αν, καὶ τῶ ἐνωσιν τ' ἐστίας. οἷς συγκεκλήρωται
 πράγμασι, τέττα εἰς ἡμῶν ὁρμωζε σεαυτ' καὶ οἷς συ-
 νέληχας ἀνθρώποις, τέττα εἰς φίλα, ἀλλ' ἀληθι-
 νῶς, ὁργανον, ἐργαλείον, σκευὴς παῦν, εἰ πρὸς ὁ κα-
 τεσκύβησαι ποιῇ, βύβηπει. καὶ τοι ἐκεί ὁ κατὰ σκευά-
 σας ἐκ παρὸν τ' ὅτι τ' ὅτι ὅτι φύσεως ἡμετέ-
 ρων, οὐδὲν ὅτι, καὶ πᾶν μὲν ἡ κατὰ σκευάσασα δύ-
 ναμις καὶ ὁ κατὰ μᾶλλον αἰδῆσθαι αὐτῇ δ' εἰ καὶ νομῶ-
 ζην, ἐὰν κατ' ἐξὸς ἐκείνη ταύτης ἔχης καὶ διεξαγά-
 γης ἐκείνη παῦν κατ' ἐξὸς, ἐκείνη δ' ὅτι κατ' ἐξὸς
 παῦν

πάντι καὶ νοῦν τὰ ἐαυτῷ. Ὅτι αὐτῷ ἀποκατέτιν
 ὑποσέσης αὐτῷ ἀγαθόν, ἢ κακόν, ἀνάλγη καὶ
 τὴν πόλιν ἡρώσιν τῷ ποιεῖτε κακὸν ἢ τῷ ἀποτί-
 ξιν τῷ ποιεῖτε ἀγαθὸν, μέμψασθαι σε θεοῖς, καὶ ἀν-
 θρώπους ὃ μισήσουσιν αὐτὸς ὄντας, ἢ ὑποπῆθο-
 μένους ἐσεσθαι τῷ ἀρετῆς, ἢ τῷ πῶσι.
 © ἀδικήματα ὃ πολλά, ἀλλὰ τῷ πρὸς ταῦτα ὄχα-
 φοράν. ἐὰν ὃ μόνον τὰ ἐφ' ἡμῖν ἀγαθὰ καὶ κακὰ
 κινῶμεν, ὅδε μὲν αἰτία κατὰ λέγειν, ὅτε θεὸς
 ἐγκαλεῖται, ὅτε πρὸς ἀνθρώπων σῆμαι σάσιν τῶ-
 λιμῆς. πάντες εἰς αὐτὸ ἀρετῆς (σωτηρίου),
 οἱ μὲν ἐσθῶτος καὶ πρᾶκτος. ἀπὸς; οἱ αὐτὸ ἐπι-
 σάτως. ὡς περ καὶ αὐτὸ καὶ θύοντας οἱμαί. ὁ Ἡρά-
 κλειτος ἐργάτας εἶναι λέγει, καὶ σωτηρίας τῷ αὐτῷ
 κόσμῳ γινόμενων. ἄλλος ὃ κατ' ἄλλο σωτηρίαν,
 ἐκ πόλεως ὃ © ὁ μεμψόμενος, καὶ ὁ αὐτὸς αἰ-
 νῶν πρῶτος, © ἀναρεῖν τὰ γινόμενα. © ἡ πρὸ
 τοῖς τοῖς ἐχρήσθαι ὁ κόσμος. λοιπὸν δὲ σύντες εἰς πί-
 νας ἐαυτὸν κατὰ τὰς. ἐκ εἶναι. Μὴ πάντως
 τοῖς καλῶς χρῆσται ὁ τὰ ὅλα διοικῶν. © πρᾶ-
 δεῖται σε εἰς μέρθ. πῶς σωτηρίαν © (σωτηρί-
 ας). ἀλλὰ σὺ μὴ ποιεῖς τὸ μέρθ. γλῆν. οἷος ὁ θυτε-
 λῆς καὶ γλῆτος σίχος αὐτῷ ὁραματι, ὃ χρύσι-
 πτος μέμνη. Μὴ πῶς ἡλίου τὰ τῷ ἐπὶ ἀξιοῖ ποιεῖν;
 μή πῶς ὁ Ἰσχυρὸς τὰ τῷ καρποφόρου; πῶς
 τῷ ἄστρος ἐκαστον, ὅχι διαφορά μὲν, (σωτη-
 ρία δὲ

γαί δὲ πρὸς ταυτὸν; Εἰ μὲν οὖν ἐβουλόμην ποδὶ
 ἐμῷ ἢ ᾧ ἐμοὶ συμβῶμαι ὀφειλόντην οἱ θεοί, κα-
 λῶς ἐβουλόμην. ἄβελον γὰρ θεόν, ὃδε ὠδύ-
 νοῦμαι ῥάδιον. καὶ ποιῆσαι δέ με ὅλα πάντα αἰπὰν
 ἔμελλον ὀρμαῖν; τί γὰρ αὐτοῖς ἢ τῷ κρινῶ ὃ μάλιστα
 πεπονθωταί, ἐκ τούτου ποδὶ ἐμῷ; εἰ δὲ μὴ
 ἐβουλόμην το κατ' ἰδίαν ποδὶ ἐμῷ, πόρῃ γὰρ
 τῇ κρινώας πάντως ἐβουλόμην το; οἷς κατ'
 ἐπακροθύθησιν ἢ ταῦτα συμβαίνοντα, ἀσπυ-
 ζοῦσι καὶ σέργειν ὀφείλω. εἰ δ' ἄρα πόρῃ μνη-
 σὸς βαλόντων, πισθύνει ἅ ὅχι ὅσιον. ἢ μὴ δὲ θύω-
 μεν, μὴ δὲ θυχόμεθα, μὴ δὲ ὀμνύωμεν, μὴ δὲ τὰ
 ἄλλα πρᾶσσομεν, ἀπὸρ ἔκαστα ὡς πρὸς πῖόν-
 τας καὶ συμβιόντας ἐδὺ θεοὺς πρᾶσσομεν. εἰ
 δὲ ἄρα ποδὶ μνησὸς τῇ κατ' ἡμῶν βουλόμην-
 ται· ἐμοὶ μὲν ἔστι πόρῃ ἐμαυτῷ βαλόντα· ἐ-
 μοὶ δὲ ὅτι σκέψας πόρῃ τῷ συμφέροντι. συμ-
 φέρει ὃ ἐκείνῳ, ᾧ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ καὶ τοῦ σκνύου
 καὶ φύσιν. ἢ δὲ ἐμὴ φύσις λογικὴ καὶ πολιτι-
 κή· πόλις καὶ πατεῖς, ὡς μὲν Ἀντωνίῳ μοι ἢ
 Εὐώμῃ, ὡς ὃ ἀνθρώπῳ, ὁ κόσμος. τὰ ταῦς πόλεις
 οὖν ταῦτας ὀφείλιμα μόναι ἔστι μοι ἀγαθὰ. ὅσα
 ἐκείνῳ συμβαίνει, ταῦτα τοῦ ὅλου συμφέρει. ἢ-
 κέ ᾄδω, ἀλλ' ἐπὶ ἐκείνῳ ὡς ἐπίπαν ὁφείλει πᾶσι
 λαφεῖς. ὅσα ἀνθρώπῳ ἢ ἐτόροις ἀνθρώποις. κρινό-
 τειρον ὃ νῦν ᾧ συμφέρον ὠδὶ ᾧ μέσων λαμβά-
 νει.

πιάσω. Ὅσοι περὶ σῶσαι σοὶ τὰ ἀμφοὶ τῷ θανά-
 τῳ, καὶ τοῖς τοιαύτοις χερσίν, ὡς αἰ τὰ αὐτὰ ὁρώ-
 μεθα, καὶ ἡ ἰσχυρία περικυρῇ τῇ θείᾳ ποιῇ. Ἐπὶ
 καὶ ὅλα τὰ εἰς πάσῃ. πάντα γὰρ αὐτῷ καὶ τῷ
 αὐτῷ, καὶ ἐκ τῆς αὐτῆς. μέχρι τίνος δὲ; οὐνόει (ὡς
 ὡς παντοίας ἀνθρώπων, καὶ παντοίων ἡ ὑπὸ τῆς
 δουλείᾳ τῇ, παντοσάπων ἡ ἐθνῶν πεποιταις. ὥστε
 κατὰ τὴν τὴν μέχρι φιλιζίωνος καὶ φοίβου, ὡς ὁ
 εργαίωνος. μέγιστον καὶ τὰ ἄλλα φύλα. ἐκείνη δὲ
 μεταβαλεῖν ἡμᾶς δεῖ, ὅπως τοιαῦτα μὲν δέοι ῥᾶ
 τοῖς, τοῖς τοῖς ἡμεῖς τοῖς τοῖς. Ἡράκλειτος,
 Πυθαγόρας, Σωκράτης. τοῖς τοῖς ἡμεῖς τοῖς
 τοῖς. τοῖς τοῖς ὑπερὸν στρατηγῶν, τύραννοι. ὡς τῶ-
 τοῖς ἡμεῖς τοῖς. Ἐπαρχὸς, Ἀρχιμήδης, ἄλλαι
 φύσεις ὅσῃαι μεγαλόφρονες, φιλόπονοι, πα-
 ντοίχοι, αὐθάδεις, αὐτῶν τῶν ἐπικύρων καὶ ἐφημέρων
 ἀνθρώπων ζωὴς χλευασαί, οἷον Μένιππος, καὶ
 ὅσοι τοιοῦτοι. περὶ πάντων τῶν τῶν ἐπὶ ὅτι πᾶ-
 λαι κένται. τί ἐν τῷ τοῖς τοῖς αὐτοῖς; τί δὲ τοῖς
 μὴ δὲ ὀνομαζομένοις ὅλοις. Ἐν ᾧ δὲ πολλὰ ἄξιον,
 ἡμεῖς ἀληθείας καὶ δικαιοσύνης θυμῶν τοῖς
 φύσεως καὶ ἀδίκους ἀφαισίου. Ὅταν θυφρα-
 ναι σεαυτὸν δέλης οὐδὲν τὰ περὶ τὴν ματὰ τῆν
 συμπεριτῆν. οἷον τῶν ἡμεῖς, ἡ δραστικίον. τῶν ἡμεῖς
 δὲ τῶν ἡμεῖς τῶν ἡμεῖς, ἀλλὰ ἡμεῖς ἡμεῖς. ὡς
 δὲ ἐν τῷ ὅπως θυφραίνει, ὡς τὰ ὀνομαζομένα τῆν
 ο 3 ἀρετῇ

ἀρετῇ ἐμφανόμενα τοῖς ἡθεσι τῷ συζῶντων, ὅτι
 θρόα ὡς οἶόν τε συμπίπτοντα. διὸ καὶ πρόχειρα αὐ-
 τὰ ἐκτίον. μή τι δυσχεραίνεις ὅτι βῶν πινων λι-
 γῶν εἰ, καὶ ὁ τελευτῶν, ὅτι τῶ δὴ καὶ ὁ μετὰ βῶν
 ὅτι τῷ βιωτέον σοι, καὶ ὁ μετὰ πλείονος. ὡς περὶ
 τῷ σίαις, ὅσον ἀφώεσαι τοῖς σέργας, ὅτι τῷ
 τῷ χρόνῳ περὶ πλείονος αὐτὰς. Πράττει ὅτι τῷ
 ἀκόντην, ὅταν τῷ δικαιοσύνης ὁ λόγος ὅτι τῷ
 ἔγῃ. ἐὰν μὲντοι βία τις πτωχώμενος οἴσῃ,
 μετὰ βαινεῖ καὶ δὲ δύνασιν ὁ ἀλυσον, ὁ συγ-
 χῶ εἰς ἄλλω ἀρετῇ τῇ κηλύσει. ὁ μέντοι
 ὅτι μετὰ ὑπεξαίρεσεως ὁρμῆς, ὅτι ὁ ἀδυνα-
 τῇ ἐκ ὁρέγῃ. πίνῃ δὲ τῷ τοιαύτης πίνῃ ὁρμῆς.
 τῷ τῷ τυγχάνεις, ἐφ' οἷς πρὸς χημῆν, ταῦτα
 γίνετο. ὁ μετὰ ὁδοῦς ἀλλοτεῖαν ἐνεργῶν ἰδίον
 ἀγαθὸν ὑπολαμβάνει. ὁ μετὰ ὁδοῦς ἰδίαν πεί-
 σιν. ὁ μετὰ ἔχον ἰδίαν πρᾶξιν. ἔστι πρὸς τῷ
 μηδὲν ὑπολαμβάνει, ὁ μετὰ ὁ χημῆν τῇ ψυχῇ, αὐ-
 τὰ ὅτι τὰ πρᾶγματα ἐκ ἔχει φύσιν ποιητικῇ τῷ
 ἡμετέρων κηρίων. ἔστι πρὸς σεαυτὸν πρὸς τὸ ὑφ' ἐ-
 τέρῳ λεγομένη γίνεσθαι ἀπερὶν θυμῶς, καὶ
 ὡς οἶόν τε ὁ τῇ ψυχῇ τῷ λέγονται γίνεσθαι. τὸ τῷ
 σμῖναι μὴ συμφέρον, ὅτι τῇ μετὰ συμφέρον. ἐκ
 βεῖων, οἷον καὶ, ὁ μετὰ βούονται οἱ κάμνοντες κα-
 κῶς ἔλεγον, ἄλλω πίνῃ ἀπὸ πρᾶξιν, ὁ πῶς αὐ-
 τὸς ἐνεργῶν, ὁ μετὰ ἐκ πλείονος σωτηρίαν, ὁ μετὰ
 δὲ

θεραπυνομένοις ὑγιανόν; πόσοι μεθ' ὧν ἐσπλῆθον
 εἰς τὸν κόσμον ἥδη ἀπελαλύθασιν ἰκτοριῶσι, θ'
 μέλι πικρὸν φαίνεται. καὶ λυσοδῆκταις θ' ὕ-
 θωρ φοβερόν· καὶ παιδίθ' θ' σφαιρίον καλόν.
 τί θ' ὀργίζομαι, ἢ δοκεῖ σοι ἔλαστον ἰαγὺν θ'.
 διεφθουμένον, ἢ θ' ἁγλίον τῷ ἰκτεριῶν πι, καὶ
 ὁ ἰὸς τῷ λυσοδῆκτῳ. καὶ θ' ἄν λόγον τ' σῆς φύ-
 σεως, βιοῦν σε εἰς κωλύσει. πῶς θ' ἄν λόγον
 τ' κρινῆς φύσεως εἰδὲν σοι συμβήσεται οἷοι εἰ-
 σιν οἷς θέλουσιν ἀρέσκειν, καὶ δι' οἷα πῶς γινώ-
 μενα; καὶ δι' οἷων ἀνεργείων; ὥς ταχέως ὁ αἰὼν
 πάντα καλύψει, καὶ ὅσα ἐκάλυψεν ἥδη.

ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙ- νου αὐτοκράτορος, τῶν εἰς ἑαυ- τὸν Βιβλίον Ζ'.

Ἰ' ὅτι κακία πύτ' ἔστις ὁ πολ-
 λαῖς εἶδεν. καὶ ὑπὲρ πάν-
 τος δὲ τοῦ συμβαίνοντος πρό-
 χειρος ἔχει, ὅτι τοῦ τό ὅστις
 ὁ πολῆς εἶδεν. ὅλως αἰὼν
 καὶ τὰ αὐτὰ ἐνρήσεις, ὥς μετὰ αἱ ἰσο-
 εἶαι αἱ παλαιαί, αἱ μέσαι, αἱ ὑπόγιοι, ὥς
 νῦν μετὰ αἱ πόλεις, καὶ οἰκίαι, εἰδὲν καινόν·

πάντα καὶ (ωρήθη ὀλιγοχρόνια. τὰ δόγματά
 πῶς ἄλλως διῶν) νεκρωθῆναι, ἐὰν μὴ αἱ κα-
 τὰ Μήλοι αὐτοῖς φαντασίαι σβεσθῶσιν, ὥς διη-
 κκῶς ἀναζωπυρεῖν, ἥ σὸι ὅτι διώαμαι πρὸς
 τὰς τὸ δ' εἰς ἀπολαμβάνειν· εἰ διώαμαι, τί τα-
 ράσομαι; τὰ ἔξω τ' ἐμῆς διανοίας ἔδεν ὅλως
 πρὸς τ' ἐμὴν διανοίαν. ὅσοι πάντες, καὶ ὁρθός ἐστι.
 ἀναβιώναι σοὶ ἔστιν. ἴδε πάλιν τὰ πράγματα ὥς
 ἑώρας· ὡς τὰς τ' ἀναβιώναι. Πομπῆς κοινο-
 σπουδία, ἥ σκληρῆς σφάμας, ποιμνία, ἀγέλαι,
 ὁμοδρακισμοί, κυνῶν δόσιον ἐρριμμένον, ψα-
 μίον εἰς τὰς τ' ἰχθύων διεξαμύναις. μυρμηκῶν τα-
 λαιπωρία, καὶ ἀχαιοφορία, μυιδίων ἐπιομένων
 διαδρομαί. σιγιλία νευροσπασμῶν. καὶ
 ἐν αὐτῶν τῶν δὲ μὲν μὴ φρενατημένον ἐ-
 σάναι. πρᾶκτα μὲν τοι, ὅτι ὅσοις ἄξιός ἐ-
 κείνος ὅστις, ὅσοις ἄξιός ἐστι ταῦτα πρὸς αἰσχύ-
 ναν. Δὲ καὶ λείπει πρᾶκτα μὲν τοις λεγομένοις, ὅτι
 καὶ ἐκείνην ὁρμὴν τοῖς γνομένοις. καὶ ἥ μὲν ἐπὶ
 τοῖς, ὅστις ὅστις ἥ πᾶσι σκεπῶν ἢ ἀναφορὰ. ἥ ὅτι
 ἐπὶ τοῖς πρᾶκτα μὲν τοῖς σημαινόμενον. ὅτε-
 ρον ἴσαρκεῖ ἢ διαίνοιά μου πρὸς ὅσοι, ἢ ὅτι. εἰ μὲν
 ἴσαρκεῖ, χρῶμαι αὐτῇ πρὸς τὸ ἔργον ὥς ὁρμὴν
 πρὸς τὸ ὅσον φύσεως δοθῶν. εἰ ὅτι μὲν ἴσαρ-
 κεί, ἥτοι πρᾶκτα μὲν τοῖς ἔργα τῶν διωαμένων κρείττον
 ὑπὸ τῆς ἐλπίδος, ἐὰν ἄλλως ὅσοι μὴ καθήκη. ἢ πρᾶσ-
 ῶ ὥς

ὥς δυνάμει πρὸς πᾶσιν ἡ δυνάμει
 καὶ πρὸς ἑαυτῇ ἡ ἐμὴ ἡγεμονικὴ ποιῆσαι τὸ εἰς
 τὴν κοινωσίαν νυν καί εἰς τὸν χρόνον. ὅτι ἢ αὐτὴ
 δι' ἑαυτῆς, ἢ σὺν ἄλλῳ ποιῶ, ὥς μόνον χρόνον
 τείνῃ, εἰς τὸ κοινῇ χρῆσιμον ὡς δυνάμει. ὅσοι μὲν
 πολλοὶ ὑμνητοὶ γινόμενοι, ἥδη λήθη πᾶσι δίδον-
 ται. ὅσοι δὲ τὰς ἐμὴν ἡγεμονίας, πάλαι ἐκ πο-
 δῶν. Μὴ αἰχμῶν βοήθειαν. πρὸς γὰρ τοῦ
 εὐδελῆος δ' ἡγεμονίας, ὥς στρατιῶν αὐτῶν
 μαχία. τί ἔν ἐάν σὺ μὲν ἡγεμονίας πᾶσι ἐπαλ-
 ξιν ἀναβῶμαι μόνος μὴ δυνῇ, σὺ δ' ἄλλῳ δ' ἡγε-
 μόνῃ ἢ τῷ; Τὰ μέλλοντα μὴ παραστήτω. ἡγεμονίας
 ἐπ' αὐτὰ ἐάν θεῖται, φέρων τὸ αὐτὸ λόγον, ὅτι νυν
 πρὸς τὰ πρῶτα χρόν. Πάντα δ' ἡγεμονίας ἐπι-
 πλέκεται. ὅτι ἡγεμονίας ἡγεμονίας, ὅτι ἡγεμονίας
 ἡγεμονίας δ' ἡγεμονίας. συγκατατίθειν ἢ ἢ συγ-
 κρομεῖ τὸ αὐτὸ κόσμον. κόσμος τε γὰρ ἡγεμονίας
 πάντῃ, ἢ θεὸς εἰς ἡγεμονίας πάντῃ, καὶ εἰς αὐτὴν μίαν
 καὶ νόμος εἰς. λόγος κοινὸς πάντῃ τῷ νομῶν
 ζώων, ὅτι ἀλήθεια μία, ἡγεμονίας ἡγεμονίας μίαν ἢ ὁ-
 μογενῶν, ἢ τῶ αὐτῷ λόγου μετεχόντῃ ζώων.
 πάντῃ τὸ αὐτὸν, εὐαφάνειαν τὰ χροῖα τῇ τῷ ὅλον
 εἰς αὐτὴν ἢ πάντῃ αὐτῶν, εἰς τὸ τῷ ὅλον λόγον τὰ χροῖα
 αὐτὰ λαμβάνει ἢ πάντῃς μνήμη τὰ χροῖα ἐγνα-
 τα χροῖαται τῷ αἰῶνι. τῷ λογικῷ ζώῳ ἢ αὐτῇ
 πρῶτος καὶ φύσιν ὅτι, ὅτι καὶ λόγον ὅλον, ἢ ὅλον
 οὐ μὲν.

μέλος. οἷον ὅτιν αὐτὸ ἠνωμένοις τὰ μέλη τῆ σώματος,
 τῶν ἔχει τὸ λόγον αὐτὸ διεσῶσι τὰ λογικὰ,
 πρὸς μίαν πινὰ ζωογίαν κατισχυασμένα.
 μαλλον δὲ σοὶ ἢ τέττα νόμοις προαπεισέται ἐαυτὸ
 πρὸς ἐαυτὸ πολλάκις λέγῃς, ὅτι μέλος ἐμὶ τῆ
 ἐκ τῶν λογικῶν συστήματ'· ἐὰν δὲ διὰ τῆ εὐ-
 ποιχείας μέρος εἴν' ἐαυτὸ λέγῃς, ὅπως ἀπὸ καρδίας
 φιλεῖς τοὺς ἀνθρώπους· ὅπως καταληπτικῶς
 θυφραίνῃ τὸ δορυγετεῖν. ἔπως πρέπων αὐτὸ με-
 λὸν ποιῇς· ὅπως ὡς αὐτὸ δὲ ποιῶν. Ὁ δὲ ἀφ' ἐξω-
 δον προαπεισέτω τοῖς παθεῖν ἐκ τῆ προωτώ-
 σεως ταύτης δυναμένοις. ἐκείνα γὰρ ἐὰν δελήσῃ
 μίμνε τὰ παθόντα. ἐγὼ δ' ἐὰν μὴ ὑπολάβω ὅτι
 κακὸν τὸ συμβεβηκός, ὅπως βέβλαμμαι. ἔξεισι δὲ
 μοι μὴ ὑπολαβεῖν. Ὁ, πᾶν τις ποιῇ ἢ λέγῃ, ἐμὲ
 δεῖ ἀγαθὸν εἶν'. ὡς αὐτὸ ὁ χρυσὸς ἢ ὁ σμαράγ-
 θος, ἢ ἡ πορφύρα τοῦτο αἰεὶ ἔλεγεν, ὁ, τις αὐτὸ ποιῇ,
 ἢ λέγῃ, ἐμὲ δεῖ σμαράγθον εἶν', καὶ τὸ ἐμαυτὸ χρῶ-
 μα ἔχῃ. τὸ ἡγεμονικόν, αὐτὸ ἐαυτῷ ὅχι ἐνοχλεῖ.
 οἷον λέγω, ὅτι φοβεῖ ἐαυτὸ εἰς ὑπὸ θυμίαν. εἰ δὲ τίς
 ἄλλ' αὐτὸ φοβῆται ἢ λυπηθεῖ διῶν, ποιεί-
 τω. αὐτὸ γὰρ ἐαυτὸ ὑποληπτικῶς ὅτι τρέφῃ εἰς
 ποιαύτας τροπαίς. τὸ ὁμῶς μὴ πάθῃ, αὐτὸ
 μεμνησθῆναι εἰδύαται, καὶ λεγέτω εἰ τι πάσῃ.
 τὸ δ' ἡ ψυχαιον, τὸ φοβέμενον, τὸ λυπούμενον, τὸ
 ποιεῖ τὰ τῆ ὁλως ὑπολαμβάνον, ὅθεν μὴ πά-

21. ἐπ' ἑξῆς αὐτὸς κρείσσον βιαύτην. ἀπροσδεῖς
 ὅστιν ὅσον ἐφ' ἑαυτῷ, τὸ ἡγεμονικὸν, ἐὰν μὴ ἑαυτῷ
 εὐδαιμον ποιῇ. καὶ τὰ ταυτὰ ὃ ὁ ἀτάραχον, καὶ
 ἀνιμωδόν, ἐὰν μὴ ἑαυτὸ ταράσσῃ καὶ ἐμπο-
 διῇ. Εὐδαιμονία ὅστι, δαίμων ἀγαθός, ἢ ἀγα-
 θόν. τί ἔν ὧδε ποιῆς ὃ φαντασία; ἀπερχε-
 σθὺν θεός σοι, ὡς ἡλθεις, ἐπ' ἡρώσας. ἐλήλυθας
 ὃ κτ' τὸ ἀρχαῖον ἔλθεις. ἐκ ὀργίζομαι σοι. μόνον
 ἀπιδι. φοβεῖται τις μεταβολῇ. τί ἔ' διώα
 χωεῖς μεταβολῆς γενέσθ; τί δαὲ φίλτορον ἢ
 οἰκιστόρον τῇ τ' ὄλθον φύσει; Σὺ δ' αὖθ' ἄλυσ-
 αθ' διώασαι, ἐὰν μὴ τὰ ξύλα μετὰβάλῃ; τραφύ-
 ναι δ' διώασαι, ἐὰν μὴ τὰ ἐδωδима μετὰβάλῃ;
 ἄλλο δ' ἢ τ' χρυσοῦν δύναται (σωτὴρ) λῶναι χω-
 εῖς μετὰβολῆς; δὲ ὁρᾷς δὴ ὅτι καὶ αὐτὸ τόσε μετὰ-
 βαλῆν ὁμοίον ὅστι, καὶ ὁμοίως ἀναγκάσθον τῇ τ' ὄ-
 λθον φύσει. Διὰ τ' τ' ὄλθον ἐσθίας, ὡς δὲ χερμα-
 ρὺς διεκπερθεῖται πάντα τὰ σώματα, τῷ ὄλφ συμ-
 φνῇ σῶμα γὰρ, ὡς τὰ ἡμέτερα μέρη ἀλλήλοις.
 πόσους ἦδ' ὁ αἰὼν Χρυσίππας, πόσους Σωκρά-
 τεις, πόσους Ἐπικτήτας καὶ ἀπέπωκας; εἰ δ' αὖ-
 τ' καὶ ἡ σῶμα τὸς ἐπινοοῦσιν ἀνθρώπου τε καὶ
 πράγματι πρὸς πᾶσι. Ἐμὲ οὐ μόνον πε-
 ρισσῶ, μήτι αὐτὸς ποιῶ, ὃ ἢ κατὰ σκευὴν τῆ
 ἀνθρώπου ἐδέλθῃ, ἢ ὡς ἐδέλθῃ, ἢ οὐκ ἐδέλθῃ.
 ἐγγύς μὲν ἦσθαι πάντων λήθη. ἐγγύς δὲ
 ἢ πάν-

ἡ παύτην πρὸς τοῦ λήθη. Ἰδιον αἰθρώπων
 φιλῆν καὶ τοῦ πῆμοντος. τὸ το δὲ γίνεται, εἰ
 συμπεσώπη. ὅτι καὶ συγγενεῖς, καὶ δι' ἄ-
 γνοιαν, ὅτι ἀκοντοῦ ἁμαρτάνουσι, καὶ ὡς μετ' ὁλί-
 γον ἁμφοτόροι τεθνήξετε. ὅτι πρὸς παύτων, ὅτι ἐκ
 ἐξελαφί. ὅτι ἡ γὰρ ἡ γαμονικὸν τοῦ χείρον ἐποίη-
 σεν, ἡ πρὸς τοῦ. ἡ γὰρ ὁ λῆθον φύσις, ἐκ τῶ
 λῆθς ὁσίας, ὡς κηρῶ, νῦν μὲν ἰππάειον ἐπλάσε,
 συγγέασα δὲ ὅσοι, εἰς δ' ὁδοῦ φύσιν σωεχρή-
 σατο τῇ ὑλῇ αὐτῶ. εἴτα εἰς αἰθρώπων; εἴτα
 εἰς ἄλλο τι. ἐκαστον δὲ τούτων πρὸς ὁλίγιστος
 ὑπέστη. δεινὸν δὲ οὐδὲν τὸ δ' ἡ λυθῶναι τῷ κίβω-
 τῷ. ὡς περὶ ὅτι συμπαγῶναι. Τὸ ἐπίκτοτον
 τὸ πρὸς τοῦ λῆθον πρὸς φύσιν, ὅταν πλά-
 κῃς οὐαποθνήσκῃ ἡ πρὸς ἡμα. ἡ τὸ τελευτῶν
 ἀπεσβέσθῃ, ὡς ὅσοι ἰσχυφθῶναι μὴ διμύαθῃ.
 αὐτῷ γὰρ τῷ πρὸς κληθῆναι περὶ, ὅτι πρὸς
 ὅτι λόγον. εἰ γὰρ καὶ ἡ σωαίωθις τὸ ἁμαρ-
 τάνῃ οἰχίσεται, πῶς ἐπὶ τὸ ζῆν αἰτία; Πάν-
 τα ὅσα ὁρᾷς, ὅτι οὐ πῶς μεταβαλῇ ἡ τὰ ὅλα
 διοικῶσα φύσις, καὶ ἄλλα ἐκ τῶ ὁνσίας αὐ-
 τῶν ποιήσει. καὶ πόλιν ἄλλα ἐκ τῶ ἐκένων οὐ-
 σίας, ἵνα αἰεταρὸς ἡ ὁ κόσμος. ὅταν πῶς ἁ-
 μάρτη πῶς σὲ, βύθιος αἰθροῦ τὸ ἀγαθὸν ἡ κα-
 κὸν ἡπολαβὼν ἡμαρτε. ὅσοι γὰρ ἰδόν, ἐλεῖ-
 σεις αὐτὸν, καὶ οὔτε θαυμάσεις, οὔτε ὀργισθήση-
 ἡ τοῖ

ἥτοι γὰρ καὶ αὐτὸς τὸ αὐτὸ ἐκείνῳ ἀγαθὸν ἔπι ὑπολαμβάνεις, ἢ ἄλλο ὁμοειδές. δεῖ οὖν συγγινώσκειν. εἰ δὲ μικρὴν ὑπολαμβάνεις τὰ τοιαῦτα ἀγαθὰ καὶ κακὰ, βῶον θύμης ἐστὶ τῷ παρορῶντι. Μὴ τὰ ἀπόντα ὀνόειν ὥς ἤδη ὄντα· ἀλλὰ τῇν πρὸν τῇν τὰ διεξιώτατα ἐκλογίζεσθαι, καὶ τούτων χάριν ὑπομνήσκεισθαι, πῶς αὖ ἐπεζητεῖσθαι, εἰ μὴ πρῆν· ἅμα μὲν τοι φυλάσσει, καὶ δόξα τῷ ἔτιως ἀσμονίζῃ αὐτοῖς, ἐπίσης ἐκτιμᾶν αὐτὰ, ὥς ἐάν ποτε μὴ πρῆταιρα χθίσαι. εἰς αὐτὴν σωφλῆς. φύσιν ἔχει τὸ λογικὸν ἡγεμονικόν, ἑαυτῷ ἀρκέσθαι δικαιοπραγοῦντι, καὶ πρὸ αὐτοῦ ἴσσο γαλήνῳ ἔχοντι. Ἰξάλλῃ φον τὴν φαντασίαν. σῆθον τὴν νουροσπάσιαν. πῶς ἔχον τὸ ὄντως τῷ χρόνῳ, γινώσκον τὸ συμφαῖνον, ἢ οἷ, ἢ ἄλλῳ, δέλεα καὶ μέριον δ' ὑπεκείμενον, εἰς τὸ αἰπῶδες καὶ ὑλικόν. ὀνόκον τὴν ἐσχάτῳ ὥραν. Τὸ ἐκείνῳ ἀμαρτηθῶν, ἐκεί καὶ τοῖς λῃσι, ὅπως ἡ ἀμαρτία ὑπέστη. συμπρὸς τὴν τὴν νόσον τοῖς λεγομένοις. εἰσδύεσθαι τὸν νοῦν εἰς τὰ γινόμενα ὅτι ποιῶνται. φαίσομενον σεαυτὸν ἀπολόγηται καὶ αἰδοῖ, καὶ τῇ πρὸς δ' αὐτὰ μέγον ἀρετῆ καὶ κακίας ἀδελφοφεία. οἰλήθον δ' ἀνθρώπων γένος ἀκαλούθον θεῶν. ἐκείνῳ μὲν φησιν, ὅτι πάντα νομίζῃ. ἔτι ἐ δαίμονα τὰ ποιχεῖα. ἀρκεῖ ἡ μνησθῆναι, ὅτι τὰ πάντα νομίζῃ ἔχει, ἢ

δηλίου

ΕΙΣ ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΟΝΙΟΥ

δηλίας ὀλίγα. Περὶ θανάτου, εἰσκηδασμός, ἢ ἀ-
 ζμοι, ἢ καὶ ὤσεις, ἢ τοι σβείσεις, ἢ μῆτάσας. Περὶ τῶ
 τοῦ δ' ἡ ἀφ' ὧν, ἢ ἀφ' ὧν. ὅς τ' ἡ χρονίζον, φορη-
 τόν. ὅς τ' ἡ διανοία τ' ἡ ἐκ τ' γαλιώλω κ' ἀπόλκ-
 ψιν ὅλα πρεῖ, ὅς τ' ἡ χεῖρον δ' ἡ γεμοσικὸν γέγονοι.
 Τὰ τ' ἡ κακὰ μὲν μέρη ὅλα τ' ὡς, εἴτε διώα τ'
 ὡς αὐτ' ἀφ' ὧν ἀφ' ὧν. Περὶ δὲ ὅς τ' ἡ ταῖς δια-
 νοίας αὐτ' ὅσαι. ὅσαι ἡ φθόγου. ὅσαι τ' ὡς
 κακοῖς. ἢ ὅπως αἱ. ὅσαι ἡ ἀλλὰ ἐπ' ἀλλὰ ὡς
 φθόγου μὲν κρύπτει τὰ πτόττα ὅπως αὐτῶ
 βίω, τὰ πτόττα ὑπὸ τ' ἐπ' ὧν τ' ὡς
 ἐκαλύφθη. Πλατωνικόν. ὅς τ' ἡ ὑπάρχει διανοία
 μεγαλοπρεπής, ὅς τ' ἡ θεωρία πάντος μὲν χρόνου.
 πάσης τ' οὐσίας, ἀρα οἱ τ' ὡς μέγα τ' ὡς
 τ' ἡ ἀνθρώπινον βίον; ἀδυνάτον, ἢ δ' ὅς. ὅς τ' ἡ
 θάνατον οὐ δεινόν τ' ἡ γήσεται ὁ ποιῶν τ' ἡ κ-
 σάγ. Ἄνθρωπινόν. Βασιλικόν. ἢ δ' ἡ πρᾶξις,
 κακῶς δ' ἐκτελεῖν. αἱ χρόν' ὅς τ' ἡ μὲν πτόττων
 ὑπὸ τ' ἡ ἐκ τ' ὡς κακῶς, ὅς τ' ἡ κακῶς
 ὡς κακῶς ἢ διανοία, αὐτῶ δ' ὡς ἐκ τ' ὡς
 μὴ κακῶς καὶ κακῶς καὶ κακῶς,

τοῖς πρᾶξις τ' ὡς τ' ὡς τ' ὡς

Μέλει γὰρ αὐτοῖς ὅς τ' ὡς.

Ἀθανάσιος τε θεοῖς, ὅς τ' ἡ μὲν χάρις τοῖς

βίον θορῶν ὡς κακῶς καὶ κακῶς.

Καὶ δ' ὡς ὡς, ὅς τ' ὡς.

Εἰ δ' ἡμελίθλιον ἐκ θεῶν καὶ πολὺδ' ἐμῶ.

Ἐχθ' λόγον καὶ ῥῆτρον.

Τὸ γὰρ οὐ μετ' ἐμᾶ καὶ εἰ δίκαιον. μὴ ζυγαπὴ
θερλεῖν. μὴ σφύζην.

Γ Λ Α Τ Ω Ν Ι Κ Α'.

Εγὼ δ' ἐπεὶ τέτρωδέκαμον αὐτὸν λόγον αὐτέποιμι.
ὅππ' ἔκαστος λέγῃς ὡς ἀνθρώπε, εἰ οἶσ' δ' εἶναι
κίνδυνον ὑπολογίζεσθαι τῷ ζῶντι, ἢ τεθνάναι αὐ-
τοῦ, ὅτε πικρὰ σμικρὸν ὄφελ' ἔσται. ὅλ' ἐκ ἐκείνου
μὲνον οὐκ εἶναι ὅταν πρᾶτῃ, πότῳ δίκαια ἢ ἄ-
δικα πρᾶτῃ, καὶ ἀνδρὸς ἀγαθὸν ὄντα ἢ κακόν.
Οὕτω δ' ἔχ' ὡς ἀνδρες Ἀθηναῖοι τῇ ἀληθείᾳ, εἰ
αὐτὸς αὐτὸν τάξῃ ἢ γηστοῦ μὲνος βέλτερον εἶναι, ἢ ὑπ'
ἄρχοντι τοιούτῳ, ἐνταῦθα δ' εἰ ὡς ἐμοὶ δοκεῖ μέ-
νοντα κινδυνεύειν, μηδὲν ὑπολογίζομενον, μήτε
θάνατον, μήτε ἄλλο μηδὲν πρὸ τῷ αἰσχεῖ. Ἀλλ'
ὡς μακάριε, ὅρα μὴ ἄλλο πρὸ θνητῶν, καὶ εἰ ἀ-
γαθόν, ἢ εἰ σώζῃ τε καὶ σώζεσθαι. μὴ γὰρ ῥῆτρον
μὲν εἰ ζῶν ὁπόσον δὴ χρόνον τ' ἔτι ὡς ἀληθῶς αὐ-
τοῦ εἰστίον ὄσι. ὅς ἐστι φιλοψυχητέον, ἀλλ' ὑπὲρ
φαῖτα πρὸς τούτῳ τῷ θεῷ, καὶ πιστεύοντα
ταῖς γυναιξίν, ὅππ' εἴμαρμιθλιον οὐδ' εἰς αὐτὸν ἐκ-
φύγοι. Τὸ ὅτι τέτρωσκεπῆον, τίνα αὐτὸν τρόπον
τῶν οὐ μέλει χρόνον εἶναι ὡς ἄεὶ εἰστίον. Περὶ
οὐκ εἶναι ἄσρων δόμας, ὡς περὶ συμπεριθιόντων
καὶ

Ἐπὶ τὰς τῆν σοιχείων εἰς ἄλληλα μεταβολὰς συ-
 νήκως οἰνοῦν. ἀρχηβαίρεσι π' αἱ τὰ τῆν φαῖτα-
 σίαι ῥὺν ῥύπων τῆ χαμαὶ βίου. Καλὸν δ' τῆ
 Πλάτωνθ'· καὶ δὴ πῶδ' ἀνθρώπων σὺν λόγος
 ποιούμενον, ὠδοσκοπεῖν δ' αἱ καὶ τὰ ἐπίγφα, ὥσ-
 πέρ ποδὶν ἀνῶθεν κ' ἀγέλας; στρατῶματα,
 γῶργια, γάμους, διαλύσεις, γένεσις, θανά-
 τος, δικαστείων δόρυβον, ἐρήμους χώρας βαρ-
 βαρῶν ἔθνη ποικίλα, ἑορταίς, θρήνους, ἀγοραίς,
 δ' παμμιγῆς Ἐδ' ἐκ τ' οὐρανίων συγκροτή-
 μων. τὰ προγεγονότα ἀναδεωρεῖν τὰς ποσάμ-
 τας τ' ἡγεμονίων μεταβολάς. ἔξισι καὶ τὰ ἐν
 σόμνα προφορεῖν. ὁμοειδὴ γὰρ πάντως ἔσαι,
 καὶ ἔχ' οἶον τε ἐκβῆναι τ' ῥυθμῶ τῆν νῦν γινομέ-
 νων. ὁδὸν Ἐῖον, δ' τεσσάρων ἡμέτεσι ἰσορῆσαι
 τὴν ἀνθρώπινον βίον, τῶν δ' ἐτη μύεια. π' ἂν πᾶσι
 ὁδὸν καὶ τὰ ἐκ γῆς μὲν φύντα, εἰς γαῖαν τὰ
 δ' ἀπ' αἰθέρος βλαστῶντα γλήκεις αἰθέριον πᾶ-
 λιν ἤλθε πόλιν. ἢ ὅσοι διαλύσεις τῆν οὐ τοῖς
 ἀτόμοις ἀντεμπελοκῶν, καὶ τοιοῦτός τις σθερ-
 πισμός τ' ἀπαθῶν σοιχείων.

Καὶ σίτοι καὶ ὥτοις, Σμαγγρανδύμασι
 Παρικρέωντες ὀχετὸν, ὥς μὴ θανῆν.
 Θιόθεν δὲ πνέοντ' ἔρον

Ἀνάγκη τλῆναι καμάρους ἀνοδύροις.
 Οὐκ ἔστιν ἀρχὴ ὅσοι, ἀλλ' ἢ αἰωτέρω τῆν πρὸ
 τῆν

[illegible]

κατακρατέωσαι ὑπ' ἐκείνων δικαίως γε. πῶς
 φυκε γὰρ χρηστικὴ πᾶσιν ἐκείνοις. τείων οὐ τῇ
 λογικῇ κατασκευῇ ἢ ἀπὸ πῶτον καὶ ἀνέξα πα-
 τητον. τούτῳ οὖν ἐχόμενον δ' ἡγεμονικὸν δι' ἑα
 πόραινέτω, καὶ ἔχει τὰ ἑαυτῷ. εἰς ἀρετέθη-
 κῶτα δ' εἰ καὶ μέχρι νῦν βεβιωκότα, δι' ἁπλῶν
 ἐκ τῶ πόραινόν τ' ἔχουσι καὶ πῶς φύσιν, μόνον
 φιλεῖν τὸ ἑαυτῷ συμβαῖνον καὶ συγκλωδύμε-
 νον. τί γὰρ ἀρεμωδωτόρον; ἔφ' ἐκείνους συμβάμα-
 τ' ἐκείνους πρὸ ὁμμάτῃν ἔχειν, οἷς τὰ αὐτὰ
 σωβέβαιον. ἔπειτα ἤχθοντο, ἐξείζοντο, ἐμέ-
 φοντο. νῦν δ' ἐκείνοι πῶς; οὐδαμοῦ. τί δ' οὐ
 ἀδελφὸς ὁμοίως; οὐχὶ δὲ τὰς μὲν ἀλμοτείας τρε-
 πὰς καταλιπεῖν τοῖς τρέπουσιν καὶ τρεπομένοις;
 αὐτὸς δὲ πόραι ἢ πῶς χρῆσθαι αὐτοῖς ὅλθ' ἔνε-
 αθ. χρῆσθαι γὰρ καλῶς, καὶ ὑλῆσθαι ἔσται, μόνον
 πρὸς σε καὶ δέλεο αὐτῷ καλὸς εἶναι, ὡς πα-
 ρὸς δ' πρὸς σε, καὶ μέμνητο ἀμφοτέρων, ὅτι καὶ
 διάφορον ἐφ' ὃ ἡ πρῶξις. ἔτι δὲ βλέπει, αἶδον
 ἢ πηγὴ τῶ ἀγαθοῦ, καὶ αἰεὶ ἀναβλύειν διωκμέ-
 νη, εἰάν αἰεὶ σιγάῃ. Δεῖ καὶ δι' σῶμα πεπη-
 γνῆναι, καὶ μὴ διερρίφθαι, μήτε οὐ κινήσει,
 μήτε οὐ θέσει. οἷον γὰρ τι ὑπὲρ τῶ πρὸς ὧν
 πρὸς ἑαυτὸν ἡ διάνοια, σῶμα τὸν αὐτὸ καὶ ὅλθ' ἁπλῶν
 σωτηροῦσα, τοιοῦτο καὶ ὑπὲρ ὅλθ' ὅλθ' ὅλθ' ὅλθ'
 τ' ἀπαμνηστικόν, πάντα δὲ ταῦτα σὺ τῶ
 αἰετι

ἀνεπιτηδύτῳ φυλακτικῇ. Ἡ βιωτικὴ τῇ πα-
 λαιτικῇ ὁμοιοτέρα ἢ πρὸς τῇ ὀρχηστικῇ. καὶ δὲ
 πρὸς τὰ ἐμπύπνοντα καὶ οὐ πρὸς γνωσμένα, ἐ-
 ποιμῶ καὶ ἀπ᾽ ὧς ἐστίναι. Συμπελὺς ἐπιστάται,
 πῖνες εἰσὶν ἔτοι υἱὸς ὡς μαρτυρεῖσθαι θέλεις, καὶ
 πῖνα ἡγεμονικῇ ἐχρυσίας. ἔτε γὰρ μέμνη τοῖς
 ἀκυστοῖς πᾶσι, οὐτε ἰδίᾳ μαρτυρήσεως
 θέσθαι, εἰ βλέπων εἰς τὰς πηγὰς τῆς ἑσπέρης
 ἡμέρας καὶ ὁρμῆς αὐτῇ. Πᾶσα ψυχὴ ἀκυστοῖς
 (φροῖν) σέρεται ἀληθείας. ἔτῳς ἐν καὶ δικαιο-
 σύνης καὶ σωφροσύνης, καὶ θυμολογίας, καὶ
 πάντος τῶ τοιοῦτο. ἀναγκαῖοι τὸν δὲ δὲ δι-
 νικῶς τούτου μεμνησθαι. ἔση γὰρ πρὸς πάν-
 τας πρᾶξις. ἰδίᾳ μὲν πάντος πόνου, πρὸς
 χεῖρον ἔσω ὅτι ἐκ αἰσθρόν, ἔδε τὴν διάνοιαν
 τῇ κυβερνῶσαν χεῖρ πωλεῖ. ἔτε γὰρ καὶ
 ὑλικὴ ὅσιν, ἔτε καὶ κοινωνικὴ ὁρμῇ φέρει αὐ-
 τῷ. ἰδίᾳ μὲν τοῖς τῇ πλείων πόνων, καὶ ὅτι
 ἔπικυρος σοι βοηθεῖτω, ὅτι ἔτε ἀφ᾽ ὅσων ἔτε
 αἰώνιον, ἐάν τῇ ὁρμῇ μνημοσύνης, καὶ μὴ πρὸς
 δεξιᾶς. καὶ κείνου δὲ μεμνησθαι ὅτι πολλὰ πόνων
 τὰ αὐτὰ ὄντα, λανθάνει δυσχέραινόμηναι.
 οἷον δὲ τυσάζειν, καὶ τὸ καὶ ματίζεσθαι, καὶ ὅτι
 νορεκτεῖν. ὅταν ἐν τῇ τῇ δυσχερείᾳ, λέγει
 ἑαυτῷ, ὅτι πόνος αἰδίδως. ὅρα μὴ ποτε τοιοῦ-
 τον πάσης πρὸς αὐτὸν ἀπανθρώπου, οἱ αἰσθρο-

ποὶ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. Πόθεν ἴσμεν εἰ τι λα-
 οῦ Σωκράτης, καὶ διαλέσιν κρείστων ἦν. οὐ
 γὰρ ἀρκεῖ εἰ Σωκράτης βύθροδόν τινος ἀπέθανον,
 καὶ ὡς τρεχέστερον τοῖς σοφισταῖς διελέγετο, καὶ
 καρτορικῶς τὸν οὐ τῷ πάγῳ διενεκτόρθων, ὅ-
 ρον Σαλαμίνιον κελυθαθεὶς ἄγειν, γεναίωτε-
 ρον ἐδόξεν αὐτῷ πεῖναι, καὶ ὡς τοῖς ὁδοῖς ἐβροχυν-
 το· πόδι δ' καὶ μάλιν' αὐτῷ πρὸς ἰωδισήσεων εἰσπρ
 ἀκίδες ἦν. ἀλλ' ἐκείνο δ' εἰ σκεπτεῖν, ποῖαν τινα
 τῷ ψυχρῷ εἶχε Σωκράτης. καὶ εἰ διώατο ἀρ-
 κεία τῷ δίκαιῳ εἶν' τὰ πρὸς ἀνθρώπους, καὶ ὅ-
 σιος τὰ πρὸς θεούς, μήτε εἰ καὶ πρὸς τὴν κακίαν
 ἀγανακτῇ, μηδὲ μὴ δ' αὖθις πρὸς ἀγνοίαν, μή-
 τε τῇ ἀρετῇ μοιρίων ἐκ τῶ ὅλας ὡς ξαίον τι δε-
 χόμενος ἢ ὡς ἀφόρητον ὑπομείνων, μήτε τοῖς τῶ
 σαρκιδίου πάθεισιν ἐμπέχων συμπαιθεῖν ὅ-
 νον. Ἡ φύσις οὐχ ὅτως (ωκεῖρασε τοῦ) συγ-
 κρίματι, ὡς μὴ ἐφέσθαι πόλορ ἴζην ἑαυτὸν, ὅ-
 τὰ ἑαυτῶ ὑφ' ἑαυτῷ ποιεῖται. λίαν γὰρ ὠδέ-
 χεται θεῖον αἶσρα γενέσθαι, καὶ ὑπὸ μηδενὸς
 γνωριάζηται. τὰς μέμνησιν αἶ, καὶ ἐπ' ἐκεί-
 νου, ὅτι οὐδ' ὀλίγοις κείται δ' ὁδοῦ μόνως βιώ-
 σαι. καὶ μὴ ὅτι ἀπὸ πῶς οὐδ' ἀλεκπικὸς ὁ φυ-
 σικὸς ἴσται, ἀλλὰ ὅσο ἀργῶς καὶ ἐλδύθερος, καὶ
 αἰδήμων, καὶ κοινωνικὸς, καὶ ὁππαιθῆς θεῶ. Ἀ-
 βιάτως οὐδ' ἔχει οὐδ' ὁδοῦ μόνως, καὶ τῶ

τὸς καταβῶσιν ἅπινα βέλονται, καὶ τὰ θη-
 εῖα διασῶι τὰ μελῦδρια τῷ πῶδι θεραμνίου
 τέττε φυραματῷ. τίς κωλύει πᾶσι τέττοις
 πλὴν διανοίαν σῶζην ἐαυτῶν ἐν γαλήνῃ, ὅ κείσθ
 τῇ πῶδι τῇ πῶδεσθ τῇ ἀληθείῃ, καὶ χρήσει
 τῇ ὑποβελημνίων ἐτοίμη; ὥς πλὴν μεν κεί-
 σιν λέγειν τῷ προσιπῶντι, ἴδω ὑπάρχεις
 κατ' ὅσιαν, καὶ κ' ὁδὸν ἀλλοῖον φανῇ. πλὴν
 ὅ χρήσιν λέγειν τῷ ὑποπίπῶντι, σε ἐζήταν. ἀεὶ
 γὰρ μοι τὸ πῶν, ὅλη ἀρετὴ λαγκῆς ἢ πολι-
 κῆς. καὶ τὸ (ὡς) λαντέχνης ἀνθρώπου ἢ θεῷ. πάν-
 γὰρ τὸ συμβαῖνον, θεῷ ἢ ἀνθρώπῳ ἴσσοι καὶ, ὅ
 ὅτε καινόν, ὅτε δυσμεταχείριστον, ἀλλὰ γνώ-
 ειμον καὶ θυεργός. τοῦτο ἔχει ἡ τελειότης τῷ
 ἡλθους, τὸ πᾶσαν ἡμίραν ὥς τελευταίαν διεξά-
 γην, καὶ μήτε σφύζην, μήτε ναρκᾶν, μήτε ὑπο-
 κείνεται. οἱ θεοὶ ἀθάνατοι ὄντες, οὐ δυσχε-
 ραίνουσιν, ὅτι οὐ τοσούτω αἰῶνι θέσει αὐτοῖς
 πάντως ἀεὶ τοιούτῃ ὄντῃ καὶ τοσούτῃ φαν-
 λον ἀνέχεσθαι. προσέπιδε καὶ κήδονται αὐ-
 τῇ παντοίως. σὺ δὲ ὅσον οὐδέ πω λήγην μέλ-
 λουσ ἀπαυδαῖς, καὶ ταῦτα εἰς ὧν τῇ φαν-
 λον. Γελοῖον ὅτι πλὴν ἰδίαν κακίαν μὴ φθί-
 γην, ὅ καὶ διωκτὸν ὅτι. πλὴν δὲ τῇ ἁλλως
 φθίγην, ὅπερ ἀδιώκτον. ὅ αὖ ἢ λαγκῆ καὶ
 πολιτικῇ διώκεις θείσκη μήτε πορόν, μήτε

244 ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ

κρινονικόν, δι' ὧς καὶ τοῦ δεύτερον αὐτῆς κεί-
νη. Ὅταν σὺ δι' πεπονηκώς ᾖς, καὶ ἄλλοι δι'
πεπονηκώς, πᾶσι ἐπὶ ζητεῖς τείτον πᾶσι ταῦτα
ᾧ παρ' οἱ μορφοὶ καὶ δοῦναι δι' πεπονηκώς, καὶ
τὸ ἀμοιβῆς τυχεῖν. Οὐδὲν καὶ μένει ὠφελόμενος,
ὠφέλεια ὅτι πρῶτος καὶ φύσιν. καὶ ἐν καὶ μένει ὠφε-
λόμενος, καὶ ὡς ὠφελῆς. Ἡ τῶν ὅλων φύσις ὡς
τὴν κοσμοποιῶν ὥρμησεν. νῦν ὅτι ἡτοιμασθὲν δὲ γι-
γνώσκον καὶ ἐπακλόνησιν γίνεται, καὶ ἀλόγι-
στα καὶ τὰ κυριώτατα ὅσιν, ἐφ' ᾧ ποιεῖται
ἰδίαν ὁρμὴν δὲ τῶν κόσμου ἡγεμονικόν. εἰς πολ-
λὰ σε γαλιωτότορος ποιήσει, ἵνα μνημο-
νυόμενον.

ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙ-

νου αὐτοκράτορος, τῶν εἰς ἑαυ-
τὸν Βιβλίων καὶ.

Αἱ ἱστορίαι πρὸς τὸ ἀκροόμενον φέ-
ρεται, ὅτι ἐκ' ἐπὶ διώσκει τὸν εἶον
ὅλον, καὶ τὸν γε ἀπὸ νόστητος
φιλόσοφον βιβιωκέναι. ἀλλὰ
πολλοῖς τε ἄλλοις, καὶ αὐ-
τὸς σεαυτῷ δὴ ἡλος γίνεται, πᾶσι φιλοσοφίας
ᾧ. πᾶσι φιλοσοφίας ἐν, ὥστε τὴν μὲν δοῦναι τὴν τῶν φι-
λοσόφων

λαόφου κτήσαται, ἐκέπ' σοι ῥάδιον. αὐτὰρ
 νίξεται δὲ καὶ ἡ ὑπόθεσις. εἴ πορ οὖν ἀληθῶς
 ἑώρακας τοῦ κῆταυ δ' πρᾶγμα, δ' μὲν πρὸς
 δόξης, ἄφες· ἀρκέσθητι δὲ, εἰ καὶ δ' λοιπὸν τῷ
 βίου ὄνδρ' ἡ ποτὶ φύσιν θέλει βιώσκειν. κα-
 τὰ νόμον δ' ἢ τί θέλει, καὶ ἄλλο μὲν δὲ πᾶσι
 τῷ. πεπείραται γὰρ πᾶσι τὰς ἀντιθέσεις,
 ὅσα μὲν ἄνθρωπος ὁ δὲ ζῆλος. ἐκ αὐτῶν ἀπολογισμοῖς,
 ἐκ αὐτῶν πλούτῳ, οὐκ αὐτῶν δόξῃ, οὐκ αὐτῶν ἀρεταῖς,
 οὐδ' αὖτοῦ· τοῦ δ' ὅτι; αὐτῶν ποιῆσαι, ἃ ὑπὸ
 τῇ ἢ τῷ ἀνθρώπου φύσιν. πῶς δ' ἐν ταῦτα ποιῆ-
 σαι; ἐπ' αὐτὰς ἀντιθέσεις αὐτῶν αἱ ὁρμαὶ καὶ αἱ
 πράξεις. τίνα ἀντιθέσεις; τὰ πᾶσι ἀγαθῶν καὶ
 κακῶν. ὥς οὐδ' αὖτοῦ μὲν ἀγαθῶν ὄντων ἀνθρώ-
 πῳ, ὃ οὐχὶ ποιῇ δίκαιον, σώφρονα, ἀνδρείον,
 ἐλεύθερον, ὅθεν δὲ κακῶν δ' οὐχὶ ποιῇ τ' ἀναί-
 ρητα τοῖς ἐρημνίοις. Καθ' ἑκάστω πρᾶξι ἐ-
 ρώτα σεαυτὸν, πῶς μοι αὕτη ἔχει, μὴ μετα-
 νοήσω ἐπ' αὐτῇ, μικρότερος καὶ τέθνηκα, καὶ
 πάντ' ἐν μέσῳ. τί πλεονέκτημα ὑπὸ τῷ, εἰ δ'
 πρὸν ὄντων ζώου νοεροῦ καὶ κινῶν νικῶ καὶ ἰσ-
 τῶς θεῷ. Ἀλέξανδρ' δὲ καὶ Γάι' καὶ
 Πομπή' πρὸς Διογένη, καὶ Ἡρακλῆτον,
 καὶ Σωκράτην; οἱ μὲν γὰρ εἶδον τὰ πρᾶγματα,
 καὶ τὰς αἰτίας, καὶ τὰς ὕλας, καὶ τὰ ἡγεμονι-
 καὶ ὡς αὐτῶν ταῦτά, ἐκεί δὲ ὅσων περὶ νοῖα, καὶ

δαλεία πόσων, ὅτι οὐδὲν ἦπ'ον τὰ αὐτὰ ποιή-
 σεσι, καὶ οὐ διαῖρα γῆς. Τὸ πρῶτον μὴ ταράσσε.
 πάντα γὰρ κ' ἔτι τῷ ὄλῳ φύσιν, καὶ ὀλί-
 γου χρόνου, ὅδε ἐς ἑσάμην ἔσθ', ὡς περὶ ὅδε Ἀ-
 δριανός, ὅδε Ἀνγέσθ'. ἐπειτα ἀτοιμάσεις ἐς
 τὸ πρῶτον, ἴδε αὐτὸ, καὶ συμνημονύσεις, ὅτι
 ἀγαθὸν σε ἀνθρώπον εἶναι δέ, ὅτι πᾶσι τῷ ἀνθρώ-
 πῳ ἡ φύσις ἀπαιτεῖ, πρῶτον ἵδου ἀμετατρέ-
 πῃ, καὶ εἰπὲς ὡς δικαιότατον φαίνεται σοι, μό-
 νον θυμένως, καὶ αἰδημόνως, ὅτι ἀνυποκρίτως.
 Ἡ τῇν ὄλῳ φύσις ἵδου ὅσον ἔχει, τὰ ὧδε ὄν-
 τα ἐκεῖ μεταπιθῶναι, μεταβάλλειν, αἶρεν αἶ-
 ραν καὶ ἐκεῖ φέρειν. πάντα τροπαί, ὅνυχ' ὥς φο-
 βηθῆναι, μή τι κακόν. πάντα σωθήσθαι. ἀλλὰ
 καὶ ἴσαι αἱ ἀρχιμήσεις. Ἀρεκί? πᾶσι φύσις
 ἐαυτῇ δύσ' ὅση φύσις ὁ λογικὴ δύσ' εἶ, αὐτὸ φαν-
 τασίαις, μήτε ψυδ'εῖ μήτε ἀδ'ηλῳ συγκατα-
 πιθιμένη. τὰς δεμάς ὁ ἑὶ τὰ κοινωνικὰ ὅσα
 μόνον ἀπθιλύνουσα, τὰς δεξίς δὲ καὶ τὰς ἐκ-
 κλίσεις τ' ἐφ' ἡμῖν μόνον πεποιμένη. τὸ δὲ ἑ-
 τ' κοινῆς φύσεως ἀρχιμήμονον, πάντ' ἀσφαζομέ-
 νη. μίρεθ' ἢ αὐτ' ὅσον. ὡς ἡ τῷ φύλλου φύσις τ'
 τῷ φύτῳ φύσεως. πάλιν ὅτι ἐκεῖ μὲν ἡ τῷ φύλ-
 λου φύσις, μίρεθ' ὅτι φύσεως καὶ ἀναισθήτου, καὶ
 ἀλόγου, καὶ ἐμποδίζεσθαι δυναμένης. ἡ δὲ τῷ
 ἀνθρώπου φύσις, μίρεθ' ὅτι ἀναισθήτου φύ-
 σεως

σκως καὶ νοεῶς καὶ δικαίας· εἴ γε ἴσως καὶ
 κατ' ἀξίαν εἰς μαρισμὸς χρόνων, ὅσας, αἰτίου,
 ἀνεργείας, συμβάσεως, ἐκείτοις ποιεῖται. σκη-
 πὲς δὲ, μὴ εἶς ὁ πρὸς ὃν ἴσον διήσεις ἐπὶ πα-
 ρῆς. ἀλλὰ εἰ συλλήβδην τὰ πάντα. τῷ δὲ πρὸς
 ἀθροῦς τὰ τῷ ἐτέρῳ ἀναγινώσκῃ ἐκῆστιν· ἀλ-
 λά ὕβρει ἀνεργῆν ἐκῆστιν, ἀλλὰ ἡδονῶν καὶ πό-
 νων καὶ θυπὸς τὸ εἶναι ἐκῆστιν· ἀλλὰ τῷ δοξαζέοντι
 ὑπεράνω εἶναι ἐκῆστιν· ὁ γὰρ ἀναιδήτοις καὶ ἀ-
 χαρείτοις μὴ θυμῶσαι, προσέτι κήδεσθαι αὐ-
 τῶν ἐκῆστιν. μηκέτι σου μηδεὶς ἀκρόσῃ καὶ ταπει-
 νομένῳ ὅν οὐ αὐτῷ βίον. μηδὲ ὅν σεαυτῷ. ἡ με-
 τάνοια ὅστις ἐπὶ ληψίς τις ἑαυτῷ, ὡς χρησίμῳ
 πῆφκ' ἔσθ'. ὁ δὲ ἀγαθὸν χρησίμῳ πῆφ' εἶναι, καὶ
 ὠδμηλῆτόν αὐτῷ τῷ ἀγαθῷ καὶ καλῷ αὐδῶν.
 οὐδεὶς δ' αὖ καλὸς καὶ ἀγαθὸς ἀνὴρ μετανοή-
 σειν, ὠδὶ τῷ ἡδονῶν πῆφ' ἀκούει. ὅτε ἄρα
 χρησίμῳ, ὅτε ἀγαθὸν ἡδονή. ὅσοι πῆφ' αὐτῷ
 κατ' ἑαυτὸ τῇ ἰδίᾳ καταισχυλῇ, τί μὲν τὸ ἐσιώ-
 δει αὐτῷ καὶ ὑλικόν· τί δὲ τὸ αἰπώδεις, τί δὲ
 ποιεῖ αὐτῷ τῷ κόσμῳ· πόσον δὲ χρόνον ὑφίσταται.
 ὅταν ὅς ὑπὸν δυσχερὸς ἐγείρῃ, ἀναμνη-
 σκεῖ, ὅτι κτ' πῶν καταισχυλῶ ὅν ὅστις, καὶ κτ'
 πῶν ἀνθρώπων φύσιν, ὅτι πρᾶξις κτηνωτικῆς
 ἀφροσύνης. τὸ δὲ κατὰ δειν, κτηνὸν καὶ τῶν
 ἀλόγων ζώων. ὁ δὲ κατὰ φύσιν ἐκείνῳ, ὅσοι

ὀκενιότορον καὶ προσφνέσερον, καὶ δὴ καὶ προσ-
 σφνέσερον · διηνεκῶς καὶ ὑπὶ πάσης ἐς οἶκον τε
 φαντασίας. φυσιολογεῖν, παθολογεῖν, ἀλ-
 ληλεπικλύεσθαι ὥς αὖ εὐτυχῶς διδύς σαιπῶ
 πρόλεγε. ἔτ' ὅ, πῶς δόγματα ἔχει πρὸς ἀγα-
 θῶν καὶ κακῶν; ἢ εἴ πρὸς ἡδονῆς ὡς πάντες καὶ τῶν
 ποικιλικῶν ἐκαστοῦ, καὶ πρὸς δόξης, ἀδουξίας,
 θανάτου, ζωῆς. Οἷός τις πῶς δόγματα ἔχειν ἔ-
 δειν θαυμάσων ἢ ξένον μοι δόξῃ, εἰὰ τὰ ὅ, πῶς
 ποιεῖ. Ὁ μνησόμεαι, ὅτι ἀναγκάζει ἔτ' ὡς ποι-
 εῖν. Μνησόμεαι ὅτι ὡς ἀπὸ αἰχρὸν ξείνης, εἰς ἡσυχίαν
 σῦκα φέρει, ἔτ' ὡς εἰς ὁ κόσμος τὰ δὲ πῶς φέρει,
 ὡς ὅτι φορός. Ὁ ἰατρὸς ὅ, καὶ κυβερνήτης, αἰχρὸν ξεί-
 νης εἰς πεπύρεχον ἔτ' ὅ, ἢ εἰς αὐτὴν πνοια γέγο-
 νεν. Μνησόμεαι ὅτι ὁ μετατίθεσθαι ὅ, ἔπειτα
 τοῦ διορθοῦν, ὁμοίως ἐλδύδερὸν ὅτι. σὺ γὰρ
 ἐνέργει καὶ πῶς ὁρμῶν ὁ κρίσις, ὁ δὲ ὁ
 καὶ τοῦν δ' ὅ, πῶς πῶς νομίζῃ. εἰ μὲν ὑπὸ σοί, πῶς
 αὐτὸ ποιεῖς, εἰ δὲ ἐπ' ἄλλῳ, πῶς μέμφῃ; τοῖς
 ἀτόμοις, ἢ τοῖς θεοῖς, ἀμφοτέρω μασιώδῃ. ἔ-
 δειν μνησόμεαι. εἰ μὲν γὰρ διώκῃ, διορθώσων
 τὸ δὲ πῶς αὐτό· εἰ ὅ, ὅ, μὴ διώκῃ, πῶς
 πῶς σοί φέρει ὅ, μέμφῃ; εἰ μὲν γὰρ ἔθελος
 ποιητικόν. ἔξω τῷ κόσμῳ δ' ἀφ' ὧν οὐκ ἐπὶ πῶς.
 εἰ ὅ, μὲν ὁ μεταβάλλει, ὅ, ὁ ἀλλοίω-
 νται εἰς τὰ ἴδια, εἰ τοιχεῖα ὅ, τῷ κόσμῳ καὶ σά·
 ὁ αὖ

καὶ αὐτὰ δὲ μεταβάλλει, καὶ οὐ γογγύζει. ἔ-
καστον πρὸς τι γέγονεν, ἵππ' ὅ, ἄμωελ' ὅ, τι
θαυμάζεις; καὶ ὁ ἥλι' ἔρεῖ πρὸς τὴν ὄρ' ὅσον γέ-
γονα, καὶ οἱ λοῖπ' οἱ θεοί. σὺ δ' ὦν πρὸς τί; τὸ ἦδε
δαί, ἴδε εἰ ἀνέχεσαι ἢ ὄνοια. ἢ φύσις ἐσύχα-
σαι ἐκείνου. οὐδ' ἂν ἔλασσον τ' ἀρχλήξεως, ἢ τ'
ἀρχῆς τε καὶ διεξαρχῆς. ὥς ὁ ἀναβαλμων πλὴν
σφαίρακ. τί δ' ἂν ἀγαθὸν ᾧ σφαιρίῳ ἀναφερο-
μίνω, ἢ κακὸν κατὰφερομίνω, ἢ καὶ πεπῶκτίς;
τί δ' ἂν ἀγαθὸν τῇ πομφόλυγι (ωρεσώσῃ, ἢ κα-
κὸν ἀλ' αὐθέρσης; τὰ ὄμματα ὃ καὶ ἡ λύχνα. ἐκ-
στρεψον, καὶ θέασαι οἷόν ᾗ, κηρύσσον ὃ οἷον γίνε-
ται, νοσῆσιν ὃ πορνέουσιν, βραχύβιον ὃ, κἢ ὁ
ἐπαμεινών, κἢ ὁ ἐπαινούμεν' ὅ, καὶ ὁ μνημονεύων,
καὶ ὁ μνημονοῦμεν' ὅ. πῶς ἐστὶ δὲ καὶ ὁ γο-
νία τούτου τῷ κλίματι, καὶ οὐδ' ἐνταῦθα
πάντες συμφωνοῦσι, καὶ οὐδ' αὐτὰς τις ἑαυ-
τῷ, καὶ ὅλη δ' ἐν γῇ στιγμή. πρόσσεχε τῷ ἑσπ-
κειμίνω, ἢ τῷ δόγματι, ἢ τῇ ἀεργείᾳ, ἢ τῷ
σημαπομίνω. διπλάως ταῦτα πάχεις. μάλ-
λον ὃ θέλεις ἀγαθὸς αὐτοῖσι γενέσθαι, ἢ σήμερον
εἶναι. πρῶτος τί; πρῶτος ἐπ' ἀνθρώπων δύστητον
ἀναφέρων. συμβαίνει τί μοι, δέχσθαι, ὡς ἴσθ'
θεοὺς ἀναφέρων, καὶ πλὴν πάντῃν πηγῶν, ἀφ'
ἧς πάντα τὰ γινόμενα συμμερύνεται. ὅπως οἷον
φοι φαίνεται δ' ἡ ἀνάστασις; ἔλαιον, ἰσθρῶς, ῥύπ' ὅ,
ἔσθ' ὅ,

ὕδωρ, γλοιῶδες, πάντα σικχαῖν. τοῖς δὲ παῖ-
 μίρος τῷ βίῳ, καὶ πᾶν ὑποκείμενον. Λύκιμα Οὐ-
 ρον, ἔτα Λύκιμα Σικάνδα. Μάξιμον, ἔτα Σε-
 κένδα, ὑπὲρ γυγᾶνθ Δίοπιμον, ἔτα ὑπὲρ γ-
 γᾶνθ Φαυσίαν, Ἀντωνῖνθ. ἔτα Ἀντωνῖνθ
 ποιᾶντα πάντα. Κέλερ, Ἀδελανόν· ἔτα Κέ-
 λερ. Οἱ δὲ δευτέρους ἐκείνο, ἢ προγνωστικοί, ἢ τετυφω-
 μένοι, πᾶς οἷον δευτέρους μὲν, χιᾶραξ καὶ Δημή-
 τερθ ὁ Πλατωνικός, Σενδαίμων, καὶ ἑπὶ
 τοῖς δὲ. πάντα ἐφήμερα, τεθνηκότα πάλαι,
 οἷοι μὲν ὅδε ἐπὶ ὀλίγον μνημονεύοντες· οἱ δὲ εἰς
 μύθους μεταβαλόντες· οἱ δὲ ἡδὴ καὶ ἐκ μύθων
 ἰζήτηλοι. τῶν οὖν μεμνηθεὶς ὅτι διήσει ἡτοι-
 σκεδασθῆναι τὸ συγκριμάτιόν σου, ἢ σβεισθῆ-
 ναι διὰ πονημάτων, ἢ μεταστῆναι, καὶ ἀλλαχῆ
 καταταχθῆναι. ὑποφροσύνη ἀνθρώπου, ποιῶν
 τὰ ἴδια ἀνθρώπου. ἴδιον δὲ ἀνθρώπου βύνοια πρὸς
 τὸ ὁμόφυλον, ὑποδρόσεις τῶν αἰσθητικῶν κι-
 νήσεως, διακρίσεις τῶν πιθανῶν φαῖτα-
 σιών, ὑπὲρ θεώσεων τῶν τῶν ὄλγων φύσεως, ὅτι
 κατ' αὐτὴν γνομένων. ἴσως χιᾶσεις. ἢ μὲν πρὸς τὸ
 αἶπον δὲ ὑποκείμενον. ἢ δὲ πρὸς τῇ θέσει αἰτίαν,
 ἀφ' ἧς συμβαίνει πᾶσιν πάντα. ἢ δὲ πρὸς αὐτὴν συμ-
 βιόντας. ὁ πόνθ ἡτοι τοῦ σώματος κακόν, ἐκέν-
 αρφαλνέωθαι ἢ τῇ ψυχῇ. δὴ ἐξέστιν αὐτῇ πᾶσι
 δῖαν αἰθρίαν καὶ γαλήνην διαφυλάσσειν, καὶ μὴ
 ἔσθαι

Ἐπολαμβαίην ὅτι κενόν. πάντα δ' ἡρίσις, ὁ ὄρ-
 μη, καὶ ὄρεϊς, ὁ ἔκκλησις, ὁ ὄδον, ὁ ὄδον κακόν
 ὡς ἀναδύει. Ἰθάλῃ τὰς φαίλασις, βυν-
 ῶς σεαυτῷ λέγον· νῦν ἐπ' ἐμοὶ ὄδον, ἵνα ὡ ταύ-
 τη τῇ ψυχῇ μηδὲ μία πονηρία ἢ, μηδὲ ὑδιδου-
 μία, μηδὲ ὄλως ταραχὴ πρὸς ὄλῃ βλίπων παύ-
 τα ὅποια ὄδον, χρῶμαι ἐκαστῷ κατ' ἀξίαν μέ-
 μνηται αὐτῆς τῇ Ἰθάσις, καὶ φύσιν λαλεῖν, καὶ ὡ
 συγκλήτω, ὡς πρὸς πάντ' ὅτι πῶς κηρύττω. καὶ
 πῶς ἴκνωσ' ὑμῶν λόγῳ χρῆσθαι. Αὐτὴν Αὐγύστου,
 γυνῇ, θυγάτηρ, ἐγγονοί, πρόγονοι, ἀδελφὴ, Ἀ-
 γρίππας, συγγενεῖς, οἰκέτοι, φίλοι, Ἄρτος, Μαυ-
 κήνας, ἰατροί, θυοί, ὅλης αὐτῆς θάνατος, εἴτα ἔ-
 πιθι τὰς ἄλλας, καὶ κατ' ὅς αὐθρόπτε θάνατον·
 οἷον Πομπηίων. καὶ κῆνο ὃ εἰ ὑδιδου φόρμιλον τοῖς
 μνήμασιν, ἔχματος τῷ ἰδίῳ γένει ὑδιδου λόγῳ εἰσθῆ.
 πῶς ἐπαλάσθην οἱ πρὸ αὐτῶν ἵνα διαβεχόν
 ἵνα κατὰ λίπωσιν. εἴτα, ἀνάγκη ἔχματος ἵνα
 γένῃ. πάλιν ὡς ὅλῃ γένει θάνατον βυν-
 δέναι δὲ τὸν βίον, καὶ μίαν πρᾶξιν. καὶ εἰ ἐκ-
 ση τὸ ἑαυτῷ ἥτις ὡς οἷον τε ἀρκεῖται. ἵνα
 δὲ τὸ ἑαυτῷ ἀπέχη, ὅδε εἰς σε κωλύει διώαθαι.
 ἀλλὰ σῆσε ταύτῃ ἐξωθεν; ὅδε, εἰς γε τὸ δικαίως
 ὁ ὠφρόνως καὶ ὠλογίως. ἄλλο δὲ ἵ ἴσως ἐ-
 νεργητικόν κωλυθήσεται; ἀλλὰ τῇ πρὸς αὐτὸ
 τὸ κώλυμα δύναται σῆσει, καὶ τῇ ὑδὶ τὸ διδόμενον
 βύγνῳ-

252 ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΟΝΙΝΟΥ

ἀγνώμονι μεταβάσει βύθους ἄλλη πρᾶξις αὐ-
 πικισίεται, ὡαρμόσασα εἰς τὴν σωθεσθ
 πόδ' ἡς ὁ λόγος. ἀτύφως μὲν λαβὴν, βύλντως ὃ
 ἀφῆναι. Εἰ ποτε εἶδες χεῖρα ἀρκεκορμυλίω, ἢ
 πόδα ἢ κεφαλὴν ἀρτεῖμυλίω χεῖς πᾶς πᾶ-
 τε ἀπὸ τῆς λοιπῆς σώματ' ἡμυλίω, τοιοῦτον
 ξαυρὸν ποιεῖ, ὅσον ἐφ' ἑαυτῷ ὁ μὴ δέλων τὸ συμ-
 βῶνον, καὶ ἀρχίζων ἑαυτὸν. ἢ δ' ἀκρινώνητον
 πὶ πρᾶσων. ἀπὸ ῥίψαι πᾶς πᾶτε ἀπὸ τῆς κτ'
 φήσιν ἐνώσειος. ἐπεφύκης γὰρ μέρος. νῦν σεαυ-
 τὸν ἀπὸ κούφας. ἀλλ' ὥδε κορυφὸν ἐκείνο, ὅτι ἐξεί-
 σι πάλιν ἐνώσει σεαυτὸν, ἵδωτο ἄλλω μέρ' ὅθεν
 δεῖς ἐπὶ τῆς, χειρὸς ἐπὶ, ὁ δὲ κορυφὸν, πᾶ-
 λιν βυελθῆν. ἀλλὰ σκέψαι τὴν χρηστότητα, ἢ
 τετμήκετον ἄνθρωπον. καὶ γὰρ ἵνα τὴν ἀρχὴν
 μὴ ἀρξῆται γὰρ ἀπὸ τῆς ὅλου, ἐπ' αὐτῷ ἐποίησε.
 καὶ ἀρξῆται γὰρ πάλιν ἐπανελθῆν καὶ συμφῶ-
 ναι, καὶ τὴν τῶς μέρους τάξιν ἀρλαβῆν ἐποίη-
 σεν. ὥστε τὰς ἄλλας διωάμεις ἐκείν' τῇ
 λογικῶν χεῖρ' ὅσον ἢ τῇ λογικῶν φύσις. ὅτως
 καὶ ταύτῃ πρ' αὐτῆς ἐλήφαμε. ὃν κρότον
 ἐκείνη πᾶν τὸ ἐπιστάμενον καὶ ἀνπεσόν, ὑδι-
 πόδ' ἐπὶ, καὶ ἡ ταύτ' ἐπὶ τὴν ἐμαρμέ-
 νω, καὶ μέρ' ἑαυτῆς ποιεῖ, ὅτως καὶ τὸ λογί-
 κὸν ζῶον διώεται πᾶν κώλυμα, ὅλλω ἑαυτῆς
 ποιεῖν, καὶ χαῖναι αὐτῷ ἐφ' οἷον αὐτὴν ὡς μνησε.

Μὴ σε συγχέτω ἡ τῷ ὅλου βίου φαντασία·
 μὴ συμποδισθῇ ἐπίπονα οἷα καὶ ὅσα πιθανὸς
 ὠδὴ γενῆσθαι. ἀλλὰ καθ' ἕκαστον τῶν πρῶτων;
 ἐπὶ πρῶτα σεαυτὸν, τί τῷ ὄργῳ τὸ ἀφόρητον
 αὐτοῖς ποιοῦν. αἰχμωθήσῃ γὰρ ὁ μολογῆσαι. Ἐπει-
 τα ἀναμύνησθε σεαυτὸν, ὅτι ἔτε δ' ἑμέλλον,
 ἔτε δ' ἑπ' ὀφθαλμοῖς βαρεῖ σε; ἀλλὰ αἰετὸ πῶς.
 Ἐξ ὅτου δὲ καὶ ταῖς μεμνημέναις, ἐὰν αὐτὸ μόνον πε-
 ρισσώσῃς, καὶ ἀπελέγχῃς τὴν διάνοιαν, εἰ πρὸς
 ἑξῆς φίλον ἀντέχειν μὴ δύναται. Μὴ τι νῦν πα-
 ρακάθηται τῇ τῷ κυρίου σωτῇ, Πάνθειαν, ἢ Πέρ-
 γαμον, τί δὲ τῇ Ἀδριανῷ, Χωρείας ὁ Διό-
 πρις; γέλοιον. τί δὲ εἰ πρὸς καὶ θνήσκον, ἑμέλλον
 αἰσθάνεσθαι; τί δὲ εἰ καὶ ἀνόνω, ἑμέλλον καὶ δέσει-
 ναι; τί δὲ εἰ ἡδονῇ, ἑμέλλον ἔτοι ἀσθίναται εἶναι;
 οὐκ ἢ πούτους πρῶτον μὲν χρεῖας ὅς γέροντας
 γενέσθαι οὕτως εἰμάρτο, εἴτα ἀφ' ὧν θνήσκον. τί
 ἔν ὑστερον ἑμέλλουσιν ἐκείνοι ποιεῖν τὰ τῇ ἀφ' ὧν
 θνήσκον; χρεῖαν παῦν τῷ τοῦ, καὶ λύθρον ὡς δύ-
 λαιον. εἰ δύναται ὅς βλέπειν, βλέπε κρῖ-
 νων φησὶ σοφωτάτοις. δ' αὖ καὶ οὐκ ἔστι καὶ τετραπύ-
 στα πικρὴ ἀρετῇ οὐχ ὁρῶν ὡς τῇ τῷ λογικῷ ζῶντι
 καὶ ταῖς καὶ. ἡδονῇ δὲ ὁρῶν, τὴν ἐγκρατέα.
 ἐὰν ἀφ' ὧν τὴν οὐκ ἔστιν ἐπὶ τῇ τῷ λογικῷ
 πεῖν σε δοκῶντ' ὅτι, αὐτὸς ὡς τοῦ ἀσφαλεστά-
 τῳ ἐσθίνας. πῶς αὐτὸς; ὁ λόγος, ἀλλ' οὐκ εἰμὶ
 λόγος.

λόγῳ· ἔγω. ἔκουν ὁ μὲν λόγος αὐτὸς ἐαυτῷ
 μὴ λυπεῖται. εἰ δὲ πᾶσιν κακῶς ἔχει, ἔγω
 λαβέτω αὐτὸ πᾶσι αὐτῷ. Ἐμποδισμὸς αἰσθη-
 σεως, κακὴν ζωτικῆς φύσεως. Ἐμποδισμὸς ὁρμῆς
 ὁμοίως κακὴν ζωτικῆς φύσεως. ἐστὶ δὲ πᾶσιν ὁ-
 μοίως Ἐμποδιστικὸν καὶ κακὸν τῇ φντικῆς κα-
 τασκευῆς. ὅπως τρὶν ἔμφοδισμὸς νῦν, κακὸν
 νοεῖας φύσεως. πᾶσι δὲ ταῦτα, ὡς σε αὐτὸ με-
 ταφύρεται. τῶνός, ἡδονὴν ἀπὸ ταύτης. ὅπως ἡ αἰσθη-
 σις· ὁρμήσιν πρὸς αἴσθημα ἐχέμετο; εἰ μὲν αὐτῶν
 ῥέτω ὥρμας ἡδονῆς ὡς λογικῆς κακὸν. εἰ δὲ τὸ κοινὸν
 λαμβάνει, ὅπως βέλαια, ὅδε ἐμπεπόδισται.
 τὰ μάλιστα τῷ νοῦ ἰσχύει ὅδε ἑλπίς· εἰ ὡς ἐμπο-
 δίζειν. τῶν γὰρ, ὅπως πῦρ, ὅπως σὺ δὲ ἡρῶ, ὅπως τύραννος,
 ὅπως βλασφημία, ὅπως ὅπως ἀπὸ τῆς· ὅταν γένῃ
 σφαῖρα, κυκλοτόρης μὲν. Οὐκ εἰ μὴ ἀξίῳ ἐ-
 μὲν δὲ λυπεῖν, ὅδε γὰρ ἄλλον πᾶσι ποτε ἐκόν ἐ-
 λύπηται. ὅπως φράσιν ἄλλον, ἄλλο· ἐμὲ δὲ ἐὰν ὕμνος
 ἔχω τὸ ἡγεμονικόν, μὴ ἀφῇ φρόνιμον, μήτε αἰ-
 θρωπὸν πῖνα, μήτε τῷ ἀνθρώποις συμβαινόντων
 ἀλλὰ πᾶσι δὲ μὲν ὅπως φθάλμοις ὁρῶνται, καὶ
 δεχόμενοι, καὶ χρώμενοι ἐκείνῳ κατ' ἀξίαν. ὅπως
 ἰδὲ δὲ χρόνον σε κατὰ χεῖρα. Οἱ τῷ ὕπερο-
 φημίαν μᾶλλον διώκοντες, ὅπως λογίζονται, ὅπως
 ἄλλοι τοιοῦτοι μέλλουσιν ἐκείνοι εἶναι, οἳ οἱ εἰσιν ὅπως
 ὅπως βαρύνονται. καὶ ἐκείνοι δὲ θνητοί. Τί δὲ ὅπως
 πρὸς

πρὸς σέ αὖ ἐκείνοι φωναῖς τοιαύταις ἀπηχά-
 σιν, ἢ ὑπόληψιν βραχὺ τῷ πόδι σὸ ἔχουσιν. Ἄρον με
 καὶ βάλε ὅπως θέλεις. ἐκεί γὰρ ἔξω ᾧ ἐμὸν δαί-
 μονα ἴλεων, τὰτ' ἐστὶ ἀγκυρόμενον εἰς ἔχρη. Ὁ ἀνερ-
 γοῖν κ' ὅτι ἐξῆς τῇ ἰδίᾳ κατασκευῇ. ἄρα ὅσο ἄξιον
 ἵνα δι' αὐτὸ κακῶς μετ' ἔχη ψυχὴν, καὶ χείρον ἐαυ-
 τῆς ἢ, ταπηνόμην, ὀρεγομένη, κυδυομένη, πην-
 ρομένη; καὶ τί δυνήσῃς τὰτ' ἄξιον; Αἰθρώπων οὐ-
 δενὶ συμβαίνειν πιδύναται, ὃ ἐκ ὅσιν ἀνθρωπικὸν
 σύμπωμα. ὅδε βοί, ὃ ἐκ ἐστὶ βοϊκόν. ὅδε ἀμ-
 πέλω, ὃ ἐκ ἐστὶ ἀμπελικόν. ὅδε λίθω, ὃ ἐκ ἐστὶ
 λίθω ἰδίον. εἰ δ' ἐν ἐκάσῳ συμβαίνει, ὃ καὶ εἴωθεν,
 καὶ πέφυκεν, τί αὖ δυσχεραίνεις; ὃ γὰρ ἀφόρη-
 τὸν σοὶ ἔφερον ἡ κοινὴ φύσις. εἰ μὲν διὰ πτῆν ἐκ-
 τὸς λυπῇ, ὃ ἐκ ἐκείνῳ βραχὺ οὐχ ἔστι, ἀλλὰ δ' ὅσον
 ποδὶ αὐτῷ κείμεν. ὅσο δὲ ἦδη βραχὺ εἶναι ἐπὶ
 σοὶ ὅσιν. εἰ δὲ λυπῇ σέ πτῆν ὅτι τῇ σὺ δὲ θέσεις,
 πῶς ὁ κοιλύων διορθῶσαι δ' δόγμα; ὁμῶς δὲ ὁ
 εἰ λυπῇ, ὅτι ὅτι δ' ἐτι ἀδύνατος ὑγίης σοὶ φαι-
 νόμενον, πῶς ὅτι μᾶλλον ἀνεργῆς ἢ λυπῇ; ἀλλὰ
 ἰσχυρότερόν τι εἴσαιται. μὴ δ' ἐν λυπῷ. ὃ γὰρ πα-
 ρα σέ ἡ αἰτία τῶ μὴ ἀνεργῆσαι. ἀλλὰ οὐκ ἄξιον
 ζῶν μὴ ἀδύνατον τούτου. ἀπὸ οὗτος ἐκ
 τοῦ ζῶν βραχὺς, ἢ ὁ ἀνεργῶς ἀφ' ὧς ἀμα-
 ἴλεως τοῖς εἴσαιμένοις. Μέννησο ὅτι ἀκαταμά-
 χητος γίνεται τὸ ἡγεμονικόν, ὅταν εἰς ἑαυτὸ

συστραφὲν ἀρεκιδῇ ἢ ἐαυτῷ, μὴ ποιοῦν τι ὁμὴ δέ-
 λει, καὶ ἂν ἀλόγως παρὰ τὰ ἔκταται. τί δὲ οὕτως καὶ
 μετὰ λόγου πῶς κεκμηλῶς κερὶν πῶς πινθ
 ἀλλὰ ἴδω ἀκρό ποτὶς ὅσιν ἡ ἐλθούσα παρθῶς
 φιλάνοια. οὐδὲς γὰρ ὁχυρώτορος ἔχει ἀνθρώ-
 πῳ, ἐφ' ὃ καὶ ταφύρῳ ἀνάλωθ' ἰσὶ πόλ-
 αὶ εἴη. ὁ μὲν δὲ μὴ ἑώρακώς ἴδω, ἑμαθῆς. ὁ δὲ
 ἑώρακώς, καὶ μὴ καὶ φθίγῳ, ἀτυχῆς. Μὴ
 δὲ πλεον σαυτῷ λέγε, ὡς αἱ προσηγόμεναι
 φαντασίαι ἀναγγέλουσι. ἡγγεῖται ὅτι ὁ
 θεῖνα σε κακῶς λέγει. ἡγγεῖται ἴδω δ' ὅτι
 βίβλαται, οὐκ ἡγγεῖται. βλέπω ὅτι νοσεῖ τὸ
 παιδίον. βλέπω. ὅτι δὲ κινδυνώει, οὐ βλέπω.
 οὕτως δὲ μὴ αἰ ἐν τῇ πρῶτῳ φαντα-
 σίῳ, καὶ μὴ αὐτὸς αὐτῷ θεῖς ἐπίλεγε, καὶ
 οὐδὲς σοι γίνεται, μάλλους δὲ ἐπίλεγε ὡς γνω-
 εῖζῳ ἐκαστὰ τῇ αὐτῷ κόσμῳ συμβαινόντων.
 σίκυθ' πικρὸς, ἄφες. βάλτοι αὐτῷ τῇ ὁδῷ, ἐκ-
 κλινῶς. ἀρεκῇ, μὴ προσεπείπης. τί δὲ καὶ ἐ-
 γίνετο ταῦτα αὐτῷ κόσμῳ. ἐπεὶ καὶ ταλα-
 οθήσκ' ἑαυτὸν ἀνθρώπου φυσιολόγον, ὡς αὐτὸ καὶ
 ἑαυτὸν τέκτον' καὶ σκυτέως γελασθεῖς, κα-
 ταγνώσκων ὅτι αὐτῷ ἐργασθεῖω ξέσματα καὶ
 πῶς τμήματα τῇ καὶ τακτικῇ ζομνῶς ὁρᾷ.
 καὶ τοὶ ἐκείνοι γε ἔχουσι πῶς αὐτὰ ῥήτωσι. ἡ-
 δὲ τῇ ὁλῶς φύσις, ἔξω οὐδ' αὐτῷ ἔχει, ἀλλὰ τὸ
 θαυμαστὸν

θαυμασὸν τῆς τέχνης ταύτης ὅσιν, ὅπ' ἐπι-
 είσασα ἑαυτῷ, παῦ δ' ὄδον ἀφ' αὐθιγῆς
 καὶ μαρτύρου καὶ ἄλλων εἶν' ὁδοῦν, εἰς ἑα-
 τῷ μεταβάλλει, καὶ ὅπ' πάλιν ἄλλα νεκρά ἐκ
 τῶν αὐτῶν ποιεῖν, μήτε οὐσίας ἐξωθεν χρε-
 ζῇ, μήτε ὅπου ἐμβαλεῖ τὰ σαπρότατα προσ-
 δέχεται. ἀρκεῖται δὲ καὶ χώρα τῇ ἑαυτῆς, καὶ
 ὕλη τῇ ἑαυτῆς, καὶ τέχνῃ τῇ ἰδίᾳ. Μήτε οὐ ταῖς
 πράξεσιν ἰδιούρην, μήτε οὐ ταῖς ὁμιλίαις φέ-
 ρειν· μήτε οὐ ταῖς φαντασίαις ἀλλοθεῖν· μήτε
 τῇ ψυχῇ καὶ θάλασσά ἐκλειθεῖν, ἢ ἐκκλινεῖν
 ὡς, μήτε οὐ τῷ βίῳ ἀσχετῶς· κτείνουσι,
 κρεανομοῦσι, καὶ τάραις ἐλαύνουσι. τί δὲ ταῦ-
 τα πρὸς δ' αὐτῷ διάνοιαν μέλει καὶ θαρσύνει, φρε-
 νήν, σὺφρονα, δικαίαν, οἷον εἰ τις πῖρας αἰσῶν
 ἀφ' αὐγῆς, καὶ γλυκείας, βλάσφημοίη αὐτῷ, ἢ
 δὲ ὅπως αὐτῷ πόντον ἀναβλύσσει. καὶ πηλὸν
 ἐμβαλεῖ καὶ κερπύραν, τὰ χεῖρα δ' ἄσπετον αὐ-
 τὰ καὶ ἐκκλύσει, ὅπως αὐτῷ βαφθήσεται. πῶς
 δὲ πηλὸν ἀνέκασεν ἐξ ἑσ, ὅτι φέρει· φέρει αὐτῷ
 πάσης ὥρας εἰς ἐλθούσαν, μετὰ τῷ ὁμιλῶν, ὅτι
 ἀπλῶς, ἢ αἰσθητόνως. ὅτι μὴ εἰδὼς ὅτι ἐστὶ κέρ-
 μος, οὐκ οἶδεν ὅπου ἐστίν. ὅτι μὴ εἰδὼς πρὸς ὅτι
 πύφνης, οὐκ οἶδεν ὅστις ἐστίν, οὐδὲ τί ὅστις κέρ-
 μος. ὅτι δὲ ἐπὶ τούτῳ ἀσχετῶς, οὐδὲ
 ἡρὸς ὅτι αὐτὸς πύφνης ἐστίν. τίς δὲ φαίνεται

σοι ὁ ὅτι τῶν κερῶν τῶν ἑπαίμων φθύγων ἢ δίων,
 ἢ οἱ οὐδ' ὅπου εἰσιν, οὔτε οἱ πινές εἰσι γινώσκου-
 σιν. Ἐπαίνεσθαι θέλεις ὑπὸ ἀνθρώπου, τρίς
 τῶρας ἑαυτοῦ καταρωμῆναι. ἀρίσκειν θέλεις
 ἀνθρώπῳ, ὃς ἔκ ἀρίσκει ἑαυτοῦ; ἀρίσκει ἑαυ-
 τῷ ὁ μετανοῶν ἐφ' ἅπασιν χερδὸν οἷς πλάσῃ; Μη
 κέ τι μόνον συμπνεῖν τοῦ πωδύχοντι ἀέρι, ἀλλὰ
 ἡδὴ καὶ συμφρονεῖν τοῦ πωδύχοντι πάντα
 νοεῶν. ὃ δ' ἡπὶ τῷ νοεῶν διώαμις πάντῃ κέ-
 χυτο ὅθεν πεφοίτηκε πάσαι διωαμῆναι, ἡ πόρ
 ἡ ἀερώδης τῷ ἀναπνέουσι διωαμῆναι. Γενικῶς
 μὲν ἡ κακία ἐδὼν βλάβη δ' ἐν κόσμῳ ἡ δ' ἐν μέ-
 ρει ἐδὼν βλάβη τὸν ἑτόρον. μόνῳ δ' βλαβερά
 ὅστις τῷ, ὃ ὡς τετραπῆαι καὶ ἀπὸ πλάχαι αὐ-
 τῆς, ὅταν πρῶτον ἔτος δελήσῃ. τῷ ἐμῷ
 προαιρετικῷ τὸ τὸ πλοῖον προαιρετικὸν ἐπίσης
 ἀδιάφορόν ὄσιν, ὡς καὶ τὸ πνυμαῖον αὐτῷ,
 καὶ τὸ σαρκίδιον. καὶ γὰρ εἴ ὅτι μάλιστα ἀλλήλων ἐνε-
 κεν γέγοναμεν. ὁμῶς τὰ ἡγεμονικά ἡμῶν, ἔκα-
 στον ἢ ἰδίαν κυρίαν ἔχει. ἐπεὶ τοι ἐμελλεν ἡ τῷ
 πλοῖον κακία ἐμῷ κακὸν εἶναι, ὅπου ἔκ ἐδοξε τῷ
 θεῷ, ἵνα μὴ ἐπ' ἄλλῳ ἢ τὸ ἐμὲ ἀτυχῇ. Ὁ ἥλιος
 κατακεχύατο δοκῇ, καὶ πάντα γέκεχτο ὃ
 μὲν ἐκκέχεται. ἡ γὰρ χύσις αὐτῇ πάσις ὄσιν.
 ἀκτῖνες γὰρ αἱ αὐγαὶ αὐτῇ, ἀπὸ τῇ ἐκτείνε-
 αὖ λέγονται. ὁ ποῖον δ' ἐπὶ ὄσιν ἀκτῖς, ἰδοὺς αὖ
 εἰ δαί-

ἡ δὲ ἀπὸ τῆς σκῆς εἰς ἐσθλασμον ὁρᾷ τὸ ἀφ' ἡ-
 λίας φῶς ἐσοδύμενον θαλάσσιον. γίνεται γὰρ κατ'
 οὐδὺν. καὶ ὡς περ διαρρεῖται δὴ πρὸς τὸ στερέμ-
 νιον, ὅτι αὐτὴ ἀπαντήσῃ διέρχον ὅν ἐπέκθη αὐ-
 ἔρα. οὐταῦτα δὲ ἐστὶν, καὶ ὁ κατώλιος, ὅθεν ἔπε-
 σε. τοιαῦτα δὲ πᾶσι λύσιν καὶ διάχυσιν τῆς δόξα-
 νοίας εἶναι χρῆ, μηδὲ μὴ ἐκχυσιν ἀλλὰ τᾶσιν, καὶ
 πρὸς τὰ ἀπαντῶντα κωλύματα, καὶ βίαιον, καὶ
 οὐ γὰρ αὐτῶν πᾶσι ἐπέφθιν ποιῆσαι. μηδὲ μὴ
 καταπίπτειν, ἀλλὰ ἰσαοῦ, καὶ ὑπὸ λαμπρῆς τῆς δε-
 χόμενον. αὐτὸς ὁ αὐτὸς στέλλει τῆς αὐγῆς τὸ μὴ
 πᾶσι ἀπέμεινον αὐτῶν. ὁ τὸν θάνατον φοβόμε-
 νος, ἢ τοὶ ἀγαθὴν φοβεῖται, ἢ αἰσθῆσιν ἑτε-
 ροίαν. ἀλλ' εἴτε ἐκείτῃ αἰσθῆσιν, ὅθεν καὶ πινθ
 αἰσθῆσιν, εἴτε διηροιοτόρῃ αἰσθῆσιν κτήσῃ, ἀλ-
 λοῖον ζῶον ἐστὶν, καὶ τῷ ζῷ ὁ πάσι. οἱ ἀνθρώ-
 ποι γὰρ ὄντας ἀλλήλων ἐνεκεν. δίδασκε δὲ, ἢ
 φέρε. ἄλλως βέλθῃ, ἄλλως ὄντας φέρεται. μέν-
 τοι ὄντας καὶ ὅταν οὐλαβῆται καὶ ὅταν πᾶσι
 πᾶσι σκέψιν φέρεται, φέρεται κατ' οὐδὺν ὅ-
 δὲν ἦτον, καὶ ὑπὸ τὸ πρὸς κείμενον ἐστὶν εἰς τὸ
 ἡγεμονικὸν ἐκείνου. πᾶσι δὲ καὶ ἐτόρῃ

παντὶ εἰσπίπτει εἰς τὸ ἐκείνου.

ἡγεμονικόν.

260 ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ
 ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙ-
 νου αὐτοκράτορος, τῶν εἰς ἑαυ-
 τὸν Βιβλίον θ'.

ἀδικῶν, ἀσεβῆ. τῆς γὰρ τῆν ὀ-
 λων φύσεως κατὰ φύσιν καὶ κατὰ
 τὰ λογικὰ ζῶα ἐνεκὸν ἀλλή-
 λων, ὥς ἐφελεῖν μὲν ἄλληλα
 κατ' ἀξίαν, βλάπην δὲ μηδα-
 μῶς, ὃ τὸ βούλημα ταύτης πρᾶτταίνων, ἀσε-
 βῆ δηλονότι ἐς τὴν πρεσβυτάτην τῆν θεῶν.
 ἢ γὰρ τῆν ὀλων φύσιν, ὃν τῆν ἐς φύσιν. τὰ δὲ γε-
 ὄντα πρὸς τὰ ὑπάρχοντα παρὰ τὰ οἰκείως ἔχει.
 ἐπὶ δὲ καὶ ἀλήθεια αὕτη ὀνομάζεται καὶ τῆν ἀ-
 ληθῶν ἀπάντην πρῶτη αἰτία ἐστίν. ὁ μὲν ὃν ἐ-
 κὼν φουδόμενος ἀσεβῆ, καλῶσιν ἰσαπατῆν
 ἀδικῆ· ὁ δὲ ἄκρον, καλῶσιν ἀφωγῆ τῆν ὀ-
 λων φύσει, καὶ καλῶσιν ἀκρομῆ, μαχόμενος
 τῇ τῆς κόσμου φύσει. μάχεται γὰρ ὁ ὕψις πα-
 ναντία τοῖς ἀληθέσι φερόμενος πρὸ ἑαυτὸν.
 ἀφορμὰς γὰρ προελήφει πρὸς τὴν φύσεως, ὥς
 ἀμελήσας οὐχ οἷός τε ὅστις ὦν ὁλοκλήρην τὰ φου-
 δῆ ἀπὸ τῆν ἀληθῶν. Ὁ μὲν ὃ τὰς ἡδονὰς ὥς ἀ-
 γαθὰς διώκειν, ὅν δὲ πόνοιν ὥς κακὰ φερόν,
 ἀσεβῆ. αἰάγην γὰρ ὃν ὄρετον, μέμφεσθαι
 πολ-

πο'λάκις τῇ κενῇ φύσει, ὡς πρ' ἀξίας π' ἀν-
 ποιεύμενη τοῖς φύλοις καὶ τοῖς πουνδαίοις.
 Ἀλλ' οὐδ' ἀπολλάκις ἐὼς μὲν φύλους ἐν ἡδοναῖς
 εἶναι, καὶ τὰ ποικηλὰ τούτων κταῖσθαι·
 ἐὼς δὲ πουνδαίους, πό'ν, καὶ τοῖς πειμπικῶς
 τ' ἔτε πομπήσιν. ἐπὶ δὲ ὁ φοβούμενος ἐὼς πό-
 νους, φοβήθησεται ποτε τῇ ἐσπεύων π' ἐν τῷ
 κόσμῳ. Ἰδοὺ δὲ ἡ δὴ ἀσεβείας. ὅτε διώκων τὰς ἡ-
 δονὰς, οὐκ ἀφίεται τῷ ἀδικεῖν. Ἰδοὺ δὲ ἐν αρ-
 γῶς ἀσεβείας. χρὴ δὲ πρὸς ἃ ἡ κενὴ φύσις ἐπίσης
 ἔχει (ἐ γὰρ ἀμφοτέρω ἐποίει, εἴ μὴ πρὸς ἀμφο-
 τέρω ἐπίσης ἔχει) πρὸς ταῦτα ὅς ἐστι τῇ φύσει
 βουλομένης ἔπεσθαι, ὁμογνώμονας ὄντας ἐ-
 πίσης ὁρμῇσθαι. ὅστις δ' ἐν πρὸς πόνους καὶ ἡδον-
 ἀς, ἢ θάνατον ὁρμῇσθαι, ἢ δόξαν ὁρμῇσθαι, οἷς
 ἐπίσης ἢ τῇ ὁρμῇ φύσις χρῆται, αὐτὸς οὐκ
 ἐπίσης ἔχει, δηλὸν ὡς ἀσεβεί. λέγω δὲ τὸ χρῆ-
 σθαι τέτοις ἐπίσης τῷ κενῷ φύσιν, ἀντὶ τῷ
 κατὰ δ' συμβαίνειν ἐπίσης κατὰ δ' ἐξῆς γνο-
 μῶν, ὅς ἐστι γνομῶν ὁρμῇ πινι ἀρχαίᾳ τῆς
 πεινοίας καὶ τῷ ἀπό πινθ' ἀρχῆς ὁρμῆσθαι
 ὡς τῷ δὲ τῷ ὁρμῇσθαι, συλλαβούσα πινὰς
 λόγους τῇ ἐσπεύων, ὁρμῇσθαι γονίμους ἀ-
 φορίσασθαι, ὥς τῷ σέθεν τε, ὁρμῇσθαι
 ἀλλ' ὁρμῇσθαι τοῦ τῇ. Χειρῶν μὲν ὡς αὐ-
 τῶν ἀγνοῖ τὸ βούληται, καὶ πάσης ὥς τῷ

κείσεως καὶ τρυφῆς καὶ τύφου γενόμενον, ἵς
 ἀνθρώπων ἀπελθεῖν. τό δ' ὃν κρεῖαθ' αὐτά γε τῶ-
 τῇν ἀρχηνδύσαι, δούτορθ' ὡλοῦς ἢ περὶ κῆαζ
 προσηγῆαζ τῇ κακία· καὶ ἔπωσε ἔδὲ ἡ παῖ-
 ρα πέθει φύγει ἐκ τῆ λαιμοῦ. λαιμός γ' ἄλξ
 φθορὰ δ' ἄνοιας πολλῶ γε μᾶλλον ἢ πόρ ἢ τ' πε-
 ρικχυμλὺς τέττ' ἀνδύματ' οὐ ποιάδ' ἐς δυο-
 κρασία καὶ τροπή. αὐτῇ μὲν γὰρ ζώως λαιμός
 καὶ δὲ ζῶα· ὅσιν ἐκείνη δὲ ἀνθρώπων καὶ δὲ αἰ-
 θρωποὶ εἰσιν. Μὴ καὶ ταφρόνει θανάτῃ, δὴ γὰρ
 δύαρες εἰ αὐτῷ, ὡς καὶ τέττ' ἐνὸς ὄντος, ὧν ἡ φύ-
 σις ἐδέλφ. οἷον γὰρ ὅστις ἢ νεύει, καὶ ἢ κηρύσσῃ καὶ
 ἢ αὐξήσῃ, καὶ ἢ ἀκμάσῃ, καὶ ὁδόντας, καὶ
 γλύφον, καὶ πολιὰς εἰνεκεῖν, καὶ ἀπείρει, καὶ κυο-
 φορήσῃ, καὶ ἀρχυήσῃ, καὶ τὰ ἄλλα τὰ φυ-
 σικὰ ἀεργήματα, ὅσα αἰ τ' σὺ βίου ὥραι φέρε-
 σιν, τοῖς τοῦ δ' ἄλξ λυθῆναι. ἴδω μὲν ὃν καὶ τὰ
 ἀνθρώπων ἐστὶ λελογισμένον, μὴ ὁλοχερῶς, μη-
 δὲ ὡς τικῆς, μηδὲ ὑπόρηφάνως πρὸς τὸν θάνατον
 ἔχειν· ἀλλὰ περικυμλὺν ὡς μίαν τῇν φυσικὴν ἐ-
 κεργῶν. ὡς νῦν περικυμλῆς, πότε ἐμβρυον ἐκ τῆ
 γαστρὸς τῆ γυναικὸς σε ἔβλεψε, ὅπως ἐκδέχε-
 σαι πλὴν ὥραν αὐτῇ τὸ ψυχαιεῖον σε τῆ ἐλύτρε
 τέττ' ἐκπετῆται. εἰ δὲ τὸ ἴδιω πικρὸν πρῶτα πηγ-
 μα ἀφικνέειον δέλεις, μαλίστά σε δύκολος
 πρὸς τὸ θάνατον ποιήσει, ἢ ἐπίσας ἢ τὰ ὑπὸ
 κείμνα,

· κείληα, ὧν μέλλεις ἀφίστασθαι. Σμεθ' οἶον
 ἡθῶν ὅτι ἐστὶ ἡ ἐμπροσφυρμένη. προσκύπτει δὲ
 μὲν γὰρ αὐτοῖς ἡ κίεσα δ' εἰ, δὴν, ἀ καὶ κήδεσθαι, ὅ
 πρῶτος φέρειν. μεμνησθαι μὲν τοι ὅτι ἐκ' ἀπ'
 αἰθρώπῳ ὁμοδογματοῦν τῇ σοί ἡ ἀπαμαγῇ
 ἔσται. ὅσοι γὰρ μόνον εἰπὼν ἄρα αἰθέλειεν αὐτῇ
 κατῆχεν αὐτῷ ζῷ, εἰ συζῶ ἐφείθε τοῖς τὰ τοιαῦ-
 τα δόγματα πᾶσι πεποιημένοις. ἰὺν δ' ὁρᾷς ὅ-
 σον ὁ κύριος ἐν τῇ ἀφωφονία τῇ συμβιώσεως,
 ὥστε εἰπὼν, θάττον ἐλθῆς ὡς θάνατε μὴ πυν καὶ
 αὐτὸς ὑπὸ λαλῶμαι ἐμυτῷ.

Ὁ ἀμαρτάνων ἐκυτῷ ἀμαρτάνῃ. ὁ ἀδι-
 κῶς ἐαυτὸν κακῷ, κακὸν ἐαυτὸν ποιῶν. ἀ-
 δικῇ πολλαῖς ὁ μὴ ποιῶν τι, ὁ μόνον ὁ ποιῶν
 τι. ἀρκεί ἡ πῖσσα ὑπόληψις κατὰ ληπίτην,
 καὶ ἡ πῖσσα πρᾶξις κοινωνική· καὶ ἡ παρῶ-
 σα διάθεσις δυναστετική πρὸς πάντῃ παρὰ τὸ
 ἐκ τῆς αἰτίας συμβαῖνον, ἵνα λέγεται φαντα-
 σίαν, σῆμα, ὁρμὴν, σβέσαι ὁρεξιν, ἐφ' ἐκυτῷ
 ἔχεις τὸ ἡγεμονικόν, εἰς μὲν τὰ ἄλογα ζῶα,
 μία ψυχὴ δίκηται. εἰς δὲ τὰ λογικὰ μία νοε-
 ρὰ ψυχὴ μεμείεσται. ὥστε καὶ μία γῆ ἐστὶς
 ἀπάντων τῶν ζωῶν, καὶ ἐνὶ φωτὶ ὁρῶ-
 μεν. Σὲνα ἄρα ἀναπνέομεν, ὅσα ὁρατικὰ ὅ
 ἐμφυχα πάντα. Ὅσα κοινῇ πυνθ' μετέχει,
 πρὸς τὸ ὁμογενὲς αὐτῷ. Τὸ γὰρ δὲ πᾶσι

264 ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΟΝΙΟΥ

ῥέπει ὑδὶ γλῶ, τὸ ὑγρόν παῖν, σύρροντες; ὅτι
 ἀερώδεις ὁμοίως, ὥς τε χηλίζειν τῇν διεργόντων
 καὶ βίας. Τὸ πῦρ ἀνωφερές μιν, ὅθεν δ' τοι-
 χειδὸς πῦρ. παρὰ δὲ πυρὶ αὐταῦτα πρὸς
 δ' (ὡς) ἀπὸ πρὸς ἐτοιμοῦς. οὕτως, ὥς τε καὶ
 παῖν δ' ὑλικός δ' ὀλίγω ξηρότερος, θυεῖα-
 πτον εἶναι, ὅθεν ὁ ἐλαπτοῦς ἐγκεκρυμένος αὐ-
 τοῦ δ' κωλυτικὸν πρὸς ἐξαφίς. καὶ πόνους
 παῖν τὸ κινῆς νοεῖας φύσεως μέτρον, πρὸς δ'
 συγγαγίς ὁμοίως παρὰ δὲ, ἢ καὶ μάλλον. ὅσοι
 γὰρ ὅτι κρηττοῦς πρὸς τὰ ἄλλα, τοσούτω καὶ
 πρὸς δ' συγκρινάσθαι τῷ οἰκίῳ καὶ συγχέ-
 σθαι ἐτοιμότροπον. διὸ οὗς γοῦν ὑδὶ μιν τῇν ἀε-
 λώρον διέρεθι σμήνη, καὶ ἀγέλαι, καὶ νεοστο-
 τροφίαι, καὶ οἷον ὁρωτοῦς. ψυχὰς γὰρ ἡδὴ ἡδὴ
 αὐταῦτα, καὶ τὸ συναχθῆναι αὐτῶν κρηττοῦς
 ὑδὶ πεπόμενον διέσκεψεν, οἷον οὐτε ὑδὶ φυτῇν
 ὑδὶ, οὐτε ὑδὶ λίθων, ἢ ξύλων. ὑδὶ δὲ τῇν λογι-
 κῶν ζώων, πολιτεῖαι, καὶ θαλάσσιαι, καὶ οἰκοί, καὶ
 σόλωνοι, καὶ αὐτὸς πολέμοις (ὡς) θῆναι καὶ ἀνο-
 χαί. ὑδὶ δὲ τῇν ἐπὶ κρηττοῦς, καὶ ἐκδιεση-
 κῶ τῇν τρώων πινὰ αὐτοῖς ὑπέρη, οἷα ὑδὶ τῇν
 ἄστρον. οὕτως ἢ ἐπὶ δ' κρηττοῦς ἐπαναβάσας
 συμπαθεῖν καὶ αὐτὸς διεσῶσιν ἐργάσασθαι ἐδύ-
 κατο. ὅθεν δὲ τὸ ὑδὶ γοῦν. μόνον γὰρ τὰ νοε-
 ρὰ τῶν ὑδὶ ἐλπίσαι τὸ πρὸς ἄλλα ἀποδοῖς καὶ
 (ὡς) θῆναι

ξυνθύσεως, καὶ τὸ σύρρουν ὧδε μόνον οὐ βλέ-
 πεται. ἀλλ' ὅμως καὶ τοὶ φύγοντες πόλιν κα-
 ταλαμβάνονται. κρατεῖ γὰρ ἡ φύσις. ὅτι δὲ
 ὁ λέγων πῶς φυλάσσων. Σῶσον γυνὴ ὄροι πρὸς
 αὐτὴν γὰρ δὲς πρὸς ἀνδρὸς γὰρ δὲς πρὸς ἀνδρὸς
 ἢ πρὸς ἀνθρώπου ἀνθρώπου ἀποχρισμένον. Φέ-
 ρει καρπὸν καὶ ἀνθρώπου καὶ θεός, καὶ ὁ κόσ-
 μος, οὐ ταῖς οὐκείαις ὥραις ἐκείναις φέρει. εἰ δ' ἡ συ-
 νήθεια κυρίως τέτροφον ἐπὶ ἀμπέλαι καὶ τῇ ὁ-
 μολίᾳ οὐδ' οὐ τῆς τοῦ. ὁ λόγος δὲ καὶ κοινόν καὶ
 ἴδιον καρπὸν ἔχει, καὶ γίνεται ἢ αὐτῶς τοιαῦτα
 ἔτορα, ὁ ποτὶς πρὸς αὐτὸς ὅστις ὁ λόγος. Εἰ μὲν δὲ
 ναῖται μετὰ δίδασκα. εἰ δὲ μὴ, μέμνησο ὅτι πρὸς
 ἑστὸς ἡ θυμὸς αὐτῶς σοὶ δέδωκε. καὶ οἱ θεοὶ δὲ θυ-
 μὸν αὐτῶς τοῖς τοιούτοις εἰσὶν, εἰς οὐα δὲ καὶ σωτη-
 ροῦσιν, εἰς ὑγίαιαν, εἰς πλοῦτον, εἰς δόξαν. οὐ-
 τὼς εἰσὶ χρῆστοι. ἔξεσι δὲ καὶ σοὶ. εἰ εἰπέ, τίς ὁ κω-
 λύν; πόνει μὴ ὡς ἄθλιος, μηδὲ ὡς ἐλεεῖσθαι ἢ
 θαυμάζεσθαι θέλῃ. ἀλλὰ μόνον οὐκ ἔλε, κενε-
 αὶ καὶ ἰσχυρῶς, ὡς ὁ πολίτης λόγος ἀξιοῖ.
 σὴμόρον ἢ ἡλῶν πάσης πόλιν αὐτῶς, μάλλον δ'
 ἢ ἐβέλῃν πάσαν πόλιν αὐτῶς. ἔξω γὰρ οὐκ ἔξω,
 ἀλλὰ οὐδὲν οὐ ταῖς ἐπολήψαι. πάντα ταῦ-
 τα σωθήσῃ μὲν τῇ πείρᾳ, ἐφ' ἡμέρᾳ δ' τῷ χρόνῳ.
 ἔξω πρὸς δὲ τῇ ὑλῇ. πάντα νῦν οἷα ἐπ' ἐκεί-
 νων, εἰς κατὰ δόξαν. καὶ πρὸς γὰρ ταῦτα ἔξω δὲ

ῥῶν ἔσθικον, αὐτὰ ἐφ' ἑαυτῶν μηδ' οὐ μήτε εἰδόν-
τα ποδὶ αὐτῶν, μήτε ἀρφαρινόμενα, τί δὲν ἀρ-
φαίνεται ποδὶ αὐτῶν; τὸ ἡγεμονικόν, ἐκ οὗ πεί-
σει, ἀλλ' ἐργεῖα τὸ τῷ λογικῷ πολιτικῷ ζῶσ-
κακόν καὶ ἀγαθόν, ὥσπερ οὐδὲ ἡ ἀρετὴ καὶ κα-
κία αὐτῷ οὐ πείσει, ἀλλ' ἀνδργεῖα. τῷ ἀναρρί-
φει λίθῳ εἰδὲν κακόν δι' κατενεχθῆναι· εἰδὲ
ἀγαθόν δι' ἀνενεχθῆναι.

Διελθεῖς ἔσω εἰς τὰ ἡγεμονικὰ αὐτῷ, καὶ ὅφρα
πῖνας κριτὰς φοβῇ, οἷους καὶ ποδὶ αὐτῶν ὄν-
τας κριτὰς. πάντα οὐ μεταβολῇ. καὶ αὐτὸς
οὐ οὐδὲν ἐκ τῆς ἀλλοιῶσεως, καὶ κατὰ τὴν φύσιν. καὶ
ὁ κόσμος δὲ ὅλος, τὸ ἄλλου ἀμάρτημα. ἐκεῖ
δὲ καταλιπεῖν. ἐργεῖας ἀπολήξεις, ὁρμῆς,
ὑπολήψεως παύλα, καὶ οἷον θάνατον, εἰ-
δὲν κακόν. μέντοι νῦν ὑπὸ ἡλικίαν, οἷον πλὴν παι-
δικῶν, πλὴν τῷ μερακίου, πλὴν νεότητος, τὸ γῆ-
ρας. καὶ γὰρ τῶν πάντων μεταβολὴ θάνατος,
μήτι δεινόν; μέντοι νῦν ὑπὸ βίον τὸν ὑποφω-
τῶν, ἔτι τὸν ὑποφωτῶν τῆς μητρί, ἔτι τὸν ὑ-
ποφωτῶν πατρί. καὶ ἄλλας δὲ πολλὰς ὁλοφω-
ρὰς καὶ μεταβολὰς καὶ ἀρλήσεις θύεισθαι,
ἐπὶ δὲ τὰ σεαυτὸν μήτι δεινόν. ὅπως τοίνυν εἰ-
δὲ ἡ τῷ ὅλου σε βίου λῆξις, καὶ παύλα, καὶ
μεταβολή. τρέχει ὑπὸ τὸ σεαυτὸν ἡγεμονικόν, καὶ
τὸ τῷ ὅλῳ, ὅτι τῷ τῷ. τὸ μὲν σεαυτῷ. ἵνα νῆας
δικαί-

δικαίῳ αὐτὸ ποιήσης. ὃ δὲ τῷ ὅλῳ, ἵνα συμ-
 μνημονεύσης πίνθ' ἑξήκοντα ἔτη. τὸ δὲ τούτου, ἵνα
 ὑποδείξῃς πότον ἀγνοία, ἢ γνῶμη. Ὁ ἅμα
 λόγος ὅπ' συγγενέας. ὥστε αὐτὸς σὺ πολι-
 τικῷ συστήματι. συμπληρωπικὸς ἔστι; οὕτως
 καὶ πᾶσα πρᾶξις σου συμπληρωπικὴ ἐστὶ ζωῆς
 πολιτικῆς. ἥτις ἐὰν ἐν πρᾶξις σου μὴ ἔχῃ πλὴν
 ἀναφορὰν, εἴτε προσειχῶς, εἴτε ἀπορροειδὲς ὑπὲρ
 τὸ κοινωνικὸς τέλῳ, αὕτη ὅλα παρὰ τὸ βίον,
 καὶ οὐκ ἐστὶν εἶναι. Ὁ σασιώδης ὅστις, ὥστε
 ἐν δὴμῳ ὁ πόνος αὐτὸν μέγιστον διστάζει. ἅ-
 ποδὲς τῆς τοιαύτης συμφωνίας παιδίων ὄργανα,
 καὶ παίγνια, καὶ πανθυμᾶτια, νεκροὺς βαρύν-
 ζοντα, ὥστε ἀεργέστερον προσπεσεῖν ἐπὶ τῆς νε-
 κύας, ἵδι ὑπὲρ πλὴν ποιότητα τῆς αἰτίας. καὶ ἀ-
 πό τῆς ὑλικῆς αὐτὸ πᾶσι γὰρ δέασαι, εἴτα
 καὶ ἐν χρόνον παύσεισιν, ὅσον παύσειν ὑφίστα-
 σθαι πᾶσι καὶ ὅσον τὸ ἰδίως ποίους, ἀνέτης
 μυρία, ὅλα τὸ μὴ ἀρκεῖσθαι τῷ σῶ ἡγεμονι-
 κῷ. τοιοῦτα ταῦτα οἷα κατεσκήνυσται. ἅμα
 ἅλως.

Ὅταν ἄλλος ψέγῃ σε, ἢ μῃσῇ, ἢ τοιαῦτά πιναι
 ἐκφωνᾷσιν, ὅρῳ τὰ ψυχάλεια αὐτῶν δέλθῃ
 ἔσω, καὶ ἴδῃ ποῖοι πινες εἰσὶν. ὅψῃ, ὅπ' ἔδῃ σε
 παρὰ, ἵνα τούτοις πᾶσι πᾶσι πᾶσι πᾶσι πᾶσι
 νοεῖν μὲν τοῖς αὐτοῖς δέ. φύσει δὲ φίλοι, καὶ οἱ θεοὶ
 δέωσαν.

δὲ παντοίως αὐτοῖς βοκλῦσι, δι' ὁνέρον, ἀλ-
 μαντεῖας. πρὸς ταῦτα μάλιστα πρὸς ἃ ἐκείνοι
 ὄλῃ φέρονται, ταῦτα ὅτι τὰ τῷ κόσμῳ ἐγκύκλια,
 αἶψα καί τω, ὅς αἰὼν ὅς αἰὼν. καὶ ἥτοι ἐφ'
 ἕκαστον ὁρμῇ ἢ τῷ ὅλῃ διάνοια, ὅπῃ εἴ ἐστιν, ἀρ-
 δέχῃ τὸ ἐκείνης ὁρμητὸν, ἢ ἅπαξ ὥρμησε. τὰ δὲ
 λοιπὰ, κατ' ἐπακλούθουσι. καὶ τί οὐκ ἔστιν.
 τῶν γὰρ πῖνα ἄτομοι, ἢ ἁμέρῃ. τὸ δὲ ὅλον,
 εἴ τις θεὸς οὐκ ἔχει παύσαι. εἴτε εἴ ἐκῇ, μὴ καὶ
 σὺ ἐκῇ. ἢ δὴ πάντας ἡμᾶς γῆ καλύψει. ἐπει-
 τα καὶ αὐτὴ μεταβαλεῖ. καὶ ἐκείνα εἰς ἄπειρος
 μεταβαλεῖ. καὶ πάλιν ἐκείνα εἰς ἄπειρον. τὰς
 γὰρ ὑδὶνυματώσεις τῇ μεταβολῇ καὶ ἀλ-
 λουώσεων ἀνθυμούμενός τις, καὶ τὸ τάχῃ,
 πάντος θνητῷ καταφρονήσει. χεῖμα ῥέουσι ἢ
 τῇ ὅλῃ αἶψα, πάντα φέρει. ὡς οὐτελῇ δὲ
 ὅτι τὰ πολιτικὰ ταῦτα, καὶ ὡς οἰεταὶ φιλοσό-
 φως πρᾶκτικὰ αἰθρωπειαμυξῶν μετὰ. ἀνθρώ-
 πῳ, τί ποτε πείκον, ὅν ἢ φύσις ἀποκτεῖ. ὁρ-
 μητὸν ἐὰν διδῶται. καὶ μὴ πᾶσι λέγουσιν εἴ τις εἴ-
 σεταί. μὴ δὲ τῷ Πλάτῳ τῷ κλιτέαν ἔλπιζε,
 ἀλλὰ ἀρκῦ, εἰ τὸ βραχύ ταυτοῖς πρᾶσι. ὅ-
 τούτου αἶψα τῷ ἐκείνῳ, ὡς σὺ μικρόν τι ἐστὶ
 ὄλῃ. ὁδὸν γὰρ αὐτῇ τῆς μεταβάλλει. κα-
 εἰς δὲ ὁδοῦ τῶν μεταβολῆς, τί ἄλλο, ἢ
 δουλεία σεινόντως, καὶ πείδεται πρᾶσι-
 μύων.

μύλων. Ὑπαγε ἰὺ καὶ Ἀλέξανδρον, καὶ Φί-
 λιππον, καὶ Δημήτριον τὸν Φαλακρέα μοι λέγε
 ὄφονταί· εἴδον τί ἡ κρηὶν φύσις ἤθελε, ὧς ἐχού-
 σ' ἐπαυδαρχήσαν· εἰ δὲ ἐτραγώδησαν, οὐδ'
 δὲς με κατακέρρικε μέμεσθαι. ἀπὸ οὖν ὅτι
 καὶ αἰδῆμον τὸ φελοφθίας ὄργον. μή με ἀ-
 παγε ἐπὶ σεμνοτυφίαν αἰῶθεν ὠδιδωρεῖν ἀ-
 γελας μυείας, καὶ τελεταῖς μυείας ἐπὶ τῶν
 πάντων, ἐν χειμῶσι καὶ γαλήναις, καὶ θέρ-
 φρας γινομένων, συγγινομένων, ἀπ' γινομένων.
 Ἐπινόει δὲ καὶ τὸν ὑπ' ὀνείων πάλαι βεβωμέ-
 νος Βίος, τὸν μετὰ σε βιωθροσύμιον, καὶ τὸν
 νῦν ἐν τοῖς βεβωμένοις ἔθνεσι βιβάμιον. καὶ ὅσοι
 μὲν εἴδ' ὀνομαλίου γνώσκευσας, ὅσοι δὲ τὰ
 χισα ὠδιδήσονται, ὅσοι δὲ ἐπαυνοῦντ' οὐκ ἴσως
 νῦν σε τὰ χισα ψέξουσιν. καὶ ὥς οὔτε ἡ μνήμη ἀ-
 ξιόλογός γε, οὔτε ἡ δόξα, εἴτε ἄλλο πρὸ σύμ-
 παν. ἀταραξία μὲν πόδι τὰ ἀπ' ἑκτὸς αἰτίας
 συμβαίνοντα. δικαιοσύνη δὲ ἐν τοῖς πρὸ αὐτῶν ἐκ
 τοῦ αἵπλου ἐνεργουμένοις. Τουτίστιν ὁρμὴ καὶ πρᾶ-
 ξις, καταλήγουσα ἐπ' αὐτὸ εἰς κινωνικὴς πρᾶ-
 ξαι, ὥς τὰ τοσοῦτ' φύσις ὄν. πολλὰ παλαιὰ πε-
 ρειλῆν τῇ ἐνοχλῶντῇ σοι διώχου, ὅλα δὲ τῇ
 ὑπολήψῃς κείμενα καὶ πολλὰ δυνερχεῖαν πε-
 ρειποίησθαι. ἤδη σε αὐτῷ τ' ὅλον κόσμον περικυ-
 φέναι τῇ γνώμῃ, καὶ ἐν ἰδίῳ αἰῶνα πόρνοειν
 καὶ

καὶ τὴν τ' ἐν μέσῳ ἐκείνου πλάγματος τα-
χίαν μεταβολὴν ὑδινόειν. ὥς βραχὺ μὲν εἰ-
ς ἀπὸ γενέσεως μέχρι διαλύσεως, ἀχανὲς δὲ τὸ
πρὸ τ' γενέσεως, ὥς καὶ τὸ μὲν τὴν διαλύσιν
ὁμοίως ἀπειρον.

Γιὰν τὰ ὅσα ὁρᾷς τάχιστα φθαρῆσεται, καὶ
οἱ φθαρόμενα αὐτὰ ὑπιδόντες τάχιστα, καὶ
αὐτοὶ φθαρήσονται. καὶ ὁ ἐξαπὸ γῆρας ἀφ-
θαινὼν εἰς ἴσον κατασίσσεται τῷ προώρῳ. τί-
να τὰ ἡγεμονικά τούτῃν, καὶ πόρῳ οἷα ἐσπου-
δάμεσι, καὶ δι' οἷα φιλοῦσι καὶ πικρῶσι. γυ-
μνὰ νόμιζε τὰ ψυχάλεια αὐτῇν. ὅτε δοκῇσι
εὐλάβειν μέχοντες, ἢ ὠφελεῖν ὑμνοῦντες, ὅση
οἴησις. ἢ ἀκροβόλη δὲ ἐν ἀλόῳ εἶναι, ἢ μεταβολή,
τὸ τῷ δὲ χαίρειν τ' ὅλην φύσιν, καὶ τὴν πάν-
τα καλῶς γίνεταί. ὥς αἰὼν ὁμοειδῶς ἐγί-
νετο, καὶ εἰς ἀπειρον τοιαῦτ' ἐτόρα ἔσαι. τί δ' ἂν
λέγεις ὅτι ἐγίνετο τε πάντα ὁ καὶ πάντα ἀεὶ
κακῶς ἔσαι, καὶ εἰς μία ἄρα διώκρισις ἐν τῷ
τοῖς θεοῖς ὑβριεῖται ὥστε ἢ διορθώσονται πάντα, ἀλ-
λὰ κατὰ κίεκει ὁ κόσμος ἐν ἀδελφείῃ τοῖς κακῶς
συνέχεαθ. τὸ σαπρὸν τ' ἐκείνῳ ὑποκμήνης ὑ-
λης, ὕδωρ, κύνις, ὀσάμια, γράσθ' ἢ πάλιν, πῶ-
ροι γῆς, τὰ μάστιχα, ὁ ἑσπέραιος, ὁ χρυσοῦς,
ὁ ἀργυρὸς, ἡ τευχία ἢ ἐσθῆς, ὁ αἶμα ἢ πορφυ-
ρα, ὁ τὰ ἄλλα πάντα τοιαῦτα. καὶ τὸ πᾶν
ματικόν

μα πικρὸν δέ, ὄντος τοιοῦτον. καὶ ἐκ τούτῃν εἰς
 παῦτα μεταβάλλον. ἄλλος τῷ ἀθλίῳ βίου, καὶ
 γογγυσμοῦ, καὶ πίνυσις. τί παραύση, τί
 τούτῃν κακόν; τί σε ὀρίσῃσι; δ' αἶπον; ἴδε αὖ-
 το. δὴ ἢ ὕλη; ἴδε αὖ πῶ. ἔξω δὲ τούτῃν οὐ-
 δὸν ὄσιν. ἀλλὰ καὶ πρὸς εὐδ' θεοὺς ἦδη ποτὲ
 ἀπολούσεθ' καὶ χρυσότορθ' γλου. ἴσον δ'
 ἐκαστὸν ἔτεσι, καὶ τὸ τελεσὶ ταῦτα ἰσορῆσαι. ἔ-
 μλιν ἡμαρτεν, ἐκεῖ δ' κακόν. τάχα δ' οὐχ ἡ-
 μαρται. ἢ τοι ἀπὸ μιᾶς πηγῆς νοεῖας πάντα
 ὡς ἐνὶ σώματι ὑπὸ συμβαίνει καὶ ἔδῃ τὸ μέρθ'
 τοῖς ὑπὲρ τῷ ὄλου γνομῶνις μέμφεσθαι. ἢ ἄ-
 τομοι, καὶ ἔδῃ ἄλλο, ἢ κυκλῶν καὶ σκεδασμός.
 τί ἐν ταράσῃ; τῷ ἡγεμόνι κῶ λέγεις, τέθυκας;
 ἐφ' ὅρασαι; ἔποκρινῃ, συναγαλᾶξ, βότκη;
 ἢ τοι ἔδῃ διώαν ὁ θεοὶ ἢ θηρώμεν, δύναν ὁ. εἰ
 μλιν ὅν μὴ διώαν ὁ, τί θύχει; εἰ δὲ διώανται, ὅρα
 πὶ ἔχῃ μᾶλλον θύχει, διδόναι αὐτῷ, τὸ μὴτε φο-
 βεῖσθαι πὶ τούτῃν, μὴτε ὑπὸ θυμῷ πνός τῷ τῇ;
 μὴτε λυπεῖσθαι ἐπὶ πνθ' τούτῃν, μᾶλλον τῷ
 μὴ πρῆναι πὶ τούτῃν, ἢ ὅρα πρῆναι. πάντως
 γὰρ εἰ διώαν ὁ σωεργεῖν ἀνθρώποις, καὶ εἰς ταῦ-
 τα διώαν ὁ σωεργεῖν. ἀλλὰ ἴσως ἐρεῖς, ὅτι ἐπ'
 ἐμοὶ αὐτὰ οἱ θεοὶ ἐποίησαν· εἶτα, ἔ κρῆσολογ
 χρῆσθαι τοῖς ὑπὸ σοὶ μετ' ἐλθουθιείας, ἢ ἀφ' ἐ-
 ρείας πρὸς τὰ μὴ ὑπὸ σοὶ μετὰ δουλείας ἔτα-

πεινότητι; τίς δ' σοι εἶπεν, ὅπου καὶ καὶ εἴς
 τὰ ἐφ' ἡμῖν οἱ θεοὶ συλλαμβάνουσιν. Ἀρξά-
 γουιν ποῦ τὴν δύχεται, καὶ ὅψ. ἔτ' οὐ
 χεται πῶς κειμήτω μετ' ἐκείνης· σὺ πῶς μὴ
 ὑπιδυμήσω τῇ κειμήθηναι μετ' ἐκείνης. ἄλ-
 λ' ὅ, πῶς σε, καὶ ἐκείνου σὺ, πῶς μὴ χρῆζω τῇ
 σερνήθηναι. ἄλλ' ὅ, πῶς μὴ ἀρχάλαρ δ' τεκ-
 νίον σὺ, πῶς μὴ φοῖνῳ ἀρχαλῆν ὄλγος ὧδε
 ἐπίτρεψον ταῖς δύχαις, καὶ δειώρῃ τί γίγεται.
 Ὁ Ἐπικουρὸς λέγει, ὅτι ἐν τῇ νόσῳ ἐκ ἡλίου μοι
 αἱ ὁμολίαι ποῦ τῇ τῇ σωμάτων παθῶν, ἐ-
 δὲ πρὸς τοὺς εἰσιόντας τοῖς πναφισὶν ἐλα-
 λην, ἀλλὰ τὰ προηγμένα φυσιολόγῃ διετέ-
 λην, καὶ πρὸς αὐτῷ τῷ τῷ ὧν, πῶς ἡ διαίτῃ
 συμμεταλαμβάνουσιν τῇ ἐν τοῖς σαρκιδίῳ
 τοιούτῃ κινήσεων ἀταρακτεῖ, τὸ ἴδιον ἀγαθὸν
 τηρεῖται, ἐδὲ τοῖς ἰατροῖς ἐμπιέχον φησὶ καὶ τα-
 φροῦνθῃται, ὥς τι ποιεῖσιν. ἀλλὰ ὁ βίῳ ἡρε-
 τοῦ καὶ καλῶς. ταῦτα ἐν ἐκείνῳ ἐν νόσῳ ἐὰν
 νοσῇ, καὶ ἐν ἄλλῃ πνὶ ποδισάσει. τὸ δ' μὴ ἐξεί-
 σααζόμεθα οὐδὲ οἷς δὴ ποτε τοῖς προσι-
 ππουνσι, μηδὲ τοῖς ἰδιώτῃ καὶ φυσιολόγῳ συμ-
 φλυαρεῖν, πείσας αἰρέσεως καὶ ὅν. πρὸς μόνῳ τῷ
 νῦν προασομένη εἶναι, καὶ τοῖς ὀργάῳ δι' ἑ
 πρέσβ. Ὅταν πνος ἀναγομῇ πᾶς προσκήπης,
 ἐνὶ τοῖς πνυθάνου σεαυτῇ· διώκεται ἐν ἐν τοῖς
 κόσμῳ

ἰσχύει ἀναιόχνητοι μὴ εἶναι; ὃ διώκονται, μὴ οὖν
 ἀπαύτει τὸ ἀδιώκτον. εἰς γὰρ καὶ εὐθὺ ἐστὶν
 ἐκένωσις τῇ ἀναιόχνητι, ὅς ἀτάγκη ἐν τοῦ
 ἰσχυροῦ. εἶναι τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἰδίᾳ τῷ πανούργῳ,
 καὶ ἐπὶ τῷ ἀπίστῳ, καὶ πάντος τῷ ὁποῦντος
 ἁμαρτανόντῳ, ἔσω σοι πρόχειρον. ἅμα γὰρ
 τοῦ ὑπομνησθῆναι ὅτι τὸ γένθ' ἡτῶν τοιούτῳ
 ἀδιώκτοσιν ὅτι μὴ ὑπάρχεις, ὁμιλέσεις
 εἰς πρὸς τοῦ κατ' ἐνα. Εὐχρηστον δὲ καὶ κῆνο
 οὐδὲς αἰνέσις, τίνα ἔδωκες ἢ φύσις τοῦ
 ἀνθρώπῳ ἀρετῇ πρὸς τοῦ ἀμαρτήματος. ἔ-
 δωκε γὰρ, ὡς ἀντιφάρμακον, πρὸς τὴν τὸν ἀ-
 γνώμονα τὴν πρᾶοτητα, πρὸς δὲ ἄλλον, ἄλλω
 τίνα διώκωμεν. ὁλως δὲ ἐξέστ' σοι μεταδιδά-
 σκειν τὴν πεπλανημένην. πᾶς δὲ ὁ ἁμαρτάνων,
 ἀφ' ἁμαρτανίει τῷ πεπλανημένου, καὶ πεπλανή-
 ναι. τί δὲ καὶ βέλαι; οὐδέποτε οὐκ ἐμνησθῆναι τῷ
 τῷ πρὸς ὅς προξυνῇ πεπλοικῆται τί τοιοῦτον,
 ὅς ἔῃ διάνοιά σου χείρων ἐμμελε γυνήσεαι. δι' ὃ
 κακὸν σου καὶ τὸ βλαβερὸν, ἐκ ταῦτα πᾶσαν τὴν
 ὑπόστασιν ἔχει. τί δὲ κακὸν ἢ ξέρον γέγονον, εἰ ὁ
 ἀπαίδευτος τὰ τῷ ἀπαιδύτῳ πρᾶσι. ὅρα μὴ
 ταῦτα μᾶλλον ἐγκαλεῖν ὀφείλεις, ὅτι ὃ πρὸς ὁ
 ἡκούσας τῶν τῷ ἁμαρτήσεαι. σὺ μὲν καὶ ἀφορ-
 μὰς ἐκ τῷ λόγῳ εἶχες πρὸς τὸ ἐμνησθῆναι ὅτι εἰ-
 κὸς ὅτι τοῦ τοῦ ἁμαρτήσεαι. καὶ ὁμοως ἐπιλα-

274 ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

ἀπομνησθῆσαι ταῦτα ἐν ἡμῶν τῇ καρδίᾳ. Μακάρι οὖν ὅταν ὡς ἀπίστω, ἢ ἀχαρίστῳ μέμῃ, εἰς ἑαυτὸν ὑποστρέψῃ. περὶ γὰρ τὸν δὲ ἁμαρτήματα, εἴτε περὶ τῶν τοιαύτων τῶν διαλθῶν ἐργῶν, εἴτε πάλιν πάλιν πιστὸν φυλάξῃ, εἴτε τῶν χάριν διδοῦν, μὴ καταληκτικῶς ἰδῶναι, μηδὲ ὥστε ἵδῃ αὐτὸν τῶν πρὸς ἐξουσίαν διδόντων ἀπειληφέναι πάντα τὰ ἡγεγῶν. τί γὰρ πλεονάζει τοῖς ποιήσας ἀνθρώπων; οὐκ ἀρκεῖ σοι; καὶ φύσιν τῶν σῶν τῶν ἐπὶ πρὸς, τούτου μισθὸν ζητεῖς; ὡς εἰ ὁ ὀφθαλμὸς ἀμοιβῶν ἀπὸ τῆς, ὅτι βλέπει ἢ οἱ πόδες, ὅτι βαδίζουσιν. ὥστε γὰρ ταῦτα πρὸς τὸ δὲ πρὸς γέγονεν, ἀπὸ καὶ τῶν ἰδίαν κατασκευῶν ἀνθρώπων ἀπέχῃ τὸ ἴδιον. ὅπως καὶ ὁ ἀνθρώπος ὁ ὅτι γε πρὸς ἀποφυγῶν, ὅπως τὰν τῶν διδόντων, ἢ ἄλλως εἰς τὰ μέσα συνειρηπικὸν πρὸς, πεποιθὲς πρὸς ὁ κατασκευῶν, καὶ ἔχει δὲ ἑαυτῶν.

ΜΑΡ-

ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙ-

νου αὐτοκράτορος, τῶρ εἰς ἑαυ-
τόν· Βιβλίον ι΄.

Ση ποτὲ ἄρ' ὧ ψυχὴ ἀγαθὴ,
καὶ ἀπλῆ, καὶ μία, ἥ γυμνὴ,
φανερωτόρα τῆς ποδικομελίου
σοι σώματ' ; γούση ποτὲ ἄ-
ρα τ' ὀλιγητικῆς καὶ σεσηπτικῆς
δραχέσεως ; ἔση ποτὲ ἄρα πλήρης καὶ ἀν-
δρῆς, καὶ οὐδ' αὖ ὑπὸ ποδῶσιν οὐδὲ ὑπὸ θυμῶ-
σιν οὐδενός, οὔτε ἐμφύχου οὔτε ἀψύχου πρὸς
ἡδονῶν ἀχλαύσεις ; οἷδ' χρόνον αὖ ὧ ὑπὸ μα-
κρότορον ἀχλαύσεις ; οὐδὲ τόπων, ἢ χώρας, ἢ
ἀέρων δίκαιας ; οὐδὲ ἀνθρώπων θύαρμοσίας.
ἀλλὰ ἀρκεθήσῃ τῇ πρῶτῃ καταστάσει, καὶ
ἡδύσῃ τοῖς πρῶτοις παῖσι, καὶ συμπέσεις σεαυ-
τῷ, ὅπ' πάντα σοι πάρεσι, πάντα σοι θύ' ἔχει.
καὶ πρὸ τῆς θεῶν πάρεσι. καὶ θύ' ἔξει ὅσα φέ-
λον αὐτοῖς, καὶ ὅσα μέλουσι δώσειν ὑπὲρ πάν-
τας τῆς τελείου ζωῆς, τῆς ἀγαθῆς, καὶ δικαίας, ὅ-
καλῆς, καὶ γλυκύντ' αἰὶναι καὶ λιγυρύν-
τ' , καὶ περὶ ἑλκύντ' , καὶ ποδικομελῶντ' ,
δραχνομήνα εἰς γούσιν ἐτόρων ὁμοίων. ἔση ποτὲ
ἄρα θιαυτή, οἷα θεοῖς τε καὶ ἀνθρώποισιν οὕτω

συμπολιτεύεσθαι, ὥς μήτε μέμψασθαι π' αὐτοῖς,
 μήτε καὶ ταχύνεσθαι ὑπ' αὐτῶν; πᾶσι γὰρ τί
 σου ἡ φύσις ἐπιζητεῖ, ὥς ὑπὸ φύσεως μόνον διοι-
 κυμνίου. εἴ ποι ποῖαι αὐτὸ καὶ προσέειπεν, εἰ μὴ
 χεῖρον μέλει λίσσασθαι σου ἢ ὥς ζώου φύ-
 σις. ἔκτε δὲ πᾶσι πᾶσι, τί ἡδιστα ζητεῖ ὅτι ἢ ὥς
 ζώου φύσις. καὶ πάλιν ἔειπεν πᾶσι, εἰ μὴ
 χεῖρον μέλει λίσσασθαι, ἢ ὥς ζώου λογικῆς φύ-
 σις. ἐστὶ δὲ τὸ λογικὸν διδύκον καὶ πολίτερον. τῶν
 δὴ καὶ οἱ χρωμένους μὴδὲν ποιοῦντες. γὰρ
 τὸ συμβαῖνον, ἢ τοι ὅπως συμβαίνει, ὥς πᾶσι
 καὶ αὐτὸ φέρειν, ἢ ὥς οὐ πᾶσι φέρειν.
 εἰ μὴ δὲ συμβαίνει σοι ὥς πᾶσι φέρειν, μὴ δυ-
 χέραναι. ἀλλ' ὥς πᾶσι φέρει. εἰ δὲ ὥς μὴ
 πᾶσι φέρειν, μὴ δυχέραναι. φθαρήσῃ γὰρ
 σε ἀπαυαλῶσαι. μέμνησο μέντοι ὅτι πᾶσι
 φέρειν πᾶσι, πᾶσι ὅτι τῇ ἑσπερίᾳ ὅτι τῇ
 φορέῃ καὶ ἀντικρὺ αὐτὸ πρὸς τὴν, καὶ φαντα-
 σίαν τὴν συμφέρειν ἢ καὶ ἡμῶν σε αὐτῶν ὅτι πρὸς.
 Εἰ μὲν σφάλλεται, διδάσκειν διδύκως, καὶ τὸ
 πᾶσι ὁμῶς δεικνύναι. εἰ δὲ ἀδυνατεῖς, σεαυ-
 τὸν αἰτιάζου, ἢ μὴδὲ σε αὐτὸς. ὅ, τι αὐτὸ
 συμβαίνει, τὸ πᾶσι ὅτι αἰδῶντες προκατασκευά-
 ζεις, καὶ ἡ ἡδιστα πᾶσι αἰτίων ἐνέκλωθε,
 τίω τε ἐν ὑπόστασιν ὅτι αἰδῶν, καὶ τίω τὸν
 πᾶσι συμβαίνει. Εἴτε ἄπομοι, εἴτε φύσεις, πᾶσι

· τον κήρυτ' ὅτι μέρεθ' ἐμὶ τῷ ὄλῳ ἕως φύ-
σεως διοικουμένου. ἐπειτα, ὅτι ἔχω πως οἰκίως
πρὸς τὰ ὁμογενῆ μέρη. τὸ τῇ γὰρ μεμνημέ-
νῳ, καὶ ὅτι μὲν μέρεθ' ἐμὶ, οὐδὲν δυσαρεσθή-
σω τῇ ἐκ τῷ ὄλῳ ἀρνησικουμένων. οὐδὲ γὰρ
βλαβερόν ὅλῳ μέρεθ', ὃ τῷ ὄλῳ συμφέρει· ὃ γὰρ
ἔχει τί τ' ὄλῳ, ὃ μὴ συμφέρει ἐκ τῷ. πασῶν
μὲν φύσεων καὶ ὁνέχουσιν ὅλῳ· τῆς δὲ τοῦ
κῆρυτος προσελήλυθ' ἡ μήτε ὑπότινθ'
ἔξωθεν αἰτίας ἀνγκάζεσθαι βλαβερόν τε ἐκ
τῇ γενεῇ. καὶ μὲν δὴ τὸ μεμνησθαι ὅτι μέρεθ' ἐ-
μὶ ὄλῳ τῷ δικύτῳ, βλαβερόν τε πάντῃ τῷ ἀρ-
εσκύνοντι, καὶ ὅσον ὃ ἔχω πως οἰκίως πρὸς τὰ
ὁμογενῆ μέρη, ὃ δὲν πρᾶξω ἀκρινώοντον μάλλον
δὲ σοχάσσομαι τῇ ὁμογενείᾳ, καὶ πρὸς τὸ καὶ
τῇ συμφέρον πᾶσι ὁρμῶν ἐκ τῷ ἄλλῳ, καὶ
ἀπὸ τούτων ἀπαίξω. τοῦ τῇ ὁμογενείᾳ πᾶσι
νομίζον, ἀλλὰ τὴν τὸν βίον διέροει· ὡς αὖ καὶ το-
λίβου βίον διέροει ὑπονοήσεως περὶ τούτῳ. ἀλλὰ
πρᾶξεων τοῖς πολίταις λυσιτελεῖν, ὃ ὅπου αὖ
ἡ πόλις ἀρνήσει ὅλῳ ἀποαζομένου. τοῖς μέρε-
σι τῷ ὄλῳ, ὅσα φημὶ πόλειχε· ἕως τῷ κῆρυτι,
ἀλλὰ τὴν φθείρεται. λέγεσθαι δὲ ὅλῳ σημαίνοντος
τῷ ἄλλῳ· εἰ δὲ φημὶ κακόν τε, καὶ ἀναγ-
καζόν τε τῷ ὄλῳ, ἐκ αὐτῶν ὃ ὄλῳ καλῶς διέξ-
γοιτο, τῷ μερὶ ἐς ἄλλοις ὄντων, ἢ πρὸς

τὸ φθίρεαδ' ὁμοφύως κατεσκοθισμένων. τὸ
 τερον γὰρ ἐπεχέρησεν ἡ φύσις αὐτὴ τὰ ἐαυτῆς
 μέρη κακῶν, καὶ πόδα πῶπικα τῷ κακῷ, καὶ
 ὥς ἀνάγκης ἐμπῶτα εἰς τὸ κακὸν ποιεῖν, ἢ ἐ-
 λαθεν αὐτῷ τοιαύδε πινὰ γινόμενα; ἀμφοτέρω
 γὰρ ἂν πίθανα. εἰ δὲ τις καὶ ἀφένει τῆς φύ-
 σεως, κτ' ὅτε φυκέναι ταῦτα ὁμοίως, καὶ ὡς
 γελοῖον, ἅμα μὲν φάναι πεφυκέναι τὰ μέρη τῶ
 ὅλου μεταβάλλειν, ἅμα δὲ ὡς ἐπὶ πνιγνῷ πτῶ-
 φύσιν συμβαίνειν τι θαυμαλόν, ἢ δυσχεραίνειν ἄλ-
 λος τε καὶ τῆς ὁμοιότητος εἰς ταῦτα γινόμε-
 νης, ὥς ὧν ἐκείνοι σωίσονται. ἢ τοι γὰρ σκε-
 δασμὸς τοιχείων ὥς ὧν (ωκυρίδη, ἢ τροπή, τῶ
 μὲν σερεμνίου εἰς τὸ γεῶδες· τῶ δὲ πονθυματικῶν,
 εἰς τὸ ἀερώδες. ὥς καὶ ταῦτα ἀναληφθῆναι
 εἰς τὸν τῶ ὅλου λόγον, εἴτε κτ' πωλοδὸν ἐκ πυ-
 ρουμνίου, εἴτε αἰδίοις ἀμοιβαῖς ἀναπνομνίου καὶ
 τὸ σερεμνιον δὲ, καὶ τὸ πονθυματικὸν μὴ φαι-
 τάζουσι ἀπὸ τῆς γενέσεως. πάντες γὰρ ὄντες
 ἐχθροί, καὶ τείτῃ ἡμέραν, ἐκ τῆς σιτίων καὶ
 ἐλκρυμνίου ἀέρῳ πῶν ὑδιέρρῳ ἔλαβεν. ὄντες
 οὖν ὅ ἔλαβεν, μεταβάλλει, οὐχ ὅ ἡ μήτηρ ἔτεκεν·
 ὑπόδου δ' ὅτι ἐκένό σε λίαν προσωλέκη τῷ ἰ-
 δίως ποτιῶ, οὐδ' ὅτι οἶμαι πρὸς τὸ νῦν λεγό-
 μενον. Ὀνόματα δέ μιν ὅσα ταῦτα, ἀγα-
 θός, αἰδήμων, ἀληθής, ἡμφρων, σύμφρων, ὑπερ-
 φρων,

φρων, πρὸς ἑμὴν ποτε μετονομάζη, καὶ ἀφελύξῃ ταῦτα τὰ ὀνόματα. καὶ ταχέως ἐπανίη ἐπ' αὐτὰ. μέμνηται δὲ, ὅτι δ' ἢ ἔμφρον, ἐβούλετό τοι σημαίνειν πῶς ἐφ' ἑκείνῃ διαληπτικῶς ἐπίστασιν, καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ δυνάμει. δ' δὲ σύμφρον, πῶς ἐκύρυστον ἀπέδειξεν τὴν ἑστῶσαν τῆς κρίσεως φύσεως ἀφνευμένων. τὸ δὲ ὑπὲρ φρονος, πῶς ὑπέρτασιν τῶν φρονούντων μορίου ὑπὲρ λείαν ἢ τραχείαν κίνησιν τῆς σαρκὸς, ὅτι τὸ δεξιόν, καὶ τὸν δάνατον καὶ ὅσα βιάται. ἐὰν δὲ διατρεῖς σεαυτὸν ἐν τέτοις τοῖς ὀνόμασι, μὴ γλιχόμεναι τὸ ὑπὸ ἄλλων καὶ ταῦτα ὀνομαζέσθαι, ἔσθ' ἔτορτο. καὶ εἰς βίον ἐσελεύσῃ ἕτερον, ὅτι ἐπὶ βίον ἐῖν οἷον μέχριν γέγονας, καὶ ἐν βίῳ τοῖς τῶν παρὰ σεαυτὸν ἐμολύνεσθαι, λίαν ὄσιν ἀναιδήτως καὶ φιλοψύχῃ, καὶ ὁμοῖς τοῖς ἡμετέροισι διειομάχοις. οἱ πρὸς μετοὶ τραυματῶν ὅτι λύθρα, πῶς ἀλλὰ ὅσιν ὁμοῖς εἰς αὐτὸν φυλαχθῆναι, πῶς ἀλλὰ διὰ τοῖς τοῖς αὐτοῖς ὄντι καὶ ἀήγασιν. Ἐμβίβαν δὲ σαυτὸν εἰς τὰ ὀλίγα ταῦτα ὀνόματα. καὶ μὲν ἐπ' αὐτὸ μύειν δύνη, μύει ὡς πρὸς εἰς μακρῶν πινὰς νήσους μετ' αἰσιν μύει. ἐὰν ὅμως ὅτι ἐκ πίπης, καὶ ὅτι πόδι κρατεῖς, ἀπὸ διὰ τῶν εἰς γυνίαν πινὰ, ὅτι κρηρῆσεις, ἢ καὶ παρὰ πινὰ ἐξιδί τὸ βίον, μὴ ὀργίζομενος, ὀργὰ ἀπολῶς καὶ ἐλθιδίως, καὶ αἰσθιμένως.

280 ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ

οὐ γὰρ ἴστω μόνον πράξας ἀντὶ τῷ βίῳ, τὸ ἔτρωσθαι ἐλ-
 θείν. Πιός μὲν τοι τὸ μνηστῆς τὸ ὄνομα τῆν, μεγα-
 λος· συλλήψεται σοι, τὸ μνηστῆς θεῶν καὶ ὅπ-
 ποῦ ἔκτακθαι εἶπαι θεῶν, ἀλλὰ ἴσο-
 μοι ἔσθαι τοῖς ταύλογισαί ταίτα. Ἐξὶν τὴν
 μὲν συκλῶ ταὶ συκῆς ποιεῖται· τὸν δὲ κύνα, ταί
 κυνός. τὴν δὲ μελίαν, ταί μελίαν. τὸ ἄνθρω-
 πον, ταί ἀνθρώπου. Μίμῃ πόλεμος, πόλεος, ἰα-
 κη, ὁ δὲ λεία, καὶ ἡμέραν ἀπαλείψεται σε ταί
 ἱερὰ ἐκείνα δογματά, ὅποσα ὁ φυσιολογηρὸς
 φανταί (ἢ καὶ πᾶσι ταῖς). δὲ ἢ τῶν ἔτρω βλέ-
 πειν καὶ πράξας, ὥστε καὶ τὸ πᾶσι ταῖς ἀμα στω-
 τελεῖται, καὶ ἄμα τὸ θεῶν ἡλικὸν ἐνεργεῖται. καὶ τὸ ἐκ
 τῶν πᾶσι ἐκείνων ἡλικίαν αὐτῶν αὐτῶν αὐτῶν
 λαμβάνον, ἔχει κρυπτόμενον. πότε ἢ ἀπολόγητος
 ἀρχαίσεις, πότε ἢ σεμνότητος, πότε ἢ τῶν ἐφ'
 ἐκείνων γνώσεως, τί τέστιν καὶ τῶν οἰάν καὶ τίνα
 χάσαν ἔχει ἀντὶ τῷ κόσμῳ, καὶ ἢ πόσον πέφυκεν ὑ-
 φαισται καὶ ἐκ τίνων συγκέκριτο, καὶ τίσι δυνάμει
 ὑπάρχειν, καὶ τίς δυνάμει αὐτὸ δίδοναι τε αὐτῶν
 φαίεται. ἀρχαίον μὴν ἀντὶ τῶν μεγαφρο-
 νεί, ἄλλῳ ἢ λαγιδίον, ἄλλος ἢ ὑποχρῆ ἀφύλιν,
 ἄλλος ἢ σίτλια· ἄλλος ἢ ἀρκίαν· ἄλλος Σαρμά-
 τας. εἶπαι ἢ ἔλπει· ἐὰν ταὶ δογματὰ ἰσχυρῶς,
 πῶς εἰς ἄλληλα ταίτα μετὰ βάλμα, θεωρητι-
 κῶν μίθοδον κτῆσαι. καὶ διηγεῖται πρὸς σε, καὶ
 συγγυμνά

συγγημνάσθῃτε πρὸς ἑαυτοὺς ὅτι μέρεθ' . οὐδ' αὖ γὰρ
 ἔτῳ μεγαλοφροσύνης ποιητέον . ἵζεδύσατο τὸ
 πῶμα . καὶ εἰς οἴους , ὅτι ὅσον οὐδέπω παύεται
 ταῦτα καὶ ταλιπεῖν ἀπίνονται ἕξ ἀνθρώπων δει-
 σαι, αἵηκον ὅλον ἑαυτὸν, δικαιοσύνη μὲν εἰς τὰ
 ὑφ' ἑαυτῶν ἐργαζόμενα, αἱ δὲ τοῖς ἄλλοις συμ-
 βαίνουσι, τῇ τῇ ὅλον φύσει . τί δ' ἐρεῖ τις ἢ
 ὑπολήψεται πρὸς αὐτῶν, ἢ πράξει κατ' αὐ-
 τῶν, οὐδ' εἰς νοῦν βάλλεται . δύο τούτοις ἀρκύν-
 μενοι αὐτοὺς, δικαιοπραγεῖν τὸ νῦν πρασό-
 μενοι, καὶ φιλεῖν τὸ νῦν ἀρνησόμενον ἑαυτῶν .
 ἀσολίας δὲ πάσας καὶ αὐτοῦς ἀφῆκον . καὶ
 εἰδὼν ἄλλο βούλεται, ἢ θυθεῖαν προαῖνεον ὅτι τῶ
 νόμου, καὶ θυθεῖαν περαίνοντι ἑπεσθῇ τῷ θεῷ .
 Τίς ὑπονοίας χρεῖα, πᾶν οὐκ ἐπὶ τί δ' εἰ πρά-
 χῃναι . καὶ μὲν (σωρᾶς δὲ μὲνως, ἀμειψασθαι
 πῇ ταύτῃ χρῆσθαι . ἐὰν ὅ μὴ (σωρᾶς, ἐπέχειν, ὅ
 συμβούλοις τοῖς αἰετοῖς χρῆσθαι . ἐὰν δὲ ἑτε-
 ρὰ πῖνα πρὸς ταῦτα ἀντιβαίνει, προῖναι καὶ τὰς
 πῆρους ἀφορμὰς λελογισμένως, ἐχόμενον
 τῶ φαινομένου δικαίου . ἀρίστον γὰρ καὶ ταυγα-
 χαίαν τούτου . ἐπεὶ τοι ἦγε ἀπόπῃσις ἀπὸ τῆ-
 του . ἔσω, ὁρλαῖόν τι καὶ ἄμα θυκίνητην ὅτι,
 καὶ φαιδρὸν ἄμα, καὶ (σωρᾶς ὁ θεὸς λόγῳ
 κατὰ πᾶν ἐπὶ μὲν . Πυνθάνεσθαι ἑαυτῶν,
 οὐδὲς ἕξ ὑπνου γινόμενος, μή τι διοίσει σοι,
 ἐὰν

282 ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΟΝΙΝΟΥ

εάν ἔσθ' ἄλλου γένηται τὰ δίκαια καὶ καλὰ ἔχοντα; οὐ διοίσει. μή τι ἰδίω λησθῆναι, ὅτι ἔστι οἱ καὶ τοῖς πρὸ ἄλλων ἐπαίνοις καὶ φόροις φρουατοῦμοι, τοιοῦτοι μὲν ἰδίῃ τῆς κλίνης εἰσὶ, τοιοῦτοι δὲ ἰδίῃ τῆς τραπέζης, οἷα δὲ ποιῶσιν, οἷα δὲ φύγασιν, οἷα δὲ διώκουσιν, οἷα δὲ κλέπτουσιν, οἷα δὲ ἀρπάζουσιν, οὐ χερσὶ καὶ ποσὶν, ἀλλὰ τοῖς πμῖω τά τ' ἐαυτῇ μέρει, ὃ γίνεται ὅταν θῆλῃ, πίστις, αἰδώς, ἀλήθεια, νόμος, ἀγαθὸς δαίμων. Τῇ πάντα διδύσῃ καὶ ἀκλαμβανέσῃ φύσει, ὃ πεποιδὺ μὲν ἔσται καὶ αἰδήμον λέγει· ὅς οἱ θῆλῃς, ἀπόλαβε ὁ θῆλῃς. λέγει δὲ ἔσται οὐ κατὰ θρασύμηναν, ἀλλὰ πειθαρχῶν μόνον καὶ βύνοδ' αὐτῇ. ὀλίγον ὅστις τὸ ἔσθ' ἰδίω μόνον ἔσται. ζῆσον ὡς ἐν ὄρει. ἔστιν γὰρ ὁ ἄλλος φέρει ἐκεῖ ἢ ὥστε εἰάν τις πανταχοῦ ὡς ἐν πόλει τῷ κόσμῳ. ἰδέτωσαν, ἰσπερσάτωσαν οἱ ἄνθρωποι, ἄνθρωπον ἀληθινὸν καὶ φύσιν ζῶντα. εἰ μὴ φέρουσιν, ἀρκετεῖν αὐτῶν. κρεῖττον γὰρ ἢ οὗτω ζῆν. Μηκέτ' ὅλως πρὸς τῶ οἷον πῖνα εἶναι τὸν ἀγαθὸν ἄνθρωπον ὁ λέγει. ἀλλὰ εἶναι τοιοῦτον. τοῦ ὅλου αἰῶνος, καὶ τῆς ὅλης οὐσίας βυεχὺς παντασία. καὶ ὅτι πάντα τὰ κατὰ μέρος, ὡς καὶ πρὸς οὐσίαν καὶ γραμμίς· ὡς δὲ πρὸς χρόνον, τρυπαίου περιτροπῇ. εἰς ἕκαστον τῇ ὑποκειμένων ἐπιστάται, ἰδινοεῖν αὐτὸ ἢ διαλυόμε-

τον, καὶ ἐν μεταβολῇ καὶ οἶον σήψῃ ἢ σκιδάσει
 γινόμενον· ἢ καὶ θόπι ἐκείσον πέφυκεν ὥσπερ θνή-
 σκειν· οἱοί εἰσιν, ἐσθίουσιν, καθύδοντες, ὀχθύν-
 τες, ἀρπατύντες, τὰ ἅλλα, εἴτα οἱοί ἀνδρο-
 νομάμενοι, καὶ γαυρόμενοι, ἢ χαλεπαίνοντες,
 καὶ ὅς ὑπόροχῃς ἰδίῃ πλίπνουντες· πολίχον δὲ
 ἐδ' ἐλευον πόσις, καὶ δὴ οἶα· καὶ μετ' ὀλίγον,
 ἐν τοῖστοις ἔσονται· συμφέρεῖ ἐκείσῳ, ὃ φέρεῖ
 ἐκείσῳ ἢ τῇ ὄλῳ φύσις· καὶ τότε συμφέρεῖ,
 ὅτε ἐκείνη φέρεῖ· ἐρᾷ μὲν ὄμβρος γαῖα· ἐρᾷ δὲ ὁ
 σεμνὸς αἰθήρ· ἐρᾷ δὲ ὁ κόσμος ποιῆσαι ὁ αὖ
 μίμη γίνεται· λέγω ἐν τῷ κόσμῳ ὅτι σοι συ-
 νεῶ· μήτι δ' οὕτω καὶ ἐκεῖνο γίνεται καὶ λέγε-
 ται, ὅτι φιλῇ ἄλλο γίνεται· ἢ τοι αὐταῦθα
 ζῆς, καὶ ἡδὴ εἰδικας, ἢ ἔξω ὑπάγεις, καὶ ἄλλο
 ἢ θελῶς· ἢ ἀφθνήσκεις, καὶ ἀπελειτέρησας·
 πῆρ' αὖ δὲ ταῦτα ἔθεν· ἔκ' ἐν δὴ δύμῳ· ἀναργὲς
 ἔσῳ αἰεὶ, ὅτι τοῖστο ἐκεῖνο ὁ ἀγρός ὄσι· καὶ πῶς
 πάντα ὄσι τὰντὰ αὐθὰ δὲ τοῖς αὐτοῖς ἄκρῳ τῷ
 ὄρει, ἢ ὡδὶ τῆς αἰγυλῆς, ἢ ὅπου δέλεος· ἀντι-
 κρυσ γὰρ δύρησις τὰ τ' ἐλάτων, σκῆν' αὖ ὄρει
 φησὶ πάλιν ἀλόμεν' ὅτι, καὶ βάλλει βλήματι·
 τί ἐστὶ μοι δ' ἡγεμονικόν μιν· καὶ ποῖόν τι ἐγὼ αὖ-
 τ' ὡσιῶ νῦν, καὶ πρὸς τί ποτε αὐτῷ νῦν χρώ-
 μαί; μήτι κενὸν ἔσ' ὄσι; μήτι ἀπολύτον καὶ ἀ-
 πεωασμοῖον κρινωνίαις; μήτι πρὸς τετλητὸς καὶ
 ἀνακλῶ

ἀνακεκραμμένον ἔσθ' σαρκιδίῳ, ὥς τε τέτα-
 πτω τρέπεσθαι. ὁ δ' ἐν κύρειον φεύγων, σφαπέ-
 της κύρειθ' ὃ νόμθ'. ὁ δ' ἡρανομῶν, σφαπέ-
 της. ἅμα ὁ λυπέμενθ' ἢ ὀργιζόμενθ' ἢ φο-
 βέμενος ὁ βέλεται π' γεγονέναι, ἢ γίνεσθαι, ἢ
 γενέσθ', τῶν ἑκαστοῦ τὰ πάντα διοικῶνθ'
 τεταγμένον, ὅς ὅτι νόμθ'. νέμερον, ὅσα ἐκείνῳ
 ὑποδιδάσκει. ὁ ἄρα φοβέμενθ', ἢ λυπέμενθ', ἢ
 ὀργιζόμενθ', σφαπέτης.

Σπέρμα εἰς μήτραν ἀφείς ἀπεχώρησε, καὶ
 λοιπὸν ἅμην αἰτία πᾶσα λαβέσθαι ἐργάζεται,
 καὶ ἀφ' ἧς βρέφθ'. Ἰς οἶον, οἶον. πάλιν
 τροφῶν διὰ φάρυγγθ' ἀφῆκε, καὶ λοιπὸν
 ἅμην αἰτία παραλαβοῦσα αἰσθησιν, καὶ ὀρ-
 μῶν, καὶ δ' ὅλων ζωῶν καὶ ῥώμῳ, καὶ ἄλ-
 λα ὅσα καὶ οἷα ποιεῖ. ταῦτα δ' ἐν τῷ αἰτια-
 τῇ ἐγκαλύπτει γενόμενα θεωρεῖν. καὶ τὴν δύ-
 νάμην ὅπως ὀρεῖν, ὥς καὶ τὴν βείθουσαν, ὁ δ' ἔ-
 ἀνωφεῖ ἢ ὀρῶμεν, ὅχι τοῖς ὀφθαλμοῖς, ἀλλ' ὅχι
 ἢ ἦτον ἀναρῶν. Συμμεχῶς ὑπιδινοῖν, πῶς πάντα
 τὰ αὐτὰ ὁποῖα νῦν γίνεσθαι, καὶ πρὸθεν ἐγί-
 νετο, καὶ ὑπιδινοῖν γενεσόμενα, καὶ ὅλα σφα-
 ματα καὶ σκηνὰς ὁμοειδῆς, ὅσα ἐκ πέρας τῆς
 σῆς; ἢ τῆς πρεσβυτέρως ἰσοείας ἔγνωσ, πρὸ
 ὁμμάτως τίθεσθαι. οἶον αὐλῶν ὅλων Ἀδρια-
 τῆς, καὶ αὐλῶν ὅλων Ἀντωνίνης, καὶ αὐλῶν
 ὅλων

ὁ λυσιπείτης, Ἀλεξίστροφς, Κροίσου, πάντας
 γὰρ ἐκείνα τοιαῦτα ἦν. μόνο δι' ἐτέρων φαι-
 νάξω πάντας τὸν ἐφ' ὧπνιν λυσιπείτην, ἢ δυ-
 σαρκεῖντα, ὅμοιον τῷ θυμολίῳ χειρὶδι, καὶ ἄφρο-
 νακτίζοντι καὶ κεκρυφότι. ὅμοιον καὶ ὁ οἰμωζὼν
 ἐπὶ τῷ κλινιδίῳ μόνῳ σιωπῇ τὴν ἐνδοσὶν ἡμῶν,
 καὶ ὅτι μόνῳ τῷ λογικῷ ζῶν δέδοται, ὅ-
 ἕκαστός τις ἐπειθὲς τοῖς γινόμενοις. ὅ δ' ἐπειθὲς
 μετὸν πᾶσιν ἀναγκαῖον. καὶ μέγῃ ἐφ' ἐκείνων
 ὧν ποιεῖς ἐφασκίων, ἐρώτα σε κυτὸν, εἰ ὁ θά-
 νατος θ' δεινός τις ἂν τὸ τέττα σέβεται. ὅταν
 προσκλήῃς ἐπὶ τίνος ἁμαρτία, θιζὺς μέλας
 ἐπιλογίζεσθαι τί πῶς ὁμοῖον ἁμαρτίας. οἷον ἀργύριον.
 ἀγαθὸν εἶναι κέρων, τῇ δὲ δολῶ, ἢ ὁ διξάει. καὶ κατ'
 εἶδος τῶν ἐπὶ ἐπὶ ἁλῶν ταχέως ἐπὶ ἡσυχίᾳ ὁρ-
 γῆς, συμπιπτοῖτος τῷ ὅτι βιάζει. τίς περήσει; ἢ
 εἰδωλῶν, ἀφελὲς αὐτῷ ὅτι εἰσάγει. Σαύρων
 ἰδὼν, Σωκράτην φαῖναι ἢ εὐτυχίᾳ, ἢ ἔμ-
 να. καὶ εὐφραδίᾳ ἰδὼν, εὐτυχίᾳ, ἢ Σιλαρόν
 φαῖναι. καὶ Ἀλκίφρονα, Ἰσοπομόφορον φαῖναι.
 καὶ Ξενοφάντα ἰδὼν, Κρέτωνα ἢ Σόληρον φαῖναι.
 καὶ εἰς ἐκείνους ἀπιδὼν τῷ Καυσάρον τὴν φαῖναι,
 καὶ ἐφ' ἐκείνων δ' αἰάλογον. εἶτα συμπροσπύ-
 τωσι. πῶς ἂν ἐκείνοι; ὁ δὲ αὖθις. ὅταν
 γὰρ συνεχθῇ δολῶν τὰ ἀνθρώπινα, καὶ πνέον, καὶ
 ὁ μηδὲν. μάλιστα ἐὰν συμμνημοθῇς, ὅτι δ'
 ἀπαξ

πεινότητι; ἥς δ' ἔσσι εἶπεν, ὅπου χί καὶ εἴς
 τὰ ἐφ' ἡμῖν οἱ θεοὶ συλλαμβάνουσιν. Ἀρξά-
 γουιν πάλιν τούτῃν εὐχεσθαι, καὶ ὁφθ. ἔτθ' εὐ-
 χεται πῶς κριμῆθ' μετ' ἐκείνης· σὺ πῶς μὴ
 ὑπιδυμήσω τῇ κριμῆθ' μετ' ἐκείνης· ἄλ-
 λ' ὅθ', πῶς σε, καὶ ἐκείνου σὺ, πῶς μὴ χρῆζω τῇ
 σερμῆθ'· ἄλλ' ὅθ' πῶς μὴ ἀκρίαζω δ' τεκ-
 νίον σὺ, πῶς μὴ φοβῆθ' ἀκρβαλῆν ὄλθης ὥδε
 ἐπίτρυφον τὰς εὐχάς, καὶ θεώρῃ τί γίνεται.
 Ὁ Ἐπικουρὸς λέγει, ὅτι ἐν τῇ νόσῳ ἐκ ἡλίου μοι
 αἱ ὁμιλίαι πάλιν τῇ σωματίου παθῶν, ἐ-
 δε πρὸς τοὺς εἰσιόντας τοιαῦτά πεναφισθὲν ἐλα-
 λην, ἀλλὰ τὰ πεναγῆμνα φυσιολόγῳ διετέ-
 λην, καὶ πρὸς αὐτῷ τέτρωδ' ὡν, πῶς ἡ διανοοῖα
 συμμεταλαμβάνουσα τῇν ἐν τοῖς σαρκεδῶν
 τοιούτῃν κινήσεων ἀταρακτεῖ, τὸ ἴδιον ἀγαθὸν
 τηρεῖται, ἐδὲ τοῖς ἰατροῖς ἐμπιέζον φησὶ καὶ τα-
 φρεῖται, ὥς τι ποιεῖσιν. ἀλλὰ ὁ βίθ' ἡρε-
 ποῦ καὶ καλῶς. ταῦτα ἐν ἐκείνῳ ἐν νόσῳ ἐὰν
 νοσῇ, καὶ ἐν ἄλλῃ πινὶ πωδισάσει. τὸ δ' μὴ ἐφί-
 σαδ' ἐμλοποθείας ἐν οἷς δὴ ποτε τοῖς πεναί-
 πηουσι, μηδὲ τοῖς ἰδιώτῃ καὶ φυσιολόγῳ συμ-
 φλυαρεῖν, πόσης αἰρέσεως κρινόν. πρὸς μόνῳ τῷ
 τῇν πεναομιλῶ εἶναι, καὶ τοῖς ὀργά· φ δ' ἔ
 πρῶς. Ὅταν πινος ἀναισχ· τίς πενακέπης,
 θινδὺς πινθάνου σεαυτῇ· διώκεται ἐν ἐν τοῖς
 κῆσμα

ἡσυχίᾳ ἀναίσχυντοι μὴ εἶναι; ἔδιδύατον, μὴ δὲ
 ἀπαύτει τὸ ἀδιδύατον. εἰς γὰρ καὶ ἔτι ἐστὶν
 ἐκείνως τῇ ἀναίσχυντῇ, ὡς ἀτάγκη ἐν τοῦ
 ἡσυχίᾳ εἶναι τὸ δ' αὖτὸ καὶ ὑπὲρ τῆς πανούργου,
 καὶ ἐπὶ τῆς ἀπίστου, καὶ πάντος τῆς ὁποῦς
 ἁμαρτανόντων, ἔσω σοι πρόχειρον. ἄμα γὰρ
 τοῦ ὑπομνησθῆναι ὅτι τὸ γένος τῇ τοιούτῃ
 ἀδιδύατος ὅτι μὴ ὑπάρχεις, διμυθέσθω
 ἔσθω πρὸς αὐτὸ κατ' ἔνα. Εὐχρηστον δὲ καὶ κῆνο
 διδύας αἰνέεις, τίνα ἔδωκες ἢ φύσις τοῦ
 ἀνθρώπου ἀρετῶν πρὸς ἑαυτὸν τὸ ἁμαρτήματα. ἔ-
 δωκε γὰρ, ὡς ἀντιφάρμακον, πρὸς τὸν αἰ-
 γνώμονα τῷ περὶ τῆς ἀρετῆς, πρὸς δὲ ἄλλον, ἄλλω
 τίνα διδάσκω. ὁ γὰρ δὲ ἐξέστ' σοι μεταδιδά-
 σκειν τὸν περὶ τῆς ἀρετῆς. πᾶς δὲ ὁ ἁμαρτάνων,
 ἀφ' ἁμαρτανῶν τῆς περὶ τῆς ἀρετῆς, καὶ περὶ τῆς
 ἀρετῆς. τί δὲ καὶ βέλαι; διδύσεις ὅτι μὴ δύναιται
 τῇ πρὸς ὅς προξύνει τὸ ποιῆσαι τὸ τοιοῦτον,
 ὅτι ἡ διάνοιά σου χείρων ἐμὲ γένεσθαι. δι' ὃ
 κακὸν σου καὶ τὸ βλαβερὸν, αὐτῶν παύσαι τὴν
 ὑπόστασιν ἔχει. τί δὲ κακὸν ἢ ξέρον γέγονον, εἰ ὁ
 ἀπαιδύτως τὰ τὸ ἀπαιδύτως πρὸς αὐτὸ. ὅρα μὴ
 στυγῶ μάλλον ἐγκαλεῖν ὀφείλεις, ὅτι ἔπεσε δὲ
 κακὸς τῶν τῶν ἁμαρτάνων. σὺ μὲν καὶ ἀφορ-
 μὰς ἐκ τῶν λόγων εἶχες πρὸς τὸ ἐπιθυμῆναι ὅτι εἰ-
 κὸς ὅτι ἑαυτὸν ἁμαρτάνων. καὶ ὁμοίως ἐπιλα-

ἀνύμνηθ' θανμάξιδς εἰ ἡμάρτηκα. Μαλιστα δὲ
 ὅταν ὡς ἀπίσῳ, ἢ ἀχαρίστῳ μέμῃ, εἰς ἑαυτὸν
 ὑπιδίξῃς. πλοδήλως γὰρ σὸν δ' ἁμαρτήμα,
 εἴτε περὶ τῆς τοιαύτης πλὴν διαλύσιν ἔχοντος
 ἐπίσθυσας, ὅτι πλὴν πίστιν φυλάξῃ, εἴτε τῆς χάριν
 διδοῦς, μὴ κατὰ ληκτικῶς ἰδωκας, μηδὲ ὥς ὅς
 αὐτὸς τῆς πρᾶξεως δι' οὗς ἀπειληφέναι πάν-
 τα τὰ καὶ τῶν. τί γὰρ πλεονάζεις δι' ποιήσας
 ἀνθρώπων; οὐκ ἀρκεῖ σοι; καὶ φύσιν πλὴν σὺν τῇ
 ἐπιδόξας, τοῦτου μισθὸν ζητεῖς; ὡς εἰ ὁ ὀφθαλ-
 μὸς ἀμοιβὴν ἀπῆται, ὅτι βλέπει ἢ οἱ πόδες, ὅτι
 βαδίζουσιν. ὥστε γὰρ ταῦτα πρὸς τὸ δέ τι
 γέγονον, ἀπὸρ καὶ πλὴν ἰδίαν κατὰ σκευὴν ὡς
 γοῦνται ἀπὸ τοῦ ἰδίου ἔτος καὶ ὁ ἀνθρώπος
 δι' ἐργατικὴς πεφυκὼς, ὅπως τὰν τι δι' ἐργατικὴν,
 ἢ ἄλλως εἰς τὰ μέγα συνειργητικὴν πρᾶ-
 ξῃ, πρὸς τὴν πρὸς ὁ κατὰ σκευὴν
 σαι, καὶ ἔχει δ' ἑαυτῷ.

ΜΑΡ-

ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙ- νου αὐτοκράτορος, τῶρ εἰς ἑαυ- τόν· Βιβλίον ι'.

Σὴ πατέ ἀρ' ὧ ψυχὴ ἀγαθὴ,
καὶ ἀπλὴ, καὶ μία, ὧ γυνὴ,
φανερωτόρα τῶ πονηκεμλίου
σοι σώματι; γένουσι πατέ ἀ-
ρα τ' φληπικῆς καὶ σερηπικῆς
δραδέσεως; ἔση πατέ ἀρα πλῆρης καὶ ἀνι-
δῆς, καὶ οὐδ' ὧ ὑδὶ ποδούσαι οὐδὲ ὑδὶ θυμοῦ-
σαι οὐδενός, οὔτε ἐμφύχου οὔτε ἀφύχου πρὸς
ἡδονῶν ἀχλαύσεις; οὐδὲ χρόνου ὧ ὧ ὑδὶ μα-
κρότορον ἀχλαύσεις; οὐδὲ τόπου, ἢ χώρας, ἢ
ἀέρων δυναιείας· οὐδὲ ἀνθρώπων δυναιμοσίας.
ἀλλὰ ἀρεκεαθήση τῇ πρῶσῃ κατὰσάσει, καὶ
ἡαθήση τοῖς πρῶσι πᾶσι, καὶ συμπέσεις σεαυ-
τῷ, ὅτι πάντα σοι πάρεσι, πάντα σοι δὴ ἔχει.
καὶ πρὸ τῆν θεῶν πάρεσι. καὶ δὴ ἔξει ὅσα φί-
λον αὐτοῖς, καὶ ὅσα μέλλουσι δῶσειν ὑδὶ σωτη-
ρίᾳ τῶ τελείου ζώῃ, τῶ ἀγαθῷ, καὶ δικαίῳ, Ὁ
καλῷ, καὶ γεννῶντ' ὅσα πάντα καὶ (υνέχον-
τ' καὶ περιέχοντ', καὶ περιλαμβάνοντ',
δρα λυόμενα εἰς γόνισιν ἐτόρων ὁμοίων, ἔση πατέ
ἀρα θιαύτη, οἷα θεοῖς τε καὶ ἀνθρώποισιν οὕτω

συμπολιτύνεας, ὥς μήτε μέμφεισθαι π' αὐτοῖς,
 μήτε καταγνώσκειας ὑπ' αὐτῶν; πᾶτεραι πῆ-
 σου ἢ φύσις ἐπιζητεῖ, ὥς ὑπὸ φύσεως μόνον διοι-
 κησύνου. εἴτα ποῖαι αὐτὸ καὶ προσέειπεν, εἰ μὴ
 χεῖρον μέλει λίσσασθαι σου ἢ ὥς ζῶον φύ-
 σις. ἔκτε δὲ πᾶτεραι, πᾶτεραι, πᾶτεραι, ὡς ὡς
 ζῶον φύσις. καὶ πάλιν ἔειπεν πᾶτεραι, εἰ μὴ
 χεῖρον μέλει λίσσασθαι, ἢ ὥς ζῶον λογικῶν φύ-
 σις. ἐστὶ δὲ τὸ λογικὸν διδύκον καὶ πολιδύκον. τῶν
 δὲ καὶ νόσι χρώμενοι μὴδὲν πᾶτεραι. γὰρ
 τὸ συμβαῖνον, ἢ τοι ὅπως συμβαίνει, ὥς πᾶτεραι
 καὶ αὐτὸ φέρειν, ἢ ὥς οὐ πᾶτεραι αὐτὸ φέρειν.
 εἰ μὴ δὲ συμβαίνει σοι ὥς πᾶτεραι φέρειν, μὴ δυ-
 χεραίνε· ἀλλ' ὥς πᾶτεραι φέρει. εἰ δὲ ὥς μὴ
 πᾶτεραι φέρειν, μὴ δυχεραίνε. φθαρήσῃ γὰρ
 σε ἀπαναλώσει. μέμνησο μὴ τοι εἴτε πᾶτεραι
 φέρειν πᾶν, πᾶν δὲ ἢ τῇ ἑσπολῇ, ἢ ὅτι τῇ σφῆ-
 φορῇ καὶ ἀντικτὸν αὐτὸ πᾶν, καὶ φαντα-
 σίαν τὴν συμφέρειν ἢ καὶ ἀντικτὸν σεαυτῷ ἔχειν πᾶν.
 Εἰ μὴ σφάλλεται, διδάσκειν διδύκως, καὶ τὸ
 πᾶν ὡς δεικνύναι. εἰ δὲ ἀδυνατεῖς, σεαυ-
 τὸν αἰτιάσθαι, ἢ μὴδὲ σεαυτὸς. ὅ, τι αὐτὸ
 συμβαίνει, τὸ πᾶν εἰς αἰῶνα πᾶτεραι καὶ ἀν-
 ζετο, καὶ ἢ ὡς πᾶτεραι αἰτίων ζωῶν καὶ
 τῶν τε ζωῶν ὑπόστασιν εἰς αἰῶνα, καὶ τῶν πᾶν
 τῶν συμβαίνει. Εἰτε ἀπομοι, εἴτε φύσις, πᾶ-
 67

τον κήδω ὅτι μέρεθ' εἰμι τῷ ὄλῳ ἕως φύ-
σεως διοικουμένου. ἐπειτα, ὅτι ἔχω πως οἰκείως
πρὸς τὰ ὁμογενῆ μέρη. τὸ τῆν γὰρ μεμνημέ-
νῃ, καὶ ὅτι μὲν μέρεθ' εἰμι, οὐδὲν δυσαρεσθή-
σω τῆν ἐκ τῷ ὄλῳ ἀρνησόμενων. οὐδὲ γὰρ
βλαβερὸν ἔσθ' ἔμεναι, ὃ τῷ ὄλῳ συμφέρει ὅ γὰρ
ἔχει τί τ' ὄλῳ, ὃ μὴ συμφέρει ἐκ τῷ. πασῶν
μὲν φύσεων καὶ ὄν ἔχουσιν ἴσῳ. τῆς δὲ τοῦ
κῆςμου προσηληγμένης, τὸ μὴ δὲ ὑπὸ τινος
ἔξωθεν αἰτίας ἀνγκάζεσθαι βλαβερὸν ἢ ἐκ
τῆς γεννῆς. καὶ μὲν δὴ τὸ μεμνησθαι ὅτι μέρεθ' εἰ-
μι ὄλῳ τῷ ἴσῳ, βλάπτει πάντῃ τῷ ἀρ-
εσίνῳ, καὶ ὅσον ὃ ἔχω πως οἰκείως πρὸς τὰ
ὁμογενῆ μέρη, ὅθεν πρᾶξω ἀκρινώνητον μᾶλλον
δὲ σοχάσμαι τῆν ὁμογενῶν, καὶ πρὸς τὸ καὶ
τῇ συμφέρον πᾶσαν ὁρμὴν ἐκ τῆς ἄξω, καὶ
ἐκ τοῦναντίου ἀπᾶξω. τοῦ τῆν ὅντῳ πᾶσαι
νομίαν, ἀλλὰ γὰρ τὸν βίον βύρσιν. ὥς αὖ καὶ το-
λίον βίον βύρσιν ὑπονοήσεως περὶ ὧν τῷ ἀ-
πᾶξω ὧς πολίταις λυσιτελεῖν, ὃ ὅπου αὖ
ἢ πόλιν ἀρνήσει ἴσῳ ἀποδομένον. τοῖς μέρε-
σι τῷ ὄλῳ, ὅσα φημι ποιεῖν ὅσον τῷ κῆςμου,
ἀλλὰ γὰρ φθέρει. λεγέτω δὲ ἴσῳ σημαίνου
τῷ ἀλλοῦ. εἰ δὲ φημι κακόν τε, καὶ ἀναγ-
καζόν ὅτι τῷ αὐτοῖς, ἐκ αὖ τὸ ὄλῳ καλῶς διξά-
γοιτο, τῷ μερὶς εἰς ἀλλοτερίωσιν ὄντων, καὶ πρὸς

τὸ φθείρεται· ὁ δὲ φόρος κατεσθίουσιν αὐτῶν· τὸ
 τερον γὰρ ἐπεχέρισεν ἡ φύσις αὐτῇ τὰ ἐαυτῆς
 μέρη κακῶν, καὶ πόδω πωπικῇ τῷ κακῷ, καὶ
 ὅς ἀνάγκης ἐμπῶτα εἰς τὸ κακὸν ποιεῖν, ἢ ἐ-
 λαθεν αὐτῷ τοιαύτῃ γυνόμηναι; ἀμφοτέρω
 γὰρ ἀπίθανον· εἰ δὲ τις καὶ ἀφελύθη τῆς φύ-
 σεως, καὶ ὅτι πεφυκέναι ταῦτα ὅς γινώσκω, καὶ ὡς
 γελῶν, ἀμα μὲν φάναι πεφυκέναι τὰ μέρη τῶ
 ὅλου μεταβάλλειν, ἀμα δὲ ὡς ἐπὶ πνι τῇ πᾶσι
 φύσιν συμβαίνειν τι θαυμαζόν, ἢ δυσχεραίνειν· ἄλ-
 λος τε καὶ τῆς ἀφελύσεως εἰς ταῦτα γινόμε-
 νης, ὅς ὦν ἐκαστον σωίσταται· ἢ τοι γὰρ σκε-
 δασμός σοιχείων ὅς ὦν (ωκυρίδη, ἢ τροπή, τῶ
 μὲν σερέμνιον εἰς τὸ γυνώσκω· τῶ δὲ πνιματικῷ,
 εἰς τὸ ἀερώδες· ὥστε καὶ ταῦτα ἀναληφθῆναι
 εἰς τὸν τῶ ὅλου λόγον, εἴτε καὶ πόδω πωπικῇ ἐκ πυ-
 ρουμνίου, εἴτε αἰδοῖς ἀμοιβαῖς ἀντιπυρρῶν καὶ
 τὸ σερέμνιον δὲ, καὶ τὸ πνιματικὸν μὴ φαν-
 τάζου δ' ἀπὸ τῆς γυνέσεως· πάντων γὰρ ὅσοι
 ἐχθρὸς, καὶ τείτω ἡμέραν, ἐκ τῇ σιτίων καὶ
 ἐλκυσμῶν ἀπὸ τῶν ὑπερβολῶν ἔλαβεν· ὅσοι
 ἐν ὅς ἔλαβε, μεταβάλλει, οὐχ ὅς ἡ μήτηρ ἔτεκε·
 ὑπό σου δ' ὅτι ἐκείνός σε λίαν προσπλέκει τῷ ἰ-
 δίως ποιεῖν, οὐδ' ὅς ὄντι οἶμαι πρὸς τὸ νῦν λεγό-
 μενον· ὀνόματα δὲ μὲν ὄντων ταῦτα, ἀγα-
 θός, αἰδήμων, ἀληθής, ἡμφρων, σύμφρων, ὑπερ-
 φρων,

φρον, πρὸς ἐχέ μὴ ποτε μετονομάζη, καὶ ἀφ' ἑλ-
 λυς ταῦτα τὰ ὀνόματα . καὶ ταχέως ἐπαύει
 ἐπ' αὐτὰ μέμνηται, ὅτι δ' ἢ ἔμφρον, ἐβούλε-
 τό τῳ σημαίνει τὴν ἐφ' ἑκείνῳ ὁμοιότητι ἐ-
 πίστασιν, καὶ ὁ ἀπὸ τοῦ ὀνόματος . δ' δ' ἐσύμφρον,
 τὴν ἐκύβιστον ἀπέδειξεν τὴν ἑστῶσαν τῆς κινήσεως φύ-
 σεως ἀρνησθῆναι . τὸ δ' ἐπὶ φρον, τὴν ἐ-
 πέτασιν τῆς φρονιᾶς ἐν τῷ μορίου ἐπὶ λείαν
 ἢ τραχείαν κίνησιν τῆς σαρκὸς, ὅτι τὸ δοξασιον,
 καὶ τὸν δάνατον καὶ ὅσα βιάται . ἐὰν δ' ὁμο-
 τηρὸς σεαυτὸν ἐν τέτοις τοῖς ὀνόμασι, μὴ γλιχό-
 μεθα τὸ ὕψος ἄλλων καὶ ταῦτα ὀνομάζουσα, ἐστὶ
 ἐπὶ τῷ . καὶ εἰς βίον ἐσελεύσῃ ἕτερον, ὅτι ἐπὶ βίον
 τὸν εἶναι οἶμα μέχρι νῦν γέγονας, καὶ ἐν βίῳ τοιαῦτα
 παρὰ σεαυτὸν ἐμολύνουσα, λίαν ὅτι ἀναμάρτητα
 καὶ φιλοφύχῃ, καὶ ὁμοῖς τοῖς ἡμετέροις δι-
 ειομάχαις . οἱ πρὸς μετὰ τραυματῶν ἐλύνουσα,
 πᾶσι καλῶσιν ὁμοῦς εἰς τὴν αὐτὴν φυλαχθῆναι,
 πᾶσι βληθῶσι τοιοῦτοι τοῖς αὐτοῖς ὄνυξι καὶ
 ἀγγμασιν . Εὐρίβαν δ' ἐν σαυτὸν εἰς τὰ ὀλίγα
 ταῦτα ὀνόματα . καὶ μὲν ἐπ' αὐτὴν μένει δύνῃ,
 μὲν ὡς εἰς μακαρίων πινὰς νήσους μετὰ κισ-
 μῶν . ἐὰν δ' αὖτε ὅτι ἐκ πίπης, καὶ ἐπὶ πικρα-
 τῆς, ἀπὸ διδαχῶν εἰς γυνίαν πινὰ, ὅπως κεραι-
 σεις, ἢ καὶ παντῶν ἐξιδί τὴν βίαν, μὴ ὀργισμέ-
 νος, ὀνυξάτω καὶ ἐλθὼν ὄνυξ, καὶ αἰσθόμενος .

οὐ γὰρ ἴδιον μόνον πράξας αἰ τῷ βίῳ, τὸ ἔτασσε βέλ-
 θειν. Πρὸς μὲν τοὶ τὸ μεμνήσθαι τῷ ὀνόματι, μεγα-
 λους συλλήψεται σοι, τὸ μεμνήσθαι θεῶν καὶ ὅτι
 πόρ' εἰς κατακύνεσθαι ἔτοι θελοσιν, ἀλλὰ ἵσο-
 μο ἔστι ἐκ τοῖς τὰ λογικὰ πάντα. Ἐν τῷ
 μὲν συκλῶ τὰ συκῆς ποιεῖσθαι· τὸν δὲ κύνα, τὰ
 κυνός. τῷ δὲ μελίω, τὰ μελίω. τὸ δ' ἀνθρώ-
 πων, τὰ ἀνθρώπων. Μὴ μὲν πόλεμος, πόλεος, ἰέρ-
 κας, ὁ δὲ λαός, καὶ ἡμέραν ἀπαλείψεται σε τὰ
 ἱερὰ ἐκείνα δογματά, ὅποσα ὁ φυσιολογηρὸς
 φαντασθῇ καὶ πρᾶτται. δὲ ἡ δὲ παρ' ἑτῷ βλέ-
 πειν καὶ πράσσει, ὥστε καὶ τὸ πόδισα πικρὸν ἅμα σω-
 τελεῖσθαι, καὶ ἅμα τὸ θεῶν ἡλικὸν εἰργεῖσθαι. καὶ τὸ ἐκ
 τῷ πόδι ἐκείνων ἰδιότητος αὐθιγὰς σῶζεσθαι
 λαοθάλασσον, ἐκ κρυπτόμενον. πότε δ' ἂν πολότητος
 ἀφελῶσαι, πότε δ' ὁ σεμνότητος, πότε δ' ἡ ἐφ'
 ἐκείνης γνώσεως, τί τέστιν καὶ τὸ εἶναι καὶ τίνα
 χωρᾷ ἔχει αἰ τῷ κόσμῳ, καὶ ἵππον πόσον πέφυκον ὑ-
 φίστασθαι καὶ ἐκ πινῶν συγκεκρυῖν, καὶ τίσι δυνάμει
 ὑπάρχειν, καὶ τίς δυνάμει αὐτὸ διδόναι τε ἀ-
 φαιρῆσθαι. ἀρχαίον μῦθον δὲ ἀπὸ μεγαφρο-
 νείας, ἄλλος δ' ἡ λαγιδιον, ἄλλος δ' ὑποχρῆ ἀφύλῳ,
 ἄλλος δ' σίτιν· ἄλλος δ' ἀρκίον· ἄλλος Σαρμα-
 τας. ἔτοι δ' ἂν λησται; εἰαὶ τὰ δογματὰ ἰζητάξας,
 πῶς εἰς ἄλλα πάντα μεταβαλλόμεν, θεωρη-
 κὴν μὴ δοδὸν κτῆσαι. καὶ διηκτικῶς πρὸς σε, καὶ
 συγγυμναί

συγγεννάσθῃ πῶς ἴδω δ' ἔμενθ'. οὐδ' ἂν γὰρ
 ἔτω μεγαλοφροσύνης ποιητικόν. Ἰζεδύσατο τὸ
 πῶμα. καὶ ἀνοήτους, ὅτι ὅσον οὐδέπω παύται
 ταῦτα καὶ ταλιπεῖν ἀπὸνται ἕξ ἀνθρώπων δέ-
 σσει, αἵηκον ὅλον ἑαυτὸν, δικαιοσύνη μὲν εἰς τὰ
 ὑφ' ἑαυτῶν ἐργούμενα, αἱ δὲ τοῖς ἄλλοις συμ-
 βαίνουσι, τῇ τῇ ὅλῃ φύσει. τί δ' ἔρεῖ τις ἢ
 ὑποβλήσεται πῶς αὐτῶν, ἢ πράξει κατ' αὐ-
 τῶν, οὐδ' εἰς τοῦν βάλλεται. δύο τούτοις ἀρκύν-
 ρωνθ' αὐτὸς, δικαιοπραγεῖν τὸ νῦν πρασό-
 μενον, καὶ φιλεῖν τὸ νῦν ἀρνημόμενον ἑαυτῶν.
 ἀσολίας δὲ πάσας καὶ αὐτομάτας ἀφῆκον. καὶ
 ἔδω ἄλλο βούλεται, ἢ θυθεῖαν πῶραινν δ' ἔξ τῆ
 νόμου, καὶ θυθεῖαν περαίνοντι ἑταῶς τῷ θεῷ.
 Τίς ὑπονοίας χρεῖα, πῶν οὐκ εἶναι τί δ' εἰ πρα-
 λῆναι, καὶ μὲν (ωροῦς θυμῶς, ἀμεταστρε-
 πῇ ταύτῃ χρῆσθαι. ἐὰν δ' μὴ (ωροῦς, ἐπέχειν, ὅ
 συμβούλοις τοῖς αἰετοῖς χρῆσθαι. ἐὰν δὲ ἑτε-
 ρὰ πῶς πρὸς ταῦτα ἀντιβαίνει, περὶ εἶναι καὶ τὰς
 πῶρους ἀφορμὰς λελογισμένως, ἐχόμενον
 τῶ φαινομένου δικαίου. ἀρίστον γὰρ καὶ ταυγ-
 χαίνν τούτου. ἐπεὶ τοι ἦγε ἀπόπῳσις ἀπὸ τῆ-
 του. ἔσω, ὁρλαῖόν τι καὶ ἄμα θυκίνητῶν ὅτι,
 καὶ παιδῶν ἄμα, καὶ (ωρεσηκὸς ὁ τῶν λόγων
 καὶ τὰ πᾶν ἐπόμενον. Πυνδαίνεσθαι ἑαυτῶν,
 θυθὺς ἕξ ὑπνου γινόμενος, μή τι διοίσει σοι,
 ἐὰν

ἐὰν ἔσθ' ἄλλου γένηται τὰ δίκαια καὶ καλῶς
 ἔχοντα; οὐ διοίσει. μή τι ὑπὸ λείλῃ, ὅτι ἔστι
 οἷα τοῖς πᾶσι ἄλλων ἐπαύνοις καὶ λόγοις φρου-
 τόμην, τοιοῦτοι μὲν ὑπὸ τῆς κλίνης εἰσι, τοιοῦτοι
 δὲ ὑπὸ τῆς τραπέζης, οἷα δὲ ποιεῖσιν, οἷα δὲ
 φύγουσιν, οἷα δὲ διώκουσιν, οἷα δὲ κλέπτου-
 σιν, οἷα δὲ ἀρπαζουσιν, οὐ χερσὶ καὶ ποσὶν, ἀλ-
 λά τοῦ πτωχότητος ἐαυτὴν μέρει, ὃ γίνεται ὅ-
 ταν δέλη, πίστις, αἰδώς, ἀλήθεια, νόμος, ἀγαθὸς
 δαίμων. Τῇ πάντα διδύσκει καὶ ἀρχαλαμάνε-
 σι φύσει, ὃ πεποιδὸς μὲν ἐστὶ καὶ αἰδήμον λέ-
 γει· ὅς οἱ δέλεις, ἀπόλαβε ὁ δέλης. λέγει δὲ
 ἑστὶ οὐ καταθραύσιν, ἀλλὰ πειθαρχ-
 οῦν μόνον καὶ δύνασθαι αὐτῇ. ὁλίγον ἔστι τὸ ἔσθ'
 ἀπόμνην ἑστὶ. ζῆσον ὡς ὃν ὄρει. ἔστι γὰρ ὁλο-
 φέρει ἐκεῖ ὡς ἐάν τις πανταχοῦ ὡς ὃν πόλει
 τῷ κόσμῳ. ἰδέτωσαν, ἰσχυροτάτωσαν οἱ ἀνθρώ-
 ποι, ἀνθρώπων ἀληθινόν καὶ φύσιν ζῶντα. εἰ μὴ
 φέρουσιν, ἀρκτείνωσαν. κρηττον γὰρ ἢ οὐ-
 τωζῶ. Μηκέτι ὅλος πᾶσι τοῖς οἷον πᾶσι εἶναι τὸν
 ἀγαθὸν ἀνθρώπου ὁλολέγει. ἀλλὰ εἶναι τοῖς
 τοῦ ὅλου αἰών, καὶ τῆς ὅλης οὐσίας (με-
 χὺς φαντασία. καὶ ὅτι πάντα τὰ καὶ μέρος, ὡς
 ἅ πρὸς οὐσίαν κεχραμῖς· ὡς δὲ πρὸς χρόνον,
 τρυπάνου πωλεσιφῆ. Εἰς ἑκάστην τὴν ὑποκει-
 μένων ἐκλαίεται, ὑπονοεῖν αὐτὸ ἡδὴ διαλυόμε-
 νον,

ρον, καὶ ἐν μεταβολῇ καὶ οἷον σήψῃ ἢ σκευάσει
 γινόμενον· ἢ καὶ ὅτι ἐκείνων πέφυκεν ὥστερ θνή-
 σκειν· οἷοι εἰσιν, ἐσθίουσιν, καθύδοντες, ὀχθύον-
 τες, ἀρπατύντες, τὰ ἅλλα, εἴτα οἷοι ἀνδρ-
 νομάμενοι, καὶ γαυρεύμενοι, ἢ χαλεπαίνοντες,
 καὶ ὥς ὑπὸ ροχῆς ἰδιωλίπποντες· πολίχου δὲ
 ἐδ' ἐλευον πόσις, καὶ δι' οἶα· καὶ μετ' ὀλίγον,
 οὐ τοῖσιντοῖς ἔσονται· Συμφέρεῖ ἐκείσῳ, ὃ φέρεῖ
 ἐκείσῳ ἢ τῇ ὄλῳ φύσις· καὶ τότε συμφέρεῖ,
 ὅτε ἐκείνη φέρεῖ· ἐρᾷ μὲν ὁμῶς γαῖα· ἐρᾷ δὲ ὁ
 σιμνός αἰθέρ· ἐρᾷ δὲ ὁ κύμαθ' ποιῆσαι ὁ αἶ-
 μέλῃ γίνεσθαι· λέγω ὅν τοι κόσμῳ ὅπ' σοι συ-
 νεῶ· μήπ' δ' οὕτω καὶ ἐκείνο γίνεται καὶ λέγε-
 ται, ὅπ' φιλῇ ἰδοῦ γίνεσθαι· ἢ τοι ἐν ταῦτα
 ζῆς, καὶ ἡδὴ εἰδικας, ἢ ἔξω ὑπάγεις, καὶ ἰδοῦ
 ἡδελός· ἢ ἀρεθνήσκεις, καὶ ἀπελετάρησας·
 πρὸς δὲ ταῦτα ἔθεν· ἔκῃν δὲ δύμῃ· ἀναργὲς
 ἔξω αἶ, ὅπ' τοῖσιντο ἐκείνο ὁ ἀγρός ὄσι· καὶ πῶς
 πάντα ὄσι τὰντα ἐνθάδε τοῖς ἐν ἁκρῷ τοῖ
 ὄρει, ἢ ἰδιῷ τῷ αἰγαλῷ, ἢ ὅπου δέλφς· ἀνπι-
 κρὺς γὰρ δύρησεις τὰ τῷ πλάτῳ, σκῆν οὐ ὄρε
 φησὶ πῶς βαλλόμενθ', καὶ βάλλῃ βλήματά·
 τί ἐστὶ μοι δ' ἡγεμονικόν μὲ· καὶ ποῖόν περὶ αὐ-
 τῷ ποῖω νῦν, καὶ πρὸς τίποτε αὐτοῖς νῦν χρῶ-
 μαί; μήπ' κενὸν εἶ ὄσι; μήπ' ἀπολύτον καὶ ἀ-
 πεπρασμένον κρινωνίας; μήπ' πρὸς τετλής καὶ
 ἀνακῆ

ἀνακεκραμμένον τοῦ σαρκίῳ, ὥς τε τέττα-
 σιὺν τρέπειται. ὃ δ' ἐν κύριον φθίνων, σφαπέ-
 της κύειθ' ὃ νόμῳ. ὃ δ' ἡρανομῶν, σφαπέ-
 της. ἅμα ὃ δ' λυπέμενθ' ἢ ὀργιζόμενθ' ἢ φο-
 βόμενος ὃ βέλεται π γηρονέναι, ἢ γίνεσθαι, ἢ
 γενέσθαι, τῶν ἑκὼς τῶν πάντων διοικούνθ'
 τεταγμένων, ὃς ὅτι νόμῳ. νέμει, ὅσα ἐκείνῳ
 ὑποβάλλει. ὃ ἄρα φοβόμενθ', ἢ λυπέμενθ', ἢ
 ὀργιζόμενθ', σφαπέτης.

Σπέρμα εἰς μήτραν ἀφείς ἀπεχώρησε, καὶ
 λοιπὸν ἄλλη αἰτία παραλαβέσθαι ἐργάζεται,
 καὶ ἐκτελεῖ βρέφθ'. ἢ οἶον, οἶον. πάλιν
 τροφῶν διὰ φάρυγγθ' ἀφῆκε, καὶ λοιπὸν
 ἄλλη αἰτία παραλαβοῦσα αἰάθησιν, καὶ ὀρ-
 μῶν, καὶ ὃ ὅλος ζωὴ καὶ ῥώμην, καὶ ἄλ-
 λα ὅσα καὶ οἷα ποιεῖ. ταῦτα ἐν τῇ ποιού-
 τη ἐγκαλύψει γενόμενα θεωρεῖν. καὶ πῶς δύ-
 νάμην ὅτως δεῖν, ὥς καὶ πῶς βείθουσαν, ὃ τῇ
 ἀνωφειῇ ὀρῶμεν, ὃ καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς, ὃ καὶ ὃ καὶ
 ἦτον ἀναρῶς. Συνεχῶς ὑπονοεῖν, πῶς πάντα
 ποιῶντα ὅποια νῦν γίνονται, καὶ πῶς ἐν ἐγ-
 νετο, καὶ ὑπονοεῖν γενεσόμενα, καὶ ὅλα σφα-
 ματα καὶ σκηνὰς ὁμοειδῆς, ὅσα ἐν πείρας τῆς
 σῆς; ἢ τῆς πρὸς βυθόρας ἰσοείας ἐγνώσθαι, πῶς
 ὁμμάτωσιν πείσθαι. οἶον αὐλῶν ὅλων Ἀδρια-
 τῆς, καὶ αὐλῶν ὅλων Ἀντωνίνης, καὶ αὐλῶν
 ὅλων

ὁ λωφιλίππς, Ἀλεξείδρς, Κροίσου, πάντα
 γὰρ ἐκείνα τοιαῦτα ἦν. μόνο δι' ἐτόρων φαι-
 τάζεσθαι πάντα τὸν ἐφ' ὧπινεν λυπῶμενον, ἢ δύ-
 σαρρεῖντα, ὅμοιον τῷ θυομένη χειρὶδι, ἢ ἀρ-
 λακτίζοντι καὶ κεκραγόντι. ὅμοιον ἢ ὁ οἰμωζὼν
 ἐπὶ τῇ κλινίδις μόνῃ σιωπῇ τὴν ἐνδοσιν ἡμῶν,
 καὶ ὅτι μόνῃ τοῦ λογιῶ ζῶν δέδοται, ὅ-
 ἐκείνως ἐπεσθ' τοῖς γνωμοῖσι. ὃ δὲ ἐπεσθαι
 μὲν πᾶσιν ἀναγκαῖον. καὶ μέγ' ἐφ' ἐκείνῃ
 ὧν ποιεῖς ἐφιστάων, ἐρώτα σεαυτὸν, εἰ ὁ θά-
 νατ'θ' δεινὸς ἀλλὰ τὸ τέττε σέβεται. ὅταν
 προσκῆπῃς ἐπὶ ἵκνος ἀμαρτία, θιθὺς μέλας
 ἐπιλογίζεσθαι πᾶσι ὅμοιον ἀμειψάμενος. οἷον ἀγύριον.
 ἀγαθὸν εἶναι ἀζίνων, τῇ ἡδονῇ, ἢ ὁ διξάει, ἢ κατ'
 εἶδος τῶν ἐπὶ ἄλλων ταχέως ἐπὶ ἡσυχίᾳ ὁρ-
 γῆς, συμπύπτοιτος τ' ὅτι βιάζει. τίς π. ἡσυχίᾳ;
 εἰ δυνάσκει, ἀφελὲς αὐτ' ὁ εἰσζόμενον. Σαῦρον
 ἰδὼν, Σωκρατικὸν φαντάζεσθαι εὐτυχλῶ, ἢ ἔμέ-
 να. καὶ εὐφράτω ἰδὼν, Εὐφροχίωνα, ἢ Σιλακίον
 φαντάζεσθαι. ἢ Ἀλκίφρονα, Ἰοπαμοφόρον φαντάζεσθαι.
 ἢ Ξενοφάντα ἰδὼν, Κερίτωνα ἢ Σθύρον φαντάζεσθαι.
 ἢ εἰς ἐαυτὸν ἀπὸ τῶν Καισάρων ἱεὶά φαντάζεσθαι,
 ἢ ἐφ' ἐκείνῃ αἰάλογον. εἴτα συμπροσπίπτει
 τῷ θεῷ. πῶς δὲ ἐκείνοι; ἔσθ' αὖθις. ἢ ὁ ποῦδ' ἢ. ἔτ' αὖθις
 γοῖσι μετὰ τὸν θεὸν τὰ ἀνθρώπινα, καὶ πῶς, καὶ
 ὅτι μηδὲν. μάλιστα ἐὰν συμμνημοθῇς, ὅτι ὁ
 ἀπαξ

ἀπαξ μεταβαλὼν οὐκ ἐπὶ ἔσται ἐν θεῷ ἀπείρα
 χρόνων. σὺ δὲ ἐν πίνι; τί δ' οὐκ ἀρεκῆ σοι δὲ βρα-
 χὺν ῥῶτο κρομῖως ἀγαπᾷσαι; οἷον ὑλλω καὶ
 ὑπόθεσιν φθύνεις; τί γὰρ ὅτι πάντα ταῦτα
 ὄντο, πολλὰ γυμνάσματα λόγου ἐωρακότες
 ἀκριβῶς καὶ φυσιολόγους τὰ ἐν θεῷ βίω; μὴ
 δὲ, μέχρι ἐξοικειώσης σαυτῷ καὶ ταῦτα ὡς
 ἐξ ῥωμῆος τόμαχον πάντα ἵζοικεοι, ὡς τὸ
 λαμπρὸν πῦρ, ὅτι αὖ βάλῃς, φλόγα ἵζ αὐτῶ
 ἐ αὐτῷ ποιεῖ. Μηδὲν ἵζέτω εἰπεῖν ἀλθιθὺν-
 τι ποδὶ σὲ, ὅτι οὐχ ἀπολούς, ἢ ὅτι οὐκ ἀγα-
 δος ὁμῶς φθιδέτω, ὅστις τούτῃν τι ποδὶ σὲ
 ἔσθλῃται. πάντ' ῥῶτο ὑπὸ σοί. τίς γὰρ ὁ
 κωλύων ἀγαθὸν εἶναι ἢ ἀπολῶν; σὺ μόνον κρινόν
 μηκέτι ζῶν, εἰ μὴ τοῖς τῷ ἔσθλῳ ἀρεῖ λό-
 γον μὴ τοῖς τὸν ὄντα. Τί ἐστι τὸ ὑπὸ ταύτης τῆς
 ὕλης διωκόμενον καὶ τὸ ὑγίαινον πρᾶξιθῆναι, ἢ
 ῥηθῆναι; ὅτι γὰρ αὖ ῥῶτο ἢ, ἔξεστι αὐτὸ πρᾶξαι ἢ
 εἰπεῖν. ἢ μὴ πεφασίγῃς, ὡς κρυπόμενος ἐπὶ
 πόρον παύσῃ σένων, πρὶν ἢ ῥῶτο πάθος. Ὅτι οἷον
 ὅτι τοῖς ὑδουπαθεῖσιν ἢ τρυφῇ, τῷ τὸ σοι τὸ ἐπὶ τῆς
 ἔσθλαλλομένης. Ὡς ἔσθλαπῆσης ὕλης ποιεῖν
 τὰ οἰκῆα τῇ τῷ ἀνθρώπου κατασκευῇ. ἀπόλαυ-
 σιν γὰρ δὲ ἔσθλαμβαίνειν, πάντ' ὅ ἐξεστι καὶ
 πρὶν ἰδίαν φύσιν ἀνεργεῖν. πάντα τοῦ δὲ ἐξεστι.
 θεῷ μὲν δὲ κυλίνωτο, οὐ πάντα τοῦ, δίδεται
 φέρεται

φέρεται πλὴν ἰδίαν κίνησιν· οὐδὲ θεὸς ὕδατι, οὐδὲ
 πυρὶ, οὐδὲ τοῖς ἄλλοις ὅσα ἔσθ' ἐκ φύσεως ἢ ψυ-
 χῆς ἀλόγου διοικεῖται· τὰ γὰρ διέρχονται καὶ
 οἰσάμενα πολλά. Νοῦς δὲ καὶ λόγος ἀφ' ὧν
 πάντες τῷ ἀντιπίπτουσιν οὕτως πορεύεσθαι
 διύεται, ὡς πέφυκε, καὶ ὡς θέλει. πάντως
 πλὴν ῥασιώνων πρὸ ὁμιότην πείθεσθαι καὶ ἡ
 οὐκ ἐχθροῦται ὁ λόγος ἀφ' ὧν πάντων. ὡς πῦρ
 αἶψα, ὡς λίθος κέτα, ὡς κύλινδρος καὶ πρᾶ-
 νοῦς, μικρὴν μὲν ὡς ἰδιζήτει. τὰ γὰρ λοιπὰ
 ἐγκύματα ἡτοι τῷ ἁμαρτανῶν ὅτι τῷ νεκρῷ, ἢ
 χωρὶς ἔσθ' ἡμῶν, καὶ τὸ αὐτὸ τῷ λόγῳ ὡς
 οὐκ, ἢ θράνη, οὐδὲ ποιῇ κακὸν οὐδὲ ποῦν·
 ἐπεὶ δὲ ὁ πάγων αὐτὸ, κακὸς αὐτὸς ἐγεί-
 νεται· γὰρ τῷ ὁμῶν καὶ τοῦ κατὰ τὸν νόμον παύ-
 τῃν ὁ παῖς κακὸν πνι αὐτῇ συμβῇ, πρὸς τῷ
 χεῖρον γίνετ' αὐτὸ δὲ πάγων αὐτῷ καὶ ἐδὲ ἐ-
 πείν, ὁ κρείττων γίνετ' ὁ ἀνθρώπος, καὶ ἐπαι-
 τῷ τῷ θεῷ, ὁρθῶς χράμεσθαι τοῖς πρὸς πίπτειν.
 ὁλως ὁ μένει, ὁ πρὸς φύσει πολίτῳ ἐδὲ
 βλαπτῇ, ὁ πόλιν ἢ βλαπτῇ· ἐδέχετο πόλιν
 βλάπτῃ, ὁ νόμον ἢ βλάπτῃ· τὸ τῷ ὁ καλῶ-
 μένων ἀκλῆμα τῇ ἐδὲ ἐλάπτῃ νόμον. ὁ δὲ
 νόμον οὐ βλάπτῃ, ἔτε πόλιν, ἔτε πολίτῳ.
 τῷ δευτέρῳ ἔσθ' ὁ ἀλλοῦν δευτέρῳ,
 ἀρετὴ καὶ δὲ βραχύτατον, καὶ οἱ μέσῳ κέμελον
 τ. εἰς ἔσθ'

εἰς ὑπόμνησιν ἀλυπίας καὶ ἀφοβίας οἶον, φύλλα
τὰ μὲν τ' αἶψος χαμάδις χέει, ἀλλὰ δὲ δ' ὕλη
Τηλεδύωσα φύει, ἕαρος δ' ἰδιγίνει ὥρη· ὥς
ἀνδρῶν γενεή, ἢ μὲν φύει, ἢ δ' ἀκλήγει.

Φυλάειον ὃ καὶ τὰ τεκνία συνφυλάει· ὃ καὶ
παύται τὰ ἰδιδοῶντα ἀξιοπίστως, καὶ ἰδιφρηνύ-
ται· ἢ ἐκ τ' ἀντίων καὶ παρώμια, ἢ ὕσυχ' ἐί-
ροντα, ὧς χλευάζοντα. φυλάει δὲ ὁμοίως, ὅ-
τ' αἰδεξόμηναι τ' ὑπεροφημίαν. πάντα δ' αὖ
τα ἕαρος ἰδιγίνει ὥρη, εἴτα αἶψα καὶ ἀβέ-
βλητος, ἐπειδ' ἡ ὕλη ἐτόρα αἰτὶ τ' ἐτὶ φύει. ὃ
ὀλιγοχρόνιον κρινὸν πᾶσιν· ἀλλὰ σὺ πάντα ὡς
αἰώνια ἐσόμενα φθύγεις, καὶ διώκεις, μεμνὸν ὧς
καταμύσεις. τὸν δὲ ἕνεγκόντα σε ἦδη, ἀλλ' ὅ-
θρηνησει. τὸν ὑγαίνοντα ὀφθαλμὸν πάντα
ὄραν δ' εἰ τὰ ὄρατα, ὧς μὴ λέγῃ, τὰ χλωρὰ δέ-
λω· ὅσοι δ' ὀφθαλμοῦντος ὄσι, καὶ τ' ὑγαίνε-
σθαι ἀκούω, καὶ ὁσφρησιν εἰς πάντα δ' εἰ τὰ ἀκ-
σά καὶ ὁσφραντὰ ἐτοίμω εἶναι. καὶ τ' ὑγαίνοντα σό-
μαχον πρὸς πάντα τρώμα ὁμοίως ἔχειν. ὡς
μύλων πρὸς πάντα ὅσα ἀλέσονται κατεσθία-
σαι. καὶ τοίνυν πῶς ὑγαίνεσθαι διάνοιαν πρὸς
πάντα δ' εἰ τὰ συμβαίνοντα ἐτοίμω εἶναι. ἢ δὲ λέ-
γῃσι τὰ τεκνία σωζέσθαι, καὶ πάντες οἱ, τί αὖ
πράξω ἐπαινέτωσαν, ὀφθαλμὸς ὄσι τὰ χλω-
ρὰ καὶ τ' ἢ ὁδόντες τὰ ἀπαλά. οὐδ' εἰς ὅσον αὐτως
ὅπως τ' ὡς ἀκρηνόκηνει ὃ πῆρεσθονταί πινες

ἀποαζόμενοι τὸ συμβαῖνον κακὸν. πονοδαῖθ
καὶ σφοδρὸς λύ, μὴ τὸ παύσαιτον ἔσαι τις ὁ καθ'
αὐτὸν λέγων, ἀναπνύσω μὲν ποτε ἀπὸ τούτου
τῆ παιδαγωγοῦ. χαλεπὸς μὲν οὐδενὶ ἡμῶν
λύ· ἀλλὰ ἡσυχάζω ἐπὶ ἡσυχῇ καὶ ταχυνώσκω
ἡμῶν. ταῦτα μὲν εἰς ὧν τῆ πονοδαίου. ἐφ'
ἡμῶν ὅτι πόσα ἄλλα ὅτι δι' αὐτοὺς ὁ ἀπαλ-
λακτικῶν ἡμῶν. τὸ τοῦ ἐν ἐννοήσεις ἀρθήσκων, καὶ
δύκοι γὰρ τὸν ἰσχυρόν, λογίζομεθα, ἐκ τοῦ-
τα βίαια ἀπέργισται, καὶ ὅτι αὐτοὶ οἱ κοινωνοί, ὑπὲρ
ῶν τὰ ποταῦτα ἡγωνισάμεθα, ἡνυκάμεθα, ἐφρόν-
τισα, αὐτοὶ ἐκείνοι ἐδέχοντο με ὑπάρχον, ἀλ-
λὰ πινὰ τυχὸν ἐκ τῶν ῥαζώνων ἐλπίζοντες.
τί αὖτε τις ἀντίχρῖς τὸ ἐν ταῦτα μακροτέρως
ὄχρα τειχῆς. Μὴ μοι τοὶ ὄχρα ὅσοι ἐλάττω δὲ μὲν
αὐτοῖς ἀπὶ δι, ἀλλὰ τὸ ἴδιον ἐθ' διασώζων, φι-
λῶ, ἐθ' ὅπως, καὶ ἰλεως, καὶ μὴ πάλιν ὡς ἀρρω-
μένῃ. ἀλλ' ὥστε; ὅτι τῆ δὲ θανάτῳ τῇ, δὲ
λως τὸ ψυχάλειον ἀπὸ τῆ σώματος ἰσχυρόν, ὅτι
αὐτῶν ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἀρχαίων δὲ γενέ-
σθαι. καὶ γὰρ τῶν τοῖς ἡ φύσις σωμῆτε, καὶ ὡς
κρίνειν. ἀλλὰ νῦν ὄχρα λύει; ὄχρα λύομαι, ὡς ἀπὸ δι-
κείων μὲν, ὅτι μὲν ἀπὸ δὲ λυόμενος, ἀλλ' ἀβιάσως.
ὅτι γὰρ καὶ ὅσοι τῇ κ' φύσιν. ἔστιν ὅτι παύσαι
ὡς οἶόντε τῆ πρᾶσομένης ὑπὸ πινθ', ὡς ἰσχυρῶν
κ' σωτὸν, ὅτι ὅσοι, ἐπὶ πᾶσι φέρει. ἀρχαί ὅτι ἀπὸ
τ 2 σωτῆ,

σαυτῶ, καὶ σεαυτὸς πρῶτος ἵκείται. Μένει
 μνησθ' ὅτι δ' ἰθὺς αἰσθάν' ὅσιν ἐκείνο, δ' ὁδοὺς
 ἀγκυρυσμύνοις· ἐκείνο ῥητορεία, ἐκείνο ζωή,
 ἐκείνο, εἰ δ' εἰ ἐπείλεις, ἀνδρωπότης. μηδὲ ποτε
 συμπόδιφαντάζου δ' ἀδικήμονον ἀγχιώ-
 δος, ἢ τὰ ὀργάνια ταῦτα τὰ ἀδικωπλοσμέ-
 να. ὁμοίᾳ γάρ, ὅςτις σκεπάζει· μένον δ' ἀγχιφέ-
 ρονται, καλὸς πρὸς φῶν' ὅσιν· ἐπεὶ τοι οὐ
 μᾶλλον τί τ' ἐπὶ τῇ ὀφελείᾳ ὅςτις τῇ μοίᾳ, χρεῖς
 τῆς κινήσεως καὶ ἰσχύος αὐτὰ αἰτίας, ἢ τ' κερ-
 κίδ' τῇ ὑφαντείᾳ, ἢ τῷ καλῶς τῷ γρά-
 φοντι, καὶ τῷ μασιγῆς τῷ ἡνιόχῳ.

ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙ- ΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ, ΤΩΝ ΕΙΣ ΕΑΥ- ΤΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΙΑ΄.

Αἰδία τ' λογιῆς ψυχῆς ἐαυ-
 τὸν ὁρᾷ, ἐαυτὸν ὀφειλῆς, ἐαυ-
 τὸν ὁποῖαν αὐτὸς βάλῃται ποιεῖ,
 δ' ἐκ κερπὸν δ' ἐκ φέρει αὐτὴ καρ-
 ποῦ (εἰ δ' ἂν τ' φυτῇ καρ-
 πὸς, καὶ δ' αἰάλογον τῇ ζώῳ ἄλλοι καρ-
 ποῦν) τῷ ἴδῃ τίλους τυχαίᾳ, ὅπως αὐτὸς τῷ
 βίᾳ πείρας ὠδισῇ. ὅςτις ὡς περὶ ὠδὶ ὀρχήσεως καὶ
 ἔστω.

ὡς κεῖσεως κὴ τῇ τοιούτῃ ἀτελής γίνεται
 ἡ ὅλη πρᾶξις ἐὰν π ἐγκύψῃ. ἀλλ' ὡδὶ πα-
 τὸς μέρους, καὶ ὅπου αὐ κα ταλκφθῇ, πλῆ-
 ρὸς καὶ ἀπρωσθεὶς ἐαυτῇ δ' πρῶτη δὲν παρῇ·
 ὥς ἐπ' αὐτῇ, ὡς ἀπ' αὐτῇ τὰ ἐμὰ. ἐπὶ δὲ πρῶτῃ
 χεται δ' ὅλον κόσμον, καὶ δ' πρὸ αὐτῇ δ' ὅλον
 νόν, καὶ δ' ἀρχὴ αὐτῇ, καὶ ἐς πῶς ἀπειράτως
 τῇ αἰώνῳ ἐκτείνεται, καὶ πῶς πρῶτον
 παλιγγενεσία τῇ ὅλῃ ἐμπόριαν λαμβάνει, ὡς
 πρῶτον, καὶ δευτέρῃ. ὅτι οὐδ' ἐν κώτῳ ἀφου-
 ραίμεθ' ἡμᾶς, οὐδὲ πρῶτον ὅσον ἐσθ' οἱ πρῶ-
 ῖμων· ἀλλὰ τρόπον πῶς ὁ πρῶτος ἀφουρ-
 αίμεθ' ὅσον οὐκ ἔχει, πάντα τὰ γενεάτα,
 καὶ τὰ ἐσθ' αὐτῇ ἐσθ' αὐτῇ καὶ τὰ δ' ὁμοειδὲς. ἴδιον
 δὲ λογικῆς ψυχῆς, καὶ δ' φιλῆν δὲ πῶς οὐκ
 καὶ ἀλλ' αὐτῇ, ὡς αὐτῇ, καὶ δ' πρῶτον ἐαυτῇ πρῶ-
 τῇ, ὅτι ἴδιον ὡς νόμος, ὅτι αὐτῇ δὲ αὐτῇ δὲ
 καὶ λόγῳ ὅτι αὐτῇ, καὶ λόγῳ δὲ δικαιοσύνης· ὡς
 αὐτῇ ὡς αὐτῇ, καὶ ὅτι αὐτῇ, καὶ παγκρα-
 τίου καὶ φρονήσεως, ἐὰν πῶς ἡ ἐμμελῇ φωνῇ
 καὶ μετῴσῃς ἐς ἐκ τὸν τῇ φλόγγων, κὴ καὶ
 ἐνα πῶς αὐτῇ ἐς τούτου ἡτῶν ἐ. ἀφ' αὐτῇ
 γὰρ ὡς αὐτῇ δὲ ἀνάλογον ποιήσας καὶ
 ἐκ τῇ κίνησιν ἡ ἀείσιν. τὸ δ' αὐτὸ καὶ ὡς αὐτῇ
 παγκρατίου. ὅτι αὐτῇ ἀείσιν, καὶ τῇ
 ἀπ' ἀείσιν, μὲν ὡς αὐτῇ τὰ κτ' αὐτῇ δὲ αὐτῇ. κὴ

τῇ Διαιρέσει αὐτῷ εἰς κατὰφρόνησιν ἵεναι· ὅ δ' αὖθ' καὶ ὡδὶ θ' ἐὶον ὅλον μετὰ φερε. οἷα ὅσιν ἡ ψυχὴ ἡ ἔτοιμθ', ἐὰν ἡδὴ ἀρλυνθῆναι δέη τῷ σώματος· καὶ ἡτοι σβεσθῆναι, ἢ σκεδασθῆναι, ἢ συμμῆναι. ὅ δ' ἔτοιμον ὄσσο, ἵνα ἀπ' ἰδικῆς κρείσειως ὀρχηθῇ, μὴ κ' ἐφελῶ πᾶτά ξιν ὥς οἱ Χριστιανοί, ἀλλὰ λελογισμένως, καὶ σεμνῶς. καὶ ὥς ὁ ἄλλον πῆσαι ἀτραγῶδως· πεποικῆκατι κρινωνικῶς· ἐκδὼν ὀφέλημα. ὄσσο ἵνα αἱ πρόχφρολς ἀπαντᾶ· καὶ μηδαμῶς παύσῃ. Τίς σε ἡ τέχνη; ἀγαθὸν εἶν'. ὄσσο δ' ὡς καλῶς γίνεθ', ἢ ἐκ θεωρημάτων. τῷ μ, πῶς δ' ὅλας φύσεως, τῷ δ' ἐπεὶ τ' ἰδίας τῷ ἀνθρώπῳ κατὰσκηδῆς. πρῶτον αἱ τραγῳδαὶ πᾶρλήθησαν ἑσπομνηστικαὶ τῇ συμβασιόντῃ, καὶ ὅτι ταῦτα οὕτω πᾶν καὶ γίνεσθαι. καὶ ὅτι οἷς τῷ σκηδῆς ψυχὰς γυγείαθε, τῷ τοῖς μὴ ἀχθεαθε τῷ μείζονθ' σκηδῆς. ὁρᾷτε τῷ, ὅτι ἔτω δ' ἐπὶ ταῦτα ποδραίνεαθ'. καὶ ὅτι φέρουσιν αὐτὰ ὁ οἱ κεκραγόντες· ἰὼ Κιθαριῶν. καὶ λέγεται δ' ἐπὶ τῷ τὰ σράματα ποιῶντῃ χρησίμως. οἷον ὅσιν ἐκείνο μάλιστα.

Εἰ δ' ἡμελήθῃ ἐκ θεῶν καὶ παῖδ' ἐμῶν.

ἔχει λόγον καὶ ὄσσο.

Καὶ πάλιν,

Τοῖς πρᾶγμασιν γὰρ οὐχὶ θυμίσας καὶ
Βίου δείξῃ ὥς ἐκέρπμιον εἶχεν.

Καὶ ὅσα τοιαῦτα.

Μετὰ

Μετὰ δὲ τῇ τραγωδίᾳ ἡ ἀρχαία κωμῳδία
 πῆλχθη, παιδαγωγικῶς πρὸς ῥησίαν ἔχουσα, καὶ
 τὸ αὐτοφάσιον οὐκ ἀχρήστως δι' αὐτὴν τὸ δι' αὐτὴν ῥήμα
 σωῆς ὑπομνήσκουσα. πρὸς οἷόν τι καὶ Διογέ-
 νους ταυτί περὶ ἐλάμβανε. μετὰ ταῦτα τίς ἡ μέ-
 ση κωμῳδία, καὶ λοιπὸν ἡ νέα πρὸς τίποτε πά-
 ρειληπταί, ἢ κατ' ὀλίγον ἐνδὶ τῷ ἐκ μιμήσεως
 φιλοτεχνίαν ὑπερβύνη ἐπίσησον· ὅτι ἢ ἢ λέγε-
 ται καὶ ὑπο τῆς πινὰ χρήσιμα, οὐκ ἀγνοεῖ. ὅ-
 ἄλλα ἡ ὅλη ἐπιβολὴ τὸ τοιαύτης ποιήσεως καὶ
 οὐραμαζουρίας πρὸς τίνα ποτὲ σκοπὸς ἀ-
 πέβλεψε; πῶς οὐαρχὸς προσπίπτει τὸ μὴ εἶναι
 ἄλλω βίου ὑποδείξιν εἰς τὸ φιλοσοφεῖν ὅτως
 ἐνδιττήθειον, ὥς ταύτῃ οὐκ ἔνυν ὦν τυγχάνεις.
 Κλάδ' οὖν τῆς πρῶτης καλὰ δὲ ἀρχαίαις, οὐ
 διώταται μὴ καὶ τῆς ὅλου φυτῆς ἀρχαίαις.
 οὕτω δὴ καὶ ἀνθρώπῳ, οἷος ἀνθρώπου ἀρχαί-
 αὶς ὅλης τὸ κοινωνίας ἀρχαίαις. κλάδον
 μὲν δὲ ἄλλ' ἀρχαίαις, ἀνθρώπῳ δὲ αὐτὸς
 ἑαυτὸν τοῦ πηλοσίου χρεῖζει, μισήσεις καὶ ἀρ-
 τραφείς, ἀγνοεῖ δὲ ὅτι καὶ τῆς ὅλου πολιτῶμα-
 τ' ἅμα ἀρχαίαις ἑαυτὸν. πηλὸν ἐκείνῳ
 δῶρον τοῦ συσταμένου τῷ κοινωνίαν Διός. ἔ-
 ξισι γὰρ πάλιν ἡμῖν συμφῶναι τῷ πρῶτῳ, καὶ
 πάλιν τῆς ὅλου συμπληρωτικαῖς γίνεσθαι. πηλο-
 νάκας μοῖτοι γινόμενον τὸ καὶ τῷ βίῳ τῷ δῶν.

ρισιν, δυσάωντον καὶ δυσάποκαθίστατον πρὸς
 χωροῦν ποιεῖ. ὅπως τε οὐχ ὁμοίῃ ὁ κλαδὸς
 ὁ ἀπ' ἀρχῆς συμβλασθήσας, καὶ σύμπλους
 συμμείνας ὡς μετὰ πλὴν ἀποκαπλῶ αὐτὸς ἐγ-
 κοντειοθέντι. ὁ, τί ποτε λέγουσι οἱ φυτουργοί,
 ὁμοθαμνῆν μὲν, μὴ ὁμοδογματεῖν δέ. Οἱ οὐ-
 σταμνοὶ προΐόντι σοι καὶ τὸν ὀρθοῦς λόγον, ὥσ-
 ποδ' ἀπὸ τῆς ὑγιᾶς πράξεως ἀρξάμενοι σε οὐ
 διωήσονται, ἔτι μὴ τῆς πρὸς αὐτοὺς δι-
 μνησίας ἐκκρησέτωσαν. ὁ γὰρ φύλασσε ἑαυτὸν
 ἐπ' ἀμφοτέρων ὁμοίως. μὴ μόνον ὑπὸ τῆς δι-
 σταλτοῦς κρίσεως καὶ πράξεως, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῆς
 πρὸς εὐὴν κωλύειν ὑπὸ χειροῦντας, ἢ ἄλλως δι-
 κραινοῦντας πρᾶότητι. Ὁ γὰρ τὸ τοιοῦτον,
 εἰ χαλεπαίνῃ αὐτοῖς ὥσπερ τὸ ἀρξάναι τῆς
 πράξεως, καὶ ἐνδοῦναι κατὰ πλάγῃ. ἀμ-
 φότεροι γὰρ ἐπίσης λιποτάκῃ, ὁ μὲν ὑποβί-
 σας, ὁ δ' ἀμοτειωθεὶς πρὸς τὸν φύσει συγγενῇ
 καὶ φίλῳ. Οὐκ ἔστι χείρων ἐδεμία φύσις τέχνης.
 καὶ γὰρ αἱ τέχναι τὰς φύσεις μιμνῶνται. εἰ δ' ὅτι
 τὸ, ἢ πασῶν τῶν ἄλλων τελειοτάτη καὶ πόριμ-
 πτικώτατη φύσις, ἐκ αὐτῆς ἀρξάμενος τῆς τεχνι-
 κῆς διμνησείας. πᾶσαι δέ γε τέχναι τῆς κρηττο-
 τῆς αἰετῶν τὰ χείρω ποιεῖσιν. ἐκ δὲ καὶ ἡ κοινὴ φύ-
 σις. καὶ δὴ αὖθις μὲν γένεσις δικαιοσύνης, ἀπὸ δὲ
 ταύτης αἱ λοιπαὶ ἀρεταὶ ὑφίστανται, ἢ τῆς τεκ-
 νήσεως

ἀνύσται τὸ δίκαιον, εἰ μὴ τοὶ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ πρὸς
τὰ μέσα, ἢ ἀνέπαυται καὶ πρὸς πῶτον καὶ καὶ μετὰ
πῶτον ὁμιλῇ. Εἰ δὲ ἐρχεῖται σε τὰ πρᾶγματα
τῶν αἰδιώξεως ὡς φυγαὶ δουλοῦσί σε. ἀλλὰ
τρόπον πινά αὐτὸς ἐπ' ἐκείνα ὁρᾷ. τὸ γὰρ κρέ-
μα τὸ πᾶσι αὐτῶν, ἡσυχάζετω, καὶ ἐκείνα μέλει
ἀτρεμεῖντα, καὶ ὅτε δώκων ἔτε φούρην ὀφείσῃ.
σφαῖρα ψυχῆς αὐτοῦ, ὅταν μὴ ἐκτείνηται
ἐπὶ π, μὴ ἐσω σωτρίῃ, μὴ ἐκτείνῃ. ἀλ-
λά φωτὶ λαμπρῇ, ὥς τὴν ἀλήθειαν ὁρᾷ. τὴν
πάντην, καὶ τὴν αὐτῇ.

Καταφρονήσει με τίς; ὀφείτω. ἐγὼ δὲ ὀφ-
μαι, ἵνα μὴ καταφρονήσῃς ἄξιον πρᾶτων ἢ
λέγων ἀνέκωμαι. μισήσει; ὀφείτω. ἀλλὰ ἐγὼ
ὁμιλῆς καὶ βίνους πάντι, καὶ πούτῳ αὐτοῦ
ἔτοιμα ὅτι προῶμιλον δέξαι, οὐκ ὀφείσῃς,
οὐδέ ὡς κατεπιδεικνύμεθα ὅτι ἀνέχουμαι, ἀλ-
λά γνησίως καὶ χρηστῶς, οἷον ὁ φωκίως ἐ-
κείνῳ, ἢ γὰρ μὴ πρὸς τοῦτο. τὰ ἐσω γὰρ δὲ
ποιᾷται εἶναι, καὶ ἔτι τῇ θεῶν βλέπει-
σθαι ἀνθρώπων πρὸς μηδὲ ἀνακτικῶς ὀφ-
πείμενον, μηδὲ δεινοπαθεῖν. τί γὰρ σὺ κακὸν
εἰ αὐτὸς νῦν ποιεῖ τὸ ὑπὲρ τῆ φύσει σου οἰκείας,
ἢ δέχῃ τὸ νῦν τῇ τῇ ὅλην φύσει οἰκείας, ἀν-
θρώπου τεταγμένῳ πρὸς τὸ γίνεσθαι δὲ ὅτε
δὴ τὸ κοινὸν συμφέρον; ἀλλήλων καταφρονούν-

296 ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΟΝΙΟΥ

τὸς, ἀλλήλοισ ἀρεσκόντοσ, καὶ ἀλλήλων ἐ-
 πιδρέχην θέλοντοσ, ἀλλήλοισ ὑποκατακλί-
 νονται. ὥς σου πρὸς καὶ κίβδηλα ὁ λέρων, ἐὰν
 παθήκημαι ἀπλῶς σοι προσφέρειω. τί ποιεῖς
 ἀνθρώπῳ; ἔγωγε δὲ πρὸς λέγειν. αὐτῷ φανή-
 σεται· ὡδὲ τῷ μετώπῳ γεγραφεῖται ὁφείλε
 εὐδύς ἢ φωνὴ· τοιοῦτον ἔχει, εὐδύς ὡ τοῖς ὀμ-
 μασιν ἵζει, ὥς τῇν ἐρασῶν ὡ τῷ βλέμματι,
 πάντα εὐδύς γνωρίζῃ ὁ ἐρώμλος, οἷον τὸν ὄψον
 δεῖ τ' ἀπλῶν καὶ ἀγαθὸν εἶναι, οἷον γεγραφεῖται. ἵνα ὁ
 πῦρασός, ἅμα τῷ προσελθεῖν θέλῃ δὲ δὲ αἰ-
 ῶν. ὡδὲ τῷ οὐκ ἐστὶν ἀπλότῃτος σιγῇ λήθῃσιν,
 εὐδὲν ὅσιν αἰάλλον λυκοθλίαις. πάντῃν μάλιστα
 ἔγωγε φέω, ὁ ἀγαθός, ὁ ἀπλῶς, καὶ εὐμνήσις, ὡ
 οἷς ὀμμασιν ἔχουσιν ταῦτα. καὶ εὐ λανθάνει. καὶ λ-
 λισαὶ ἡ ζωὴ, διώκαμεν αὐτὴν ὡ τῇ ψυχῇ, ἐὰν πρὸς
 τὰ ἀδιαφορὰ ἀδιαφορῇ, ἀδύνατορ ἔσται, ἐὰν ἐ-
 κείνην αὐτῷ θεωρῇ διηρημένως καὶ ὀλικῶς, καὶ μνησ-
 μῶς, ὅτι εὐδὲν αὐτῷ ὑπόληψεν πρὸς αὐτῷ ἡμῖν
 ἐμποιεῖ, εὐδὲν ὅρχει ὁ φ' ἡμῶς· ἀλλὰ τὰς μὲν ἀρεμῇ
 ἡμῶς ἡ δὲ μὲν, οἱ τὰς πρὸς αὐτῷ κρίσεις γεννών-
 τος καὶ οἷον γεγραφεῖται ἐκείνοισ, ἵδὼν μὲν μὴ γε-
 γραφῇ. ἵδὼν ἡ καὶ πρὸς λάθῃ, εὐδύς ἵσταλῇ. ὅτι
 ὀλίγος χρόνος ἔσται ἡ τοιαύτη προσοχή. καὶ λοιπὸν
 πεπαισέται ὁ βίος. τί μνησθὲν δύσκολον καλῶς·
 ἔχειν ταῦτα; εἰ μὲν καὶ φύσιν ὅσιν, χαίρει αὐτοῖς.
 καὶ

καὶ ῥάδιζα ἔσω σοι· εἰ γὰρ πρὸ φύσιν, ζήτει τί ὅτι
 σοι καὶ τὴν οὐκ φύσιν. καὶ ὡς ἔστιν ἀποδοῦναι καὶ
 ἀποδοῦναι. πάντι γὰρ συγγνώμη τὸ ἴδιον ἀγα-
 θὸν ζητοῦσι. πόθεν ἐλήλυθεν ἕκαστον, καὶ ἐκ τί-
 νων ἕκαστον ὑποκειμένων, καὶ εἰς τί μεταβάλλ-
 λει, καὶ οἷον ἔσται μεταβάλλον, καὶ ὡς οὐδὲν
 κακὸν πέσειται. καὶ πρῶτον, τίς ἢ πρὸς αὐ-
 τοῦ μοι χείρισ. καὶ ὅτι ἀλλήλων ἐνεκαὶ γέγο-
 νηκεν. Καὶ κατ' ἐπερον λόγον, προσησόμεθα
 αὐτῇ γέγονα, ὡς κειὸς ποιήσας, ἢ ταῦτα
 ἀγέλης. αὐτῶν δὲ ἐπιδι, ἀπὸ τῆς εἰ μὴ ἄτομοι,
 φύσις ἢ τὰ ὅλα διοικεῖται. εἰ ἔστιν, τὰ χείριστα
 τῇ κρείττονι ἐνεκα· ταῦτα δὲ, ἀλλήλων.
 δούτορον γὰρ, ὅποιοι πινές εἰσιν ὡς τῆς
 οὐκ ἐστὶ κλιναιεῖω, τὰλλα μάλιστα γὰρ οἷας ἀνάγ-
 ναις δογματῇ κειμήλιας ἔχουσιν, καὶ αὐτὰ δὲ
 ταῦτα μετ' οἷον τύφει ποιοῦσι. τρίτον, ὅτι εἰ
 μὴ ὁρῶς ταῦτα ποιοῦσιν, οὐ δὲ οὐκ ἐστὶν ἐν
 εἰδ' οὐκ ὁρῶς, δηλονότι ἀκροῦσθαι ὅτι ἀγνοῦν
 τὸ. πάντα γὰρ ψυχὴ ἀκροῦσαι σέρεται, ὡς περ
 πῶ ἀληθεύς, οὕτως καὶ τῆ κατ' ἀξίαν ἐκεί-
 νῃ προσφέρεται. ἀχλὺνται γὰρ ἀκροῦντὸς
 ἀδικεῖ, καὶ ἀγνώμονες καὶ πλεονέκται, καὶ
 κατὰ πᾶς ἁμαρτητικῇ πᾶσι τοῖς πλεονέκται. τίταιρ
 ὅτι, ὅτι καὶ αὐτὸς πολλὰ ἁμαρτανείας, καὶ ἄλλος τοι-
 οῦτος εἰ. καὶ εἰ πῶν γὰρ ἁμαρτημάτων ἀπείχε-
 ῖται

ἀλλὰ τὴν γε ἔξιν πωτικὴν ἔφε, εἰ καὶ ἄλγος
 θελίαν, ἢ δοξοκρίαν, ἢ τοιοῦτό τι κακὸν, ἀπὸ
 χητῆν ὁμοίων ἀμαρτημάτων. πέμπτον, ὅτι
 οὐκ ἔμαρτάνουσι κατέληφας. πολλὰ δ' κατ'
 οἰκονομίαν γίνεται, καὶ ὅλως πολλὰ δὲ πρό-
 τὸν μαθεῖν, ἵνα τις πρὸς ἀλλοτείας πράξεως
 καταληπτίκως τι ἀρφένηται. ἕκτον, ὅτι ὅταν
 λίαν ἀγανακτῆς, ἢ ὀδυραθῇς, ἀκαταῖστος ὁ
 ἀνθρώπος βίος, ὅματ' ὀλίγον παύσας ἴζε-
 τάς θηκε. ἑβδόμην, ὅτι ὅχι αἱ πράξεις αὐτῶν
 ὀνοχᾷσιν ἡμῖν. ἐκείναι γὰρ εἰσιν οἱ τοῖς ἐκείνων
 ἡγεμονικαῖς ἀλλὰ αἱ ἡμέτεραι ὑπολήψεις. ἄ-
 ρον γὰρ καὶ θέλησιν ἀφῆναι πρὸς ὡς πρὸς δεινοῦ
 κρίσιν, καὶ ἀπῆλθον ἡ ὀργή. πῶς γὰρ ἀρῶ; λα-
 σάμενος ὅτι ἐκ αἰσχύνης. ἑατὶ μὴ μόνον ἢ τό αἰ-
 σχύνην κακὸν, ἀνάγκη καὶ σὲ πολλὰ ἀμαρτάνειν,
 καὶ λησιῶ καὶ παντοῖον γενέσθαι. ὀγδόην, ὅσην
 χαλεπώτερα ὑπὸ φέρουσιν αἱ ὀργαὶ καὶ λύπαι
 αἱ ὑπὸ τοῖς τοιούτοις, ἢ πρὸς αὐτὰ ὅσιν ἐφ' οἷς ὀρ-
 γιζόμεθα καὶ λυπούμεθα. ἑνάτον, ὅτι τὸ θυμέ-
 νος ἀνίκητον, ἐὰν γνήσιον ἢ καὶ μὴ σεσηπός, μηδὲ
 ὑποκρίσεις. τί γὰρ σοι ποιήσει ὁ ὑβρισκόμενος
 τῶ, ἐὰν διατελῇς ἀμύλητος αὐτῶ, καὶ εἰ ἔτι
 ἔτι περὶ πρᾶως πρᾶντος καὶ ματαδιδακτοῦς ἀ-
 γορῶν πρὸς αὐτὸν ἐκείνον τὸν καιρὸν, ὅτε κακὰ
 ποιεῖν σε ὑπὸ χειρὸς; μὴ τέκνον, πρὸς ἄλλο πε-
 φύκα.

φόνει μιν. ἢ ὡς μὲν ἐ μὴ βλαβῶ, σὺ δὲ βλάβῃ
 πῆ, τέκνον. καὶ δεικνύται βλαβῶς καὶ ὀλκῶς;
 ὅτι ἔγωγε ἔτῳς ἔχει ὅτι ἐδὲ μέλιωσαι αὐτὸ ποιεῖ-
 σιν, ἐδὲ ὅσα βιωαγελαστικὰ πᾶνφυκε. Δεῖ δὲ μὴ
 τε ἐρῶνικῶς αὐτὸ ποιεῖν, μὴ τε ὀνειδιστικῶς, ἀλλὰ
 φιλοσφύργως καὶ ἀδίκτως τῇ ψυχῇ, καὶ
 μὴ ὡς οἱ ὀφθαλμοὶ, μηδὲ ἵνα ἄλλῃ πᾶσαις θαν-
 μασι· ὅτι ἢ τοι πρὸς μόνον, καὶ ἐὰν ἄλλοι π-
 ρὸς περὶ στήκωσι. τούτῃ τῇ ὀνεία κεφαλαί-
 ων μέμνησο, ὡς πρὸ τῇ Μουσῶν δῶρα ἔλη-
 φῶς, καὶ ἀρεαί ποτε ἀνθρώπου εἶναι, ἕως
 ζῆς. Φυλακτίον δὲ ἐπίσης ἔδὲ ὀργίζεσθαι αὐ-
 τοῖς, δὲ κλακνύειν αὐτοὺς. ἀμφοτέρω γὰρ ἀ-
 κρινῶνται, καὶ πρὸς βλάβην φέρει. πρὸ χει-
 ρον ἢ αὐτῶν ὀργαῖς, ὅτι οὐχὶ δὲ θυμοῦδαται αἰ-
 δεκῶν, ἀλλὰ δὲ πρᾶον καὶ ἡμερον, ὥστε αὐ-
 θρωπικώτερον, οὕτως καὶ ἀρρῶνικώτερον, ὅ-
 τι ἰαχῇ καὶ νύκτων καὶ αἰδείας τῶν μετε-
 σιν, οὐχὶ ἔδὲ ἀγανακτοῦντι καὶ δυσχεροῦντι.
 ὅσοι γὰρ ἀπαθεία ἔγωγε οἰκειότερον, ποσούτω
 καὶ διωάμῃ. ὥστε τε ἡ λύπη ἀδυνάτος, ἔτῳς
 καὶ ἡ ὀργή. ἀμφοτέρω γὰρ τέτρωσται, ὅτι δὲ
 δῶκεσιν. εἰ δὲ βούλει, καὶ δὲ κατὰ πᾶσι τῇ με-
 σηγέτου δῶρον λαβεῖ. ὅτι μὴ ἀξίως ἀμαρ-
 τανὴν ἔδὲ φαύλους μαρτύρας. ἀδυνατῶν γὰρ
 ἐφίεται, ὅτι δὲ συγχωρεῖν ἄλλοις μὴ εἶναι ἰδίους,
 ἀξίον

ἄξιον δὲ μὴ εἰς σὲ ἀμαρτάνειν, ἄγνωμον καὶ
 τυραννικόν. Τέσσαρας μάλιστα τροπὰς τοῦ ἡγε-
 μονικῷ πᾶσφυλακτικῶν διηκῶς, καὶ ἐπει-
 θαὶ φωρέσεως, ἀπαλεπῆον, ὑπὸ λέγοντα ἐφ'
 ἐκείνῃ οὕτως. Ἡτοῦτο δ' φαίνεται ἐκ αὐτῶν
 καὶ οὐκ ἔστι. Ἡτοῦτο, λυλὲν κοινωνίας. Ἡτοῦτο, ἐκ ἀφ' οὗ
 τῆς μέλλουσας λέγειν. ὅτι γὰρ μὴ ἀφ' ἑαυτῆς λέγειν οὐ
 τοῖς ἀποπρωτοῖς νόμιζε. τέταρτον δὲ ὅτι καὶ
 ὁσεαυτοῦ ὀνιδίης, ὅτι Ἡτοῦτο ἡτοῦτο ἐστὶ καὶ
 ἡτοῦτο κατακλινομένου τῆς αὐτοῦ σοὶ θεοτόρου μέ-
 ρους, τῇ ἀπρωτοῦ αὐτοῦ τῇ τῇ μωρία τῇ τῇ σώμα-
 τος, ἢ ταῖς τούτου παχείαις ἡτοῦτο. Τὸ μὲν
 πνυμνικόν σου, καὶ δ' πυρῶδες παῖ οὐκ ἔστι ἐγ-
 κήραται, καὶ τοὶ φύσει αὐτοῦ φησὶ ὄντα, ὅμως
 παιδόμενα τῇ τῇ ὄλῳ ἀλλά τῇ τῇ, πᾶσιν αὐ-
 τῇ αὐτῇ ὑπὸ τῇ συγκείμενῃ καὶ δ'
 γεωδὸς δὲ ὅτι οὐ σοὶ παῖ, ἢ δ' ὑγρόν, ἢ τὰ κα-
 τωφειῇ ὄντα, ὅμως ἐκείνῃ ἢ ἐστὶν τῇ ἐκ
 ἑαυτῆς φυσικὴν σάσιν. ὅπως αὐτῇ ἢ τὰ σοὶ χεῖρα ὑ-
 πακτὴ ὅτις ὄλῳ, ἐπειδὴ πᾶσιν αὐτῇ αὐτῇ
 βία μέλλουσα, μέχρις αὐτῇ ἐκείθιν πάλιν δ' αὐτοῦ
 μόνον τῇ διαλύσεως σπῆν. ὅτι δὲ ὄντα ὄν μόνον ὅτι νοε-
 ρόν σε μέρος ἀπειθὲς εἶναι, ἢ ἀναγκάζειν τῇ ἑαυτῇ
 χώρα αὐτοῦ ὅτι γε βίαιον τῇ τῇ ὑπὸ τῇ αὐτῇ.
 ἀλλὰ μόνον, ἢ φύσιν ἐστὶν αὐτῇ. οὐ μὲν τοὶ ἀνέχε-
 ται, ἀλλὰ τῇ ἐναντίαν φέρεται. ἢ ἢ ὑπὸ τὰ αὐ-
 δικήματα

διήματα καὶ τὰ ἀκροατήματα, καὶ τὰς λύ-
 πας, καὶ τὸν φόβον κινήσεις, ἔδωκε ἄλλοις, καὶ ἁ-
 ρισαμλίου τῆς φύσεως. καὶ ὅταν δὲ πινὴν τὴν συμ-
 βασιάνον τὴν δυαχραίνει τὸ ἡγεμονικόν, καὶ ταλάν-
 πει καὶ τότε τὴν ἐαυτῆς χάσαν. πρὸς ἰσότητα
 γὰρ καὶ θεοσέβειαν κατεσκόπασαι, οὐχ ἡττοῦ
 ἢ πρὸς δικαιοσύνην. καὶ γὰρ ταῦτα αὐτὴ εἶδει
 ἐστὶ τῆς θύκινωνκοσίας, μάλλον δὲ πρὸς εὐδω-
 τὴν δικαιοπραγμολογίαν. ὧς μὴ εἰς καὶ ὁ αὐ-
 τὸς ὅτιν αὐτῆς βίου σκοπὸς, ἔσθ' ἔς καὶ ὁ αὐ-
 τὸς δι' ὅλου τῆς βίου εἶναι οὐ διώκεται. ἐκ ἀρετῆς
 τὸ ἐρημλόν, ἐὰν μὴ καὶ ἐκὼν πρὸς ὅτις, ὅτι οὐκ εἶναι
 δεῖ τῆς τὸν σκοπὸν. ὥστε γὰρ οὐχ ἡ πᾶν
 τὴν τὴν ὁπωσὺν πλείοσι δοκούσιν ἀγαθῶν
 ὑπολήψεις ὁμοίαι ἐστὶς, ἀλλ' ἡ τὴν τοίων δὲ πρὸς
 καλῶν, τουτέστι τὴν κρινώδης, οὕτω καὶ τὸς
 σκοποῦς, δεῖ τὸς κοινωνικῶς καὶ πολιτικῶς
 κὼν ὑποσχεσθῶν. ὁ γὰρ εἰς ὅσον πάσας τὰς ἰ-
 δίας ὁρμὰς ἀποθνήσκων, πάσας τὰς πράξεις ὁ-
 μοίας ἀποδιδόναι. καὶ ἡ ὅσον αὐτὸς αὐτὸς ἐστὶν. Τὸν
 μὲν τὸ ὁρμὸν, καὶ τὸ κατὰ κίδιν καὶ τὴν πρὸς τού-
 τος καὶ διασώσασιν. Σωμράτης καὶ τὰ τὴν πολλὰ
 χρόν ὁρμῶν, λαμίας ἐκάλει, παιδίων δὲ μα-
 τα. Λακεδαιμόνιοις ἡ ξείνοις αὐτῶν θεωρείαις
 ὑπὸ τῇ σκιά τῶν βάρβαρων ἐπίθετον, αὐτοὶ δὲ ἔτυ-
 χον ἐκκαθίζοντο. Τῷ Γόρδι καὶ ὁ Σωμράτης πολλὰ
 τῆς μὴ

εἰς ὑπόμνησιν ἀλυπίας καὶ ἀφοβίας. οἶον, φύλλα
τὰ μὲν τ' αἶμος χαμάδις χέει, ἀλλὰ δὲ δ' ὕλη
τελειθώσασα φύει, ἕαρος δ' ὑδιγίγει ὧρεν. ὥς
αὐθιζὼν γλυκὴ, ἢ μὲν φύει, ἢ δ' ἀρχλήγει.

Φυλλάειον ὃ καὶ τὰ τεκνία σου φυλλάει καὶ ὃ καὶ
πάντα τὰ ὑδιθώοντα ἀξιόπιστως, καὶ ὑδιφνηθῶν
ταῖς ἡμετέροις ἀντιπῶν καὶ παρώμενα, ἢ ὑσυχῇ φέ-
ροντα, ὅχι λυαζοῦντα. φυλλάει δὲ ὁμοίως, ὥς
τὰ ἔλαδεξόμενα τῇ ὑπεροφνημίαν. πάντα τὰ ταῦ
τα ἕαρος ὑδιγίγει ὧρεν, ἢ ταῖς αἵμασι καὶ ταῖς
ἐλπίσιν, ἢ ἐπειδ' ἡ ὕλη ἐτόρεα ἀπὸ τῆς τῆς φύει. δ'
ὃ λίγο χρόνιον κρινὸν πᾶσιν. ἀλλὰ σὺ πάντα ὥς
αἰώνια ἐσόμενα φύγης, καὶ διώκεις, μικρὸν ὅτι
καὶ ταμύσεις. τὸν δὲ ἵδμεν γένετα σε ἡδὴ, ἀλλ' ὅτι
θρηνησέι. τὸν ὑγαίνοντα ὁφθαλμὸν πάντα
ὄραν δὲ τὰ ὄρατα, ὅχι λέγειν, τὰ χλωρὰ δέ-
λω. ὅτι οὐδ' ὁφθαλμοῦντος ὄβρι. καὶ τῇ ὑγαίνε-
σαν ἀκούω, καὶ ὁσφρησιν εἰς πάντα δὲ τὰ ἀκκο-
σὰ καὶ ὁσφραντὰ ἐτοίμω εἶν. καὶ τῇ ὑγαίνοντα σὺ
μαχὼν πρὸς πάντα τὴν ὁρμήν ὁμοίως ἔχειν. ὥς
μύλων πρὸς πάντα ὅσα ἀλέσονται καὶ τεκνύα-
ται. καὶ τοίνυν πῶς ὑγαίνεσαν διάκεινται πρὸς
πάντα δὲ τὰ συμβαίνοντα ἐτοίμω εἶν. ἢ δὲ λέ-
γεται τὰ τεκνία σωζέσθω, καὶ πάντες οὐ, τί αὖ
πράξω ἐπαινέτωσαν, ὁφθαλμοῦντος ὄβρι τὰ χλω-
ρὰ καὶ τῇ, ἢ ὁδόντες τὰ ἀπαλά. οὐδ' εἰς ὅσιν αὐτως
ὅτι πρὸς τῇ ὥς ἀφθνήσκοντι ὃ πρὸς ἔξονταί πινε

ἀπαζόμενοι τὸ συμβαῖνον κακὸν. ἀπονδύθῃ
καὶ σοφὸς ὢν, μὴ τὸ παύσαιτον ἔσαι πρὸς ὃ καὶ
αὐτὸν λίσσῃ, ἀναπνύσῃ μὲν ὡς τε ἀπὸ τούτου
τῆ παιδαγωγῆς. χαλεπὸς μὲν οὐδὲν ἡμῶς
ὢν· ἀλλὰ ἡθ' ἀνόμῳ ὅπῃ ἡσυχῇ καὶ ταμνῶσθαι
ἡμῶν. ταῦτα μὲν ὅν ὡς τῆ ἀπονδύθου. ἐφ'
ἡμῶν ὅτι πόσα ἄλλα ὅδε δι' αὐτοὺς ὁ ἀπαλ-
λακτικῶν ἡμῶν. τὸ τοῦ ὀνόματις ἀρθρῶσθαι, καὶ
ὀγκώσθαι τὸν ἰσχυρὸν, λογίζεσθαι, ἐκ τοῦ-
τε βίᾳ ἀπέχουμαι, ὡς ὅτι αὐτοὶ οἱ κρινόμενοι, ὑπὲρ
ῶν τὰ ποσῶντα ἡγωνισάμεν, ἡνυκάμεν, ἐφρόν-
τισα, αὐτοὶ ἐκείνοι ἐδέχοντο με ὑπάγειν, ἀλ-
λῶ πᾶσι τυχόν ἐκ τούτου φασγάνῳ ἐλπίζοντες.
τί αὖ ὅτι πρὸς αὐτὴν τῆ ἐν ταῦτα μακροτέρως
ἔσθαι τρεῖς. Μὴ μοι τοὶ ὅδε ἔσθαι ἐλαττον δύμνης
αὐτοῖς ἀπὸ τοῦ, ἀλλὰ τὸ ἴδιον ἐστὶ διασώζων, φι-
λῶ, ὅτι ὄντες, καὶ ἰλεως, καὶ μὴ πάλιν ὡς ἀρρω-
στῶν. ἀλλ' ὡς περὶ τῆς ἐν θανάτῳ τῶν, ὅτι
ὡς τὸ ψυχάλειον ἀπὸ τῆς σώματος ἰσχυρῆς, ὅτι
αὐτῶν ὅτι πᾶσι ἀπὸ τούτων ἀρχώμεσθαι δεῖ γενέ-
σθαι. καὶ γὰρ τούτοις ἡ φύσις συνήψε, καὶ συνέ-
κεινεν. ἀλλὰ νῦν ὁρᾷς; ὁρᾷς, ὡς ἀπὸ δι-
κείων μὲν, ὅτι μὲν ἀνδρόκομος, ἀλλ' ἀβιάτως.
ὅτι γὰρ καὶ ἔσθαι τῶν καὶ φύσις. ἔστιν ὅτι παρὰ
ὡς οἶόν τε τῆ προαπομνήσῃ ὑπὸ πινυ, ὡς ἡμῶν
καὶ σωτὸν, ὅτι τὸς ἔσθαι, ἐπὶ τῶν φέρει. ἀπὸ τοῦ ὅτι
τ 2 σωτῆ;

σαυτῷ, καὶ σεαυτὸς πρῶτος ἰζέταξε. Μέ-
μνησο ὅτι δ' ἰθυροσάσαν ὅσιν ἐκείνο, δ' ὠδὸς
ἐγκληρυμμένους · ἐκείνο ῥητορεία, ἐκείνο ζῶν,
ἐκείνο, εἰ δ' εἰ ἐπείας, αὐθροπῶ. μηδὲ ποτε
συμπόδιφαντάζου δ' πωδὲκήμενον ἀγγειῶ-
δός, καὶ τὰ ὀργάνια ταῦτα τὰ πωδὲπωλασμέ-
να. ὁμοια γάρ, ὅσι σκεπάρνω. μένον ὃ ἀγαφέ-
ροντα, καὶ ὅσι προσφυῇ ὅσιν · ἐπεὶ τοι οὐ
μᾶλλον τί τῆς ὀφελός ὅσι τῆς μοσίων, χωρεῖς
τῆς κινέσης καὶ ἰχέσης αὐτὰ αἰτίας, καὶ τῆς κε-
κιδῶ τῆς ὑφαντείας, καὶ τῆς καλὰς τῶ γρά-
φοντι, καὶ τῆς μασιγίης τῶ ἠνιόχῳ.

ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙ- νου αὐτοκράτορος, τῶν εἰς ἑαυ- τὸν· Βιβλίου ια'.

Α ἴδια τῶ λογικῆς ψυχῆς ἑαυ-
τῶν ὅρα, ἑαυτῶν ὀφελος, ἑαυ-
τῶν ὁποῖαν αὐτὸ βέληται ποιεῖ,
δὲν κερπὸν δὲ φέρει αὐτῇ καρ-
ποῦ (καὶ τῆς τῆς φυντῆν καρ-
πὸς, καὶ δ' αἰάλογον τῆς ζῶν ἄλλοι καρ-
ποῦν) τῆς ἰδὲ τίλους τυγαίης, ὅπως αὐτὸ τῆς
βίης πώρας ὑδισῆ. ὅχι ὡς πωρ ὑδὶ ὀρχήσεως καὶ
ἑαυτῶν

ἡ ποικείσως κὴ τῇν ποιούτῃν ἀτελής γίνεται
 ἢ ὅλη πρᾶξις ἐάν τι ἐγκέλη. ἀλλ' ὡδὶ πα-
 τὸς μέρους, καὶ ὁ ποναὺ καὶ ταλκφθῆ, πλῆ-
 ρος καὶ ἀπλοσδεὲς ἐαυτῇ δ' πλοτιδὲν ποιεῖ
 ὥστε εἰπεῖς, ἡ γὰρ ἀπὸ τοῦ τὰ ἐμά. ἐπὶ δὲ ποδιέρ-
 χεται δ' ὅλον κόσμον, καὶ δ' ποδὶ αὐτῷ κω-
 νόν, καὶ δ' ἀρχὴ αὐτῆς, καὶ εἰς τὴν ἀπειρίαν
 τῆς αἰῶντος ἐκτείνεται, καὶ τὴν περιοδικὴν
 παλιγγενεσίαν τῇν ὅλην ἐμπόριαν λαμβάνει, ὥ-
 στε περὶ νοεῖ, καὶ θεωρεῖ. ὅτι οὐδ' ἐν τῷ τῶν ὁ-
 νοῦ οἱ μετ' ἡμᾶς, οὐδὲ περὶ τῶν ὁ-
 νοῦ ἡμῶν· ἀλλὰ τρόπον πινὰ ὁ τεσσαρακοντούτης,
 ἐάν νοῦν ὁ ποσπονοῦν ἔχη, πάντα τὰ γεννάται,
 καὶ τὰ ἐσόμενα ἐώρακε καὶ τὰ δ' ὁμοειδὲς. ἴδιον
 δὲ λογικῆς ψυχῆς, καὶ δ' φιλεῖν αὐτὸν πλοσιον,
 καὶ ἀλήθεια, αἰδώς, καὶ δ' μετὰ ἐαυτῇ πε-
 πησιν, ὅτι ἴδιον αἰ νόμος, ὅπως αὐτὸν δὴν διήγει-
 κε λόγῳ ὁρᾶς, καὶ λόγῳ δικαιοσύνης· ὡ-
 σθὲς ὡδὶ τῶν ποῦς, καὶ ὁρᾶς, καὶ παγκρα-
 τίου καὶ ταφρονήσεις, ἐάν τὴν ἡ ἐμμελῆ φανῶν
 καὶ ταμείους εἰς ἐκαστον τῇν φλόγγων, κὴ καδ'
 εἶνα πύθη σε αὐτῆς ἐ τούτου ἡτῶν εἰ. ἀφ' ἀπαπῶ-
 γα. ὡδὶ δ' ὁρᾶς δ' ἀνὰ λόγον ποιήσας καδ'
 ἐκαστὴν κίνησιν ἡ χέσιν. τὸ δ' αὐτὸ καὶ ὡδὶ τῆς
 παγκρατίου. ὅλος δ' ἡ χέσιν ἀρετῆς, καὶ τῇν
 ἀπ' ἀρετῆς, μέμνηται ὡδὶ τὰ κτ' μέρῳ ῥέχειν. κὴ
 τ 3 τῆ

τῇ Διαρίσει αὐτῷ εἰς κατὰφρόνησιν ἵέναι· ὃ δ' αὐτῷ καὶ ὑπὸ θ' ἐν εἰον ὄλον μετὰ φερε. οἷα ὅσιν ἡ ψυχὴ ἡ ἔτοιμοι, ἐὰν ἡ δὴ ἀκλυθῆναι δὲ τ' σώματος· ἢ ἦτοι σβειδῆναι, ἢ σκεδαθῆναι, ἢ συμμῆναι. ὃ ὅτι ἐτοιμον ὄντο, ἵνα ἀπὸ ἰδικῆς κρείσεως ὄρχη, μὴ κ' ψιλῶ πῆράταξιν ὡς οἱ Χριστιανοί, ἀλλὰ λελογισμένως, καὶ σεμνῶς. καὶ ὥστε ὁ ἄλλον παθεῖν ἀτραγῶδως· πεποικῆσθαι κρινωνικῶς· ἐκκνωφῆλμαι. ὄντο ἵνα αἰεὶ πτόχφοις ἀπαντὰ· καὶ μηδαμῶς παύσ. Τίς οὐκ ἡ τέχνη; ἀγαθὸν εἶν. ὄντο ὅτι πῶς καλῶς γίνε, ἢ ἐκ θεωρημάτων, τ' μ, παρὶ τ' ὅλα φύσεως, τ' δὲ περὶ τ' ἰδίας τῶ ἀνθρώπου κατὰσκυλῆς. πρῶτον αὐτῶν τραγῶδία πῆρ' ἔχοντα ἑωρμηστικὰ τῶν συμβαινόντων, καὶ ὅτι παῦτα οὕτω παφύκε γίνεσθαι. καὶ ὅτι οἷς ὅτι τ' σκηνῆς ψυχολογείατε, τ' τοῖς μὴ ἄχθεατε ὅτι τ' μέζοντα σκηνῆς. ὁρᾷτε ἡ, ὅτι ὅτι οὕτω δὲ παῦτα πδραίνεαθ. καὶ ὅτι φέρεισιν αὐτὰ ὁ οἱ κεκραγόντες· ἰὼ Κιβαίρων. καὶ λέγεσθαι δέτινα ἑωρ τ' τὰ θράματα παρὶόντων χρησίμως. οἷον ὅσιν ἐκείνο μαλιστα.

Εἶδ' ἡμελήθειν ἐκ θεῶν καὶ παῖδ' ἐμὰ.

ἔχει λόγον καὶ ὄψο.

Καὶ πάλιν,

Τοῖς πράγμασιν γὰρ οὐχὶ θυμίσας καὶ

Βίου θερίζει ὥστε κέρπιδιμον σάχυν.

Καὶ ὅσοι τοιαῦτα.

Μετὰ

Μετὰ δὲ τῆς τραγωδίας ἡ ἀρχαία κωμῳδία
 πῆλχθη, παιδαγωγικῶς πρὸ ῥησίων ἔχουσα, καὶ
 τὸ ἀτυθείας οὐκ ἀχρήστως δι' αὐτὴν τὸ διδύμῳ ῥήμα-
 σιώς ὑπομνησκουσα· πρὸς οἷόν τι καὶ Διογέ-
 νους ταυτί πῆελάμβανε. μετὰ ταῦτα τίς ἡ μέ-
 σῃ κωμῳδία, καὶ λοιπῶν ἡ νέα πρὸς τίποτε πά-
 ρειληπῆαι, ἢ κατ' ὀλίγον ἐνδὲ τῶν ἐκ μνησέως
 φιλοτεχνίαν ὑπερῖν ἐπίσησον· ὅτι καὶ ῥ' λέγε-
 ται καὶ ὑπὸ τῆς τῆν πινά χρήσιμα, οὐκ ἀγνοεῖ.
 ἀλλὰ ἡ ὅλη ὑδριολὴ τὸ τοιαύτης ποιήσεως καὶ
 δραματουργίας πρὸς τίνα ποτὲ σκοπὸν ἀ-
 πέβλεφε; πῶς ἀναρχὸς προσπίπτει τὸ μὴ εἶναι
 ἄλλω βίου ὑποδείσιν εἰς τὸ φιλοσοφεῖν ὅτως
 ὑδιτήθειον, ὥς ταύτῳ ἀντὶ τῶν ὧν τυγχάνεις.
 Κλάδ' οὖν τῆς πρῶτης κλάδ' ἀρχαίως, οὐ
 θιώσεται μὴ καὶ τῆς ὅλου φυτῆς ἀρκυνόφθαι.
 οὕτω δὴ καὶ ἀνθρώπῳ, ὡς ἀνθρώπου ἀρχαί-
 ὁς ὅλης τῆς κρινωνίας ἀρπέπηκε. κλάδον
 μὲν δὲ ἄλλ' ἀρκεύει, ἀνθρώπῳ δὲ αὐτὸς
 ἑαυτὸν τοῦ πλῆσιον χειρίζει, μισήσας καὶ ἀρ-
 τραφεῖς, ἀγνοεῖ δὲ ὅτι καὶ τῆς ὅλου πολιτδύμα-
 τ' ἅμα ἀρτέτμηκεν ἑαυτὸν. πάλιν ἐκείνῳ γε
 δῶρον τοῦ συστραμίου τῶν κρινωνίων Διὸς. ἔ-
 ξισι γὰρ πάλιν ἡμῖν συμφῦναι τῷ πρῶτῳ, καὶ
 πάλιν τῆς ὅλου συμπληρωτικῆς γίνεσθαι. πλεο-
 νάκης μοῖτοι γινόμενον τὸ καὶ τῶν οἰκῶν δαί-

ροσιν, δυσείωτον καὶ δυσάποκαθίστατον πώ-
 χωροῦν ποιεῖ. ὅλως τε οὐχ ὁμοιοῦται ὁ κλαυθρὸς
 ὁ ἀπ' ἀρχῆς συμβλασθήσας, καὶ σύμπνους
 συμμείνας ὥς μετὰ τὴν ἀποκαπλῶ αὐτοῖς ἐγ-
 κωντειοθέντι. ὁ, τί ποτε λέγουσι οἱ φυτουργοί,
 ὁμοθαμνέν μιν, μὴ ὁμοδογματεῖν δέ. Οἱ οὐ-
 σάμνητοι προΐόντι σοι καὶ τὸν ὁρατὸς λόγον, ὥς-
 πορ ἀπ' τῆς ὑγῆς πράξεως ἀρξάμενοι σε οὐ
 διωήσονται, ὅπως μὴδὲ τῆς πρὸς αὐτοὺς δι-
 μιθείας ἐκκινῆσθωσαν. διηγά φύλασσε ἑαυτὸν
 ἐπ' ἀμφοτέρων ὁμοίως. μὴ μόνον ὑπὸ τῆς δι-
 σταθοῦς κρίσεως καὶ πράξεως, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῆς
 πρὸς εὐὴν κωλύειν ὑπὸ χειροῦντας, ἢ ἄλλως δι-
 χειραίνοντας προότινται. Ὁ γὰρ τὸ τοιοῦτον
 εἰ χαλεπαίνειν αὐτοῖς ὥστε τὸ ἀρξάναι τῆς
 πράξεως, καὶ ἐνδύναμι καὶ ταπλαγείτα. ἀμ-
 φότεροι γὰρ ἐπίσης λιποτάκῃ, ὁ μὲν ἔσθλ' ἐ-
 στας, ὁ δ' ἀλλοτειωθεὶς πρὸς τὸν φύσει συγγνῆ
 καὶ φίλον. Οὐκ ἔστι χείρων ἐδεμία φύσις τέχνης.
 καὶ ὅτι αἱ τέχναι τὰς φύσεις μιμοῦνται. εἰ δ' ἐ-
 ῖ, ἢ πασῶν τῶν ἄλλων τελειώτατη καὶ πόριμ-
 πτικώτατη φύσις, ἐκ αὐτῆς ἀρξάμενος τῆς τεχνι-
 κῆς διμνηχανίας. πᾶσαι δέ γε τέχναι τῇ κρηττό-
 των αἰεὶ τὰ χείρω ποιεῖσιν. ἐκ δὲ καὶ ἡ κοινὴ φύ-
 σις. καὶ δὴ εἴδεν μὲν γένεσις δικαιοσύνης, ἀπὸ δ' ἐ-
 παύτης αἰσθητικῆς ἀρετῆς ὑφίσταται, ὅτι τῆς
 δόσεται

ἀπύθεται τὸ δίκαιον, ἐὰν ἥτοι διαφρώμεθα πρὸς
τὰ μέσα, ἢ διέξαιπά τῃσι καὶ πτωπῶσι καὶ ἡμί-
πτωπῶσι ὁμῶς. Εἰ δὲ ἐρχῇ ὁ σὺ ταὶ πράγμα-
τα ὧν αἱ διώσεις ᾗ φυγαὶ δουρῶσί σε. ἀλλὰ
τρόπον πινὰ αὐτὸς ἐπ' ἐκείνα ὀρχῇ. τὸ γὰρ κρι-
μα τὸ ποῦ αὐτῇ, ἡσυχάζετω, καὶ ἐκεῖνα μὴ
ἀτρεμεῖντα, καὶ ὅτε διώκων ἔτε φούρην ὀφθῇ.
σφαῖρα ψυχῆς αὐτοειδῆς, ὅταν μὴ τεῖνται
ἐπὶ τι, μὴτε ἐσω σωτρέχῃ, μὴτε (νωρίζῃ. ἀλ-
λά φωτὶ λαμπηται, ὥς τὴν ἀλήθειαν ὁρᾷ. τὴν
παντῇ, καὶ τὴν αὐτῇ.

Καταφρονήσει με τίς; ὀφείτω. ἐγὼ δὲ ὀφο-
μαι, ἵνα μὴ καταφρονήσεως ἄξιον πρᾶσται ἢ
λίαν διείσωμαι. μισήσει; ὀφείτω. ἀλλὰ ἐγὼ
ὀμνῶ καὶ δύνους παντί, καὶ πούτῳ αὐτῷ
ἔτοιμαθ' ὅτι πρὸς ὁμῶς δεῖσαι, οὐκ ὀφθῇσι, οὐδ' ἐ-
ὅς καταπεδαικνύμεθα ὅτι ἀνέχουμαι, ἀλ-
λά γνησίως καὶ χρηστῶς, οἷον ὁ φωκίως ἐ-
κείνῳ, ἢ γε μὴ πρὸς ποιεῖ. τὰ ἐσω γὰρ δεῖ-
ται αὐτῷ εἶναι, καὶ ἔτι τῇ δυνάμει βλέπε-
ται ἀνθρώπων πρὸς μηδὲ ἀγανακτικῶς δια-
πείμενοι, μηδὲ δεινοπαθεῖν. τί γὰρ σὺ κακὸν
εἰ αὐτὸς νῦν ποιεῖ τὸ ὡς τῇ φύσει σου οἰκείας,
ἢ δέχῃ τὸ νῦν τῇ τῇ ὁλῶν φύσει δυνάμει, ἀν-
θρώπων τε ταγμαθῇ πρὸς τὸ γίνεσθαι δὲ ὅτε
δὴ τὸ κρινῇ συμφέρον; ἀλλήλων καταφρονούν-

196 ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΟΝΙΟΥ

τὸς, ἀλλήλοις ἀρεσκόντων, καὶ ἀλλήλων ἐ-
 πιδέχων διέλθοντων, ἀλλήλοις ὑποκατακλί-
 νονται. ὥς σα πρὸς καὶ κίβδηλα ὁ λέρων, ἐκ
 πειρήματα ἀπλῶς σοι προσφέρειας. τί ποιεῖς
 αὐθρόωπ; ἔγω γ' εἰς πρὸς λέγειν. αὐτῷ φανή-
 σεται. ὡδὲ τῷ μετώπῳ γεγράφθαι ὀφείλε
 θύδους ἢ φωνῇ· τοιοῦτον ἔχει, θύδους αὖ τοῖς ὄμ-
 μασιν ἰδέχει, ὥς τῇν ἐρασῶν αὐτῷ βλέμματα,
 πάντα θύδους γνωρίζῃ ὁ ἐρώμλος, οἷον τὸν ὄλκον
 δεῖ τ' ἀπλῶν καὶ ἀγαθὸν εἶναι, οἷον γράφοντα. ἵνα ὁ
 πῦραστος, ἅμα τῷ προσελθεῖν διελθῇ διελθ' αὖ-
 ὤν. ὡδὲ τῷ θυσις ἢ ἀπλότῃτος σιγάλην ὄσιν,
 εἰδὲν ὄσιν αἰχλὸν λυκοελίας. πάντῃν μάλιστα
 ἔγω φθύνω, ὁ ἀγαθός, ὁ ἀπλῶς, καὶ θυμῶν, αὐ-
 τοῖς ὄμμασιν ἔχουσιν ταῦτα. καὶ εἰ λαμβάνει. καλ-
 λισαὶ ἢ ζῶν, διώκαμις αὐτῇ αὐτῇ τῇ ψυχῇ, εἰάν πρὸς
 τὰ ἀδιαφορεῖ ἀδιαφορεῖ, ἀδύνατον ποιεῖ, εἰάν ἐ-
 κείνη αὐτῇ θεωρεῖ διηρημένως καὶ ὀλκῶς, καὶ μιν
 μῶς, ὅτι εἰδὲν αὐτῇ ὑπόληψιν ποδὲ αὐτῇ ἡμῖν
 ἐμποιεῖ, εἰ ὅρχει ἢ ἐφ' ἡμᾶς ἀλλὰ τὰς ἡ ἀρεμῇ
 ἡμῖς ἢ ὅς ἡ, οἱ τὰς ποδὲ αὐτῇ κρίσεις γεννών-
 τος καὶ οἷον γράφοντες ἐκείνοις, ἰδὲν ἡ μὴ γρά-
 φειν. ἰδὲν ἢ καὶ πᾶς λάβη, θύδους ἰθαλείου. ὅτι
 ὀλίγος χρόνος ἔσται ἢ τοιαύτη προσοχή. καὶ λοιπὸν
 πεπαισέται ὁ βίος. τί μὲν οὖν δύσκολον καλῶς.
 ἔχειν ταῦτα; εἰ ἡ γὰρ φύσιν ὄσι, χαῖρε αὐτοῖς.
 καὶ

καὶ φάσκει ἔσω σοι· εἰ δὲ πρὸ φύσιν, ζήτει τί σοι
 σοι καὶ τὴν σὺ φύσιν. καὶ ὑπὸ ῥῶτο παύσει καὶ
 ἄσθενος ἦ. πάντι γὰρ συγγνώμη τὸ ἴδιον ἀγα-
 λθὲν ζητοῦσι. Πόθεν ἐλήλυθεν ἕκαστον, καὶ ἐκ τί-
 νων ἕκαστον ἔσπευκε μὲν, καὶ εἰς τὴ μεταβάλλ-
 λει, καὶ οἷον ἔσται μεταβάλλον, καὶ ὡς οὐδὲν
 κακὸν πάσεται. καὶ πρῶτον, τίς ἢ πρὸς αὐ-
 τὸν μοι χάρις. καὶ ὅτι ἀλλήλων ὄνεια γὰρ
 καμνο. Καὶ κατ' ἕτερον λόγον, προσκομίζου
 αὐτῇ γέγονα, ὡς κείος ποιήσης, ἢ ταῦτα
 ἀγέλης. ἀνῶθεν δὲ ἐπιθι, ἀπὸ τῶ Εἰ μὴ ἄπομοι,
 φύσις ἢ τὰ ὅλα διοικεῖται. εἰ ῥῶτο, τὰ χείρονα
 τῇ κρηττόνων ἐνεκεν· ταῦτα δὲ, ἀλλήλων.
 δούτορον δὲ, ὅποιοί πινές εἰσιν ὑπὸ τῇ τραπέζῃς,
 οὐ τρεῖς κλιναεῖς, τὰλλα μάλιστα δὲ, οἷας ἀνάγ-
 κας δογματῇ κερμίδας ἔχουσιν, καὶ αὐτὰ δὲ
 ταῦτα μετ' οἷον τύφει ποιοῦσι. τρεῖτον, ὅτι
 μὲν ὁρῶν ταῦτα ποιοῦσιν, οὐ δὲ δυσχεραίνουσιν.
 εἰ δὲ οὐκ ὁρῶν, δηλονότι ἄκοντες ἔσονται ἀγνοοῦ-
 τες. πάντα γὰρ ψυχὴ ἄκυστα γέρεται, ὥστε
 τοῦ ἀληθοῦς, οὕτως καὶ τῷ κατ' ἀξίαν ἐκεί-
 σω προσφίρεται. ἄχθονται γὰρ ἀκύνοντες
 ἄδικοι, καὶ ἀγνώμονες καὶ πωλονέκτοι, καὶ
 κατὰ πᾶς ἁμαρτητικὴν πρὸς τὸν πωλονότον. τίταρ
 ζῶν, ὅτι καὶ αὐτὸς πολλὰ ἁμαρτανήεις, καὶ ἄλλος
 οὗτος ἦ. καὶ εἰ πῶν δὲ ἁμαρτημάτων ἀπὸ
 ἀλλὰ

ἀλλὰ τίς γε ἔστιν ὡντινὴν ἔξῃς, εἰ καὶ ^πΔίῃ
 θελίαν, ἢ δοξοκρίαν, ἢ τοιοῦτό τι κακὸν, ἀπέ-
 χη τῇν ὁμοίων ἀμαρτημάτων. πέμπτον, ὅτι ἔ-
 δεῖ ἀμαρτάνεσσι κατελείφαις. πολλὰ δ' κατ'
 οἰκονομίαν γίνεται, καὶ ὅλως πολλὰ δὲ πρό-
 τρον μαθεῖν, ἵνα τις πρὸς ἀλλοτείας προξίως
 καταληπτικῶς π' ἀρφένηται. ἕκτον, ὅτι ὅταν
 λίαν ἀγανακτῇς, ἢ ὀδυραθῇς, ἀκαταῖσθ' ὁ
 αὐθρόπειθ' βίος, ὅματ' ὀλίγον πάντως ἴξε-
 τάς θηκε. ἑβδόμον, ὅτι ἔχαι προξίς αὐτῇν
 ἀνοχλῆσαι ἡμῖν. ἐκεῖναι γὰρ εἰσιν οἱ τοῖς ἐκείνων
 ἡγεμονικοῖς· ἀλλὰ αἱ ἡμέτεραι ἔσπολήφαις. ὁ-
 ρον γὰρ καὶ θέλωθ' ἀφῆναι πλὴν ὡς πρὸς δεινοῦ
 κρίσιν, καὶ ἀπῆλθον ἡ ὀργή. πῶς ἔν' ἀρώ; λογι-
 σάμεθα ὅτι ἐκ αἰσχρόν. ἐὰν γὰρ μὴ μόνον ἢ τό αἰ-
 σχρόν κακὸν, ἀνάγκη καὶ σὲ πολλὰ ἀμαρτάνειν,
 καὶ λησύν καὶ παντοῖον γενέσθαι. ὀγδόον, ὅσοι
 χαλεπώτερα ὑπὲρ φέρουσιν αἱ ὀργαὶ καὶ λύπαι
 αἱ ὑπὲρ τοῖς τοιούτοις, ἢ πρὸς αὐτὰ ὅσιν ἐφ' οἷς ὀρ-
 γίζομεθα καὶ λυπούμεθα. ἑνὰ τον, ὅτι τὸ θυμέ-
 νος ἀνίκητον, ἐὰν γνήσιον ἢ καὶ μὴ σεσηπός, μηδὲ
 ὑπόκεισιν. τί γὰρ σοι ποιήσει ὁ ὑβριστικὸς τα-
 τθ', ἐὰν διατελῇς θυμολῆς αὐτῷ, καὶ εἰ ἔτι
 ἔτι πρὸς πρῶτος πρῶτης καὶ μεταδιδασκῆς δι-
 δοχῶν πρὸς αὐτὸν ἐκείνον τὸν καιρὸν, ὅτε κακὰ
 ποιῇν σε ὑπὲρ χειρῆ; μὴ τέκνον, πρὸς ἄλλο πρὸ
 φύκα.

φόνος μιν. ἐγὼ μὲν ἔμῃ βλαβῇ, σὺ δὲ βλάβῃ
 πῆ, τέκνον. καὶ δεκνῆσαι διαφῶς καὶ ὀλκῶς;
 ὅτι ἔσθ' ὅτως ἔχει ὅτι ἔδὲ μέλισσαι αὐτὸ ποιεῖ-
 σιν, ἔδ' ὅσα βίωα γλαστικὰ τάφυνκε. Δεῖ δὲ μέ-
 τε ἑρωνικῶς αὐτὸ ποιεῖν, μήτε ὀνειδιστικῶς, ἀλ-
 λά φιλοσόφως καὶ ἀσκήτως τῇ ψυχῇ, καὶ
 μὴ ὡς εὐρολή, μηδὲ ἵνα ἄλλ' ἢ πῆρας αὐ-
 μαση· ὃν ἢ τοι πρὸς μόνον, καὶ ἐὰν ἄλλοι π-
 ιοὺς περαιοῖκωσι. τούτῃν τῇ οἴῃα κεφαλαί-
 ων μέμνησο, ὡς πῆρ' αὖ τῇ Μουσῶν δῶρα ἔλη-
 φῶς, καὶ ἀρξάτωτε αὐθραπ' εἶναι, ἕως
 ζῆς. φυλακτίον δὲ ἐπίσπεσθ' ὀργίζεσθαι αὐ-
 τοῖς, δ' κλακνῆναι αὐτοὺς. ἀμφοτέρω γὰρ ἀ-
 κρινώνεται, καὶ πρὸς βλάβειν φέρει. πρὸ χει-
 ρον ὅτ' αὖ ταῖς ὀργαῖς, ὅτι οὐχὶ δ' θυμοῦσθαι αὐ-
 δεκνόν, ἀλλὰ δ' πρᾶον καὶ ἡμερον, ὥσπερ αὐ-
 θρωπικώτερον, οὕτως καὶ ἀρρῶνικώτερον, ὅ-
 τι ἰαχ' καὶ νάρεων καὶ ἀνδρείας τάττω μέτε-
 σιν, οὐχὶ τῷ ἀγανακτοῦντι καὶ δυσαιρετοῦντι.
 ὅσα γὰρ ἀπαθεία ἔσθ' οἰκειότερον, τοσούτω
 καὶ διωνάμει. ὥσπερ τε ἡ λύπη ἀσθενῆς, ὅτως
 καὶ ἡ ὀργή. ἀμφοτέρω γὰρ τέτρωται, ὅτ' αὖ δε-
 δώκασιν. εἰ δὲ βούλει, καὶ θέκων πῆρ' αὖ τῇ με-
 σπυγέτου δῶρον λαβεῖ. ὅτι ὃ μὴ ἀξίως ἀμαρ-
 τανῆν δὲ φαύλους μαρκεῖς. ἀδιωκτοῦ γὰρ
 ἐφίεται, ὅτ' ἐσυχωρεῖν ἄλλοις μ' εἶν' ὁπίστας,
 ἀξίον

200 ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΟΝΙΟΥ

ἀξιοῦν δὲ μὴ εἰς σέ ἀμαρτάνειν, ἀγνωμον^π καὶ
 τυραννικόν. Τέσσαρας μάλιστα τροπὰς τοῦ ἡγε-
 μονικῷ πρᾶφυλακτικῶν δικηκῶς, καὶ ἐπει-
 θαὶ φωρέσεως, ἀπαλειπθῆον, ὑπὸ λέγοντα ἐφ'
 ἐκείσδε οὕτως. Ἰδοὺ δ' φαίνεται ἔκ ἀναγ-
 καίου. Ἰδοὺ, λυλικὸν κρινωνίας. Ἰδοὺ, ἔκ ἀπὸ σαυ-
 τῆς μέλλει λέγειν. ὁ γὰρ μὴ ἀφ' ἑαυτῆς λέγει οὐ
 τοῖς ἀποπρωταῖς νομίζει. Τέταρτον δὲ ὅτι καὶ
 ὁ σεαυτοῦ ὀνφορεῖς, ὅτι Ἰδοὺ ἡτῶμλίου ἐστὶ καὶ
 ἔστω κατακλινσμλίου τῆς οὐ σοὶ θεοτόρου μέ-
 ρους, τῇ ἀτιμωτόρᾳ © θνητῇ μοίρᾳ τῇ τ' σώμα-
 τος, ἢ ταῖς τούτου παχείαις ἡδοναῖς. Τὸ μὲν
 πνυδμάπὸν σου, καὶ δ' πυρῶδες πᾶν ὅσον ἐγ-
 κήνραται, καὶ τοὶ φύσει ἀνώφερῃ ὄντα, ὅμως
 πειθόμενα τῇ τῆν ὄλρον Διὰ ταῖς, πρᾶκτα,
 τέταται οὐ τῶντα ὑπὸ τῆς συγκείμετ' καὶ δ'
 γεωδδδδ δὲ ὁ οὐ σοὶ πᾶν, ἢ δ' ὑγρόν, ἢ τὰ κα-
 τωφερῇ ὄντα, ὅμως ἐλῆδρ' ἢ ἐσηκε τὴν ἐχ
 ἑαυτ' φυοτικὴν σάσιν. Ἔτως ἀφ' ἢ τὰ σοιχεῖα ὑ-
 πακκῆς ὅςδε ὁλοις, ἐπειδὴ πρ κατὰ τὰ χθῆ σὺ
 βία μλινόντα, μέγχις αὐ ἐκείθων πάλιν δ' οὐδὲσι-
 μον τ' διαλύσεως σπμλν. ἔδ φνόν ὅν μόνον ὁ νοε-
 ρόν σ' μέρος ἀπειθῆς εἶν, ἢ ἀγανακτεῖν τῇ ἑαυτῆς
 χώρα © τοὶ ἔδ' γε βίαιον τῆς τῶ ὑπὸ ταῖς.
 ἀλλὰ μόνα, κτ' φύσιν ἐστὶν αὐτῶ. οὐ μὲν τοὶ ἀνέχε-
 ται, ἀλλὰ τῶν ἐναντίων φέρεται. ἢ π' ὑπὸ τὰ ἀ-
 δικήματα

δικηται καὶ τὰ ἀκροατήματα, καὶ τὰς λύ-
 πας, καὶ τῶν φόβους κινήσεις, ἔδωκεν ἄλλόθεν, ἢ ἀ-
 ρισταμύλου τῆ φύσεως. καὶ ὅταν δὲ πινὶ τὴν συμ-
 βαινόντην δυχεραίνει τὸ ἡγεμονικόν, καταλεί-
 πει καὶ τότε πῶς ἑαυτῷ χωρεῖν. πρὸς ἰσότητα
 γὰρ καὶ θεοσέβειαν κατεκθύαται, οὐχ ἡττοῦ
 ἢ πρὸς δικαιοσύνην. καὶ γὰρ ταῦτα αὐτὸς εἶδει
 ἐστὶ τῆ οὐκρινωνησίας, μάλλον δὲ πρὸς εὐτόρα
 τῆν δικαιοπραγμολίαν. ὥστε καὶ ὁ αὐ-
 τὸς ὅσον αὐτῷ βίου σκοπὸς, ἔτ' ἔς καὶ ὁ αὐ-
 τὸς δι' ὅλου τῷ βίῳ εἶναι οὐ διώκεται. ἐκ ἀρκείᾳ
 τὸ εἰρημύλον, ἐὰν μὴ κακῆνο προσθῇ, ὁποῖον εἶναι
 δεῖ τῷ τὸν σκοπὸν. ὥστε γὰρ οὐχ ἡ πάν-
 τῃ τῇ ὁπωδὺν πλείουσι δοκούσῃ ἀγαθῶν
 ὑπόληψις ὁμοία ἐστίν, ἀλλ' ἡ τῇ τοίων δὲ π-
 κας, τουτέστι τῇ κρινώας, οὕτω καὶ τὸς
 σκοποῦς, δεῖ τὸς κοινωνικὰς καὶ πολιτι-
 κὸν ὑποσησεῖται. ὁ γὰρ εἰς ὅσον πάσας τὰς ἰ-
 δίας ὁρμὰς ἀπυθνήων, πάσας τὰς πράξεις ὁ-
 μοίας ἀφιδώσῃ. καὶ ἔτι ὅσον αὐτὸς εἶναι. Τὸν
 μὲν τὸ ὀρεγνόν, καὶ τὸ κατοικίδιον καὶ τὴν πῶσαν τού-
 τος καὶ διασώσῃ. Σωκράτης καὶ τὰ τῇ πολ-
 λῶν δόγματα, λαμίας ἐκάλει, παιδίων δέμας
 τα. Λακεδαιμόνιοι τοῖς μὴ ξένοις αὐτῶν θεωρείαις
 ὑπὸ τῇ σκιά τὰ βάθρα ἐπέθεν, αὐτοῖς δ' ἔτυ-
 χον ἐκκρίνοντες, τῷ Γόρδι καὶ ὁ Σωκράτης πᾶσι
 τῷ μὴ

τῷ μὴ ὀρχεῖσθαι πρὸ αὐτὸν, ἵνα ἔφη μὴ ἔσθ' καὶ
 κίεω ὀλέθρῳ ἀπόλθωμαι. Τοντίστι μὴ δὲ πα-
 θῶν οὐ διωκθῶ ἀντιδυποῖσσαι. Ἐν τοῖς τῇν Ε-
 φεσίῳν γράμμασι, πρᾶγγέλμα ἐκεῖθ' οὕτω
 ὥς ὑπομνησκεισθαι τῇν παλαιῶν πηθ' ἢ
 τῇν ἀρετῇ χρυσωμένων. Οἱ βυθαγόρφοι, ἴω-
 θεν εἰς τὸν οὐρανὸν ἀφορᾶν, ἵν' ὑπομνησκει-
 μεθα τῇν ἀείκ' τὰ αὐτὰ ὡσαύτως εἰ ἐαυτῷ
 ὀργὴν ἀφαιρῶν τῇν, ὡς τ' τάξιος κ' τ' καὶ θα-
 ρύνηται, ὡς τ' γυμνότητι. Ἐδὼν γὰρ περικέ-
 λυμμα ἄστρου. Οἶθ' ὁ Σωκράτης τὸ κώδιον
 ὑπεζωσμένῳ, ὅτε ἡ Ξανθίππη λαβοῦσα δι-
 ῖμάσιον ἔξω προῆλθε. καὶ ἂν εἶπον ὁ Σωκρά-
 τής τοῖς ἐταίροις αἰθεοῦ εἶσι καὶ ἀναχωρήσουσιν,
 ὅτε αὐτὸν εἶδον ὅπως ἐσαλμύνον.

Ἐν τοῖς γράφεσιν καὶ ἀναγινώσκουσιν οὐ πρότε-
 ρον ἀρξέεις, πρὶν ἀρχῆς. Ἰδοὺ πολλὰ μάλ-
 λον ὡς τοῖς βίῳ.

Δὲλθ' ἀφύκας, ὅ μετέσι σοι λόγον.

Ἐμὸν δ' ἐγέλασσε φίλον κῆρ.

Μέμψονται δ' ἀρετῇ χαλεποῖς βάλζον-
 τας ἔπεισιν. Σῦκον χειμῶνθ' ἱκτεῖν, μαινομέ-
 νου. τοῖουτ' ὁ τὸ παιδίον ἱκτεῖν, ὅτε ἐκ ἐπὶ δι-
 δοται. καὶ ταφελθῶντα τὸ παιδίον ἔλεγεν ὁ Ε-
 πίκτης, ὅδον ὑπὸ φθέρῃ γινώσκειν, αὐρεὶον ἴσως
 ἀφαιρῶν. δύνσφημα ταῦτα; ἔδεν δύνσφημον ἔφη.
 φνσι-

φύσιν πνέουσαν ὁσον σημαντικόν. ἢ καὶ τὸ εἶδος
 σάχνας διελαθῆναι, δύσφημον. ὁμφαξ, σάφν-
 λη, σαφίς, παύται μεταβολαί, ἐκ εἰς τὸ μὴ ὄν,
 δὴ εἰς τὸ νῦν μὴ ὄν. Λησις προαιρέσεως ἐγίνε-
 ται, δ' τῷ Ἐπικτήτῳ. Τέχνῳ δὲ ἔφη πᾶσι δ'
 συγκαταπέθεαθ' ὁρθεῖν, καὶ οὐ τῷ πᾶσι τὰς ὁρ-
 μάς τόπῳ δ' προσεκτικὴν φυλάσσειν, ἵνα μὴ
 ὑπεξαίρεσις, ἵνα κοινωνικαί, ἵνα κατ' ἀξίαν. καὶ
 ὁρθεῖως μὲν παύται πασι ἀπέχεαθ', ἐκκλίσει
 δ' ἐπὶ πρὸς μὴδὲν τῶν ἐκ ἐφ' ἡμῖν χρῆαθ', ὅτι πᾶσι
 τῷ τυχόντ' ὅτι ἔφη ὅτι ὁ ἀλγόν, ἀλλὰ πᾶσι τῷ
 μαίνεσθαι, εἰ μὴ ὁ Σωκράτης ἔλεγε. τί θέλε-
 λιτε λογικὴν ψυχὰς ἔχειν, ἢ ἀλόγων; λογι-
 κῶν. πίων λογικῶν; ὑμῶν, ἢ φαύλων;
 ὑμῶν; τί ὅν ζητεῖτε; ὅτι ἔρ-
 μῳ. τί ὅν μάχεσθε, καὶ
 διαφείθε;

ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΥ

νου αὐτοκράτορος, τῶν εἰς ἑαυ-
τόν· Βιβλίον ιβ'.

ΑΝΤΑ ἐκείνα ἐφ' ἃ διὰ πε-
ριόδου δύχῃ ἐλθεῖν, ἥδη ἔχει
διώσκει, ἐὰν μὴ σπουδῇ φθο-
νῆς. Ἰδοὺ ὃ ὅτι, ἐὰν παῦν τὸ πρὶν ἐ-
λθὼν καὶ ταλίπης, καὶ τὸ μέλλον ἐ-
πιτρέψῃς τῇ προνοίᾳ. καὶ δὲ παρὼν μόνον ἀπθυ-
θώῃς πρὸς ὁσιότητα καὶ δικαιοσύνην. ὁσιότη-
τα μὲν, ἵνα φιλήσῃς δὲ ἀχρεμόμηνον. σοὶ γὰρ αὐ-
τὸ ἢ φύσις ἔφερε, καὶ σὲ τούτῳ δικαιοσύνην ὃ,
ἵνα ἐλθὼν δέῃς καὶ χρεῖς περὶ πλοκῆς λέγῃς τε
τὰ ληθῆ, καὶ πρῶτος τὰ κατ' νόμον, καὶ κατ'
ἀξίαν. μὴ ἐμποδίσῃ δέ σε, μήτε κακία ἀλλο-
τεία, μήτε ὑπόληψις, μήτε φωνή, μηδὲ μὲν αἰ-
σθησις τῶν πᾶσι τετραμμένων σοι σαρκιδίου. ὁ-
ψεται γὰρ δὲ πάχον. ἐὰν δὲ ὅτε δὴ ποτε πρὸς
ἐξόδῳ γένη, πᾶσι ταῖς ἄλλαις καὶ ταλιπῶν, μόν-
ον τὸ ἡγεμονικόν σου, καὶ τὸ εἰς σοὶ θεῖον πρὸς ἡμῶν, καὶ
τὸ μὴ πᾶσι σεαυτοῦ ποτε ζῶν φοβηθῆς, ἀλλὰ τό γε
μηδέ ποτε ἀρξάσθαι κατ' φύσιν ζῶν. ἔσθαι αἰθρῶ-
πῳ ἀξίῳ τῶν γεννηθέντων κόσμον, ὅτι πᾶσι σε
ἐσθ' ὡν τῆς πατρίδος, καὶ θυμαζῶν ὡς
ἐπεσοδῶ-

ἀπεσφράκιται τὰ καὶ ἡμέραν γινόμενα, ὁ κρε-
μαίνων ἐκ τῆδε καὶ τῆδε. ὁ θεὸς πάντα
τὰ ἡγεμονικά, γυμνά τῇ ὑλικῇ ἀγγείῳ καὶ
φλοιδῶν καὶ θαρμάτῃν ὁρᾷ. μόνω δὲ τῷ ἑαυτῷ
πορῶ μόνων ἀπὸ τῆς ἑξέχου εἰς ταῦτα ἐρρύνη-
κὲ τῇ καὶ ἀπωχετο μυλῶν. ἐὰν δὲ σὺ τῶ ἐδί-
σης ποιεῖν, τὸ πολὺν ποδολασμον σε καὶ ποδι-
αίρησις. ὁ δὲ μὴ τὰ ποδικήματα κρεάδια ὁρᾶν,
ἢ πρὸς ἐσθῆτα, καὶ οἰκίαν, καὶ δοξάν, καὶ τιμὴν
ποιαύτιον ποδολογίῳ καὶ σκηλῷ δαώμενος, ἀχρ-
λήσειται· τρία ὅσιν ἕξ ὧν σωθήσῃς, σωματίον
πνυμάπιον, νῆς. τὰ τῇ τᾶ Μα μέχρι τῆς ὑδμε-
λείας δὲν σά ὅσι. τὸ δὲ τεῖον μόνον κυρίως σὸν, ὃ
ἐὰν χωρίσης ἀπὸ σε καὶ τῶ, τὰ τίςιν ἀπὸ τῆς
σχολοίας, ὅσα ἄλλα πρὸς σὶν ἢ λέγῃσιν ἢ ὅσα αὐτὸς
ἐποίησας ἢ εἶπας, καὶ ὅσα ὡς μέμουσα ταράτ-
σεις, καὶ ὅσα τὸ ποδικήματι σοι σωματίον, ἢ τῶ συμ-
φύτῳ πνυμάπιον, ἀπεαίρεται πρόσθεν, ὃ
σα ἢ ἐξωθεν ποδιρρέουσα δὴν ἐλίας, ὥς τὸ σωφ-
μαρμύων ἕξερμύων καὶ θαρὰν τὴν νοεράν διώα-
μεν ἀπόλυτον ἐφ' ἑαυτὸ ζῶν, ποιοῦν τὰ δι-
καια, ὁ δὲ λαβὼν τὰ συμβαίνοντα, καὶ λέγ-
ων τὰ ληθῆ, ἐὰν χωρίσης φημι τὸ ἡγεμονικὸν τὰ
τὰ πρὸς σὲ τῆμα ἐκ πρὸς ἀσθέας, καὶ τῶ
χρόνῳ τὰ ἐπέκτα, ἢ τὰ πρὸς χητύτα, ποίησας
τε σε καὶ τὸ, οἷος ὁ ἐμπροσθεν σφαίρος κυκλο-

τὸν κενὸν πορευθεὶς ταύτων, μένοντι ζωὴ ἐκρί-
 λεπτοῦς ὁ ζῆς, τετέστι τὸ πᾶν, διωκόντι τὸν μέ-
 γρι τῷ ἀφ' ὧν θανεῖν ἔπολε παρὰ μόνον, ἀταρᾶ-
 τως καὶ θυγατρὶς, καὶ ἰλῆος τῷ σωτῆρι δοῦμοντι
 διὰ βιῶναι. Πολλὰ κίς ἐθαύμασα, πῶς ἑαυτὶς ἄ-
 ἕκτος μᾶλλον παρὰ τῇ φιλή, τῇ δὲ ἑαυτῆς πε-
 εὶ αὐτῆς ὑπολάμβανεν ἐλάττωσι λόγῳ πίθεται, ἢ
 πλὴν τῶ ἄλλων. Ἐάν γοῦν πινὰ θεὸς ὑπὸ τῶν, ἢ δι-
 σάσκειλος ἐμφρὼν κελεύσῃ μηδὲ κατ' ἑαυτὸν ὀ-
 νυμῆσθαι καὶ διανοῆσθαι, ὁ μὴ ἂν μάχεσθαι γινώσκων
 ὑποίσει, ὅδε πρὸς μίαν ἡμέραν ἔστω ἔπολε παρὰ
 ἔστω ὅν πᾶσι μᾶλλον αἰδ' ἔμεθα πᾶσι παρὰ
 εὶ ἡμῶν φρονήσουσιν, ἢ ἑαυτούς. Πῶς παρὰ πάν-
 τα καλῶς καὶ φιλοφρονῶντος ὅλα ταῖς ἀντι-
 θεοῖς, ἔστω μόνον πᾶσι, ὅτι οἷος τῇ ἀντιφρο-
 νῶν καὶ παρὰ χρῆστας, καὶ παρὰ πρὸς ὁ
 θεὸν ὡς περὶ συμβόλαια θεμῆσθαι, καὶ ὑπὸ παρὰ
 τὸν δὲ ὁρῶν ὁσίων καὶ ἱερουργῶν (ὑπὸ τῶν ὅ-
 θεων γινώσκουσιν, ἐπειδὴ ἂν ἀπαξ ἀφ' ὧν θανῶσι, μη-
 κί τι αὐτὶ γίνεσθαι, ἀλλ' εἰς τὸ παρὰ τῶν ἀπο-
 στροφῶν. ἔστω δὲ ἑπὶ καὶ ἔστω ἔχει, ὅτι ἰσθ' ὅτι
 εἰ ὡς ἐπὶ τῶν ἔχειν ἔδει, ἐπὶ ἰσθ' αὐτῶν. εἰ γὰρ δὲ
 καὶ ὡς ἰσθ' αὐτῶν, ἰσθ' αὐτῶν καὶ διωκόντων. καὶ εἰ κ' ἔφυσιν,
 πᾶσι καὶ αὐτὸ ἡ φύσις. ἐκ δὲ τῶν μὴ ἔστω ἔ-
 χειν, ἑπὶ τῶν ἔχειν ἔχει, πᾶσι δὲ σοὶ τὸ μὴ δὲ
 ἔχειν ἔστω γινώσκου. ὅρα δὲ καὶ αὐτὸς, ὅτι ἔστω
 πᾶσι

πᾶσι τῇν δικαιολογίᾳ πρὸς τὸν θεόν. ἔκ αὖ δ' ἔτιω διλεγόμεθα τοῖς θεοῖς, εἰ μὴ ἀρίστοι καὶ δικαιοτάτοι ἐσιν. εἰ δὲ ἴδω, ἔκ αὖ τι πόδισθον ἀδίκους καὶ ἀλόγους ἡμελημένον τῇν εἰ τῇ δόξῃ κομήσει. ἔτιζι καὶ ὅσα ἀργυρώσεις. καὶ γὰρ ἡ χεὶρ ἡ ἀεισερὰ πρὸς τὰ ἄλλα δόξα δ' αὖ ἐπιστον ἀργὸς ἔσται, τῷ χαλινῷ ἐρρωμένεστερον ἢ ἡ δεξιὰ κρατεῖ. ἴδω γὰρ εἰθισται. Ὅποιον δὲ καταληφθῆναι ἔστω τῷ θανάτου, καὶ σώματα καὶ ψυχὰ τὴν βραχύτητα τῷ βίον, τὴν ἀχαίαν τῷ ὀπίσω καὶ πρὸσω αἰῶνος, τὴν αἰοθέτησαν πάσης ὕλης, γυμνά τῷ φλοιῶν διασπαιδα ταῖς αἰπώδῃ. τὰς ἀναφορὰς τῷ πράξειων. τί πόνθ, τί ἡδονή. τί θάνατος, τί δοξα. πρὸς ὅταν τῷ ἀσολίας αἵπος. πῶς ἐδῆς ὑπ' ἄλλῃ ἐμποδίζετα. ὅπως αὖτα ὑπόλαψις. Ὅμοιον δ' εἶν δὲ αὖ τῇ τῷ δογματῇν χρήσει, παγκρατίας, ἐχέμοιμαχῶ. ὁ μὲν γὰρ τὸ ξίφος ὡς χρῆται, ἀρπίζειται καὶ ἀναιρεῖται. ὁ δὲ τὴν χεῖρα ἀεὶ ἔχει, καὶ οὐδὲν ἄλλο ἢ συστρέφει αὐτῇ δὲ. Ὡσαῦτα τὰ πράγματα ταῖς ὁρᾶν διαροῦνται εἰς ὕλιν, αἵπιν, ἀναφορὰν. ἡ λίκιν ἰζουσίαν ἔχει ἀνθρώπος μὴ ποιεῖν ἄλλο, ἢ ὅπως μέλλῃς θεὸς ἐποιεῖν. καὶ δεχέσθαι παῖν, ὁ αὖ νέμει αὐτῷ ὁ θεός. τὸ ἐξῆς τῇ φύσει, μήτε θεοῖς μεμπέων. οὐδὲν γὰρ ἐκόντος ἢ ἀκόντος ἀμαρτάνουσι, μήτε ἀνθρώποις,

ἔδω γὰρ ἔχοντες, ὥστε ἔδωκεν μαμπήον. πῶς
γέλοιθ' καὶ ξέθ' ὁ θαυμαζὼν ὁπὲν τῶν ἐν
τοῦ βίῳ γνομένων.

Ἦτοι ἀνάγκη ἐμαρμυλῆν, ἀπράβατ' τάξεις, ἢ
πρόνοια ἰλάσμεθ' ἢ φρεμὸς εἰ καϊότητος ἀπο-
σάτητος. εἰ μὲν ἀπράβατ' ἀνάγκη, τί αὐτὴ τέ-
νης; εἰ δὲ πρόνοια ὑπιδεχομένη τὸ ἰλάσκεσθαι, ἄξιον
αὐτὸν ποιεῖν τὸ ἐν τῇ θεῷ βοηθείας. εἰ δὲ φρε-
μὸς ἀνηγμόνυτ' ὅτι ἀσμενίζε, ὅτι ἐν τοῖς τῶν
τοῦ κλύδωνι αὐτὸς ἔχεις ἐν σωτῇ πινά νοῦν
ἡγεμονικόν. καὶ πῶς φέρῃ σε ὁ κλύδων, πῶς
φέρειτ' ὁ σαρκίδιον τὸ πνευματικόν τῶν ἄλλων;
ὅτι γὰρ νοῦν οὐ προίσει. ἢ τὸ μὲν τῇ λύχνῳ φῶς
μέχρι σβέσθῃ, φαίνει, ὅτι τὸ αὐγλὴν ἐκ ἀρχαλ-
λας. ἢ δὲ ἐν σοὶ ἀλήθεια καὶ δικαιοσύνη ὅτι σω-
φροσύνη, πῶς ποσβήσεται; ὑπὲρ τῇ φαντα-
σίαν πῶς ἀρόντ' ὅτι ἡμαρτε. τί δαὶ οἶδα εἰ
ῥῶτο ἀμάρτημα. εἰ δὲ καὶ ἡμαρτον, ὅτι κατέ-
κεινοι αὐτὸς ἑαυτὸς. καὶ ὅτως ὅμοιον ῥῶτο,
τοῦ καὶ ἀσφύητος πῶς ἑαυτῷ ὅφελος. ὅτι ὁ μὴ
δέλων τὸν φαῦλον ἀμαρτάνειν, ὅμοιθ' τῷ μὴ
δέλωντι πῶς σικῆν ὁπὲν ἐν τοῖς σικῆς φέρειν, ὅτι
τὰ βρέφη κλαυθμενίζονται, καὶ τὸν ἵππον
χρεμετίζον, καὶ ὅσα ἄλλα ἀναγκαῖα. τί γὰρ
παθὴ πῶς ἐξὶν ἔχον τοιαύτῳ. Εἰ δὲ γὰρ ἔστι,
ταύτῳ δεράπθυσαν. Εἰ μὴ καὶ θῆκε μὴ πῶς ἔστι.
εἰ μὴ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΙΒ΄.

εἰ μὴ ἀληθεὺς ὄσιν, μὴ εἴπῃς. ἡ γὰρ ὁρμή σου ἔσω, εἰς
 τὸ πάντᾳ εἰ ὁράν, τί ὄσιν αὐτὸ ἐκείνο τὸ πῶς φαν-
 τασίαν σοι ποιοῦν, καὶ ἀναπύσῃν διαιρεῖντα, εἰς
 τὸ αἶπον, εἰς τὸ ὑλικόν, εἰς πῶς ἀναφορὰν, εἰς
 τὸν χρόνον, ἐν τῷ ὧς πεπρωμένον αὐτὸ δείξει.
 Αἰσθου ποτέ, ὅτι κρεῖττον ἔχει δαμονιώτορον
 ἔχεις ἐν σαυτῷ, ἢ τὰ πάθη ποιούντων, καὶ κα-
 θάρσας τῇ νύκτι ἀποσπώντων σε· τί μὲν νῦν ὄσιν
 ἢ δαίνοια. μὴ φόβος; μὴ ὑποψία; μὴ ὑπὸ
 θυμῷ; μὴ ἄλλο τι τοιοῦτον; Πρώτον, τὸ μὴ εἰκῇ,
 μηδὲ ἀνὰ ἀναφορὰς. δεύτερον, τὸ μὴ ἐπὶ ἄλλο
 τι, ἢ τὸ κοινωτικόν τέλει τῇ ἀναγωγῇ ποιῆ-
 σθαι. ὅτι μετ' οὐ πολὺ, ἐδὲ οὐδαμῶς ἔσθι,
 οὐδὲ τῇ πᾶσι νῦν βλέπεις, οὐδὲ τούτῃ πᾶσι
 τῇ νῦν βιούντων. πάντα γὰρ μεταβάλλεις
 καὶ τρέπεις καὶ φθείρεις πεφυκέν, ἵνα
 ἔτορα ἐφεξῆς γίνῃται. ὅτι πάντα ἡ ὑπόληψις
 καὶ αὐτὴ ἐπὶ σοι. ἄρον δὲ ὅτε θέλῃς πῶς ὑπό-
 ληψιν, καὶ ὡς περ κίμηνται πῶς ἄκραν γα-
 λήνη, σαθεὰ πάντα, καὶ κόλπῃ ἀκύμων.
 μία καὶ ἡ τισὶν ἐνεργεῖα καὶ καιρὸν παύσαμένη,
 ἐδὲ κακὸν πάθει, καλὸν πέπαιται, ἐν ᾧ
 πρῶτας πῶς πρῶτον ταῦτα, κατ' αὐτὸ τῷτο,
 κατ' ὅπερ πέπαιται, κακὸν τι πέπονθεν. ὁμοίως δὲ
 ὅτε ἐκ πασῶν πῶς πρῶτων σύστημα ὅπερ ὄσιν ὁ
 βίος, ἐὰν ἐν καιρῷ παύσῃται, ἐδὲ κακὸν πά-

ΒΙΟ ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΟΝΙΝΟΥ

ἔλκετ' αὐτὸ τέτο, καὶ ὁ πέπαι. ὁ δὲ ὁ κα-
 ταπαύσας ὡ καὶ τὸν ἑρμὸν ἵδρον, καὶ ὡς δι-
 τίς. ὁ δὲ καὶ τὸν ὅρον δίδωσιν ἡ φύσις,
 ποτὲ μὲν καὶ ἡ ἰδία, ὅταν ὡ γῆρα, πάντως δὲ
 ἡ τῆν ὄχρον. ἡς τῆν μερὼν μεταβαλλόντῃν, νεα-
 ρὸς αἰὲς ἀκμαῖθ' ὁ σύμπας κόσμος ἀγαμέ-
 νει. καλὸν ὃ αἰὲς πάντων ὡραίων τὸ συμφέρον
 τῷ ὅλῳ. ἡ δὲ κατὰ παύσεις τῆ βίου, ἐκείτω οὐ
 κακὸν μὲν, ὅπ' εἰδὲ αἰχρὸν. εἴπερ ὁ ἀπεράρε-
 τον, καὶ ἀκρινώοντον, ἀγαλὸν δὲ, εἴπερ τῷ ὅλῳ
 καίειον, καὶ συμφέρον, καὶ συμφερόμενον. ὁ-
 τω γὰρ καὶ θεοφοροῦντ' ὁ φερόμεντ' κατὰ
 παύτα θεῶ. ὁ δὲ ταῦτα τῇ γνώμῃ φερόμεντ'.
 Τεῖα ταῦτα δὲ πρόσθετα ἔχον, ὑπὸ μὲν ὡκ
 ποιεῖς, εἰ μὴτε ἐκῆ, μηδὲ ἄλλως ἢ ὡς αὐτὴ δὲ καὶ
 αὐτὴ ὡκρησον. ὑπὸ δὲ τῆν ἔξωθεν συμβαινόν-
 τας, ὅπ' ἡπ κατ' ὑπὸ τυχίας, ἡ καὶ πρέ-
 νοιαν. ὅτε δὲ τῇ ὑπὸ τυχία μεμπέων ὅτε τῇ
 πρηνόια ἐγκλητέον. δούτορον, ὁ ὁποῖον ἐκείτων
 ἀπὸ σερήματ' ὡς, μέχρι ψυχώσεως, καὶ ἀπὸ ψυ-
 χώσεως, μέχρι τῆ πῶν ψυχῶν ἀπὸ εἶναι, καὶ ἵδ
 οἶων ἡ συγκειοις, καὶ εἰς οἶα ἡ λύσις. τεῖον, εἰ
 αὐτὸ μετέωρτ' ἵσταρθεῖς κατὰ σκέφανο ταῖ αἰ-
 θρώπεια, καὶ τῶν πολυτροπίαν ὅση κατὰ νοή-
 σαις· (ωιδιώνῃμα, καὶ ὅσον τὸ πόδιον καὶ
 ὡαεῖων ὁ ὡαεῖων. καὶ ὅπ' ὅσας αἰ ἵσταρ-
 ν 5 ἡς,

ἦς, ταῦτα ὅτι. τὸ ὁμοίαις, ὁ ὀλιγοχρόνιος. ἐ-
 πί τούτοις, ὁ τύφος. Βάλε ἔξω τὴν ὑπόληψιν,
 σέσωρα. τίς δ' ὁ κωλύων ἐκβαλλεν; Ὅταν
 δυσφορῇς ἐπὶ πνι, ἐπελάθου τῆς, ὅτι παύται
 κατὰ τὴν τῇν ὄλρον φύσιν γίνεται· καὶ τοῦ,
 ὅτι δ' ἀμαρτανόμειον ἀλλότριον. καὶ ἰδί τῶ-
 τοις τῆς, ὅτι παῦ δ' γινόμενον ἔτως ἀεὶ ἐγένετο,
 καὶ γλυήσεται καὶ νῦν παύται γρὺ γίνεται. τῆς,
 ὅση ἡ συγγνώμη ἀνθρώπου πρὸς παῦ τὸ ἀν-
 θρώπειος γλύθ. οὐ γὰρ αἵματιον, ἢ σπερ-
 ματιον, ἀλλὰ νοῦ κρινωνία. ἐπελάθου δὲ καὶ
 τῆς, ὅτι ὁ ἐκείνου νοῦς θεός, καὶ ἐκείθεν ἐξέρύκεται.
 τῆς, ὅτι ἐδὼν ἴδιον ἐδωκός· ἀλλὰ καὶ δ' τεκνίον,
 καὶ δ' σωματίον, καὶ αὐτὸ δ' ψυχάριον ἐκεί-
 νου ἐλλήνθου. τῆς, ὅτι παύτ' ὑπόληψις. τῆς,
 ὅτι τὸ πῖόν μόνον ἐκείθεν ζῇ, καὶ ἑὸν ἀρ-
 βάλλει. σιωπῶς ἀναπολεῖν, ἑὸν ἐπὶ πνι λίαν
 ἀγανακτῆσθαι, ἑὸν οὐ μεγίσταις οὐδέαις, ἢ συμ-
 φοραῖς, ἢ ἐχθραῖς, ἢ ὁποιασοῦν τύχαις ἀκμά-
 ζουσιν. ἔτα ἐφελάνθη, πῶς νῦν πάντα ἐκείνας
 καπνός, καὶ ἀποδός, καὶ μῦθος, ἢ ἐὶ μῦθος. συμ-
 πθοπιπῆίτω δὲ καὶ τὸ ποιεῖτο παῦ, οἶον, φά-
 ειθ. Καταμῖνθ' ἐπ' ἀγρῶ. © Λέσιος Λῆπος,
 καὶ Στόρνιθ' οὐ Βαίαις, καὶ Τιβείθ' οὐ
 Καπείαις, καὶ Οὐλίθ' Ρῶφθ', καὶ ὄλρος
 ἢ πρὸς ὁποῦν μετ' οἰήσεως ἀλγος, καὶ ὅς

ὅτι πλεῖς πάντες τὸ κατὰ τὸν νόμον. Ὁ δὲ ὅσοι φιλο-
 σοφώτερον δὲ ὡς τῆς δοθείσης ὕλης ἐαυτὸν δι-
 καιον, σώφρονα, θεοῖς ἐπὶ νόμον ἀφελθὲς πᾶσι
 χεῖν. ὁ γὰρ ὑπὸ ἀτυφία τυφθὲς τυφόμενος
 πάντῃν χαλεπώτατος. πρὸς δὲ ἐπιζητητῆρας,
 πῶς γὰρ ἰδὼν τοῦ θεοῦ, ἢ πόθεν κατεληφώς ὅτι
 εἰσὶν ἔτι σέβας. πρῶτον μὲν καὶ ὁ φῶς ὁρατοί
 εἰσιν. ἔπειτα μὲν οὐδὲ πῶς ψυχῇ πῶς ἐμυ-
 νῆς ἑώρακα, καὶ ὁμοῦ πρῶτον. οὕτως δὲ καὶ τοῦ
 θεοῦ, ἢ ὅτι τῆς διωκόμεως αὐτῶν ἐκείνοτε πᾶ-
 ράμα, ἐκ τούτῃν ὅτι τέ ἐσι κατὰ λαμβανώ, καὶ
 αἰδοῦμαι. Σωτηρία βίου, ἐκείνου δὲ ὅλου αὐ-
 τὸ πᾶσι ὁρᾶν. πᾶσι αὐτῶν ὁ ὑλικὸν, τί δὲ δὲ
 αἰτιώδους. ἢ ὅλης τῆς ψυχῆς τὰ δίκαια ποι-
 εῖν, καὶ τὰ ληθῆ λέγειν. τί λοιπὸν, ἢ ἀρ-
 λαύειν τὴν ζωὴν σωάπποντα ἄλλοι ἐπὶ ὅλῳ ἀγα-
 λῶν, ὥς μὴ δὲ βραχύτατον διάστημα ἀρ-
 λείπεν. Ἐν φῶς ἡλίου καὶ διέρχεται τοίχοις,
 ὅρεσιν, ἄλλοις μυείοις, μία ὅσα κοινή, καὶ διέρ-
 χεται ἰδίως ποιοῖς σώμασι μυείοις. μία ψυ-
 χή, καὶ φύσει διέρχεται μυείαις, καὶ ἰδίως
 ποιεῖται φάει. μία νοερά ψυχὴ, καὶ διακρί-
 νεται δοκῇ. τὰ μὲν δὲ ἄλλα μέρη τῇν ἐρημίων,
 οἷον πονήματα καὶ ὑποκείμενα, ἀναίδητα
 καὶ ἀνοικέωτα δὲ μήλοις, καὶ τοῖς κακῆνα δὲ
 νόον σωίχει, καὶ ὅτι ἔπειτα αὐτὰ βρῆδον διὰ
 νοῦ

ποῖα δὲ ἰδίως ὡδὶ τὸ ὁμόφυλον γίνεται, καὶ συ-
 νίσταται, καὶ ἔθ' διεργάζεται τὸ κρινωνικὸν πάθος.
 Τί ὡδηγητὲς τὸ ὄλ'α γίνεσθαι; ἀλλὰ τὸ αἰσθαι-
 νεσθαι; ὃ ὁρμᾶν. τὸ αἰξέσθαι; τὸ λήγην αὐτίσας
 τὸ φωνῇ χρῆσθαι; τὸ διανοεῖσθαι; τί τούτῃν πρῶ-
 του σοι ἄξιον δοκεῖ; εἰ δὲ ἐκείνα βούλεται φρόνη-
 τα, πρὸς θι ὡδὶ τελευταῖον, τὸ ἐπεισθῆναι
 λόγῳ καὶ θεῷ θεῷ. ἀλλὰ μάχεται θεῷ τιμᾶν
 ταῦτα, τὸ ἄχθεσθαι. ἢ διὰ τῆς πενηκταίας πε-
 ρήσεται τις αὐτῇν; Πόσους μέρ'α τῆς ἀπείρου
 καὶ ἀχανοῦς αἰῶνος ἀρμεμέριται ἐκείνῳ. πά-
 χιστα θ' ἀναφανίζεται θεῷ αἰδίῳ. πόσον δὲ
 τῆς ὅλης οὐσίας; πόσον δὲ τῆς ὅλης ψυχῆς; οὐ
 πόσῳ δὲ βωλαεῖω τ' ὅλης γῆς ἐρπεῖς; πάντα
 ταῦτα οἰθυμάμεθα, μηδ' οὐ μέγα φαντάζοι,
 ἢ τὸ ὥς μὲν ἡ σὴ φύσις ἄγει, κριεῖν. πάχιν δὲ,
 ὥς ἡ κρινὴ φύσις φέρει, πῶς ἐαυτῷ χρῆται τὸ
 ἡγεμονικόν. οὐ γὰρ τούτῳ τὸ πᾶν ὅτι. τὰ δὲ
 λοιπὰ, εἰ προαίρεται ὅτιν, ἢ ἀπροαίρετα, νε-
 κρὰ καὶ καπνός. Πρὸς θανάτου καὶ ταφρονή-
 σιν ἐγερτικόντατον, ὅτι καὶ οἱ πλὴν ἡδονῶν ἀγα-
 δὸν καὶ τὸν πόνον καὶ κενὸν κείνοντες, ὁμῶς τέττα
 κατεφρόνησαν. Ὡς τὸ θύκαλλον μόνον ἀγαδὸν, καὶ
 ὡς τὸ πλείους κ' λόγον ὁρμὸν πρᾶξις ἀρδῶ-
 ναι, τῷ ὀλιγοτόρῳ, οὐ ἴσῳ ἐστὶ, καὶ ὡς τὸ κόσμον θεω-
 ρῆσαι πλείονι ἢ ἐλάσσονι χρόνῳ οὐ ὄλ'α φέρει,
 τέττα

314 ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ

τούτῳ οὐδὲ ὁ θάνατος φοβερόν. ἄθροιστε, ἐπι-
 λιθύσω οὐ τῇ μεγάλῃ ταύτῃ πόλει; τί σοι ὀφεί-
 ρει εἰ πώποτε ἔτεσι; Τό γὰρ καὶ τὰς ἐν νόμοις,
 ἴσον ἐκείνῳ. τί δὲ δεινόν εἰ τῆς πόλεως ἀκρωτέ-
 ρει σε οὐ τύραννος, οὐδὲ δικαστὴς ἀδίκος, ἀλλ'
 ἢ φύσις ἢ εἰσαγαγῶσα; οἷον εἰ κωμωδὸν ἀκλύτοι
 τῆς σκηνῆς ὁ πῖραλαίων στρατηγός. ἀλλ' οὐκ εἶ-
 πον τὰ πώποτε μέρη, ἀλλὰ τὰ τεῖα. καλῶς εἶ-
 πας, οὐ μὲντοι τῷ βίῳ τὰ τεῖα ὅλον δ' ὀφθαλ-
 μάδῃ. τὸ γὰρ τέλειον, ἐκείνος δείξει. ὁ τότε μὲν
 τῆς συγκρίσεως, νῦν δὲ τῇ ἀγαλύσεως αἶπος,
 οὐ δὲ ἀνάπῃ ἀμφοτέρων. ἔπειθι
 ἢ ἰλως, καὶ γὰρ ὁ ἀκ-
 λύνων ἰλως.

Τέλος τῆς τῆς Ἀντωνίου
 ἐβ' βιβλίου.

EVIL

bet non parum potest adferre adamentum. ubi Hyrie est, quæ hæc Thyria. fortasse hoc negamus, Ego in uertendo, sensum sæpe, etiam verbis malè coherentibus in textu expressi. Cuius rei (ut vnum exemplū citem) habes euidēs indicium in fab. XXXVIII. de Acasto & Peleo. cuius rei Horatius in Oda ad Astriam meminit. Annotando autem omnia persequi neque volui, neq; erat ocium.

IN PHLEGONTIS Mirabilia.

Valde prodigiosæ sunt hæc siue fabule, siue historie. Dico, siue historie: quia nimium patrocinari videntur diabolo, multoq; meliorem minusq; timendum facere, qui nihil tale factum fuisse, aut fieri posse ipsius artibus putant. Alioqui quæ de Buplago referuntur, & horum similia, planè figmentum esse, cur quis credat, causæ sunt satis iustæ. Ego in medio rem relinquo. Primæ narrationis caput deest. Videtur summa hæc esse: Phylinnam Damostrati & Charitûs filiam, clàm cum hospite Machata, etiam vita functam consueuisse, idq; nutricem deprehendisse.

1 In Ætoliâ.) In Græco omnino est, ἡς ἰταλίας mendosè.

2 Thrinaciamq;.) Θερσανήλω: Siciliam nimirum. Nam tametsi peruulgatum est, eam insulam à tribus nobilibus promontorijs dictam esse τριαν-
γκία

ἡσίαν: tamen & apud Suidam θρίναξ Sicilia: ut
puto, dicta à ventilabro, cuius in tanta fertilita-
te ea in insula plurimus usus fuit. ne quid de falce
dicam.

3 Romam perlatis.) Διλωθέντωρ. Mallem
Διμωθέντωρ, multo magis Διασωθέντωρ.

4 Nisææ quando.) Annotatum est de his
aliquid in Pyrrrhum Plutarchi, à nobis. Codex
hic Νησαῖα per η habet constanter. Apud Strabo-
nem lib. XI. Plin. lib. 6. cap. 25. Et in Dionysio
Afro, ibiq; Eustathio, & eodem in Iliad. β. 558 de-
nique apud Suidam, ubi series litterarum ambigui-
tati obstat, perlegitur. quod & secutus sum. Cæ-
terum ad hūc locum in margine annotata sunt, quæ
sequuntur, & in quibus legendis ob rarissimam &
obscurissimam characterū ab usitatoribus discre-
pantiam me nonnihil torst. μεταξὺ Σουσιανῆς
καὶ βακτριανῆς τόπος ἐστὶ κατασίγωνα, ὅπερ ἑλλή-
νισι νῆσον διλοῖ. ἐνταῦθα ἵπποι διάφοροι γίνον-
ται, εἰσὶ δὲ πᾶσαι ξανθαί. Ὁ δὲ Εὐριπίδης πρὸς
τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσῃ τὴν Νησαῖαν φησὶν εἶναι. Inter
Susianam (inquit) & Bactrianam locus est Cata-
stigona, quæ vox Græcè neson, id est insulam, si-
gnificat. Ibi equæ præstantes nascuntur, fulvæ o-
mnes. Euripides Neseam ad rubrum mare col-
locat.

5 Mevania.) Μεννία. Umbriæ urbem es-
se Mevaniam, vel ex nono Liuij libro est mani-
festum

festum. Notum porro, & pro v consonante vsur-
 pari à Græcis, cum Latina vocabula transcribunt,
 hac litera destitutis. itaq; mirum non est & ex $\mu\upsilon\alpha\alpha$ -
 ría esse extritum. Horum exemplorum non disimi-
 lia Plinius 7. 4. citat ex Annalibus, ne quis nimis
 Græcas esse putet has narrationes. De Consulums
 nominibus remitto te ad Annales.

6 Oraculū satis.) $\lambda\omicron\gamma\omicron\upsilon\mu$. $\epsilon\mu\eta$ autem hîc legi
 pro $\epsilon\eta$, cum $\rho\acute{o}\mu\mu$ nominatiuo casu legatur. $\pi\alpha\mu$ -
 $\phi\acute{\upsilon}\lambda\omega\mu$ appellatiuū duxi. Cetera in margine an-
 notavi. & res digna nō est in qua laboretur. Ego
 ita verti, vt qui in nugis difficilibus nugari liberē
 statuissem: ne de hoc oraculo Delphos pro natato-
 re mittere cogeret.

7 Finibus Imperatoris.) $\omicron\gamma\iota\omicron\iota\varsigma$. Fortē $\omicron\gamma\tau\omicron\iota\varsigma$,
 hortis. Sed & suprà Euryopa Nili filia bis poni-
 tur mendose.

IN FRAGMENTVM de Olympijs.

$\tau\acute{\omega}\rho\tau\epsilon$) Legō $\tau\acute{\omega}\nu$ τότε

$\lambda\alpha\sigma\iota\acute{\alpha}\nu\alpha\tau\epsilon$.) Codex erat literis rare forme
 & antiquitatis conscriptus. aliam tamē lectionem
 exculpere non potui. Fortē $\pi\alpha\sigma\iota\acute{\alpha}\nu\alpha\tau\epsilon$ scribē-
 dum fuerat. Loco $\epsilon\pi\omicron\tau\iota\mu$, est $\epsilon\omicron\gamma\tau\iota\mu$ in margine:
 quod adhibita $\sigma\iota\upsilon\omega\iota\varsigma$ versus tolerat. Quid au-
 tem sit $\delta\iota\mu\omicron\nu\alpha\iota\alpha\upsilon$? Ego legerem $\delta\iota\mu\omicron\upsilon$ eis $\acute{\alpha}\iota\alpha\upsilon$.
 Sic Pelops Græcæ ciuitatis autor intelligeretur.

IN APOLLONIVM.

1 In Scyro insula.) Credo non Σύρω, sed Σύρω legendum. Fuit enim Syrus insula patria Phercydi, unde Syrius dictus est. Quod qui non observarunt, Syriam ei patriam falso tribuerunt, ut alibi ostensum est.

2 Parybum.) In eclogis Ctesiae ab Henrico Stephano editis, παρῦβον legitur, per u, nō p v. fol. 27.

3 Idemq; & Ammonem.) ἑτεὶ δὲ πορ. in Græco. Fortassis non δὲ, sed δὲ: legendum: ut bis eò profectus intelligatur: quod ad augendum facit miraculum. Questionem XXXIV, asteriscum alleui, quod Theophrastum euolvere huius loci causa non vacaret, & διμυρυνιδίῳ mutilum esset. Certè libro octavo historiae Stirpium hodie legitur, quod hic ex septimo citat.

4 Clematis.) In Græco est κληματῆς. Legi κληματῆς, quæ vox etiam sarmentum significat. πλωματισμοδίνος intellexi epilepticos, quanquàm nullo exemplo fretus. 382 historiae verba planè sunt luxata.

5 De plantis octavo.) Imò nono, ut hodie diuisi habentur. Interficere posui, quia ἀποκτείνειν ille habet, non ξηραίνειν. Hoc paragrapho scriptor etiam id quod de malis vlceribus sequitur, cōplexus est. Propter vocem ἰψία annotatum est ad marginem: τοῖς παρ' ἐνίοις λεγομένοις κερσοῖς, τοῖς ἐν τοῖς σκέλεσιν, ὁμωνύμῳ τοῖς οὖν τοῖς δονόδεσιν

σι. Σημαίνει καὶ πόαν τινα, ἢ καὶ χαμαιλέον καὶ
 λέγεται. καὶ ἐτόρα ἐγὼ τις, ἀφ' ἧς ὁ ἰξός. Ad id au-
 tem quod de Solis & Pinaro sequitur, vſitationibus
 characteribus recentior quissiam adſcripſit, quibus
 ignorationem situs locorum & distantie obijceret
 auctori. Quanquam euannerunt quedam literæ, vt
 integra legi non poſſint. Legi autem ἀνυέλως,
 pro ἀνύρως.

1 Cum caneret.) ἀδοντ' αὐτῷ μεταξὺ. Vi-
 de ne aliquid deſit: nam cicadam in fidis ruptis locū
 ſubiſſe, & vicem eius geſſiſſe, eſt apud Clementem
 Alexandrinum, initio προτροπῆς hanc fabulam
 referentem.

2 Septem femineos.) Ex hymno Homēri in
 Mercuriū: ſed neſcio quos ſit codices autoresq; ſecu-
 tus. Certè pro θυλντέρω, hodie συμφώνως legitur.

3 Si importentur.) In Græco, καὶ ἰδὲ τις:
 quod à poſteriori mutuatus librarius videtur.

4 Alibi vſq; .) Haud dubiè loci nomen exci-
 dit in Metamorphoſib. Antonini, Lero inſulæ ad-
 ſcribuntur. Vide ibi.

5 Eliam.) ἑλῖαν. Neſcio an circa Elidem: ſi-
 cut infra §. 155. Cranonem vnico ſcripſi, Ariſto-
 telem & alios ſecutus: cū noſter codex duobus vn
 ſcriptum habeat.

6. ὁρ' πόδα τέμνει.) Ex Heſiod. ὁ ὄργων· vbi ta-
 men τοῖςδε legitur. Mox εἰσδύεται. Senſus po-
 ſcit pro ἐνδύεται.

O' vti-

7 O' vrinam.) Primo versu lego οὐ μ' ἐτί,
non ἔμ' τι. quod ἔσ' à metro est, ἔσ' à sensu alienū.
Sed ad βάλε δὲ βάλε in margine est annotatum,
κατ' ἀπονοπλὴν τῆς Α ἀρκτηῆς σοχείας. ἐστὶ γὰρ τὸ
ἐλὼν ἀβάλε σημαντικὸν δυχῆς ἐπίρρημα, αὐτὶ τῆς
ὀφειλορ, εἶθε, αἰθε. βάλε ait, præciso a prima lite-
ra, pro ἀβάλε optandi aduërbio positum.

8 Tarandum.) Sic Aristoteles θεωμας. ἀπὸς.
non per τ, ut noster.

9 Cedripolis.) Vox vitiosa. Aristoteles Am-
phipolim habet.

10 Veluti humidis & mollibus.) ὡς αὐ-
τὸν ὕγρων ὄντων. Cur hederam gestarent, apud A-
ristotelem causa non est explicata. Hoc quidem non
celatum, aliquid doloris ob cornuum deiectionem
esse, ceruis. Vide num non sit legendū pro ἐν, ἐτι:
ut fortassis recens enata, ἔσ' adhuc tenera cornua e-
dera munierint. Quod ad vocem Achainam at-
tinet in margine (quantum quidem ego legere pos-
sum) est ἀχαιῖναι καὶ ἀσπιδῖναι, ἡλινῖαι τινὲς ἐλά-
φωρ. Vide Apollonij Ἀ' ἔργον αὐτ. Δ. ἔσ' eius Scholia-
stam, paragr. 16. ἔσ' Eustath. Iliad. θ.

11 Aliquantulum.) ὀλίγον in Græco est, nō
ὀλίγας. Cetera ex Aristotelis Mirabilibus narra-
tionibus, ἔσ' Plutarchi libello de comparatione a-
nimalium terrestrium ἔσ' aquatiliū, pete.

12 Prætereuntem enim.) Deest aliquid.
Aesalonē diphthōgo scripsit, sicut ἔσ' Aristoteles 9.

de Hist. animalium. Noster codex ε ψιλῷ habet.

13 Piscium solum.) τὸν κληρομόνον μὴ ῥα-
χᾶσαι, non liquet: vt & in CXXXII περὶ ἀνθρώπου.
vbi meo arbitrati sum vsus.

14 Quibus ruptis.) ἐφ' ὧν πνευματώδεις: le-
gi ἐξ ὧν ῥήγνυμι. In XCIII. diu navi.

15 A cane.) Legi ὑπὸ κυνός, pro τινός: quā-
quam res aliter loquitur. CV. non intelligo.

16 Crentile cognomen.) ἐπιθυμίας legi,
vbi habetur ἐπιθυμίας.

17 Exædificatum.) ὁμοδομηθῆναι, non
οἰκον.

18 Nemo rectè reprehendit.) Α'είνοτο
λαβῆν. ἀπεινότα λαβῆν, legi: nisi fortè αὐ εἰνότα
malis, vt reprehendatur qui perpetuum duxerit,
quod statim tantum fit temporibus.

19 Crines flauos.) Cum legeretur κρατῆρ
ξανθοῖον, non obscure sensi vitiatum locum, &
& scribendum κρατῆρ ξανθοῖον.

IN MARCI ANTONINI de vita sua libros, An- notationes.

Haud ingrati rem lectori, neq; à meo instituto
alienam facturum mihi videor, si principio de au-
tore nonnihil exponam: nam de operis ipsius digni-
tate atq; vsu, in Præfatione, ea quæ visa fuerunt re-
feren-

ferenda, posuimus. Scriptum est à M. Aurelio Antonino Vero Imperatore Romano, eo qui Philosophi cognomentum tulit. Cuius quoniam extat vita, perscripta à Dione nostro, epitomæq; Xiphiliniæ inserta, itemq; à Iulio Capitolino, & alijs: ea modò adducam, quæ ad propositum nostrum (id autem est, ut Operi nonnihil lucis adferamus) videbuntur sufficere: reliqua ex ijs, quos dixi petantur libris. Primò, quòd in Operis inscriptione posuimus, M. ANTONINI PHILOSOPHI: cognomentum in Græco non erat additum. est autem evitandæ obscuritatis causa à nobis adiectum. Duo enim fuere Antonini Imperatores, quorū alter Pius, alter Philosophus cognominatus est. Scriptum esse hoc opus à posteriore, cum plurimis alijs argumentis, quæ in promptu sit ex utriusq; historia colligere, tum Suidæ testimonio constat. eius hæc sunt verba in vocabulo *μακροῦ βιβλίου* τῷ ἰδίῳ βίῃ διὰ τὴν ἑξήκοντα βιβλίων. Hoc est: Scripsit hic de vita sua libros duodecim. Quod idem est cū inscriptione nostra, *τῷ αὐτῷ βιβλίῳ* 16. Opere-precium porrò esse arbitror, nonnihil de genere & affinitatibus eius commemorare: quando ipse libro primo suorum familiarium mentionē facit. Adrianus Imperator, cum liberos nullos sustulisset, adoptavit L. Ceionium Commodum Verum, cui ea ex adoptione Aelij & Cæsaris cognomina obtigerunt. Hic viuente etiamnum Adriano decessit vita, filio

• 3 • eiusdem

eiusdem nominis relicto. Itaq; Adrianus vt successo-
 rem dignum relinqueret reipub. T. Aurelium Ful-
 uium Antoninum (qui & successit ipsi, & Pius est
 cognominatus) adoptauit: adoptandosq; ei præter-
 ea dedit Veri, quem diximus, superstitem filium, &
 M. Antoninum, qui deinde Philosophus est appella-
 tus. Erat hic (vti mox demonstrabimus) necessitate
 iunctus T. Aurelio Antonino. vterq; defuncto Anto-
 nino Pio, summæ rerum præfuit: donec L. Verus, L.
 F. rebus bellicis egregie gestis, bello Marcomannico
 apud Altinum apoplexia vitam claudens, Antoni-
 no Philosopho imperium collega vacuum reliquit.
 Cæterum Antonino Pio vxor fuit Annia Faustina
 Galeria, filia Annij Veri, clarissimi viri, qui & bis
 cōsul (apud Xiphilinū sub finem Adriani legitur
 tertium consulatum obiuisse, haud scio an mendo-
 se) & vrbis præfectus fuit. Ac quoniam mentio
 Xiphilini incidit, obiter annotandum putavi, quòd
 in editione Xiphilini cum Dione nostro editi, eo fa-
 cilius me fefellerat, quòd illum ipse non conuerte-
 ram: ea modò correxi quæ erant malè interpretata,
 idq; properas. Nempe vbi est de M. Antonino phi-
 losopho, αὐτὸς ὁρᾷ τὰ τοῖς ὑπατεύσαντι καὶ χι-
 διαρχήσαντι ἔργον, & in Latino, Filius Annij
 Veri, qui III. consul, ac tribunus militū fuerat: le-
 gendum *dis* pro τοῖς, vt dixi, videri ex Capitolino
 posse. Certè πολιαρχήσαντι, non χιδιαρχήσαν-
 τι debere scribi: porrò Latine legendum nepo-
 (hoc

(hoc enim est ἕγγορ) Annij Veri, qui III. consul, & prefectus urbis fuerat. Ita Capitolinus habet, & consentaneum est rationi. Enimuero Annij iste Verus, avus paternus fuit M. Antonini Philosophi. Habuit enim filium Annium Verum, qui in praetura obiit. eius vxor fuit Domitia Caluilla, Caluissij Tullii bis Consulis filia. His natus fuit M. Antoninus Philosophus, qui etiam Catilij cognomen tulit, à proauo materno. Porro habuit M. Antoninus Philosophus in matrimonio Faustina, T. Antonini Pij, & amicae suae Anniae Faustinae Galeriae filiam. Suam autem filiam Lucillam L. Vero collegae nuptum dedit.

Hoc addendum. An. V. C. DCCCCXII, à nato autem Seruatore nostro CLXII, Antoninum Philosophum occepisse imperium.

In Librum I.

Ab auo meo Vero didici.) παρα τῷ πατρί μου. Verbum ἐμαυτοῦ, aut aliquid tale, subintelligitur: idemq; in omnibus sequentibus particulis. Ego addendum de meo singulis periodis aliquod verbum censui. Nam (nisi fallor) voluit hoc libro ostendere, qua potissimum in re singulos suorum cum necessariorum, tum familiarium admiratus, imitatusq; esset.

1 Ne auriga prasinus.) Quatuor genera fuerunt aurigarum apud Romanos, distincta coloribus, albo, rufo, prasino (qui est porraceus, nimirum viridis) & veneto. Patet hoc ex Dionis Nerone.

2 A' Diogeneto.) Operam præterea pingendo sub magistro Diogeneto (fortè Diogeneto) dedit. Julius Capitolinus.

3 Neq; animi causa coturnices.) ὀρτυγο-
τροφεῖν. Hæc ipsa verba sunt apud Suidam in voce
ὀρτυγονοπία: non tamen explicata. Ludi quidem
genus ibi describit, in quo coturnices in gyrum col-
locate percuterentur, &c. Citatq; locos è Platone,
illiud ludicri mentionem continentēs. Existimo igitur
τὴν ὀρτυγοτροφίαν, aut ὀρτυγονοπίαν verbo
proverbialiter omnia ludicra, & inania exercitia
autores intellexisse. Vide Plutarchum de audiendis
poëtis, & ibi à nobis indicata.

4 De contemplationibus.) πᾶσι θεωρημα-
τικῶν qualia sunt in physicis, ac præsertim mathema-
ticis, ubi nullus usus, & effectio, sed cognitio tan-
tùm requiritur.

Exercitijs dediti, ac laboriosi.) τὸν ἀσκη-
τικὸν, ἢ τὸν σὺδργατικὸν, fortè ἐνδργατικὸν. Sensui
tamen videor consuluisse.

5 Et Astrologia.) In Græco quidem est ἀστρο-
λογία: quod est, facetijs, & urbanitate in dicendo.
Ego tamen ἀστρολογίας legi ac verti: nam videtur
loqui de disciplinis istis, quæ eo nomine male audie-
bant, quòd plus ostentationis & inanis studij ac la-
boris, quàm fructus & veræ utilitatis haberent: in
quibus numeratam fuisse ἀστρολογίαν, & adhuc à
doctis multis numerari, satis notum est. Nunc sanè
ἀστρολογίας

ἡγεσιολογίαν retinerem, & nimis exquisitæ in dicendo venustatis affectatum studium, (wort gebreng) intelligerem. quod neq; decet magnos viros, & sæpe de elegantibus ridiculos facit.

Alloquio facilitatem.) Legitur enim σὺ διαλέκτως. Atqui ego nunc lego σὺ διαλλάντως: versio ne sic quidē malè congruit. Pōst περιλαλεῖν, alios deferre, de alijs malè loqui intelligo. forte scripserat πρὸς ἑαυτὸν, aut πρὸς αὐτὸν λαλεῖν, vt ij intelligantur qui seipsos prædicant.

6 Certamq; constantiam.) ἀναμειβόμενος. Cubus alioquin constantiæ signum est apud philosophos: ideoq; in Timæo Platonis cubo terra confertur, vt elementorum stabilissimum. Sed quia tesseriis luditur, ac multiplices sunt, varijq; earū casus: ea ratione inconstantia τὸ ἀνέκδοτον tribuitur: vt sit ἀνέκδοτον, quod constanter persistit, neq; facile mouetur aut circumuoluitur. Itaque etiam D. Paulus monet, vt ἀνέκδοτος ὁ ἀνθρώπος caueamus: hoc est, ne omni vento doctrinæ circumagi nos, & in errores abripi patiamur.

In Sexto.) Ξεξθ, lego Σεξτθ. Sextus philosophus, quo vsus est plurimum Antoninus, fuit patria Chæronensis, nepos Plutarchi.

8 Erga priuatos.) Quod in Græco sequitur, καὶ τὸ ἀβιωήσαντων τῶν διοικούντων, conuertissem, si intellexissem. Malui itaq; asterisco notare, quàm arroganter aliquid facere. Suspicio velle eum loqui de

vacuitate fastus & arrogantiae.

9 Per eundem cognoui Thraseam.) Egregia virtutum ac constantiae exempla. De Thrasea est apud Tacitum, Dionem, Suetoniumq;: ut & de Heluidio. Reliquorum vitæ sunt apud Plutarchū.

Adulationem compescebat.) ἐπ' αὐτῷ γὰρ λῦσαι. Credo scriptum fuisse συγκαλῦσαι.

Quippe vir quid ex usu.) καὶ τοῖς τοῖς τοῖς ἀνθρώποις, vitiose: lego, καὶ τοῖς τοῖς τοῖς, καὶ ἀνθρώπων.

10 Non utebatur alieno tempore.) Diuina hoc loco, (ἢ ἐν αὐτοῖς λέγει, quod est fortè ἀλῶ.) sicut & in sequenti periodo: ubi quidem pro τόπῳ, τόπῳ legi. & ubi est, Ad sudorem usque, suspectum habeo: sunt enim salebrosa hæc.

11 Sicut Chresæ.) ὡς ὁ ὁ χρέσῃ. Soleo asterisco notare, quæ manca suspicer. Fortè est, Quomodo utaris, χρέσῃ. mutilus est locus.

Hæc in Quadis.) Puto solitū annotare, quibus in locis singula esset commentatus. Sic ad finem libri secundi est, Carnunti ea esse scripta. Sequentia cum prioribus non coherent.

In librum II.

1 Et hic initium videtur deesse, & ubi est ἡ αὐτοῖς: nihil adest, ad quod illud αὐτοῖς referri possit. Ceterum verbo ἀπαυδαῖαν usus est metaphoricè. Suidas enim & alij docent, id esse, pulsus nubi-

bus

bus serenitatem facere.

2 Si quis eatenus eius suauitatem.) τὸ νόσιμον est in Græco, quod vocabulum dulcedinem significat. νόσιμος enim est reditus in patriam, qua nihil esse dulcius, Homericæ Ulyssis testimonio receptum est. Et cum Homerus νόσιμον vocet μελιήδεα: inde factum est, ut dulcia vocentur νόσιμα, ut Eustathius docet: τὸ νόσιμον ὁμονύμως ἢ ἰδιότητι. Utitur eodem modo Lucianus πᾶσι πένθος· τὰ μὲν γὰρ ἐπὶ τῶν παθαινομένων καὶ αὐτοῖς, ὁρᾶτε οἶμαι, ὡς τὸ πένθος νοσιμώτατον τῶν παρρησιασμένων ὁ καπνὸς πύλας, ἀνω εἰς τὸν ἕρανόν οἴχεται.

Anima vaga est.) ἢ δὲ ψυχὴ ῥομβός. Est autem altera lectio annotata ῥεμβός, quam probavi, et secutus sum: neque enim videtur philosophicum esse, animam rhombo (que est figura quatuor equalium laterum, non tamen rectangula) comparari. At ῥεμβός vagus est, et ῥεμβέειν vagari, et incuriē rebus uti, quo vocabulo ipse supra usus est sub initium libri huius: καὶ πᾶσαι ῥεμβέειν, ac vagari desine. Plutarchus Pompeio, ῥεμβέειν ἐν τοῖς πράγμασι τὸ πᾶσι καὶ καταμαθῶν: animaduertens Perpernam vagari, et incuriē rem gerere. Idem in Fabio, ῥεμβέειν ἀπὸ τῆς στρατοπέδου, qui sepe à castris aberat vagans aliò, ad scortum nimirum suum commeans identidē. Idem in lib. de Cōmunibus noticijs, planè sic est usus, ut hic noster. νόσιμον γὰρ ἔστι εἰς ἐξὺ πρὸς ἀρετῆν, ἀλλὰ ῥεμβόμεθα πάντες ἀχρημονοῦν

τες καὶ κανοδαίμονοι ὄντες. Porro autem adiectiuus masculini generis, substantiuus scemininis addi Græco more, non est inusitatum: suntq; multa à Budæo annotata eius rei exempla.

In somnij & fumi.) ὄνειδος καὶ τύφος. Scio τύφον esse fastū, superbiamq; inanē; sed ea significatio huc non quadrat. Verti ergo fumum: id enim videtur τύφος propriè significare, seu caliginem ab igne proueniētem: cui vana elatio animi atq; fastus quū sit similimus, commodissima trāslatione τύφος Græcis dicitur, ac definitur ἀναψὺς καεῶντος καὶ ἐν γῆ καφότης. Ignis nō fit sine fumo. Frequēter autem res leues ac fluxæ fumo cōparantur. atq; in psalmo etiam Dauidis est: Sicut fumus dies mei. Ceterū, et si non recordor τύφον me pro fumo legisse: tamē id quod dixi, verbo τύφος satis testatum relinquitur, cuius est apud poētas Græcos vsus. Adducam vnum exemplū quod in præsentia succurrit, ex Apollon. ἀργοναυτικῶν β.

Ἐπιπρὸ δὲ ληγνύοντι

καπνῷ τυφόμεναι πύργους ἰναὶς αἰῶνες.

De apibus loquitur. Ibi Scholiastes: καπνῷ τυφόμεναι, ἀντὶ τῷ καπνίζόμεναι. (et sic paulò suprā exposuerat τὸ τυφόμεναι) σημαίνε δὲ καὶ τὸ καίόμεναι. Si cui tamen hoc non probatur, is pro fumo inanem ostentationem aut fastum reponat.

Carnunti.) Vrbs Pannoniæ fuit, olim celeberrima, hodie (vt existimatur) Passaw.

In

In librum III.

1 Tempus sit vitam relinquendi.) *ἐξαι-
τερον αὐτὸν*. Est autem *ὁ δ' αὖτε* *ἐαυτὸν*, sibi ipsi mor-
tem cōsciscere, apud Græcos scriptores. Quæ signi-
ficatio quia huc parum quadrare videbatur, mol-
lioribus vsus sum verbis.

2 Oliuis maturissimis.) In Græco legitur
ἀρυνέπιοι, scribendum *ἀρυνεπέσι*. Sed *ἐ* *ἀρυνε*
τίσι legi potest (quæ lectio erat in margine anno-
tata) ut sint oliuæ præ maturitate iam de arbore de-
cidentes: quarum similitudine vsus est infra Libro
quarto.

Leonis supercil.) *ἐπισκυῖον*. Scholiast.
Homeri exponit τὸ συνοφρύωμα ἢ μετώπῃ, quod
est, superciliorum in frontē cōmissuram: aitq; hinc
verbum *συσίδῃ*, quod est irasci, deductum. Nam
Homerus leonem iratū describens, *Ιλ. ρ.* ita habet:

*Γαῦ δ' ἔ' ἐπισκυῖον κατὰ ἔλκεται ὄρε κα-
λύπτω.* Vide Eustathium.

3 Castis oculis.) Secus quàm Sophocl. qui a-
pud Ciceronem à Pericle reprehenditur ob formam
pueri laudatam, quod oculos abstinentes non habe-
ret. 1. Officior.

4 Democritum pediculi.) Non memini
me hunc exitum Democriti legere apud ullum ido-
neū autorem. de Pherecyde quidem Syro Philoso-
pho legitur. fortè est lapsus memoria. *ἐ* quod est
Σωκράτῳ ἀλλοι φθείρις, falsum est. Ego historiam
secutus sum.

5 De-

5 Declinanda est vanitas.) περιγαδι. atq;
hauī scio, an in hac significatione vsi sint Græci au-
tores antiqui. Pro fugere & declinare etiam D.
Paulus vsurpauit, ad Timotheum poster. cap. 2. τὰς
δε βεβήλους νενοφωρίας περιγαδο.

6 A temeritate alieni.) ἀπροήωσιαν, va-
cuitatē temeritatis. προήωσιαν enim προπέτεσθαι
dicit: Sic infra libro XXIII. ἀπρόήωτος est,
circumspectus, non temerarius.

7 Itaque ad finem.) εἰς τέλος: lego εἰς τέλος.

Androgynis.) Hoc est, ijs qui ambiguo (vt
Liuius loquitur) inter marem & feminam sexu sunt
nati. Græcum retinui, quia est & appositum; &
Latinis autoribus, ipsiq; Ciceroni etiam vsurpa-
tum: aliās Hermaphroditos vocat.

Nihil non turpe.) Desunt hæc in Græco.

In librum IIII.

1 Cum exceptione quadam.) Nimirum vt
agat, quantum homini fatum & res permittit pro-
posita. μεθ' ὑπεξαίρεσις. Porro ὑπεξαίρε-
σις rectè verti exceptionem, vt ex loco Plutarchi
patet in vita Numæ, vbi scribit, quorundam senten-
tia pontifices à potentia seu potestate denominatos,
quòd vocabulum haberet vim exceptionis (ὑπε-
ξαίρεσις ibi leges) indicandæ: quòd scilicet ponti-
fex rem sacram, quantum eius omnino fieri posset,
perageret: nec ei fraudi esset, si graue aliquod im-
pedimentū incidisset, quo minus sacra perpetraret.

2 Ad

2 Ad mentem eam quæ est reliquarum origo.) λόγον ασφραττικόν. paulò infra clarius dicet de hoc.

3 Ac qui secundu[m] bonu[m].) κατὰ τὸν ἀγαθόν. Fortè Ἀγάθωνα, quod maxime videtur confirmare articulus τὸν masculinus: et verba quæ sequuntur, omnino videntur ex aliquo poëta desumpta. Agathonem verò fuisse poëtam, satis constat ex multis scriptoribus idoneis: citaturq; eius versus ab ipso Aristotele, lib. ἠθικῶν Νικομ. 6. Porro quid sit μέλας ἠθος, nigri mores, infra ipse describit.

Nisi ratione cuiusdam dispensationis.) Locus est depravatus, atq; ideo obscurus.

Nihil eò plus confert.) μήποτε ἀμεινον τ' ἀναγκασά. Nisi fallor, sensus ipse ostendit esse legendum, μικρόν ἀμεινον τ'.

4 Eius quoq; exemplum recolendum.) Hæc comparatio est interpolata, nec coherent inter se quæ sequuntur.

Non tāquam si dormiremus.) Sensus est: Perficiendum strenuè, quod recto consilio agendum suscepimus: neque in medio actu desistendum, aut titubandum. Nam in somnis sæpe imaginamur nobis aliquid agere, nihil tamen efficimus, sed (ut pulcerrimè expressit Maro)

In medijs conatibus ægri

Succidimus, non lingua valet, non corpore notæ
Sufficiunt vires, nec vox, aut verba sequuntur.

5 Quot

5 Quot vrbes mortuæ.) Ita Seruius Sulpitius in cōsolatoria ad M. Tullium epistola, de Corintho, Athenis & Megaris loquitur: Quum vno loco tot vrbiū cadaucra proiecta iaceant.

Helice.) Vrbs fuit Achaïæ, in sinu Corinthiaco sita. Hanc à mari absorptā testatur Polyb. lib. 2. Plin. nat. hist. li. 2. cap. 92. & Ouid. 15. Metamorph.

Si quæras Helicen, & Burin, Achaidas vrbes,
Inuenies sub aquis, &c.

Pompeij & Herculaneum oppida fuerunt Campaniæ, haud procul à Vesuuio monte: vt Plin. ostendit lib. 3. cap. 5. quorum de interitu nihil habeo cōpertum, nisi forte conflagratione Vesuij montis (quæ accidit Titi Vespasiani ætate, & in eius vita à Dione describitur) perierint. fit quidem etiam infra lib. 8. Pompeiorum interitus mentio.

Quod heri fuit piscis.) In Græco est *μυξᾶς* *ειορ*. piscem aliquem innui, ex eo quòd *τὸ εἶχθ* sequitur, conijcio: certi nihil habeo.

Similis esse debes promōtorij.) Hac similitudine Cicero eleganter vsus est, ad Papirium Patum scribens de fortuna: Quam existimo leuem & imbecillem, ab animo firmo & graui, tanquam fluctum à saxo frangi oportere.

In librum V.

i Indignari cunctari.) *γλιχρὸς* est lentum, tenax. itaq; supra ad finem libri prioris, *γλιχρὸς ἐν διαζήσει τῷ ψλῷ* dixit diu vivere.

uere. Quare hic γλιχρόνιδι vertendum putauit;
tunctari: hoc est, egrè ac nulla cum alacritate suum
officium facere. quod vitium suprà etiam damnauit:

2 Leuem esse.) *ωρωρσόνιδι*. Suidas expo-
nit *ωρεπετάρ*: *ω* *ωρεπείαν*, *βλακείαν* καὶ *ωρεπείαν*, hoc est, stultiam *ω* inanem temeritatem, seu
leuitatem, ubi non ut ex usu est, sed ostentationis va-
næ gratia quicquam agitur. D. Paulus i. Corint. 13.
ἡ ἀγάπη δὲ ωρωρσόνιται: Charitas non est leuis;
aut nugax.

3 Atheniensium erat hoc votum.) Etsi ló-
cus non est plenus, tamen satis apparet eum voluis-
se improbare commune illud *ω* damnosissimum vi-
tium, quo pleriq; tantum ea curant, expetunt, *ω* o-
ptant, quæ sibi pps priuatim prosint: nihil solliciti
de communi bono. Id verò vitium, omnium ferè quæ
sunt in rebus publicis malorum causa est *ω* origo.
At pleriq; hodie tales esse laborant, qui suram quam
genu longius abesse dicant, (ut est apud Theocri-
tum) *ω* quorum hoc sit votum, *ἀντὶ μοί τι γούσι-
το*, mihi ipsi aliquid boni contingat secus, quam
ab animali ad societatem civilem nato fieri debeat.
Præclara fuit apud Persas lex ea de re lata, quam
Herodotus his verbis refert: *ἐάντῳ μὲν δὴτῳ θύοντι
ἰδίῳ μουῖω, ὅς οἱ ἐγγίγνεται ἀρχὴν ἀγαθὰ*. Οἱ πᾶ-
σι τοῖσι Πέρσησι κατ'ὅχεται ὅν γίνεσθαι, καὶ τῷ βα-
σιλεῖ· ὃν γὰρ τοῖσι ἀπασι Πέρσησι καὶ αὐτὸς γίνε-
ται. Hoc est: Persæ, cum rem sacram facit, sibi pps

κ priuatim

priuatim aliquid boni precari religio est. Cæterum
omnibus Persis, ac regi prosperitatem optat quip-
pe inter vniuersos Persas, ipse quoq; vnus est. Ei di-
uina est apud Euripidē Menœcei, se pro patria de-
uoturi sententia, quam adscribam, vt hic Antonini
locus rectè intelligatur:

Εἰ γὰρ λαβὼν ἐναγῶ, ὃ τι δαύαι τὸ πρ
Χρυσὸν, δαίλῃ τῷ το, π' εἰς κοινὸν φέροι
Γατρίδι, κακῶν αὐ αἱ πόλεις ἐλασσόνων
Γαρῶνδαι, τὸ δοκὸν στυχοῖον αὐ. id est:

Si quilibet, quantum queat boni, lubens
Patriæ offerat, doneq; publicæ rei:
Haud totidem euenient ciuitatibus mala,
Sed accident in postrum res prosperæ.

Itaq; Athenienses iniuste & illiberaliter suis tā-
tum agris pluuiam & fertilitatem poscebant: qui sibi
omnibus hominibus felicitatem ac successa omnia
optassent, & humane rationem societatis habuis-
sent, neq; communi prosperitate exclusi fuissent.

4 Totum enim mutilatur.) πνεῦμα γὰρ
τὸ ὁλονδεῦρον: non πνεῦμα.

5 Neg; tibi est ad philosophiam.) Sensus
huius loci habet nonihil obscuritatis. videtur autē
hec esse sententia: Si quid institueris agere secundū
rectam rationem, & euētus consilio tuo non respō-
derit, non debes idcirco tuum propositum damna-
re: sed potius cogitare, quā multa in rebus huma-
nis sint, & accidere queant, quæ obstant, quo mi-

huc id quod queris, consequaris. Itaque conscientia boni propositi, & rationum rectè subductarum animus est confirmandus: ferendumq; quod fors fert humana, & rerum caducarum conditio. Hæc tibi impromptu sunt habenda, iam multo antè ex philosophia petita, atq; ad vsum præparata: ne tum demum consilium & præceptū velis petere à philosophia, cum eo sit utendum. est enim hoc parum prudentis. Ita qui lippitudine laborant, aut alio morbo, remedia habent præparata & instructa, quibus ingruente malo utantur: non tum demum ea querunt, aut circumspectant, cum eorum vsus est. Et in prælio aut dimicatione non emitur, neq; acuitur gladius, sed vsurpatur. Videturq; omnino id velle Antoninus dicere, quod est apud Plutarch. (Probl. Rom. 85.) his verbis: *Αἱ γὰρ παρασκευασαμένοις πρᾶξι, ἀλλὰ μὴ πρᾶσσούσης πρᾶξιντας ὡς Μύσων πρὸς Χίλωνα τὸν σοφὸν ἄνθρωπον, ἐν χειρὶ θένοντα τὴν ταινίαν.* Hoc est: Præparatis quæ ex vsu sunt, agendum est, non inter agendum præparanda ea quibus opus est: idq; Myso Chiloni, ei qui sapiens est vsurpatus, dixit, hyeme ventilabrum fabricans.

6 Quod non sub hæc referatur.) Verba in Græco non coherent. Loqui videtur de vulgi depravato iudicio, ea quæ videntur, neq; sunt tamen bona, veris bonis præferenti. Id fit ex imperitia. Idemq; accidit his, quod Plato alicubi ex Stesichoro citat: Troianos, cum veram Helenam non cogno-

scerent, de idolo eius siue inani figura decertasse.
 Quod idem fabula Ixionis, cum nube, quam Iuno-
 nem putabat, concumbentis, Poetæ declinant.

7 Ex forma & materia.) Formā dixi, quod
 autor τὸ αἰτιώδες. id est, id quod causæ vim & na-
 turam habet. Ceterum materiam, quasi patien-
 di, formam (quæ τὸ τὴν εἶναι, εἶδος, ἐνέργεια, ἐν-
 τλέχεια, philosophis dicitur) agendi & efficiendi
 vim habere, notum est ex Physicis. Porro autem de
 rerum caducarum perpetuitate, quam habent con-
 tinenti formarum naturalium in materia successio-
 ne perpetuisq; rerum mutationibus, copiose est ab
 Aristotele cum alibi, tum in libris de Ortu & inte-
 ritu disputatum.

8 Ratio & rationalis.) Ostendit, in rebus
 humanis non esse eam, quæ est in scientijs & arti-
 bus, certitudinem atq; constātiā & perfectionem.
 Hoc ipsum est quod Aristoteles initio suorum ad Ni-
 comachum Ethicorū, tam accuratè docet atq; mo-
 net. Non esse eandem quæ est in alijs, in philosophia
 morali demonstrationum & preceptorum certitu-
 dinem requirendam: sed ratione materiæ subiectæ
 omnia examinanda. Adscribam verba Platonis, eā-
 dem rem optime explanantia, idq; Latine: Dissi-
 militudines (inquit) cum hominum, tum actio-
 num, rerumq; humanarum tanta, ut nihil ferè in
 his ne vno quidem momento quiescat ac persistet, in-
 constantia efficiunt, ne qua de ijs omnibus ars, &
 que

quæ omnibus temporibus congruat, tradi possit. His infert Antoninus: Consequens ergo esse, ut finis hominis non in rebus extra ipsum positus, ac nō verè bonis & mutabilibus collocetur. Quod autem κατορθώσεις rectas effectiōnes conuerti, Ciceronem sequutus sum autorem, qui ita extulit libro De finibus bonorum & malorum tertio.

9 Eumq; ferre.) ἀναντέον. Legi ἀνεντέον.

10 Ei qui hircum olet.) ῥάσωνι est scribendum, non ὀράσωνι. ῥάσων est foetor ille, qui hirsutis (ut est apud Horatium) cubat grauis hircus in alis. αὐτὸν ἡμῶν τὸ ῥάσον ἔχοντες. milites Alexandri de Persis, pugnam inituri. Plutarch. Apophtheg.

11 Aequum te præbuiſti.) εἰς ὅσους δὲ ἀγνώμονας ἀγνώμων ἐγόν. Ego ἀγνώμων lego. quid enim erat laudis, malis se malum præbuisse? præsertim quum sæpius iam monuerit, vitia hominum nobis esse ferenda.

12 Climatibus terræ.) Alludit ad versum Hesiodi α. ὀργῶν, quos adscripsissem, nisi satis notos esse putarem.

13 Cum hominis, omnisq; ratione præditi animalis.) Loquitur ex sententia philosophorum, qui νοῦν ἔχον, animal ratione instructum, non soli homini, sed Deo etiam, demonibus & heroibus genus constituerunt: de quo multa legi possunt hincinde apud Plutarch. præsertim verò

in lib. πρὸ τῆς ἐκλογῆς τῶν χρηστῶν.

In librum VI.

1 Quàm ut in terram utcunq; redigar.) Non enim tantum sacrae literae docent, hominem esse ex limo creatum, foreq; ut in eundem redigatur: sed & antiquissimi philosophi originem nostram eodem retulerunt. Hinc Prometheus dicitur è limo formasse hominem, de quo nullus nō mentionem facit poëta. Et apud Homerū Menelaus Græcis duellum contra Hectorem detestantibus iratus, mortem eis ignobilem imprecatur his verbis,

Αλλ' ἡμεῖς μὲν πάντας ὕδαρ ὣς γαῖα γένεσθαι,

Vos in aquam & terrā cunctos conuertier opto. Itaq; deā hic tuli, neq; volui, quod poteram ad alium sensum cogitando diuertere.

2 Vide quid agant homines.) Queritur de iniquo hominum iudicio, qui cum alijs presentibus laudem meritam testimoniumq; virtutis inuideant, ipsi ab ijs quos non viderunt, laudari volunt; cum nihil inde fructus possint ferre, iam antè mortui. Facit hoc egregie ad famam contemnendam.

3 Non indignamur.) ὅτι ἐπισκοποῦμεθα. In malam partem usum vocabulo hoc, & ipse puto, & sententia testatur. Non recorder me apud vetustiores auctores hoc vocabulum ita sumtum legisse. Appianus quidem Alexandrinus, haud meruditus scriptor, eodem modo usurpauit lib. 5. ἐμπύκνως, de milite loquens, qui ludis in subsellia equitū ascēderat.

derat: ὁ δὲ μὲν ἐν πεινυμένω, καὶ ὁ καὶ σαρπὶν ὅρα-
 τήν τε αὐτὸς ἰσχυρῶς: Populus murmure indignitatem
 rei testatus est, & Caesar militem inde abduxit.

4 Inhumanum esse videtur.) Hic locus idē,
 sed paulo obscurius, videtur docere, quod Cicero ad
 Lentulum de Platonis sententia his verbis monet: Id
 enim iubet idem ille Plato, quem ego autorem vehe-
 menter sequor: Tantum contendere in republica,
 quantum probare ciuibus tuis possis: vim neq; pa-
 renti, neq; patriæ asferre oportere.

5 Vide ne à præsenti statu deiectus.) In
 Græco est, ὅρα μὴ ἀποικισαμένους, μὴ βαρὺς πο-
 sterior est: Ne mergaris. Quid autem sit ἀποικισα-
 μένους (scilicet, quod non iudico, Græcum est, aut omnino
 non deprauatum vocabulum) nescio. Neq; vereor
 ne significet, imperio aut summa rerum deponi,
 ἀπὸ τῆς καὶ σαρπὶν. neq; enim vel etymologia hæc au-
 ditu digna, vel sensus loci esset ullus. itaq; liberè mea
 verba supposui.

6 Antonini discipulum.) Pij scilicet, qui
 antecesserat eum in imperio.

7 Quæ vulrus serenitas.) τὸ εὐόδιον ἢ ὡς
 εὐνὴ λέγεται εὐόδιον.

In librum VII.

1 Velitationes.) In Græco est ἀναδοπατισμοί.
 Quod tamen vocabulum fateor me non satis intelli-
 gere. Δόρυ quidem hastam esse, vel pueri sciunt: itē
 ἀόρατ' esse eius patriū casum: ut ἀναδοπατισμὸς

x + vide-

videatur esse hastiludium (quod barbari vocant) id est, concertatio hastis quædam inita. Sed haud scio quàm huc id quadret. Videtur autem, his omnibus humane vite vanitatem & varietatem voluisse demonstrare.

2. Quàm multi quondam fuere.) Aliunde huic loco videntur hæc à librario esse intercalata: incommodè profectò, cum alioquin sequentia optime cum prioribus cohæreant, in quibus ostendit, nonnunquam, ubi propriæ nos vires destituunt, auxilium aliorum non aspernandum esse, dūmodo nostrum officium faciamus. Etenim & Homericus ille Diomedes, socio adiuncto sperabat se propositum negotium rectius confecturum, unde est illud *Σὺν τῷ δὲ ὀρχηρῶν*, vñtatum bonis autoribus, explicatumq; ab Aristotele libro 8. Ethicorum, de amicitia disputaturo.

3. Membrum.) In Græco est *μέλη*, & pro parte *μέρη*. Porro non fallit eruditos, membrū respectu totius & reliquorum membrorum maiore deuinciri necessitate, quàm totius partes qualescūq;. Est enim omne membrum pars, non contrā. Multo ergo rectius societatem humanam & vniuersi coniunctionem intelligit, qui membrum se, quàm qui partem generis humani dicit. Discrimen hoc diuisionis eis *μέλη* & *μέρη*, etiam Strabo suæ rei accommodauit lib. 2.

4. Diuina.) *δαίμονα*, Legendum *δαίμονες*, aut saltem

saltem *ὑπερβόλαια*.

Pauca secus.) *ἡ δολίαν*. lego *ἡ δὲ λῖαν*. Sunt autē passim per multa, in quibus ariolo magis quàm interprete opus sit.

5 Nā rebus.) Promiscuē et mutilatē huc poëtica quēdā sunt congesta: partim infrā lib. XI. repetita.

6 Platonica ego.) Ex apologia Socratis hæc sunt.

7 Credens ijs qui dicunt.) *ταὶ γυναιξίμ*, in Græco. Sanē Hector Homericus Iliad. 3. suam uxorem hac ipsa ratione consolatur, versu 487. Et est minimē muliebris hæc sententia, apud Poëtas passim inculcata.

8 Est aliquis te peritior.) Adnotatum est hoc loco à librario, nō esse hīc novæ initium tractationis: sed coherere cum his quæ ante ea quæ ex Platone sunt huc translata, præcedebant. Sed quia illa ipsa erant mutila, id quidem non video quale sit, *καββαλίον* luctatorem dici puto, *πῦρ τὸ καταβάλλειν*, deijcere.

9 Omnis animus, inquit ille.) Nimirum Plato in Protagora.

10 Salaminium.) Leonem nomine, quem ad cādē ab eo duci Critias tyrannus volebat. vide Apologiam Socratis apud Platonem, et Diogenē Laërtium in vita Socratis.

In librum X.

1 Pestis, bellum.) Pro pestis, in Græco est *μῆ-*

χ *ς* *μῆ*,

¶ *Q*, mimus quod non quadrare puto. sunt autem pleraq; lacera.

2. Expetit quidem.) Alludit aduersus Euripideos, quorum metio est etiam apud Aristotelem initio octauæ Moralium ad Nicomachum. Sunt autem, si quis dextrè accipiat, quod hic fit, præclari. Refert integros Athenæus libro δακρυόσ φ. XIII.

In librum XI.

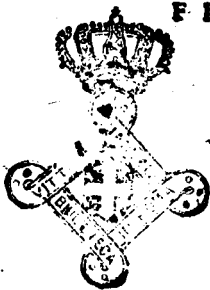
1. Simplici obstinatione.) *Ἰαλὴν ἀράταιν* ita verti, neq; tamen intelligo, cur hoc vel sic Christianis voluisset impingere crimen Antoninus, iam prouecta etate. qui quid aliàs de ijs scripserit, non est ignotum. Sed ista aliò pertinent.

2. Oportet igitur.) Diuinare sum conatus. quòd si sententia hæc fuit Antonini, certè est aurea, ijs in rebus adhibita, in quibus pietas finit.

3. Infidiæ testæ.) *Σκᾶλμα*. Mihi subit suspicari, *σκᾶλμα* legendum, schlimm. nam & Plutarch. obliquam & distortam viam *σκᾶλμῶν ὁδὸν* alicubi vocat. *λυσος γὰρ* quid sint, explicare adhuc non satis possum.

ANNO TATIONVM FINIS.

RERVVM

R E R V M E T V E R B O .

rum in præcedentibus libellis
memorabilium

I N D E X.

A

Abaris Hyperboreus theolo-
gus. 107. eius oracu-
la. *ibid.*
abietes e virginibus muta-
tis. 53
abscessus mundi. 208
absinthio vespentes aves
pile carere. 113
acacallis. 49
acalanthis. 21
Acanthis. 18. siue *Acan-*
thillis in avem. 19
acanthidis et *apeithi* san-
guine egre misceri 142.
Acanthise lapides. 153
Acanthus. 18. in avem. 19
accretu animal. 139, 140
Acarnanum et *Actoloru*
bellum oraculo predi-
ctum. 78. 79
Acasius. 58

M. Accelius.

98

accipiter, ex *Hierace.* 13

accipitris partus. 140

accipitru et hominu so-

cietas aucupij. 128

aceti fons. 148

achaina ceruæ. 128

achaini cerui. 137

acherdos spina. 124

Achillis ara. 145

L. *Acilius* Marcellus. 97

Acilij Glabrionis cum An-

tiocho praelium. 79

acimis expertes vae. 110

acone. *aconitum* in cauti-

bus nasci. 144

aconito rutam aduersari.

144

actines folijs. 286

actionem suo tempore desti-

nentem, nihil mali pati.

342

I N D E X.

ad Actionem omnes esse	uerſto in auem.	<i>Ibid.</i>	
natos.	216	Aegypti L. filij.	96
actionum omnium certū		Aelianus Vetus coſ.	88
eſſe finem debere.	184	L. Aelius Dorotheus.	101
actionum omniū corpus,		T. Aemilius.	98
vita.	343	Aemianum.	83
adamanta igne non ca-		ad Aeoli inſulas mare ſer-	
leſieri.	112	uere.	147
Adonis Meri amatus.	55	equanimitas iuſticiae pars	
Adrianus Imp. prius Athe-		199	
nis praefes.	95	eropus auis.	35
adunca omnia imitādi ſa-		es è mari ad Delum, effer-	
cultate praedita.	140	ri.	147
Aeacius.	58	eris mors, ignis.	212
Aeburobiſyngesia.	99	efalon vulpi inſenſus.	135
Aedeſius Diza.	<i>ibid.</i>	Aeſchili locus.	143
Aedom. 22. in auem.	24	Aeſculapius.	220
Aegialea.	57	etas quot annorum	103
Aegina.	58	etatum ſingularum eadē	
egithallus. 16. vnde.	38	ratio.	208. 209
egithi & aſini ſimultas.		Aeteta in virum verſa.	88
135		Aetetus.	88
egithi natura.	131	aethiopis filia alba.	142.
egolethron herba.	124	que poſt aethiopen ge-	
Aegolius. 35. in auem.	36	nuit.	<i>ibid.</i>
egolij aues.	36	Aethon.	34
Aegypius Anthei F.	15	Aetna mons Typhoni im-	
Aegypij inceſtus. 16. cō-		poſitus.	43
		Acte-	

I N D E X.

<i>Aetolarcha.</i>	75	<i>Alcmæna Rhadamanto</i>	
<i>Aetolicus leo.</i>	25	<i>xor data.</i>	54
<i>Aetolorū & Locrorū bel</i>		<i>Alcmænæ mors.</i>	54
<i>lū oraculo prædictū.</i>	78	<i>Alcmænæ Sacellum. Ibid.</i>	
<i>Aetolis oraculum editū.</i>		<i>Alcmæonē pediculari mor</i>	
<i>ibid.</i>		<i>bo obiisse.</i>	139
<i>Actosia.</i>	98	<i>aleronū mares ceryli.</i>	126
<i>æuum, fluctus quidā.</i>	212	<i>Alcidamas.</i>	9
<i>Aex nymp̃ha. 56. inter a-</i>		<i>Alcion vnde.</i>	24
<i>stra relata. ibid.</i>		<i>Alcioneus.</i>	20
<i>Africa sue syluestri caret.</i>		<i>Alexander Demetrij Ti-</i>	
<i>121. item ceruis. ibid.</i>		<i>nus.</i>	99
<i>Agatharchidis historia A-</i>		<i>Alexander grammaticus.</i>	
<i>siāna. 100</i>		<i>167</i>	
<i>Agatharchus tyrannus.</i>		<i>Alexāder Platonius. 168</i>	
<i>144</i>		<i>Alexandri mors. 188</i>	
<i>Agclaus. 10</i>		<i>Alexādria Aegypti. 95. 96</i>	
<i>Agenor. 60</i>		<i>Alpheus. 148. Arethusam</i>	
<i>Agraulos. 122</i>		<i>fontem facit. 148</i>	
<i>Agrius. 39. in auem. ibid.</i>		<i>alter alterius causa natus.</i>	
<i>Agrij cædes. 57</i>		<i>286. 288</i>	
<i>Agrij Thraces. 147</i>		<i>Althææ liberi. 16</i>	
<i>Agron. 30. in auem. 31</i>		<i>Alucius Apiliuta. 99</i>	
<i>Albatia Sabina. 99</i>		<i>aluearia quando pereant.</i>	
<i>Alcander. 29. in auem. 30</i>		<i>138</i>	
<i>Alcathoa. 21</i>		<i>Ambatius Ducurij. 99</i>	
<i>Alcmæna in partu Hercu-</i>		<i>Ambracia. 13. Herculi ad-</i>	
<i>lis à Parcis impedita. 48</i>		<i>iudicata. 15</i>	
		<i>de</i>	

I N D E X.

de Ambracia decorū lis.	13	ulcus fiat mundi.	184
Amelesagoras.	121	anima quomodo ad mor-	
apud Ammonē fontes qua-		tem paranda.	323
les.	149	anima rerum naturalium	
Anometus.	149	vna.	346
ἀμφρυάας.	132	animā hominis seipsam cō-	
Amphinomus.	25.57	tumelijs afficere, et quot	
Amphissus.	52.53	modis.	184
Amphitritionis cum Tele-		animæ corporibus super-	
boijs bellum.	63	stites.	205
C. Amurius Teiro.	98	animarum mutatio. ibid.	
Anacreon poëta.	102	animal cornutum non pe-	
Anchiroa.	61	dere.	113
Andremón.	52	animalia bifidis ungulis	
Andro Argivus stis ac		prædita sola talos habere	
potus expers.	112	in posteriorib. pedib.	
Andronis de sacrificijs li-		ibid.	
bri.	109	animalia, id quod ex se pro-	
androgynus.	86.87.88	desse poterāt, perden-	
Androgyni nati prodi-		tia commodi.	123
gium.	75	animalia longa, femella.	
Andromedes piscator.	61	140	
anguilla neutrius sexus.		animalia que respirēt.	136
138		animalia se locis adsimi-	
anhelitus ex ore curuorū		lantia que.	127
gravior.	114	animalium admirandi or-	
anima quid.	277	tus	124
anima hominis quomodo		animus arte & sciētia præ-	
		ditus	

I N D E X.

- ditus quis. 231
 annuus globo similis. 326
 animi altitudo quid. 308
 animi ratione præditi propria que. 321
 animi secessus homini optimus. 199. 200
 animum magnum quid efficiat. 310
 Antandrie duo fl. contrariarum virium. 137
 Anthius. 18. in crodiū. 19.
 Antigoni Alterationum liber. 41
 Antiochea ad Tædrū. 86
 Antiochus ab Acilio Glabrione victus. 79
 Antipater. 86
 Antisthenes philosophus. 79
 Antisthenis dictum. 260
 L. Antistichus Soterichus. 101
 Antissæa regio. 120
 Antoninus Imp. à quib. virtutes suas singulas didicerit. 164. inde
 Antoninus Imp. gloriæ cōtemptor. 243. Et in ceteris rebus qualis. ibid.
 Antonini Imp. opusculum ex Othonis Henrici Electoris bibliotheca depromptum. 4
 Antonini Imp. patris virtutes. 170. inde
 Antoninus philosophus Imp. 156. eiusdē operis præcipua capita. 197
 Antonini Imp. opusculū priore editione sædē depuratum. 4
 in Antonini Imp. opusculo iam denuò edito quid præsitū. s. eiusdem vsus. ibid.
 M. Antonius. 98
 T. Antonius. ibid. Et 100
 Anubidis capite infans natus. 98
 Aonia pestis. 44
 Aorni lacus. 130
 Apeilocarium. 99
 apeithi Et acanthidis sanguinē egrē misceri. 148
 aper Calidonius. 10. 11
 apem

I N D E X.

<i>apem amisso aculeo mori.</i>		<i>Apollonij doctrina.</i>	168
116		<i>Apollonij Rhodij Epi-</i>	
<i>apes, Iouis nutrices.</i>	35	<i>grammata.</i>	41
<i>apes taurigenæ</i>	124	<i>aqua acida.</i>	152
<i>apes non respirare.</i>	136	<i>aquæ mors aër.</i>	212
<i>apum fures.</i>	133	<i>aquæ mirabiles</i>	152
<i>apum natura. 133. ortus è</i>		<i>aquila anium rex, & ful-</i>	
<i>tauri defossi cornibus.</i>		<i>minis custos.</i>	17
124		<i>aquila ex Teriphæte. ibid.</i>	
<i>Aphæa.</i>	61	<i>aquilæ pullos à Phæna nu-</i>	
<i>Aphæa dea.</i>	ibid.	<i>triri 132. cogi solem in-</i>	
<i>Apollo in accipitrem ver-</i>		<i>tueri.</i>	ibid.
<i>sus. 47. item in testudi-</i>		<i>aquilæ senescenti rostrum</i>	
<i>nem. 52. anguem. ibid.</i>		<i>incuruari.</i>	132
<i>Apollo Pythius serua-</i>		<i>Arabicus sinus.</i>	110
<i>tor.</i>	14. 15	<i>Arabius.</i>	60
<i>Apollinis apud Ambracio</i>		<i>Arceophon. 59. eius mors.</i>	
<i>tas cultus.</i>	14	60	
<i>de Ambracia lis.</i>	13. 14	<i>Archelaus Aegyptius</i>	124
<i>Apollinis Gortynij ora-</i>		<i>Archelai epigramma. 139</i>	
<i>culum.</i>	44	<i>Arci Laconis carmen Cy-</i>	
<i>Apollinis templum apud</i>		<i>gnus.</i>	25
<i>Hyperboreos.</i>	36	<i>Arethusa fons. 148. ex</i>	
<i>Apollini Lycio fanū po-</i>		<i>Alpheo.</i>	ibid.
<i>stitum.</i>	85	<i>Argæus.</i>	28
<i>Apollodori Annales. 100</i>		<i>Arganthones.</i>	45
<i>Apollonius. 91. gramma-</i>		<i>Argantonius rex.</i>	102
<i>ticus.</i>	92	<i>Argus.</i>	42
		<i>arie-</i>	

I N D E X.

<i>arietum intestina non edere sonum.</i>	120	<i>Arneileta.</i>	29
<i>Ariminum.</i>	98	<i>Arruntius.</i>	99
<i>Aristæ Proconesij mortui spectrum.</i>	106	<i>Arfamen Persam dentatū esse natum.</i>	144
<i>Aristodemus</i>	65	<i>Arfinoc. 60. in sacū. ibid.</i>	
<i>aristolochie vis.</i>	113	<i>Arsippa.</i>	28
<i>Aristomachus.</i>	65	<i>Artemicha. 37. in auē. 38</i>	
<i>Ariston citharædus.</i>	119	<i>artis omnis finis.</i>	239
<i>Aristotelis barbaricæ cōsuetudines.</i>	109	<i>artes nature imitatrices.</i>	325
<i>Aristotelis Dissectionum selectæ annotationes.</i>	115	<i>Artocles.</i>	153
<i>Aristotelis in animalium naturis peruestigandis diligētia, & quot de iisdem libros conscripserit.</i>	136	<i>Arytamas Laco.</i>	145
<i>Aristotelis liber de Ebrietate.</i>	112	<i>Ascalabus. 43. in bestiam versus.</i>	44
<i>itē de vita et morte. ibid.</i>		<i>ascalaphus bestia. ibid.</i>	
<i>Aristotelis libri duo de Animalibus.</i>	112	<i>Ascanius fl.</i>	45
<i>Aristoxenus musicus, 113.</i>	115	<i>Ascanij lacus.</i>	151
<i>Armeniarum petrarum aqua.</i>	152	<i>Ascræi Iouis sacrum.</i>	109
		<i>astus Indicus, solida ungula, & unico cornu.</i>	136
		<i>asini & ægithi similitas.</i>	135
		<i>asini Apollini immolati.</i>	30
		<i>Asopus.</i>	58
		<i>Aspalis. 28. statua.</i>	29
		<i>aspidū morsus psyllis innoxius.</i>	124
		<i>† assue-</i>	

I N D E X.

<i>assuefactionis vis.</i>	339	<i>Axius fl.</i>	20
<i>Q. Asterius Antoninus.</i>		B	
88		<i>Babylō Mesopotamiae.</i>	36
<i>Asteria inf.</i>	55	<i>Babylonis anguium mira-</i>	
<i>asteris caliditas.</i>	138	<i>bilis natura.</i>	109
<i>Astygites.</i>	28.29	<i>Bacchius.</i>	165
<i>Astypalea serpentium ex-</i>		<i>Bacchus in caprum.</i>	47
<i>pers.</i>	121	<i>Bactrianum triticū quale.</i>	
<i>Athanade Ambracica.</i>	15	113	
<i>Atheniensium votum.</i>	220	<i>Bacchytidis prouerbium.</i>	
<i>Athenodotus.</i>	168	162	
<i>Athos, glebula mūdi.</i>	245	<i>balenam lac habere.</i>	126
<i>aucupij societas inter ho-</i>		<i>Bascia Astriost.</i>	99
<i>mines & accipitres.</i>	128	<i>Basilea.</i>	98.99
<i>aule & philosophiæ ra-</i>		<i>Battus pastor.</i>	42. in sa-
<i>tio.</i>	236	<i>xum.</i>	43
<i>aulicus quibus rebus care-</i>		<i>Batti specula.</i>	42.43
<i>re possit.</i>	174	<i>Babia Marcella.</i>	99
<i>aurium iudicia.</i>	143	<i>Benedicta.</i>	175
<i>aurium sordes amaras, in</i>		<i>benefactorum tria genera.</i>	
<i>morituris dulcescere.</i>	113	219	
<i>Auroræ raptus Cephalus.</i>		<i>Biblis.</i>	49. in nympham
61		50	
<i>Ansones.</i>	50	<i>Biblidis lacruma.</i>	50
<i>autochthones.</i>	ibid.	<i>biceps foetus in Tiberim</i>	
<i>Autonous.</i>	18. eius liberi.	<i>abiectus.</i>	95
ibid.		<i>Bionia.</i>	101
<i>Autonouus in Ocnum.</i>	19	<i>bitumen certis diebus in</i>	
		ma-	

I N D E X

<i>mari Thracie ferri.</i>	146	<i>Buplagi Syri spectrum.</i>	
<i>bitumen paludis Ioppæ vi</i>		80	
<i>cina.</i>	150	<i>Buria lychnænis.</i>	100
<i>Boci ornithogonia.</i>	12	<i>buteo vnde.</i>	30
<i>Bolus.</i>	105	<i>Byssa. 30. in auct.</i>	
<i>Boncestoni.</i>	99	31	
<i>Bononia.</i>	58	<i>byza avis.</i>	22
<i>bonum homini quid.</i>	271	<i>Byze.</i>	60
<i>bonum per se quale. 204.</i>			
205			
<i>bonum in quo situm.</i>	232	<i>Cactus, spinæ genus qua-</i>	
<i>boni fons, intus.</i>	265	<i>le.</i>	121
<i>bona vulgo qualia.</i>	224	<i>cadaverum spoliandorum</i>	
<i>Borysthenes.</i>	47	<i>flagitium.</i>	93
<i>bos ligniuorus, avis.</i>	41	<i>Cadicianus.</i>	215
<i>boues in Phrygia mouere</i>		<i>cæcus quis.</i>	207
<i>cornua.</i>	137	<i>cæci à cæcis nati.</i>	142
<i>Botres. 35. in auct. ibid.</i>		<i>Cæneus Lapithæ inuulne-</i>	
<i>Bottilei.</i>	153	<i>rabilis.</i>	86
<i>Britannica insule ambi-</i>		<i>Cænis in Cæneum versa.</i>	
<i>tus.</i>	110	34. 86	
<i>Britomartus.</i>	60. 61	<i>C. Caesaris mors.</i>	188
<i>Brixelle.</i>	98	<i>cæforum cadauera nō spo-</i>	
<i>Brundisium.</i>	51	<i>lianda, oraculo monitū.</i>	
<i>Brutus.</i>	168	80	
<i>Bryson sophista.</i>	131	<i>Callimachus.</i>	85
<i>Bulis. 15. in mergum ver-</i>		<i>Aegyptius.</i>	131
<i>sa.</i>	16	<i>Callimachi Cyrenæi mi-</i>	
		<i>rabilium delectus.</i>	146

† 2 Cali-

I N D E X.

Calydon vrbs.	57	cantharos apud Chalci-	
Calydonius aper.	10. 11	denfes non vivere	122
Calydoniorum & Cure-		cani crimes quibusdam a-	
tum bellum.	11	grotantibus enati: qui sa-	
Camalus Cantolgunij.	99	nitati restituti in pristi-	
camelorum Persicorum pili		num colorem redierint.	
mollissimi.	111	137	
Camiscus fl.	147	Capæus fl.	147
T. Camorius Tertius.	98	capræ quando versis ocu-	
cancris esus serpentis mor-		lis cubent.	135
sus remedium.	129	capræ quomodo affician-	
canis auicula	30	tur orytio.	142
canis aureus Aëgis custos.		capræ quomodo masculos	
56		aut femellas pariant.	142
canis Cephalii in lapide	64	albos aut nigros. ibid.	
canicule ortus signū qua-		caprarū gregis Halicar-	
le in Africa.	136	nasi mirum.	109
canis ortu iumenta in Afri-		caprarum pernicies herba	
ca ipsi astro obuersa cu-		in Lycia.	124
bare.	135	caprarum syluestrium in	
à Cane rabiosa morfa om-		Creta natura.	128
nia in rabiem agi præter		capri ex lacte colostrā.	126
hominem.	140	capitis humani à corpore	
canes in subsidentes non		auulsi oraculum.	78. 84.
sequere.	127	85	
canum Laconicorum na-		carabos à polypode capi.	
tura.	141	140	
Cantharoletbron.	122	carbones lapidei diuersæ	
		à li-	

I N D E X.

à ligneis natura. 147.	Celeus. 35. in auem. 36
148	Celticam nationem quā-
carbones terrestres. 153	dam noctu tantum vide-
Cariæ scorpion quales. 109	re. 112
Carme. 60	Celtius Pellij. 99
sex. Carminius Hyæus cos. 88.	cenchris. 21
carnes in olla quomodo	centum annis, & amplius,
concrecant. 110	qui vixerint. 97
Carthea vrbs. 9	Cephalenie per fl. diuisæ,
Carthaginis fons. 149	alterā partē cicadas ha-
Carystia animalia. 138	bere, alterā carere. 120.
Carystij lapidis fila pro lu-	Cephalus. 61. ab Aurora
cernis & ex iisdem mā-	raptus. ibid.
tilia. 114	è Cera animal. 139
Caryslus. 114.	cerambix auis. 42
Cassypia. 60	Cerberus. 35. in auem. 36
Q. Cassius Rufus. 99	cerberi aues. 36
C. Castopudes. 98	Cereonia verecunda. 100
Catia. 98	Ceres Proserpinā F. que-
Cato. 168	rens. 42
Catulus. 168	Cerontis fl. poti vis mira.
Çaulonia. 108	138
Caunus. 49	è Ceruæ cornibus enata
Cecrops bimembris. 139	hedera. 128
terre F. 17	ceruæ fistulis & cantu ca-
Cecropis filie. 122	pte. 128
Cedripolis. 128	ceruas iuxta vias pātere.
	128

cerui ossa quomodo ad fistulam inutilia fiant.	121	Chimerae ignis perennis.	152
cerui ubi nulli.	121	chloris.	21
ceruorum achaimorum fel in cauda.	137	Chresta Antipatri.	99
ceruos dextrum cornu defodere.	125	Chrysium Theophili.	99
ceryli. 126. à semellis gestantur	ibid.	Chriannos simplici obstinatione mortem subire.	323
Ceselas Cyrus.	98	Chytrinus Coorus.	151
Cesennius Petus cos.	95	cibo semel tantum utentes morosiores.	109
Ceyx.	45	cicade vocales & mute ubi.	119. 120
Chalcidenses Thraciae.	122	cicadis Hercules silentium imprecatus.	120
chalcitus lapis vstus animal edit.	138	cicrem apud Indos non nasci.	113
Chaldaei vates.	188	cicuma vnde 31. malorum nuncia.	ibid.
chameleontis natura	127	Cimbrica fossa.	145
Chasonia fons salis	149	cinædi partus.	95
charadrias avis.	31	Cincropsofes, ibidèq; fons letalis.	149
Charax.	276	cinnamomus avis.	131
Charito.	69	Cirphis mons.	19
Charonia.	145	cissa.	21
Chiron centaurus.	59	Citti sales.	151
Chelidonis.	23	à Claudis etiā claudi prognati.	142
in auem.	25		
ad Chelidonas mare scintilles dulces.	147		
Chimera mons.	152		

Cleins

I N D E X.

Cleinis. 36. in auem.	38	quàm viris, maior.	88
clemmatis.	114	coitu frequentiore graui-	
Cleodeus.	65	das mulieres facilius pá-	
Cleonicus.	66	vere.	113
Cleopatra Meleagri vxor.		colæoi aues.	36
11		columbarum natura.	130
Cleosthenes.	66	colymbes.	21
Clitarchus.	85	cometæ vnde.	45
Clodia Poteſta.	100	comitalem morbum fiſtu-	
Chlymenus.	10	le cantu mederi.	117
Clytemneſtra Helenæ ſo-		comœdia vetus. 324. me-	
ror.	46	dia, et noua.	ibid.
Cochryнна fl.	137	congreſſibus infidis nihil	
Cocnania Muſa.	100	turpius.	328
cælum cur manè aſpicere		congrum à carabo vinci.	
iuſſerint Pythagorei.		140	
334		Conimbrigeſta.	99
cogitationes hominis qua		Conon.	95
les eſſe debeant. 189. 193		Conopalaucus.	27
cogitationes etiam inuti-		Conopium.	128
les, non actiones tantū,		Conradus Geſnerus.	155
vitandæ.	206	cor quibus offeum.	137
cogitatrix facultas vene-		corde ſpoliatam teſtudinē	
randa.	193	viuere.	112
Coiriuulus mirabilis. 151.		Corbilius.	87
152		coricium in Parnaſſo cer-	
coitus quid.	236	tis temporibus auri ſi-	
coitus voluptas feminis,		mile.	146

I N D E X.

Corinna de Alteratis.	22.	monstroſæ.	92. inde
44		Corſioli.	101
Corinthij ab Hercule or-		coruus albus.	38
ti.	15	coruus nocturnus.	31
Cornelia vrbs.	98	coruus vulpis ſocius.	135
Cornel. Gallicanus.	95	corui tantum duo Crano-	
L. Cornelius.	97	ne, et in Lepetymno.	123
P. Cornel. Scipio coſ.	96	cornix ob garrulitatem à	
Q. Cornelius.	100	Minerua deuota.	122
cornicis cum noctua ſt-		Coryphaſius.	43 (101
multas.	135	T. Cottimas Chryſantus.	
cornicem in Attica nullā		Cragaleus.	13. in ſaxū ver-
intrare arcem.	109	ſus.	15
cornicem non aduolare ad		Cragaleo exta immolari	
arcem Athenis.	121	ſolita.	15
Cornius.	97	Cranone duo tantum cor-	
cornua mouere boues in		ui.	123. et currus ibidem
Phrygia.	137	ænei mira vis.	ibid.
cornutum animal non pe-		Craterus.	96
dere.	111	Crathis ſl.	147
Coræbus.	65	Crætæ antrum apibus ſa-	
Coronicus ager talparum		crum.	35
expers.	121	Crætæ aqua.	152
Coronides.	45	Crætā nec vlulas, nec vl-	
Coronis Phlegræ F.	38	lum letale animal tole-	
corpus humanum quid.		rare.	121
177		Cretenſis ſpecus.	56
corporum magnitudines		Crimiffus ſl.	147
		crimes	

I N D E X.

crines qui & quibus pe- reant.	142	ga.	19
crinita animalia omnia vi- uos edere foetus: contra non item.	136. 137	Ctesylla mors.	ibid.
crinita animalia que.	137	cuculi pulli. 131. à nemine unquam visi.	141
Crissa.	19	cuculi quarum auium nido pariant.	141
crocodilus terrestris.	115	cupiditatis peccata gra- uiora, quàm ira.	180
crocodili erga trochilum gratitudo.	129	cupiditate abstinendū.	335
crocodilum è minimo ouo maximum fieri animal.		Curetis.	20
140		Curetum & Calydoniorū bellum.	11
crocodilum scorpiorū ge- nerare.	124. 125	Curimeda.	10
crocodilum solum supe- riorem tantum mādibu- lam mouere.	136	curiositas cauenda.	189
crocodili parui in Cartha- ginensi fonte.	149	T. Curtilius Mancius.	95
Ctesias. 110. eiusdem Per- sica.	111	Custnia luuencea.	100
Ctesia multa mentiri.	123	L. Cussonius.	98
Ctesibius historicus.	100	Cydippe ab Acontio dece- pta.	9
Ctesylla ab Hermochare decepta. 9. eidē nupta.		Cyanea lacus.	27
10		Cygnus. 25. in auem.	27
Ctesylla Venus, Hecæer-		Cystitrati fons, & Cysti- traeum oleum.	148
		D	
		Daicles in Olympia coro- natus.	68
		Damostratus.	72. 95
		Danai L. filie.	96
		† 5	
		Dau-	

I N D E X.

Daunius rex Daunij.	50.	manarum curā gerere.	181.
	51.57.		
P. Decennius Demosthe-	98	deos nihil temerè in natu-	
nes.		ra constituisse.	339
Deianira.	10.12.65	Diana in Cilurum.	47
Deion.	61	Diana noctambula.	31.ve-
delphini mansuetudo.	134	natrix.	14
delphinum amore puero-		Diane apud Ambraciatas	
rum capi.	134	cultus.	14
Democritus Abderites.		Diane de Ambracia lis.	13.
	100		14
Democriti mors.	188	Diane specus.	92
Demophilus.	95	Dicæarchus.	85
Demophon.	53	dicere aliquid non ex se,	
dens herois ad pedis men-		absurdissimum.	332
suram.	92	dictamni herbæ vis.	128
dentes mari plures quàm		Dictynna. dicty.	61
femine.	137	Didymarchi metamorpho	
Deum nostri curam agere		seon libri	41
24.7.24.8		Dina Sperchij F.	41
cum Deo non disceptan-		Diognetus.	165
dum de iure.	339	Diomedea inf.	57.153
dij cur colendi.	345	Diomedis filij.	57
dij in bestias mutati.	47	Diomedis post captum I-	
dij Typhonis impetum in		lium res.	57
Aegyptum fugiunt.	47	Diomedis socij in aues.	
deorum benignitas.	294		58.153
deos & esse, & rerum hu-		Dionus.	20
			Dion.

I N D E X.

Dian.	168	eisdem peculiare. <i>ibid.</i>	
Dionysodorus.	87	in Echone conuersus Hy-	
Diopatra.	41	las.	46
Diotimus.	276	Eidothea nympha.	40.
diuinationis ex pecudum	49		
inspectis extis origo.		Eilithyie.	104.
103		Elatus Lapitharum rex.	
doloris consolatio.	266	86	
Domitianus Cæs. IX. cos.		Electræ portæ.	54
95		Eleis Olympiorum cura	
Domitius.	168	oraculo iniuncta.	68
Dorienſiū corpora in a-		elemētōrū mutua mors.	212
ues.	58	apud Eliam mulū non na-	
dormientes, operarij.	247	ſci.	122
Dorotheus medicus.	95	Elmæi rupes.	114.
dracontis.	21	Elos Lacedæmonijs oppu-	
Dryas.	29	gnata.	67
Dryope in alnum.	53. in	Empedocleus globus.	338
nympham.	<i>ibid.</i>	Epanētus rex.	145
Dryopis. 13. regio.	52. 53	Ephesiorum præceptum.	
Dryops.	52. Dryope.	334	
<i>ibid.</i>		ephippa.	19
Duccurius Aluccij.	99	Epictetus, eiusq; philoso-	
E		phie genus quale.	157
Ecdysia festum.	34	Epicteti commentarij.	166
Echinorum marinorū o-		Epicteti dictum.	335
ua cum Luna crescere et		Epicuri dictum.	266. 301
decreſcere.	145. quid	epilepſiæ medicamentum	
		galeo-	

I N D E X.

<i>Galeotæ senium</i>	125	<i>Eumares.</i>	85
<i>Epimelides nymphae.</i>	51	<i>Eumelus.</i> 30. 35. <i>in auem.</i> 31	
<i>Epimenidis somnus.</i>	105.	<i>Eunomus Chius.</i> 118. <i>citha</i>	
<i>etas.</i>	106	<i>roedus.</i> 119	(142
<i>æque animalium omnium</i>		<i>eunuchos non caluescere.</i>	
<i>ad coitum maximè pro-</i>		<i>eunuchos radice quadam</i>	
<i>cliues.</i>	143	<i>inuncta fieri.</i>	111
<i>æque generosæ pulli mirū</i>		<i>euripi reciprocatio septi-</i>	
<i>factum.</i>	134	<i>mo quoq; dic intermissa.</i>	
<i>equarum hippomanes.</i>	125	146	
<i>ex Equis vespas nasci.</i> 134.		<i>Euripidis locus.</i>	159
125		<i>Europus.</i>	65
<i>Erasinus.</i>	60	<i>Eurybatus.</i>	20
<i>Erichthonij fabula.</i>	121	<i>Euryopa Nili F.</i>	96
<i>Eriunij dij.</i>	44	<i>Eurystheus.</i> 53. <i>eius cædes.</i>	
<i>Erodus.</i>	18	<i>ibidem</i>	
<i>erodius ex Antho.</i>	19	<i>Eurytion.</i>	58
<i>erodij quales in Diome-</i>		<i>Eurytius.</i>	32
<i>de & inf.</i>	153	<i>Eurytus.</i> 13. <i>rex.</i> 49	
<i>Ersa.</i>	122	<i>Enseirus.</i>	40
<i>T. Erusius Pollio.</i>	98	<i>existimatio à quibus peten</i>	
<i>Erythema.</i>	153	<i>da.</i>	190
<i>Etesie.</i>	146	<i>exta pecudum vnde futura</i>	
<i>est lata via, prouerb.</i>	162	<i>indicādi vim fortita.</i> 102	
<i>Eudoxus Cnidius.</i>	114	<i>exul in mundo quis.</i> 207	
<i>Eudoxus Rhodius.</i>	112	F	
<i>Eugnotus.</i>	35	<i>fabæ vsu cur interdictum</i>	
<i>Eumachi periegestis.</i>	94	<i>à Pithagora.</i>	116
		<i>fabam</i>	

I N D E X.

<i>fabam apud Indos nonna-</i>		<i>Faustina.</i>	276
<i>sci.</i>	113	<i>Faustus Sabinus.</i>	108
<i>fabarum putamina radici-</i>		<i>felis ubi nulla.</i>	121
<i>bis arborum apposita.</i>		<i>felis conceptio & partus</i>	
116		<i>qualis.</i>	49
<i>Fabius.</i>	215	<i>felis genitale membrum of-</i>	
<i>Fab. Catallimus.</i>	345	<i>scum.</i>	137
<i>fabris visa pelecantis, fau-</i>		<i>feles ex Galinthead.</i>	49
<i>sta.</i>	24	<i>Fidentia.</i>	98
<i>fabularum scriptionis fi-</i>		<i>finis homini propositus</i>	
<i>nis.</i>	324	<i>quis.</i>	184.225.226
<i>de Fabulosis locorum re-</i>		<i>ad Finē certū omnia quæ</i>	
<i>bis liber.</i>	109	<i>aguntur, referenda.</i>	184
<i>falernum.</i>	236	<i>fistula cantū isthiadem cu-</i>	
<i>fama post obitum qualis.</i>		<i>rare, & morbum comi-</i>	
194		<i>tialem.</i>	117
<i>fame sonus inanis.</i>	200.	<i>fecunditatis mirandæ exē-</i>	
204		<i>pla.</i>	96
<i>fastus humilitatem præ se</i>		<i>foliorum rationē habētia.</i>	
<i>ferens omnium grauissi-</i>		318	
<i>mus.</i>	345	<i>fontis aceti.</i>	148.olet.ibidem
<i>fatum nullius vitam abrū-</i>		<i>fontis mures in se habens.</i>	
<i>pere imperfectam.</i>	193	148	
<i>fatum vniuscuiusq; & con-</i>		<i>fontis ad sinum Arabicum</i>	
<i>stare aliunde, et secum a-</i>		<i>vis mira.</i>	110
<i>liud adferre.</i>	190	<i>fontium quorundam mira</i>	
<i>fati ratio.</i>	220.221	<i>biles vires.</i>	148. inde
<i>Faudentia.</i>	98	<i>formicæ quomodo sua for-</i>	
		<i>mica.</i>	

I N D E X.

micaria deserant.	138	galeotes senium, ad epile-	
formicas nouilunio quie-		psiam medicamentū.	125
scere.	146	Galinthias. 48. in selem	
fretū Italiae ad Lunæ mo-		ibid.	
tum crescere & decref-		Galinthias Hecatae mini-	
scere.	145	stra.	49
frigoris sensum arcens spi-		Galinthiadis sacra.	49
ra.	111	gallinae domesticae quomo-	
frontis indicia.	143	do strilefcant.	116
Fronto.	168	L. Gaminus.	98
Fronto Albutij.	99	Gaza Timonis.	99
frustra nihil faciendum.		genius cuiusq; quomodo	
275.342.343		colatur.	182.191.193
fucus impostor.	237	genius cuiq; à deo datus,	
fuci.	133	naturae suae praeses ac	
fugitiuus.	314	dux.	229
fulica ex Hyperippa.	30	Gerandrum.	114
fulica, quae & Phana auis.		L. Glaucēius Verus.	97
17		glebae oculorum curationi	
fulica vnde.	30	vtiles.	153
fulicae bonum omen.	18	globus Empedocleus.	338
M. Fuluius Flaccus cos.	88	gloria anullius momenti	
P. Fuluius Phryx.	98	res.	298
Furia placata.	74	gloriae vanitas.	200
G		Gorge, vel Gorgo.	10.12
Galetea. 32. in puerum.	34	graculi vnde.	36
Galeota senium exuens de-		graculis dona à Venetis	
glutit.	125	dari solita.	154
		grani-	

I N D E X.

<i>gravidas mulieres coitu fre-</i>		<i>Heluidius.</i>	168
<i>quentiore facilius parere</i>		<i>helxines herbe vis.</i>	113
113		<i>Heraclea capta.</i>	80
<i>grus vnde.</i>	32	<i>Heraclidis Cretensis de vr-</i>	
<i>gruum cum Pigmæis bel-</i>		<i>bibus Græciæ liber.</i>	111
<i>lum.</i>	32	<i>Heracliti dictum.</i>	212, 247
<i>gruum natura.</i>	130	<i>Heracliti mors.</i>	188
<i>Gyarus inf. eiusq; mures</i>		<i>Hercules Alcmenæ natus.</i>	
<i>quales.</i>	124	48. <i>Argonautarū dux</i>	
<i>Gyzantes Africæ gens.</i>	115	45	
H		<i>Hercules cicadis silentium</i>	
<i>Hæmon.</i>	65	<i>imprecatus.</i>	120
<i>Halex fl.</i>	119	<i>Hercules in hianulum.</i>	47
<i>haliaëtus vnde.</i>	24	<i>Hercules Olympici certa-</i>	
<i>Halicarnassi quale sacrum</i>		<i>minis institutor.</i>	65
<i>Ioui Afræo fieri solitū.</i>		<i>Herculis de Ambracia lis</i>	
109		14	
<i>Harpa. 37. in auem. ibid.</i>		<i>Herculis lauacra.</i>	13
<i>Harpasus. 37. in auem.</i>		<i>Herculis posteri patria</i>	
<i>ibidem</i>		<i>pulsi.</i>	53
<i>Hecaerga.</i>	29	<i>Herculis statuae æneæ in</i>	
<i>Hecaerga Ctesilla.</i>	10	<i>Phæneo posite.</i>	147
<i>hedera in ceruæ cornibus.</i>		<i>Herculem inter LXII. li-</i>	
128		<i>beros unicam tantum fi-</i>	
<i>Helenæ soror Clytemne-</i>		<i>liam habuisse.</i>	142
<i>stra.</i>	46	<i>Hermeslanax.</i>	59
<i>Hellanicus Lesbios.</i>	146	<i>Hermeslanactis Leōtij lib.</i>	
<i>Hellanodice.</i>	66	59.	

Hermo -

I N D E X.

Hermochares.	9	Hipponus.	28
Hermotimi Clazomenij		Hippostrati Mimos.	96
defuncti spectrum.	106.	hircorum indicia.	143
fanum ei erectum.	107	hirundo alba.	145
Herodorus.	131	hirundo vnde.	25
Hesiodus.	85	hirundinis in conficiendo	
Hesiodi magna Ecce, siue		nido industria.	129. item
Orientalia.	41	in alijs.	130.
Hierax. 12. in auem versus		hirundini oculos effossos	
ibid. inde		renasci.	137
Hiero Alexandrinus et E-		hirundinum pullis oculi si	
phesius. 74. Tians.	99	effodiantur, eos visum	
Hieronymus historicus.		recipere.	140.
100		Homeri curiositas.	126.
Himera fl.	147	Homeri locus.	91. 127
Hippasus.	22	homo ad agendum natus.	
Hippo Rheginus.	145	216. item ad beneficen-	
hippocentaurus.	96	tiam.	304.
Hippocratem multorum		homo homini natus.	176.
morborum medicū, mor-		199. 286. 287. 288. 329	
bo ipsum etiam decessif-		hominis cum vniuerso ho-	
se.	188	minum genere cōiunctio	
Hippodamia. 18. in cory-		que.	344.
dum.	19	hominis finis non in reb.	
Hippolyta Smyrne nutritrix		externis constitutus.	225.
54		226.	
hippomanes.	125	hominis letitia.	277. 282.
hippomania.	143	hominis naturæ conueniēs	
		omnē	

I N D E X.

omnium hominum cu- ram gerere. 190	tamen aliorum quam suam de se existimatio- nem facere. 338
hominis officium. 194	hordei plantatores palle- re. 109
hominis pars præcipua que. 235	Hylas. 45. in Echonē mu- tatus. 46
hominis partiam præ- stantiores que. 264	Hylas Herculi frustra qua- situs. ibid.
hominis potentia. 340	Hyle sacra. ibid.
hominis propriū 257. 277	Hyllus. 53. 65. augur. 74
hominis substantia. 177	Hymenæus. 43
homini cibo & potu as- sumptis idem pondus, quod ieiuno. 118	Hýppamis fl. 138
hominem è tribus consta- re. 337	Hyperboreorū sacra. 361
hominem homini repu- gnare, aut succensere, contra naturam. 176	37
hominem qui auersatur, animam suam ipsius cō- tumelia afficit. 184	Hyperippa. 29. in auct. 30
homines inter omnes se cognati. 190	Hypermestra. 34
homines singuli aliorum causa nati. 199. vide, Homo homini.	hypsicætos. 38
homines seipfos cum ma- gis alijs diligunt, pluris	Hyrieus. 44
	I
	Iapyx. 50. Iapyges. 51
	Iason præses. 88
	ichneumon. 30. eius natu- ra. 129
	Idæ herois caput. 91
	iecur pecudum vnde futu- ra indicet. 102
	ignis chimære perennis. 152
	4 ignē

I N D E X

ignem salamandra extin-	14.	47
gui.	138	Iphigenia Achillis vxor.
impetiginē ophiussa abo-	ibid.	
leri.	148	Iphigenia diua facta. ibid.
impietatis reus quis.	288.	Iphis Euripideus.
289		159
impossibilia sectari, insani		Iphitus. 65. rex. 68
est.	226	ipna auis. 39. quibus bo-
apud Indos quæ non pro-		na.
ueniant.	113	40
infantes quinque vno partu		ira à ratione aliena.
editi.	96	258
infantes intra XL. dies		iræ peccata minus graui,
nec flere, nec ridere.		quàm cupiditatis.
143		180
infortunium sapienti nul-		iræ remedium.
lum.	215	315 331
intellectus quomodo fun-		irati vultus contra natu-
datur.	287	ram.
intellectus corruptio, pe-		258
stis.	290	Irus.
intelligens quis.	308	58. 59
intelligentia.	201	ischia dem curari fistula,
Interamesta.	99	cantu.
Ioppæ vicina palus.	150	117
Iphigenia. 46. Dianæ imo		Isidis fons.
lata. ibid. ab ara Dia-		150
næ ad Tauros transla-		Italica Eubœæ.
		137
		Ithaca leporum expers.
		121
		Ilys.
		22
		Iulia Modestina.
		101
		Iulianus.
		219
		Iulis vrbs.
		9
		C. Iulius Pothus.
		98
		Iunius Silanus Torquatus.
		87

Iupi-

I N D E X.

<i>Iupiter auerruncator.</i> 80.	<i>Lampsaci fons.</i> 148
<i>auerruncus.</i> 87.	<i>lane Mileſie.</i> 111
<i>talis.</i> 74	<i>Laodicea Syriæ.</i> 88
<i>Iupiter in Creta à Rhea è-</i>	<i>Laphria.</i> 61
<i>ditus.</i> 35	<i>lapides mirabilis naturæ.</i>
<i>Iouis Aſcræi ſacrum.</i> 109	153
<i>Iouis Seruatoris, Inſpecto-</i>	<i>lateres apud Tanam quad-</i>
<i>ris, Benigni cultus.</i> 17	<i>les.</i> 153
<i>iuſticiæ ortus.</i> 326	<i>Latmi Cariæ ſcorpionum</i>
<i>Iynx.</i> 21	<i>vis mira.</i> 123
K	<i>Lâtnica foffa.</i> 145
<i>κατορθωσις.</i> 225	<i>Latona in murem araneû.</i>
L	47
<i>Lacedæmon quomodo à</i>	<i>Latona Phytia.</i> 34
<i>peſte immunis facta.</i>	<i>Latonæ Apollo & Diana</i>
107	<i>nati.</i> 55
<i>Lacedæmoniorum in pe-</i>	<i>lius à quibus petenda.</i> 190
<i>regrimos officium.</i> 334	<i>laus populi quid.</i> 238
<i>lacus aliquot mirabiles.</i>	<i>laudis vanitas.</i> 204. 285
150. 151	<i>lænam bis non concipe-</i>
<i>Laius.</i> 35. <i>in duem.</i> 36	<i>re.</i> 126
<i>Laij aues.</i> 36	<i>Lelanta.</i> 29
<i>C. Lallias Tioneus.</i> 100	<i>C. Leledius primus.</i> 100
<i>L. Lamia coſ.</i> 88	<i>Lemniarum mulierum foe-</i>
<i>lamia fera.</i> 19	<i>tor.</i> 144
<i>lamiæ, vulgi opinioniones So-</i>	<i>lentem apud Indos nō na-</i>
<i>crati diſtæ.</i> 334	<i>ſci.</i> 113
<i>Lamprus.</i> 32	<i>leo Aetolicus.</i> 25
	2 leo-

I N D E X.

leonis ossa solida. 137. &	Liparis fl.	147
percussa ignem emit-	Litræ Aegypti.	93
tere. ibid.	Liua Attica.	100
Leontium Hermestianactis	Locri vnde Ozolæ dicti.	
59	144	
Lepetymnus mons. 123	Locrorum & Actolorum	
Lepidus. 215	bellum, oraculo præ-	
lepus mali ominis avis. 39	dictum. 78	
leporēs vbi nō nascantur.	longæuorum exempla. 215	
121	A. Lucennius Nerua Sila-	
Lerus inf. 12	nianus cos. 95	
Lesbi glebæ oculis salu-	Lucilla. 276	
bres. 153	Lucius Lupus. 345	
Leuce inf. 145	Q. Lucretius primus. 99	
Leucippa. 21	Ludi seculares, deq; iisdē	
Leucippus. 34	oraculum. 103	
Leucoij coronis per noctē	cum Luna quæ crescant et	
lucernæ cur adhibean-	decrecant. 145	
tur. 116	luparū partus fabulosus.	
Leucothea vrbs. 149	135	
Leucotheæ avis. 31	lupus in saxum. 59	
libanotide herba tineas in	lupi piscatorum custodes.	
vestibus arceri. 117	128	
librorum bonorum reli-	luscinia vnde. 25	
quiæ, etiam mutilæ non	lusciniæ vbi melius canāt.	
contemnendæ. 161	120	
librorum sitis. 177	Lusis fons. 148	
L. Licinnius Palus. 97	Lycabettus mons. 122	

Lycæon

INDEX.

Lycæon.	50	excepto crocodilo.	138
Lycia, prius Trimilis.	56	mansuetudo genuina, in-	
Lycius. 37. in auem.	38	uicta.	330
Lycius Apollo.	85	Mantis.	99
Lycurgus Spartanus.	65	Marcianus.	165
Lycus. 135. Rheginus.	148	mare, gutta mundi.	245
Lycus de fluminib. & fon-		maris feruor circa Aeoli	
tib.	147	insulas.	147
Lyncestarum aqua.	152	in Mari Indico arbores na-	
lyrae inuentor.	40	sci.	147
M			
Machates, & spectrū Phi-		Mars in piscem.	47
limnij eidem conuersa-		Marsanus mons.	134
tum. 69. 71. eius mors.		Maximus.	169
74		medicamentorum minor	
Macrinus.	88	apud eos qui assueue-	
Macrosciris sepulcrū.	94	runt, efficacia.	118
magnes,	42	è Medulla spinæ hominū	
Magnesia regio.	42	serpentes nasci.	139
magnetem interdū tantū		Megalector. 29. in auem.	30
trahere.	112	Meganira.	20
malicia.	252	Megasthenes.	96
maliciam in genere mundo		Megasthenis res Indica.	
non obesse.	286	147	
malum homini quid.	271	Melaneus. 18. Apollinis	
malum nihil.	211. 212	F.	12
mandibulam inferiorē om-		Melanippa.	10
nia animalia mouere,		Meleager. 10. matris diris	
		deuotus.	11

I N D E X.

Meleagri fatum, et interi-		mens seipſa quomodo vta-	
ur.	11	tur, curandum.	347
Meleagri ſorores in aues		mens vna.	346
mutata.	12	mentis in homine præſtan-	
Meleagrides aues.	12	tia. 341. natura. 259. viſ	
vbi.	121		317
Melita vrbs.	28. 60	menti diuinæ cum hominiſ	
Melite ſons.	55	animo communia que	
Meliteus.	27. 28		232
melius quid, et meliori ſem		Mercurius, ſur deus.	31
per inherendum.	192	Mercurius in ibin verſus.	
melliſcium e floribus.	115		47
mendax impius.	288	Mercurius paſtor.	42
Menecratis Xathij Lycia		Mercurius terreſtris pla-	
ca.	56	catus.	74
Menippa.	44. 45	mergus ex Bulide.	16
Menippus.	249	mergi alimentum.	16
mens ab affectibus libera,		mergi cibus.	16
arz.	283	Merops. Meropis. 30. in	
mens cuiuſq; deus.	344	auem.	31
mens noſtra vniuerſi, et		Meffapij. 51. à Diomede	
proximi, quomodo per		fuſi.	57
pendenda.	295. 296	Meffapiorum pueri in ar-	
mens quomodo ſeruanda		boreſ conuerſi.	52
purâ, prudēs, modeſta,		Metiorcha.	44. 45
iuſta.	285	Meuania.	87
mens ſana ad omnia para-		Mileſiæ lanæ.	111
ta.	319	Miletus Apolliniſ F. 49. et	
		vrbs	

I N D E X

verbs.	ibid.	mors arcanum nature o-
Minerva castra.	30	pus. 201. 182. cūq; pro-
Minerva Vulcano matri-		dest. ibid.
monio iuncta.	122	mors nihil aliud, quàm mu-
Minyades in aues.	22	tatio. 299
Minyas.	24	mors quid. 185. 259. an ma-
Minnyrides.	59	lum. 260. quomodo fa-
Misina.	43	cile feratur. 294
Mnemosyna.	21	mortis commoda. 242
Mnesarchus.	108	mortis consideratio omni-
Mocra.	60	bus rebus propria. 213.
Monimus Cynicus.	184	inde
monotus.	134	mortis contemplatio. 208
monstroſe corporum ma-		ad Mortis cōtemptū pre-
gnitudines.	92	sens auxilium. 215. 347
monstroſi partus.	94	morti omnia obnoxia. 278
monychi vbi.	136	ad Mortem cur potiſſimū
Mopſus.	32	festinandum. 186
mores nigri qui.	207	Muabus ſi. 140
mori, in elementa diſſolui.		mygilem in metu caput oc-
275		cultare. 140
mori, nihil habere incom-		mulierem vno partu non
modi.	180	ultra quinque parere.
mors equo animo ſubeun-		142
da. 214. 310. 347. 348.		mulierum mentis alienatio
item expectanda.	213	pæanibus curata. 115
boni conſulenda, non		mulus vbi nō naſcatur. 122
contemnenda.	290	Mynatia Procula. 101
		o 4 Myn-

I N D E X.

<i>mundus animal.</i>	211	<i>uerb.</i>	145
<i>mundus certo ordine com-</i>		<i>Muse Iouis à Mnemofyne</i>	
<i>positus.</i>	207	<i>filie.</i>	21
<i>mundus instar vrbs.</i>	201.	<i>muscam in Papbo à Vene-</i>	
312		<i>ris forib.abstinere.</i>	109
<i>mundi abscessus siue vlcus.</i>		<i>musicam & animi & cor-</i>	
208		<i>poris affectionib. me-</i>	
<i>mundi, & mundanarum</i>		<i>deri.</i>	117
<i>rerū mutatio.</i>	200. 201	<i>musicū certamen in Heli-</i>	
<i>mundi exul, peregrinus, ce-</i>		<i>cone.</i>	21
<i>cus, pauper, quis.</i>	207	<i>mustelam ruta contra ser-</i>	
<i>mundi mens.</i>	230	<i>pentes vesca.</i>	129
<i>mundi partes omnes neces-</i>		<i>mustelarum scetus.</i>	125
<i>sario perire.</i>	307	<i>mutationi omnia obnoxia.</i>	
<i>mundum certis circuitibus</i>		295	
<i>administrari.</i>	225	<i>mutatione in natura om-</i>	
<i>Munichus rex.</i>	29. in auct.	<i>nia constare.</i>	225
30		<i>mutatione nihil nature v-</i>	
<i>mures Gyari inf. ferrū per-</i>		<i>niuersi amicus.</i>	256.
<i>edere.</i>	124	272. inde & 299	
<i>mures in fonte Lusis &</i>		<i>mutationibus omnia fieri.</i>	
<i>Lampsaci.</i>	148	210	
<i>murium generationis cele-</i>		<i>Musacus Mucanti.</i>	99
<i>ritas.</i>	141	<i>Myli Siciliae palus.</i>	151
<i>murii iocinora cum Lu-</i>		<i>Myrsili Lesbica.</i>	120
<i>na crescere & decre-</i>		<i>Mythopoli putei.</i>	152
<i>re.</i>	145	N	
<i>murium iocinora, pro-</i>		<i>natura arte non infe-</i>	
		<i>rior.</i>	

I N D E X.

<i>rior.</i>	325	<i>Nesi centauri sepulcrum.</i>	
<i>natura cōmunis vna.</i>	346		144
<i>natura initio vicens, deo-</i>		<i>P. Nevius.</i>	98
<i>rum naturæ emula.</i>		<i>Sext. Nevium.</i>	101
93		<i>Nicagoras.</i>	151
<i>natura rerum, Dei vrbs.</i>		<i>Nicædri de mutationibus,</i>	
206		<i>siue alteratorum libri.</i>	
<i>naturæ contrarium esse,</i>		12	
<i>vt homo homini suc-</i>		<i>Nicocreon.</i>	59
<i>censcat.</i>	176	<i>Nicodamas.</i>	32
<i>naturam contrarijs ex æ-</i>		<i>Nicostrate.</i>	69
<i>quo vti, quomodo di-</i>		<i>M. Nirellius.</i>	98
<i>ctum.</i>	289	<i>in Niue etiã animalia na-</i>	
<i>naturam nihil frustra fa-</i>		<i>sci.</i>	138
<i>cere.</i>	111	<i>noctuæ cum cornice fl-</i>	
<i>natura quod euenit malū</i>		<i>multas.</i>	135
<i>non esse.</i>	185	<i>Nomio.</i>	15
<i>in Natura rerum nihil nō</i>		<i>C. Nonius Maximus.</i>	98
<i>eleganter factum.</i>	187	<i>nucleis expertes fructus in</i>	
<i>navigantibus secundo</i>		<i>Britannia.</i>	110
<i>ues.</i>	24	<i>T. Numerius.</i>	98
<i>Naupactum.</i>	80	<i>nymphæ in alnos.</i>	41
<i>Næ insule.</i>	121	<i>Nympharum et puerorū</i>	
<i>Neandrides.</i>	153	<i>locus.</i>	52
<i>Nelci fl. poti vis mira.</i>	138	<i>Nympharum finium.</i>	149
<i>Neophron. 15. in aue ver-</i>		O	
<i>su.</i>	16	<i>oculorum alteram excin-</i>	
<i>nessa.</i>	21	<i>di, lethale.</i>	142

I N D E X.

oculos serpentib. effossos,	omnia secundum vniuersi
ut & hirundini, rena-	naturam fieri. 344
sci. 137	omnia vel necessitate fatali
Oeneus Porthei F. rex. 10.	vel prouidentia, vel cō-
Oenei filiorū interitus. 11	fusione mani fieri. 340
Oeneo regnum à Diome-	341
de restitutum. 57	ophiussa, contra inpegiti-
Oenoë. 31. in gruem. 32	nem. 148
Oenomaus. 67	opinio eiicienda. 344. tol-
Oeta mons, & vrbs. 52. 53	lenda. 342
Okei fons. 148	opinio in nostra potestate.
Olympia cur instituta. 65.	342
66	opinionis vis. 201. 202
Olympiadibus V. nemo co-	in Opinione sita omnia.
ronatus. 68	184
Olympicum certamen ali-	opinione omnia constare.
quādiu intermissum. 65	340. 342
Olympici certaminis insti-	in Opinione omnia versa-
tutares. 65. 66. 67	ri. 344
de Olympicis cert. rursus	opiniones imaginationib.
instituendis oraculū. 67	abolitis optime extin-
omnia ab eterno eiusdem	gui posse. 152
formæ, ac circulo reuol-	opiniones vulgi Lamie
ui. 183	Socrati dicte. 314
omnia sumus, & emis, &	optādum quid, & quādi-
sermo. 345. 347	ter. 219
omnia ita esse nata, vt nū-	Oraculum. 66. 67. 68. 78
tentur & pereant. 342	81. 83. 102. 103

INDEX.

oculi explicatio.	82	aut femellas pariat. 141	
orchilus vnde.	30	albos aut nigros. ibid.	
Orchomenum. Orchome-		ouium intestina tantum vo	
nus.	21.45	calia, non arietum. 120	
Orcilochia.	47	Oxilus.	53
Oreius. 39. in auem.	ibid	Oxolæ vnde dicti Locri.	
origani vis.	129.138		144
Origania.	249		P
Orion.	44	Prænum scriptores in Ita-	
Orithyia.	54	lia vnde tam multi. 115	
Orphei caput vbi sepultū.		Pæcæ mulierum focun-	
	120	ditas.	96
Ortisia.	99	Pæcij.	145
Ortygius. 37. in auem. 38		Pallantium prætorium,	
orytij vis in capris.	142		101
ossa leonis solida, et per-		paludes aliquod mirabi-	
cussa igne emittere. 137		les.	150
Othreis nympa.	27	Palmes quomodo ictus	
Othreis.	40	serpentum curent. 129	
Othrys mons.	40	Pamphilus scriptor.	41
quis in finem defossis in Ac-		Panactes.	34
gypto, excludi pullos.		pancratiastes. quid à gla-	
	140.	diatore differat. 340	
oves absinthio nescētes bi-		Pædareus. 22. 56. in auem,	
le carere.	113	24. in saxum.	57
oves poto Cochryna fl. ni		Pandion.	32
gros foetus facere. 137		Pandrosos.	132
oves quomodo masculos		perdalis natura.	128
			Parma

I N D E X.

<i>Parna.</i>	98	<i>pelecanus unde.</i>	24
<i>Parmia.</i>	101	<i>pelecani natura.</i>	131
<i>Parnassi peculiare.</i>	146	<i>Peleus.</i>	58
<i>Paræcopolis.</i>	99	<i>Pelios mons.</i>	58
<i>parti nocere non posse,</i> <i>quod toti prodest.</i>	306	<i>Pelij montis spine frugi-</i> <i>feræ vis.</i>	111
<i>partus monstrosi.</i>	94	<i>Pellus.</i>	19
<i>parybi ligni vis.</i>	110	<i>Peloponnesijs Olympicū</i> <i>certamē aliquandiu in-</i> <i>termiffum.</i>	65
<i>pasiphae.</i>	61	<i>Pelops.</i>	65.67
<i>Pasiphila.</i>	117	<i>perdices Attici & Beoti</i> <i>nō pariter vocales.</i>	120
<i>pastinace marine acu-</i> <i>leus.</i>	124	<i>perdices vbi nō viuunt.</i>	121
<i>pastores in ranas.</i>	56	<i>perdicum conceptus.</i>	138
<i>patientie exercende du-</i> <i>plex ratio.</i>	221	<i>natura. 130. 141. quo-</i> <i>modo pullos excludāt</i> <i>ibidem.</i>	
<i>patricij inhumaniores re-</i> <i>liquis.</i>	168	<i>peregrinus in mundo quis</i> <i>207</i>	
<i>pauper quis.</i>	207	<i>peregrini apud Lacedæmo-</i> <i>nios in honore habiti.</i>	334
<i>peccare, in quo situm.</i>	303	<i>Periphantes,</i>	10
<i>peccatorū cōparatio.</i>	180	<i>Periphas. 16. pro Ioue cul-</i> <i>tus. 17. in aquilam ver-</i> <i>sus.</i>	ibid.
<i>pecudum exta unde futura</i> <i>indicandi vim sortita.</i>	102	<i>Permicle.</i>	42
<i>pedicularis morbus.</i>	139		peftis
<i>pediculi ex hominis cor-</i> <i>pore.</i>	139		
<i>pediculorū in longis mor-</i> <i>bis natura.</i>	112		

I N D E X.

<i>peſtis alia animalium, alia</i>	<i>Phileus.29.in auem.</i>	30
<i>hominum.</i>	<i>Philetas.121.curioſus.</i>	124
<i>Petilius Rufus coſ.</i>	<i>Philinnium.</i>	70
<i>L.Petri.</i>	<i>Philippi Macedonia.</i>	99
<i>Petronia Quinti.</i>	<i>Philiftio.</i>	249
<i>P. Petronius Spalianus</i>	<i>Philonis Aethiopica.</i>	149
<i>coſ.</i>	<i>philophandi ratio opti-</i>	
<i>T.Petronius.</i>	<i>ma quæ.</i>	160
<i>Peucetius.</i>	<i>philophiæ & aule ratio</i>	
<i>Peucetij.</i>		236
<i>Phæſtiorum ritus. 34. 35</i>	<i>philophia in quo potiſſ.</i>	
<i>Phæſtum.</i>	<i>conſiſtat.185. quæ po-</i>	
<i>Phagrus.</i>	<i>ſcat.222.quo pacto con-</i>	
<i>phalangia parentes nece-</i>	<i>temptores ſuos vlcifca-</i>	
<i>re.</i>	<i>tur.</i>	158
<i>Phalacus.</i>	<i>philophiæ opus ſimplex</i>	
<i>phana auis.</i>	<i>& verecundum.</i>	298
<i>phana pullarum aquile</i>	<i>philophiæ potiſſ. cõſen-</i>	
<i>nutrix.</i>	<i>taneum quid.</i>	345
<i>Phanias.</i>	<i>philophiam ſolam poſſe</i>	
<i>Pherea.</i>	<i>hominem tutò deducere.</i>	
<i>Pherecydes. 53. cuiusq; v4-</i>	<i>re.</i>	185
<i>ticinia.107. præſtigie.</i>	<i>Philotis in virum verſa.</i>	88
108	<i>Philoxenus.</i>	146
<i>Pherecydem Syrum pedi-</i>	<i>Phlegon Adriani Imp. li-</i>	
<i>culari morbo interiſſe.</i>	<i>bertus.</i>	69
139	<i>phocæ genitura.</i>	125
<i>L.Phidiclanius Nepos. 99</i>	<i>phocam lac habere.</i>	126
	<i>Pho-</i>	

I N D E X.

Rhocien.	327	in Placitorū vsu simile esse.	
Rhocus.	58	oportere pancratiaſta.	
Rhœbus.	249	340	
Rhœnix.	60	M. Platiuſ coſ.	88
Phrixus.	42	Pluto Tantalī mater.	57
Phylarchi Hiſtoriarum li-		poenitentia.	273
bri.	110	poſſe oſ finis.	324
Phylliſ. 25. eiſ victoriæ.		Polſa Donatā.	101
26. monimentum.	27	Pollentia.	98
Phylliſ greges quinto de-		Pollia Polla.	98
um die potari.	148	Polpa.	99
Phytia Latona.	36	Polycrituſ. 74. 147. eiſ	
Pierides in aueſ conuerſæ.		ſpectri apparitio.	76
21		Polyphonte. 38. vſo con-	
Pieridum cum Muſiſ cer-		greſſu, eiſq; filij.	39
tamen. 21. carum nomi-		Polyphonte in aueſ con-	
na.	ibid.	uerſa.	39
Pieruſ, eiſq; notæ filiæ.	21	polypi mira natara.	127
Pinaruſ fl.	116	132. 133.	
piphnix vnde.	38	polypi natura imitanda.	
pipo.	21. 30	127	
piſcator rana.	132	polypi nautæ ſubtilitaſ	132
piſciſ heri, eras ſaſſamentū		polypum à congro capi.	
aut cinis, prouerb.	214	140	
piſceſ ſtomachocarere.	137	polypum ſua acetabula	
piſuſ.	65. 67	deuorare.	125
pix è lacu zacynthi.	150.	Polytechnuſ, 22. in aueſ.	24
Placentia.	98.	Polydora.	52
	(151)		

PO-

Polyphemus ad Hylam in-		promotorij stimiles nos esse	
quirendā ab Hercule re-		se debere. 214	(344)
lictus.	46	proprium nihil cuiquam.	
M. Pomponius Seuerus.	101	prudens quis.	308
Cn. Pompeius Gallus cos.	95	prudentia.	228
Pompeij mors.	188	Prytaneus.	65
C. Pompuſius Montianus.		Pſamathe nympħa.	58
101		Pſillis aſſidum morſus in-	
Pontium.	103	nocuus.	124
Pontus ſt.	147	Publius imperator à lupo	
Porcius Cato cos.	79	ruſo deuoratus.	84
C. Portenſius Fronto.	98	Publij imp. inſania. 81.	et
poſteritatis ratio quatenus		oraculum ab eo editum.	
habenda.	182	82. inde	
præſens quod eſt, id omni-		Pulcer geometra.	93
buz idem.	183	pulchrum omne, ex ſeipſo	
præſentia tantū moleſtiam		tales.	204
aſſerre.	280	pullos quæ aues cū vola-	
Praxonides.	66	re poſſunt, eiſciant. 141.	
Prion.	22	pulmones habentia anima	
Prionis ſpelunca.	43	lia omnia reſpirare. 136	
Procleus.	65	panica mala ſine oſib. 116.	
Procris. 61. eius ad Mi-		T. Purennius Tutus.	101
noen fuga.	62	purpura quid.	236
Procridis iaculum et ca-		putei Mythopoli.	152
nis.	62. 63	Pygmæi.	38
Præxi.	99	Pygmæorum cum gruib.	
Prætus.	48	bellum.	32

I N D E X.

<i>pyracum palus.</i>	151	<i>ter se cognata.</i>	190
<i>Pythagoræ Mnesechi F.</i>		<i>Rauenna.</i>	98
108. eius præstigia. i-		<i>Regia. Rhegium.</i>	98
bid. femur aureū. ibid.		<i>Reginorum colonia.</i>	119
<i>Pythagoras cur fabæ esu</i>		<i>regium esse, malè audire,</i>	
<i>interdixerit.</i>	116	<i>cum bene feceris.</i>	260
<i>Pythagoreorum præce-</i>		<i>Renia inf.</i>	121
<i>ptum.</i>	334	<i>res humanæ fumus & va-</i>	
<i>Pythius seruator.</i>	14	<i>nitas.</i>	316
Q		<i>res humanæ qualiter in-</i>	
		<i>tuende.</i>	344
<i>Quantitates naturarum</i>		<i>res naturales quæ appen-</i>	
<i>paulatim defecisse.</i>	93	<i>dicis loco sequuntur,</i>	
<i>quartanæ curatio.</i>	113	<i>cuiusmodi sint.</i>	186. 187
<i>P. Quiscentius Sphyrus.</i>		<i>res præciosæ quomodo</i>	
101		<i>inspiciendæ.</i>	236. 237
R		<i>rerum obscuritas.</i>	223
		<i>rerū indifferētium discri-</i>	
<i>radij solis. radij natura.</i>		<i>men opinionis tantum</i>	
286		<i>causa statutum.</i>	345
<i>Racius Taurus.</i>	95	<i>res extrinsecus accidere</i>	
<i>ranæ piscatoris natura.</i>		<i>vel fortunæ, vel proui-</i>	
132		<i>dentia nutu.</i>	345
<i>ranæ ex pastoribus.</i>	56	<i>Rhodi, ossa magnæ molis.</i>	
<i>ranæ Seriphi mutæ.</i>	120	93	
<i>ratio, rationalis ars, cuius-</i>		<i>rupex.</i>	31
<i>modi.</i>	225	<i>Rusticus.</i>	165
<i>rationem ducem ubiq; se-</i>		<i>rutæ odor serpenti inimi-</i>	
<i>quens, qualis.</i>	311	<i>cus</i>	
<i>ratione prædita omnia in-</i>			

I N D E X.

cus.	129	scorpij Carie quali natu- ra.	109
S		scorpij è crocodilo.	124.
Sacer mons.	146	125. itè è sisymbrio.	125
sacra caelestibus dijs inter- diu celebranda.	104.	scorpionum in Latmo Ca- rie diuersa vis	123
Sacra saxa, locus.	51	scorpionum terrestrium interitus.	139
sacrificiorū carnes in O- lympijs à miluijs inta- ctæ.	109	scorpijs letalis herba.	115.
salamandra ignem extin- gui.	138	116	
Salamis.	59	Scotuse qualis fons.	149
salis fons.	149	Scyrus ins.	107
salis Siculi peculiaris na- tura.	152. 153	in Scythia mulum non na- sci.	122
Salvia Varena.	99	Scytinus Chius.	110
C. Samphius.	100	secessus querere, hominū esse abiectæ sortis.	198
sanguinis expertia anima- lia que.	136	secessus quietiss. cuiusmo- di.	199
Sarces Kilamacetis.	99	Seculares ludi, deq; ijs ora- culum.	103
Saturno regnū à Ioue ere- ptum.	56	seculum quot annis con- stet.	103
Sauna vrbs.	96	secūda nauigatio, prouer- bium.	290
Scamandrum fl. cur xan- thum, siue fuluū Poeta vocet.	137	semina nature.	210
Scheneus. 18. in auem.	139	sepulcrum centum cubito- rum longitudine.	94
scorpion herba.	115		

I N D E X.

<i>Seriphi ranae mutae.</i>	120	<i>drogyno.</i>	88
<i>sermonem in ipso statim</i>		<i>siderum cursus quatenus</i>	
<i>vultu & oculis debere</i>		<i>considerandus.</i>	262
<i>apparere.</i>	327	<i>sinia à muliere edita.</i>	98
<i>serpens duobus pedib.</i>	115	<i>Simmie Rhodif Apollo.</i>	
<i>serpētes à muliere editi.</i>	95		36
<i>serpentes à spine humanæ</i>		<i>simplicitatis ostēctatio, in-</i>	
<i>medulla nasci.</i>	139	<i>sidie.</i>	327
<i>serpentes XXX. costis</i>		<i>sinistram manum fortius</i>	
<i>præditi.</i>	137	<i>retinere frænum, quàm</i>	
<i>serpentes ubi non nascan-</i>		<i>dextram.</i>	339
<i>tur.</i>	121	<i>Siprata.</i>	34
<i>serpentum ictibus contra-</i>		<i>Sisyphi posteri.</i>	13
<i>ria.</i>	129	<i>è Sisymbrio scorpius na-</i>	
<i>serpētibus oculos effossos</i>		<i>sci.</i>	125
<i>renāsci.</i>	137	<i>Smyrna. 54. eius in patrē</i>	
<i>scrui partus.</i>	95	<i>amor.</i>	ibid.
<i>T. Seruius Secundus.</i>	98	<i>Smyrna in arborem.</i>	55
<i>Seuerus Antonini Imp.</i>		<i>societas, finis homini pro-</i>	
<i>frater.</i>	168	<i>positus.</i>	226
<i>Sexti virtutes.</i>	166. 167	<i>Socratis continētia & ad</i>	
<i>T. Sextius Africanus cos.</i>		<i>τάπνεα.</i>	173
	95	<i>Socratis dictum.</i>	314
<i>Sibylla sepulchro destitu-</i>		<i>mors</i>	188
<i>ta.</i>	102. 103	<i>in Socrate quid potissimū</i>	
<i>Sibyllæ Erythræ ætas.</i>		<i>considerandum</i>	16
<i>ibid.</i>		<i>Soli. 114. Cilicie. 116.</i>	
<i>Sibyllæ oraculum de an-</i>		<i>solis effusio</i>	286
		<i>solis</i>	

I N D E X.

<i>folis fons.</i>	149	<i>strangurie remedium ges-</i>	
<i>folia corpora nostra adu-</i>		<i>nitale viuere.</i>	142
<i>tere, ignem non.</i>	112	<i>Strymon.</i>	38
<i>Sofus</i>	65	<i>Styx auis.</i>	39
<i>Sparto</i>	32	<i>Stygis aqua in Phoenio.</i>	
<i>spectrum Actolum.</i>	74		151
<i>inde. eius ad Actoles ser-</i>		<i>sulfuris vis.</i>	138
<i>mo.</i>	76	<i>superciliorum indicia.</i>	143
<i>spectri Buplagi oracu-</i>		<i>lus quomodo serpētis mor-</i>	
<i>lum.</i>	80	<i>sui medeatur</i>	129
<i>spectri mortue muliercu-</i>		<i>lus syluestris vbi nō nasca-</i>	
<i>lae historia.</i>	75.	<i>tur.</i>	121
<i>specus certis diebus ventis</i>		<i>Sybaris fera. 19. item fons</i>	
<i>carens.</i>	146	<i>et vrbs.</i>	20
<i>Sperchius flu.</i>	41. 52	<i>Symphersa virgo in Sym-</i>	
<i>spinae frugiferae in Pelio</i>		<i>phrentem virum con-</i>	
<i>vis</i>	111	<i>uersa.</i>	88
<i>Spinae hominum medul-</i>			
<i>la serpētes nasci, et quo</i>			
<i>rum.</i>	139		
<i>spongiae sensu praeditae.</i>			
	138.		
<i>squamata animalia quae.</i>			
	137.		
<i>T. Statilius Taurus.</i>	87		
<i>stigmata quosdam in nati-</i>			
<i>uitate secum protulisse.</i>			
	242		
		<i>Tabus in sacco, prouerb.</i>	
			280
		<i>Tacus de lapidibus.</i>	114
		<i>talo solidungula animalia</i>	
		<i>carere.</i>	136. 137
		<i>talos quae animalia habeāt</i>	
		<i>in posterioribus pedib.</i>	
			111
		<i>talpae vbi non nascantur.</i>	
			121

I N D E X.

M. Talpius Vitalis.	98	L. Tertius.	108
Tamphius.	99	testudinis natura.	129
Tane lateres.	153	testudinem corde spoliata	
Tandafides.	165	viuere.	112
Tanneta.	101	Teucer.	59
Tantalus. 56. precipita-		Teucris cetus à Neptuno	
tus.	57	immissus.	12
Taphius mons.	144	Thapsie radicis vis.	110
tarandi natura.	127	Thebe.	35
Tartarus tyrannus. 28. &		Thebe Aegyptiae.	146
flumen.	29	Therias. 54. eius incestus.	
taurus in apes.	124	55	
Tauri gens vnde dicta.	47	Teliphonum.	115
Telamon.	58	Theodotus.	175
Teleboij. 63. (115		Theophrasti comparatio	
Telestæ vita Aristoxeni.		peccatorum.	180
tempus momentaneum re		Theophrasti liber de diui	
rum omnium.	214	nis furoribus.	117
tempus omne instans, pun		Theopompus de terremo	
ctum eternitatis.	245	tibus.	94
Terdua.	38	Theopompi historie.	105
Terembus.	40	Theopompi mirabilia.	
M. Terentius Albius.	98	109	
terra tota punctum. 200.		ad Thermopylas pugna-	
276		tum cum Antiocho.	79.
terre mors, aqua.	212	80	
terremotus sub Nerone.		Theseus Euripideus.	159
92		Thesprotia carbones.	153
		Thesei	

I N D E X.

<i>Thesei filiorum cædes.</i>	11	<i>Toxæus.</i>	10
<i>Thoas rex.</i>	47	<i>tragœdiarum vsus.</i>	323
<i>Thoricum Atticæ.</i>	61.62	<i>Traianus VI.cof.</i>	95
<i>Thraseas.</i>	168	<i>tranquillitas animi quo-</i>	
<i>Thrassa.</i>	38	<i>modo paretur.</i>	206
<i>Thrasyllus.</i>	94	<i>tranquillitati animi studen-</i>	
<i>Thyria. 25. in auem. 27.</i>		<i>dendum.</i>	178
<i>Tiana.</i>	99	<i>Trimilis, quæ post Lycia</i>	56
<i>Tiberij colossus.</i>	92	<i>tripolium herba.</i>	127
<i>Tiberij religio.</i>	92.93	<i>tritici Bactriani grana o-</i>	
<i>Timæi Siculæ historiæ.</i>	119	<i>learum nucleos æqua-</i>	
<i>Timandra. 15. in parū ver-</i>		<i>re.</i>	113
<i>sa.</i>	16	<i>trochili natura.</i>	129
<i>Timon citharædus.</i>	153	<i>tubæ cantus alienatæ mēti</i>	
<i>timeæ in vestibus quomo-</i>		<i>medela.</i>	117
<i>do arceantur.</i>	117	<i>tubera crebris tonitruis du-</i>	
<i>Tiresias à Iunone excæca-</i>		<i>riora fieri.</i>	116
<i>tus, à Ioue vaticinādi ar-</i>		<i>Turella Forensis.</i>	98
<i>te donatus.</i>	86	<i>turpitudine sola malū.</i>	330
<i>Tiresias in sceminam mu-</i>		<i>Typhon. 4.7. eius mira for-</i>	
<i>tatus. 3.85. rursus in ma-</i>		<i>ma. ibid. in deos impu-</i>	
<i>rem.</i>	86	<i>tus. ibid.</i>	
<i>Tiresiæ inter Iouem & Iu-</i>		<i>Typhoni fulmine icto Ae-</i>	
<i>nonem iudicium.</i>	86	<i>tna impositus.</i>	48
<i>Titones à Ioue pulsi.</i>	56	V	
<i>Torgi colonia Ambraciā</i>		<i>C. Valerius Primus.</i>	98
<i>deducta.</i>	13	<i>L. Valer. Flaccus cof.</i>	79
<i>torpedinis natura.</i>	132	<i>vanitas rerū omnium.</i>	210
		aa 3	C.V6.

INDEX.

E. Vati us Tertius.	98	eunda, & ea quæ.	218
Velcia.	98	T. Vibius Thalbius.	98
Velia.	98	vicissitudo rerū omnium.	
Q. Velius.	99	139. 210. 225. 256. 257.	
Venetos dona graculis mit-		272. inde	
tere.	154	M. Vilonius Scuerus.	98
Ventre prædita animalia		M. Vinicius.	86
omnia etiam vesicā ha-		violæ albæ coronis cur lu-	
bere.	136	cerne per noctem adhi-	
Venus Ctesylla.	10	beantur.	116
Q. Veratius cos.	95	viperam semel tantum pā-	
veratri potiones assuetis		rere.	126
minus noxiæ.	118	vir bonus quis.	207
Verus Imp. Antonini auus.		vir bonus vt sis curādum,	
164		non qualis sit disputan-	
vesicam quæ animalia ha-		dum.	312
beant.	136	virum bonum hircosū ali-	
vesparum ortus ex equis.		quid simile habere de-	
124. 125		bere.	327
vespas non respirare.	136	virgo in marē mutata.	87
vespertilio vnde.	22	vita arcanum nature o-	
vespertilio quib. præce-		pus.	202
teris auib. prædita.	126	vita etiam longissima exi-	
M. Vestinus Atticus cos.	95	guum spaciū.	215
T. Veteranius.	98	vita beata in quo versetur.	
L. Vettius.	98	270	(278
L. Vetustius Secundus.	97	vita quomodo cōponēd.	
via breuissima semper in-		vite amissio nihil aliud	
		quā	

I N D E X.

quàm mutatio.	299	viuere vnumqueng; tan-	
vitæ breuitas.	312	tum præsens temporis	
vitæ finis à Deo determi-		punctum.	194
natus.	348	viuere quid.	346
vitæ finis quatenus nō ma-		vitæ genitale offcū.	
lus. 343. & quomodo			142
fiat bonus.	ibid.	vitæ quæ difficulter cicā	
vitæ humanæ tempus, mo-		trice obducantur.	116
mentum.	184	vitæ cūdi ratio optima quæ	
vitæ salus in quo sita.	345		235
vitæ spācium longissimum		vitæ mundi.	205
idem cū breuissimo.	183	vitæ vnde.	22. 31
vitam opinione consistere.		vitæ in Creta non viuere.	
200. 201			121.
vitam, si suo tempore desi-		vitæ vniuersi corpūs.	220
nat, nihil mali pati.	343	vitæ vniuersi natura nihil ex-	
vitiligni albæ succurrens		tra se habet.	284
palus.	150	vitæ vniuersi naturæ nihil vstā	
viuendi ars palestricæ quā		tius, quā mutare & in	
saltatoricæ similior.	265	nouare.	218
viuere, esse tantum præsen-		volucres vnde futura indi-	
tis momenti.	338. 344	candi vim sortitæ.	103
viuendi recte facultas in a-		Q. Volustus Saturninus	
nino posita.	328	cos.	96
viuendum cum dijs. vitam		vota qualia concipiendā.	
cum dijs quis agat.	229		301
viuendum tanquā in mon-		vpupa vnde. 25. auspiciatā	
te.	312	ibid.	

vtilis

I N D E X.

<i>vtilis vocabuli acceptio.</i>		<i>nemini conspectum.</i>	13
248		<i>vultures ex Aegypio &</i>	
<i>vuae absq; acinis.</i>	110	<i>Neophrone.</i>	16
<i>Vulcanus αὐφρυγής.</i>	132	<i>vxoris virtutes.</i>	175
<i>Vulcanus in bouem.</i>	47		
<i>Vulcano iuncta matrimo-</i>		X	
<i>nio Minerva.</i>	122	<i>Xanthus fl. Apollini con-</i>	
<i>vulpes prodigiosa. 63. in</i>		<i>secratus.</i>	56
<i>lapidem.</i>	64	<i>Xanthi fl. etymon.</i>	137
<i>vulpis piscis natura.</i>	132		
<i>vulpis socius coruus.</i>	135	Z	
<i>vulpi insensus Aesalon.</i>		<i>Zacynthi capras spiranti-</i>	
135		<i>bus Etesijs non bibere.</i>	
<i>vultur avis dijs & homini</i>		146	
<i>bus inuisa.</i>	39	<i>Zacynthus lacus.</i>	150. 151
<i>vulturis pullum & nidum</i>		<i>Zakedenthes Mucafi.</i>	199
		<i>Zenophilus.</i>	150

F I N I S.

